DAVID R. HAWKINS
MD., PhD

OCHIUL SINELUI

de care nimic nu se poate ascunde

Dr. David R. Hawkins

OCHIUL SINELUI, de care nimic nu se poate ascunde

Dedicaţie

Eram foarte tânăr când mi s-a revelat spontan. În forma unei înțelegeri masive şi nelimitate, totalitatea şi imensitatea suferinței omeneşti. A fost o experiență şocantă, din care a rezultat dedicarea mea în a alina suferința umană prin toate mijloacele disponibile -ştiință, filozofie, spiritualitate, medicină, psihanaliză, umor, psihiatrie, învățământ şi vindecare. Cu toate acestea, cea mai importantă dintre toate modalitățile mi-a fost oferită ca un dar şi constă chiar în această înțelegere capabilă să vindece însăşi fundamentele suferinței umane.

Prin intermediul grației ea este împărtăşită lumii întregi, în speranța că va constitui catalizatorul care va dizolva unele dintre sursele durerii şi suferinței umane.

Această strădanie este menită a fi o servire a Domnului şi. prin urmare, a întregii umanități. Darul primit este transmis mai departe, cu gratitudine. Inspirația de a scrie cele conținute în cartea de față a provenit din bucuria pe care am citit-o pe fețele oamenilor care au auzit vorbindu-se despre aceste lucruri. Iubirea lor s-a întors în forma acestor scrieri şi conversații.

Prefață

Scopul lucrării de față este imens. Ea nu include doar o raportare detaliată şi subiectivă a stărilor foarte avansate ale conştiinței spirituale numite în mod tradițional iluminare ci, pentru prima dată, corelează şi recontextualizează informația spirituală într-o asemenea manieră, încât o face comprehensibilă rațiunii şi intelectului.

Această corelație între ştiință şi spiritualitate reprezintă o integrare între dimensiunile lineare şi non-lineare. Prin intermediul „depăşirii contrariilor", autorul rezolvă un conflict vechi de când lumea şi aparent irezolvabil, impasul dintre ştiință şi religie, între materialitate şi spiritualitate, respectiv dintre eu şi spirit. Această rezolvare clarifică misterele şi dilemele nerezolvate ce au însoțit omenirea de-a lungul istoriei. Grație expansiunii conştiinței pe care o facilitează lectura lucrării de față, răspunsurile la întrebări se autorevelează, iar adevărurile devin autoevidente.

Stilul prezentării îl duce pe cititor deopotrivă în domeniul linear şi în cel non-linear, astfel încât, spre surpriza acestuia, la un moment dat incomprehensibilul devine nu numai comprehensibil, ci şi evident.

Nivelul calibrat al conştiinței persoanelor care au citit materialul de față a fost documentat experimental, remarcându-se un avans şi o elevare considerabile. Puterea are darul de a realiza fără efort ceea ce forța nu reuşeşte să facă nicicum, deoarece puterea ajunge acolo unde forța nu are acces.

Această carte este scrisă deopotrivă pentru sinele şi Sinele cititorului. Deşi marele şi tradiționalul obstacol în calea iluminării, numit „depăşirea contrariilor dualității şi non-dualității", poate suna obscur, în momentul în

care cititorul a terminat de citii cartea, această conştienţă fundamentală se rezolvă de la sine.

Materialul este prezentat în patru secţiuni principale:

I. Descrierea stărilor subiective ale conştientei spirituale

II. Drumul spiritual

III. Calea către Iluminare prin intermediul înţelegerii naturii conştiinţei

IV. Conferinţe, dialoguri, interviuri şi discuţii de grup cu o mare varietate de studenţi spirituali şi grupuri din diferite ţări.

La o primă privire, datorită multitudinii de grupuri şi de prezentări, materialul cărţii de faţă pare să se repete. Cu toate acestea, materialul este re-prezentat astfel în mod deliberat, deoarece de fiecare dată este prezentat într-un context diferit şi într-o altă succesiune de întrebări şi răspunsuri. Fiecare reprezentare scoate la iveală noi şi noi subtilităţi.

Dacă în 1985 un procent de 85% din totalul populaţiei lumii calibra sub nivelul Integrităţii (situat la valoarea 200). În prezent acest număr s-a redus simţitor, atingând doar 78%. Cercetările efectuate au indicat că acest fapt se datorează unui avans general al conştientei spirituale.

* * *

Materialul prezentat în cartea de faţă este unic prin faptul că autorul nu este nici teolog, nici faţă bisericească, ei un clinician cu o experienţă vastă în domeniul educaţiei, ştiinţei, medicinii, psihiatriei, psihanalizei, cercetării - precum şi în rapoarte clinice şi ştiinţifice. HI este descris drept un om realizat, de succes şi talentat în multe domenii. În momentul în care

a survenit neaşteptata sa iluminare, era persoana cu cea mai însemnată practică psihiatrică şi clinică din oraşul New York.

Unice au fost, de asemenea, şi experienţele spirituale intense ale autorului, începute în prima copilărie, consolidate în adolescenţă şi ieşite la suprafaţă în cadrul vârstei mijlocii. Acestea au cauzat retragerea şi izolarea sa pentru un număr de ani, precum şi interesul manifestat în direcţia unei cercetări fundamentale în domeniul naturii conştiinţei, cercetare care a condus atât la scrierea lucrării *Putere versus Forţă*, cât şi la scrierea celei de faţă.

O altă curiozitate aparentă este aceea că, în ciuda uriaşei sale experienţe spirituale, autorul volumului de faţă nu a menţionat-o niciodată, de-a lungul unei perioade de peste 30 de ani, până în momentul publicării volumului *Putere versus Forţă.* Când era întrebat despre motivele acestei tăceri, el nu a comentat decât că „nu era nimic de spus despre acest lucru".

Lucrarea de faţă, mai avansată decât *Putere versus Forţă. Î*ndeplineşte anevoiosul obiectiv de a face comprehensibil incomprehensibilul. Graţie unor descrieri şi explicaţii adecvate, ceea ce este obscur devine clar şi evident. Şi tocmai darul său evident de a comunica şi a scrie a fost cel care a ocazionat interesul şi comentariile Maicii Tereza.

Adevăratul autor al cărţii este Conştiinţa însăşi.

Editorul

Mulţumiri

Datorez recunoştinţa mea numeroşilor studenţi spirituali, pentru entuziasmul şi întrebările lor pertinente, precum şi lui:

Lynn Johnson, pentru munca de cercetare şi pregătire a materialelor.

Susan Hawkins, pentru nesfârşitele ore de cercetare, participare critică şi intuiţie inspirată.

Doctorului Moon Jiu Idee. Centrului de Meditaţie Radha Soami. Generalului Kyong - Suk Jahng, precum şi comunităţilor lor spirituale, pentru concordanţa lor cu obiectivele lucrării de faţă. Doctorului Moon, pentru traducerea în limba coreeană.

Membrilor Adunării Naţionale a Republicii Coreea, pentru ospitalitatea şi generozitatea spiritului.

Soniei Martin, pentru diligentele necesare pregătirii şi editării manuscrisului.

Avertisment

Persoanele religioase în sens tradițional, precum şi cele care manifestă timiditate în fața spiritualității, sunt prevenite că materialul prezentat aici poate fi tulburător şi, prin urmare, este mai bine să-l evite.

Învățăturile sunt prezentate pentru uzul studenților spirituali angajați şi serioşi, aflați în căutarea lui Dumnezeu ca Iluminare.

Calea către Iluminare prin adevărul radical este solicitantă şi reclamă abandonarea sistemului de credință. Numai după aceea, realitatea supremă se revelează pe sine drept căutarea Sinelui Suprem.

Materialul prezentat în cartea de față este redat din perspectiva Ochiului Sinelui.

Introducere

De-a lungul istoriei, descrierile stărilor iluminate ale conştiinţei au prezentat un mare interes pentru mulţi oameni, iar rapoartele referitoare la aceste stări au avut un mare impact asupra indivizilor şi a societăţii. Raritatea statistică a ocurenţei iluminării are darul de a stimula curiozitatea şi de a sublinia valoarea informaţiilor de acest gen. Deşi există deja în toate limbile o literatură spirituală care descrie aceste stări, multe dintre rapoarte sunt sumare şi incomplete. Unele includ erori de traducere, pe lângă foarte numeroasele erori care au survenit în transmiterea orală peste generaţii (până când, în cele din urmă, rapoartele în cauză au căpătat o formă scrisă). Prin urmare, multe relatări includ erori, fapt care a generat un declin al nivelului de adevăr comparativ cu cel original, pronunţat de învăţătorul iluminat.

Prin urmare, o reafirmare articulată şi coerentă a evoluţiei conştiinţei până la cele mai avansate stadii este de mare valoare, în plus, multor tratate spirituale le lipsesc explicaţiile, precum şi raportarea detaliilor subtile, aspecte care prezintă o importanţă considerabilă pentru căutătorul avansat. Obiectivul *Ochiului Sinelui* este acela de a transmite informaţii ce pot fi verificate şi al căror nivel de adevăr poate fi calibrat. Ea îşi propune să ofere, pentru prima dată, un corp de informaţii folositoare capabil să treacă de testul certitudinii. Până acum, studenţii spirituali se puteau baza numai pe credinţă şi pe reputaţia învăţătorului Spiritual.

Una dintre problemele cel mai des semnalate până acum era tocmai absenţa oricărei posibilităţi de a verifica adevărul învăţăturilor. Acest major „blocaj al îndoielii” trebuia depăşit.

Precum în *Putere versus Forță,* adevărul fiecărei pagini, al fiecărui paragraf, al fiecărei propoziții şi afirmații din cartea de față a fost calibrat şi este verificabil. A te îndoi înseamnă a deveni mai educat. Scopul scrierii acestei cărți este acela de a împărți şi împărtăşi totalitatea a ceea ce a fost experimentat.

Putere versus Forță se încheie cu „Gloria în Excelsis Deo". Cartea de față începe tocmai cu această afirmație, referindu-se la ceea ce constituie experiența spirituală supremă. Desigur, mai corect spus, aceasta nu este deloc o experiență, ci o stare eternă. Această condiție îşi este propria sa autoritate. Ea vorbeşte pentru sine şi se prezintă ca o realitate. Nu există nici un vorbitor. Adevărul se autorevelează şi este total, complet, independent şi profund evident.

SECŢIUNEA ÎNTÂI – Prezenţa lui Dumnezeu

CAP. I - Prolog

Anii de lupte interioare, suferinţe şi inutile strădanii spirituale au culminat, în cele din urmă, cu o stare neagră de disperare. Nici măcar o retragere în ateism n-a adus vreo alinare în această necurmată căutare. Raţiunea şi intelectul erau mult prea fragile pentru sarcina formidabilă de a găsi adevărul fundamental. Mintea fusese condusă spre o înfrângere agonizantă şi finală. Chiar şi voinţa fusese redusă la tăcere. Apoi, o voce interioară a strigat: „dacă există un Dumnezeu, îl rog să mă ajute!"

Apoi totul a încetat, dispărând în uitare. Mintea şi toate simţurile sinelui propriu dispăruseră. Într-un moment uluitor, au fost înlocuite de o conştienţă infinită, atotcuprinzătoare, radiantă, totală, completă şi liniştită - esenţa fundamentală a Tot Ceea Ce Este. Extraordinara splendoare, frumuseţe şi pace a Divinităţii radia. Era autonomă, finală, atemporală, perfectă, Sinele celor manifestate şi nemanifestate, Zeitatea Supremă. Astfel s-a făcut cunoscută...

Prezenţa

O tăcere liniştitoare a îmbibat împrejurimile, mişcarea însăşi încetinind pentru a deveni, într-un final, liniştită. Toate lucrurile radiau o intensă vieţuire interioară. Fiecare lucru care există este conştient de existenţa tuturor celorlalte. Natura calităţii luminoase a radianţei este copleşitor de Divină. Ea este completă; include totul în unicitatea sa totală, astfel încât toate lucrurile sunt interconectate şi în stare de comunicare şi

armonie prin intermediul conştientei şi prin faptul că îşi împart calitatea fundamentală a esenței vieții înseşi.

Prezența este acel continuum care ocupă complet ceea ce înainte (din perspectiva percepției normale) părea a fi numai un spațiu gol, un vid. Această conştientă interioară nu este diferită de Sine; ea pătrunde esența oricărui lucru. Conştienta este conştientă de propria sa conştientă şi omniprezență. Esența şi expresia sa - atât cea a formei, cât şi cea lipsită de formă - este Dumnezeu, ce se află în mod egal în toate obiectele, în toate persoanele, în toate plantele şi în toate animalele. Tot ceea ce există este unit prin divinitatea existenței.

Esența universală şi atotcuprinzătoare include totul, fără nici o excepție. Din punct de vedere al importanței şi al semnificației lor, mobilele dintr-o încăpere sunt egale cu pietrele şi cu plantele. Nimic nu este exclus din Totalitatea atotcuprinzătoare, totală, completă şi căreia nu-i lipseşte nimic. Toate lucrurile au o valoare egală, pentru că singura valoare reală este divinitatea existenței.

Sinele este total, complet şi în mod egal prezent pretutindeni. Nu există nevoi, dorințe sau lipsuri. Nici imperfecțiunea sau discordia nu sunt posibile, întrucât fiecare obiect dăinuie ca o operă de artă, ca o sculptură de o perfectă armonie şi frumusețe. Sfințenia întregii creații rezidă în venerația pe care o încearcă tot coca ce există pentru tot restul. Totul este iluminat de o mare splendoare şi este redus la tăcere în venerație şi respect. Revelația insuflă o pace şi o linişte infinită.

La o privire atentă, corpul se dovedeşte a fi la fel cu orice altceva - neposedat de un individ, egal cu mobila sau cu orice alte obiecte, pe scurt, nimic mai mult decât o parte din Ceea Ce Există. Nu există nimic personal în

corp, cum, dealtfel, nu există nici vreo identificare cu acesta. El se mişcă spontan, executându-şi corect funcţiile specifice, umblând şi respirând fără efort. Este autopropulsat şi acţiunile sale sunt determinate şi activate de Prezenţă. Corpul este pur şi simplu un terţ, un „obiect" egal cu oricare altul dintr-o încăpere.

Atunci când ni se adresează o altă persoană, vocea corpului nostru răspunde potrivit, dar ceea ce se aude în discuţie rezonează la un nivel superior al semnificaţiei. În orice propoziţie este revelată o semnificaţie mai profundă. Astfel, tot ceea ce înseamnă comunicare este înţeles la un nivel mai profund, ca şi când orice întrebare - oricât de simplă - era de fapt esenţială, privind umanitatea însăşi. La suprafaţă, cuvintele sună superficial, dar la un nivel mai adânc ele au profunde implicaţii spirituale.

Corpul - pe care fiecare dintre noi îl considerăm a fi un „eu" căruia îi vorbim - este cel care dă răspunsurile potrivite. Acest lucru - în sine - este unul straniu, pentru că de fapt nu există un „eu" asociat cu corpul. Adevăratul Sine este invizibil, nefiind nici măcar localizat undeva anume. Corpul vorbeşte şi răspunde la întrebări în mod simultan, în moduri paralele, situate la două nivele în acelaşi timp.

Liniştită de liniştea Prezenţei, mintea e tăcută şi lipsită de cuvinte. Nu survin imagini, concepte sau gânduri. Nefiind prezentă nici o persoană în realitate, nu avem de-a face cu nimeni care să gândească sau să acţioneze. Totul se petrece de la sine, ca un aspect al Prezenţei.

În stările obişnuite ale conştiinţei, predomină sunetele, care înlocuiesc fundalul de linişte. Prin contrast, atunci când Prezenţa este prezentă (dacă ni se permite această formulare), lucrurile stau exact invers.

Deşi sunetul este perceptibil, de data aceasta el este cel din fundal. Predomină liniştea, care nu mai este întreruptă sau înlocuită de către sunet. Nimic nu tulbură această linişte şi nici nu se interferează cu pacea sa. Deşi mişcarea se petrece, ca nu perturbă liniştea lipsită de mişcare (care, deşi se află dincolo de mişcare, o include pe aceasta). Totul pare a se mişca cu încetinitorul, pentru că timpul este absent. Tot ceea ce există este o stare continuă de *Acum.* Nu există nici evenimente, nici întâmplări, pentru că toate începuturile şi sfârşiturile se petrec numai în conştiința dual㠹 a observatorului. În absența acestora, nu există nici vreo succesiune de evenimente care să poată fi descrisă şi explicată.

În locul capacității de a gândi, avem acum de-a face cu o capacitate autorevelată de a cunoaşte, care împărtăşeşte înțelegerea completă şi autoexplicativă prin propria sa esență strălucitoare. E ca şi cum totul vorbeşte în linişte şi se prezintă în totalitatea sa şi în frumusețea absolută a perfecțiunii sale. Făcând astfel, îşi manifestă gloria şi-şi revelează Divinitatea intrinsecă.

Revărsarea Prezenței de-a lungul totalității şi esenței a tot ceea ce există este desăvârşită în blândețea sa: atingerea ci este asemenea unei contopiri. Sinele interior este miezul său. Şi. dacă în lumea obişnuită poate fi atinsă numai suprafața lucrurilor, în Prezență avem de-a face cu o răspândire a esenței profunde a tot ceea ce există. Această atingere (care reprezintă Mâna lui Dumnezeu în blândețea sa dulce) constituie în acelaşi timp expresia şi sălaşul puterii infinite. În acest contact cu esența interioară a tot ceea ce există, oricine e conştient de faptul că Prezența este simțită de către orice alt lucru, fie el obiect ori persoană.

Puterea acestei tandreți e nelimitată şi - pentru că este totală şi atotprezentă - nici o opoziție nu e posibilă. Ea pătrunde în lot ceea ce există şi din puterea sa se înalță existența însăşi, care este deopotrivă creată şi ținută laolaltă de către putere. Această putere e o calitate intrinsecă a Prezenței şi prezența sa constituie esența existenței înseşi. Ea este prezentă în mod egal în toate obiectele. Nu există niciunde un gol atâta vreme cât Prezența umple tot spațiul şi toate obiectele din acesta. Fiecare frunză ştie cum anume este experimentată de altcineva, împărtăşind bucuria Prezenței divine.

Toate lucrurile se bucură în tăcere de experimentarea Divinității prin propria lor conştiință. Unică tuturor lucrurilor este o gratitudine tăcută şi mereu-prezentă pentru faptul ca fi s-a oferit darul de a experimenta prezența lui Dumnezeu. Această gratitudine constituie forma în care este exprimată adorația. Tot ceea ce este creat şi există împarte şi reflectă gloria lui Dumnezeu.

Înfățişarea umană a luat o aură complet nouă. Sinele unic străluceşte prin ochii fiecăruia dintre noi. Fața fiecărui om radiază o aureolă; nici un om nu e mai frumos sau mai urât decât altul.

Cel mai dificil de descris este interacțiunea dintre oamenii ce trec într-un nivel diferit de comunicare. În mod evident, există iubire între toți oamenii. Cu toate acestea, vorbirea lor s-a schimbat, în aşa fel încât orice conversație a devenit plină de iubire şi pace. Semnificația cuvintelor auzite nu e aceeaşi pentru toți cei care le ascultă. Este ca şi cum ar exista simultan două nivele diferite ale conştiinței, provenite din acelaşi scenariu al formei şi al mişcării; două scenarii diferite fiind exprimate prin aceleaşi cuvinte. Sensurile

cuvintelor înseşi au fost transformate într-un plan diferit de către „sinele” superior al oamenilor implicați, iar comunicarea înțelegerii se află pe un plan superior. În acelaşi timp, e clar că sinele inferior al oamenilor nu este conştient de existența acestei comunicări simultane cu sinele superior. Oamenii sunt ca hipnotizați de credința în realitatea sinelui lor obişnuit, care nu este altceva decât interpretarea unor scenarii sau roluri, ca într-un film.

Sinele nostru superior se adresează direct sinelui superior al celorlalți, iar sinele obişnuit pare a nu fi conştient de acest nivel de comunicare. Dar, în acelaşi timp, oamenii simt intuitiv că se petrece ceva ieşit din comun. Prezența conştientă a Sinelui crează un câmp energetic pe care oamenii îl găsesc extrem de plăcui. Acest câmp energetic este cel care săvârşeşte miracole, aduce armonie evenimentelor şi conferă un sentiment de pace tuturor celor care îl experimentează.

Cei ce au peregrinat mulți kilometri în căutarea unui răspuns la întrebările lor, îl găsesc în prezența acestei aure pe neaşteptate. În aceste cazuri, răspunsurile le parvin printr-o înțelegere interioară, care face ca întrebările inițiale să fie irelevante. Acest lucru se petrece pentru că Prezența a recontextualizat iluzia existenței unei „probleme” făcând astfel ea însăşi respectiva problemă să dispară.

Corpul şi-a continuat activitatea şi a reflectat intențiile transmise prin intermediul conştiinței. Continuitatea corpului nu a fost una de mare interes, fiind clar faptul că acesta este de fapt proprietatea universului. Corpurile şi obiectele din lume reflectă nesfârşite variații şi sunt lipsite de orice imperfecțiune. Nimic nu e mai bun ori mai rău decât orice altceva, şi nici nu are vreo valoare sau semnificație diferită.

Calitatea identității perfecte de sine defineşte valoarea intrinsecă a tot ceea ce există, ca expresii egale ale divinității înnăscute. Dat fiind că „relația” nu este decât un concept al observației mentale dualiste, nu există relații în Realitate. Totul pur şi simplu „Există” şi exhibă starea de ființare a Existenței.

În mod similar, fără interpunerea unui observator (laolaltă eu categoriile sale native ale gândirii), nu există vreo schimbare sau vreo mişcare care să poată fi explicată sau descrisă. Fiecare „lucru” evoluează pur şi simplu ca o expresie a esenței sale divine. Prin urmare, evoluția are loc ca o manifestare a conştiinței ce ia expresie de la nivelele abstracte de energie superioară, trecând prin formele mai joase (dar mai specifice), pentru a ajunge, în cele din urmă, în materia fizică. Astfel, creația se manifestă din domeniul abstract şi lipsit de formă, trecând printr-o formă progresivă într-un model energetic şi apoi în materia concretă. Puterea de a se manifesta constituie o expresie a omnipotenței divine, în sensul unei creații continue.

Creația este Prezentul şi timpul Acum. Acest *Acum* este continuu, astfel încât nu sunt posibile nici începuturi şi nici sfârşituri. Vizibilitatea ori materialitatea însăşi este pur şi simplu un fenomen senzorial şi nu o condiție obligatorie a existenței. Care, deşi prezentă în toate formele, este, ea însăşi, lipsită de formă.

Deoarece totul, întotdeauna, se găseşte într-un proces de creație, înseamnă că tot ceea ce există constituie o expresie a Divinității pentru că, altminteri, de n-ar fi aşa, n-ar avea capacitatea de a exista. Înțelegerea faptului că tot ceea ce există reflectă Divinitatea Creației stă la baza respectului şi venerației față de Aceasta. Acest lucru este răspunzător pentru

veneraţia în faţa spiritului existent în toate fiinţele vii, pentru natură (respect ce caracterizează multe culturi).

Poate fiinţele sensibile sunt egale. Singură manifestarea materială este subiect al încetării, esenţa rămâne neafectată şi-şi păstrează potenţialitatea de a reapărea în formă materială. Esenţa este afectată numai de către forţele evoluţiei înseşi. Emergenţa formei materiale din esenţă este influenţată de prezenţa a ceea ce deja există în formă. Prin urmare, conţinutul manifestării materiale poate facilita manifestarea esenţei în formă sau, în funcţie de condiţiile existente, poate fi nefavorabil acesteia. Se poate spune că actul creaţiei satisface propriul său sine şi propriile instrucţiuni sau tendinţe divine. În mod tradiţional, aceste tendinţe au fost numite destin, termen care desemnează dezvăluirea potenţialităţii şi reflexia unor condiţii preexistente (clasicele „gunas" ale rajas, satra şi tamas din limba sanscrită, sau acţiune, conştientă şi rezistenţă). Astfel, omul poate influenţa condiţiile pentru a potenţa manifestarea circumstanţelor dorite. Conştiinţa umană poate influenţa rezultatele prin intermediul alegerilor sale, însă puterea de a crea constituie exclusiv domeniul lui Dumnezeu.

Natura creaţiei (aflată dincolo de timp, spaţiu şi cauzalitate) este autorevelatoare şi se prezintă în conştiinţă ca un dar al Prezenţei. Toate lucrurile sunt sfinte din perspectiva divinităţii creaţiei lor. Atunci când criticismul şi discriminarea proprii percepţiei dualiste sunt eliminate, iese la iveală perfecţiunea absolută şi frumuseţea a tot ceea ce există.

Arta caută să abstractizeze această conştientă atunci când alege un moment temporal şi-l îngheaţă în forma artei fotografice ori a sculpturii. Fiecare cadru descrie perfecţiunea ce poate fi apreciată doar atunci

când este izolat un singur cadru. Inocența intrinsecă a oricărui moment dat este evidentă atunci când respectivul moment este scos din context. Odată ce mintea - cu dualismul ei - reuneşte aceste momente într-o „poveste", sunt imediat aplicați termenii de „bine/rău" Putem observa cu uşurință că până şi termenii de bine/rău se referă (la originea lor) la dorința umană. Dacă ne dorim ceva, acel ceva devine „bun", iar dacă nu ni-l dorim, devine „rău". Dacă eliminăm judecata umană, tot ceea ce poate fi văzut este că forma se află într-o evoluție constantă (ca „schimbare"), care nu e nici intrinsec dezirabilă, dar nici indezirabilă.

Tot ceea ce există îşi manifestă potențialitatea inerentă după cum determină propria sa esență şi condițiile precumpănitoare. Splendoarea tuturor lucrurilor provine din însăşi existența lor, din faptul că ele constituie manifestarea gloriei creației lui Dumnezeu ca însăşi existență. Orice lucru sensibil sau insensibil care există reprezintă o împlinire a voinței lui Dumnezeu - pur şi simplu în virtutea „ființării". Ceea ee nu este manifestat se manifestă grație intenției divine: procesul prin care acest lucru are loc este creația.

Datorită faptului că natura creației nu este limpede conştiinței obişnuite, mintea fabrică tot felul de ghicitori ce nu-şi găsesc răspunsul (de exemplu: Cum poate un Dumnezeu „bun" să permită existența atâtor lucruri „rele"?). Dincolo de percepția dualistă şi de categoriile arbitrare ale manifestării, nu există bine sau râu şi este evident ca universul însuşi e inocent. Mintea umană îşi construieşte scenariile în funcție de obiective şi dorințe, evenimentele putând fi - sau nu - în concordanță cu acestea. Atât tragediile, cât şi victoriile, se petrec în cadrul limitelor minții dualiste şi nu au o realitate independentă. Tot ceea ce există în această lume pare să

se înalțe şi să se dizolve apoi în cadrul limitelor percepției. Având în vedere că Realitatea transcede timpul, spațiul şi forma, este irelevant dacă un „lucru" sau o „persoană" există pentru o fracțiune de secundă sau pentru o mie de ani. Astfel, străduania de a trăi mai mult pare să tic o iluzie golită de sens, pentru că existența nu este deloc experimentată în vreo marjă temporală. Momentul actual este singura realitate ce poate fi experimentată; orice altceva fiind o abstracțiune şi o construcție a minții. Prin urmare, nimeni nu poate trăi de fapt 70 de ani, pentru că singurul care este posibil e acest moment precis şi totodată efemer.

În realitatea non-dualității, totul este complet şi dorința este înlocuită de apreciere. Dat fiind că viața evoluează, fiecare lucru însuflețit constituie expresia totală a potențialității sale într-un moment dat. Prin urmare, nu există nici un actor în spatele acțiunii. Ceea ce există însă este o senzație de completitudine şi satisfacție totală, în fiecare moment. Satisfacerea nevoilor fizice este un produs al acțiunii înseşi. De exemplu, pofta de mâncare vine din actul de a mânca, fără să existe o dorință înaintea fiecărei îmbucături. Dacă ne oprim din mâncat, nu încercăm vreo senzație că am pierdut ceva. Bucuria vieții vine din existența într-un moment dat, iar conştienta completitudinii continue este un aspect al acestei bucurii de a trăi.

Totalitatea unității a Tot Ceea Ce Este nu poale fi experimentată. Totuşi, aceasta este cunoscută în virtutea faptului de a fi parte din ca, de a fi una cu ea. „Eul" Sinelui este „Eul" lui Dumnezeu, ce urmăreşte dezvăluirea Creației *Acum.* Secvențialitatea este o iluzie creată de percepția egoului asupra „Eului", care e punctul de observație al trecerii non-localului în local, al non-linearului în linear, al Totalității în particular.

Percepția este ochiul eu-lui care, traducând infinitul neexperimentabil în finitul experimentabil, produce percepția timpului, a locului, a duratei, a dimensiunii, a poziției, a formei, a limitelor şi a singularității.

CAP. II - Reluarea vieţii pământeşti

Lumea percepției fusese înlocuită. Identitatea încetase să mai fie un subiect limitat (un „eu" personal), devenind un context nelimitat. Totul fusese transformat şi revela frumusețe, perfecțiune, iubire şi inocență. Fața fiecărui om radia căldura frumuseții sale interioare. Fiecare plantă se descoperea pe sine ea pe o formă de artă. Fiecare obiect era o sculptură perfectă.

Totul există fără efort în propriul său loc şi totul e secvențializat în sincronicitate. Miracolul este continuu. Detaliile vieții se acomodează spontan şi în mod misterios unele cu celelalte. Energia Prezenței realizează fără efort ceea ce părea imposibil şi generează fenomene pe care lumea obişnuită le va considera miraculoase.

A existat o perioadă de câțiva ani în care acele fenomene ce sunt în mod obişnuit denumite parapsihologice se petreceau spontan şi cu regularitate. Asemenea fenomene, cum sunt clarviziunea, abilitatea de a vedea viitorul, telepatia şi psihometria deveniseră locuri comune. Era prezentă o cunoaştere automată a ceea ce oamenii gândeau şi simțeau înainte ca ei să vorbească sau să exprime în vreun fel acele lucruri. Iubirea divină era predominantă ca putere ordonatoare şi constituia şi scena atotprezentă în care se petreceau toate fenomenele.

Corpul fizic

O energic extrem de puternică a străbătut şira spinării, spatele şi apoi creierul, unde avea să se şi centreze, în funcție de unde anume era concentrată atenția. Energia a coborât apoi ne față în zona inimii. Desăvârşită şi intensă, această energie curgea uneori în lumea unde exista suferință umană.

Odată, pe când conduceam pe autostradă, energia a început să curgă din inimă, coborând spre drum. după o curbă. De acolo, energia a curs în locul unde tocmai se petrecuse un accident de maşină. Energia avea un efect tămăduitor asupra oricui ajungea în prezența ei. După puțin timp, energia a părut că-şi îndeplinise scopurile şi, pe neaşteptate, s-a oprit. Câteva mile mai încolo, pe aceeaşi autostradă, începuse să se petreacă acelaşi fenomen. Din nou, o energic extrem de desăvârşită şi minunată a curs din regiunea inimii şi, din nou, a coborât pe drum circa o milă pentru a se stabili în preajma altei curbe. Se petrecuse şi acolo un accident. De fapt, roțile încă se învârteau. Energia curgea în pasagerii maşinii lovite. Era ca şi cum o energie angelică se transmitea oamenilor aliați în suferință care se rugau.

Altă dată, aceeaşi prezență vindecătoare s-a făcut simțită în timpul unei plimbări pe o stradă din Chicago. De data aceasta, energia a curs într-un grup de tineri ce tocmai erau pe punctul de a se încăiera. Pe măsură ce energia i-a înconjurat, ci au dat înapoi încet, începând să se relaxeze şi să râdă. Au început să se împrăştie, moment în care curgerea energici a încetat.

Aura energetică emanată de Prezență posedă o capacitate infinită. Oamenii doreau să stea în preajma sa, pentru că în cadrul acestui câmp energetic, ei intrau automat într-o stare de fericire sau într-o stare mai înaltă a conştiinței, experimentând sentimentul iubirii, bucuriei şi vindecării divine. În cadrul acestui câmp, oamenii tulburați deveneau calmi şi reuşeau să-şi ofere singuri alinare.

Corpul, pe care îl consideram înainte ca pe „eu”, se vindecase acum singur de o serie de suferințe. Am rămas perplex când am reuşit să văd fără ochelari.

Sufeream de o vedere deficitară încă de la vârsta de 12 ani, având nevoie de ochelari trifocali. Capacitatea de a vedea fără să port ochelari - chiar şi la distanță a survenit pe neaşteptate, fără să mă prevină prin nimic şi a constituit o surpriză plăcută. Când s-a petrecut acest lucru, a avut loc şi o înțelegere a faptului că facultățile senzitive erau o funcție a conştiinței înseşi şi nu una a corpului. Apoi, memoria mi s-a întors înapoi la experiența de a mă afla în afara corpului, timp în care capacitatea auditivă şi vizuală au însoțit corpul eteric, nefiind legate de fel de corpul fizic, care se alia la o oarecare distanță, într-un loc diferit.

Am înțeles că suferințele fizice erau în realitate rezultatul sistemelor negative de gândire şi că trupul se poate schimba cu adevărat în urma schimbării modului de credință. (Este o observație deja comună că, urmând căi spirituale, mulți oameni şi-au revenit din aproape orice boală cunoscută omenirii).

Proprietățile vizibil miraculoase, capacitățile energiei divine, precum şi fenomenele pe care le generează sunt proprii acestui câmp energetic, nefiind în nici un fel personale. Ele s-au petrecut spontan şi păreau a fi ocazionate de existența unei nevoi undeva în lume.

De asemenea, era interesant faptul că mulți oameni obişnuiți, ce fuseseră martorii acestor fenomene, au negat existența lor, ignorând ceea ce tocmai văzuseră, pentru că acel lucru părea a fi situat cu totul în afara sistemului de percepție şi a credințelor eului cu privire la ceea ce este sau nu posibil. Atunci când erau întrebați despre fenomenele amintite, oamenii procedau imediat la analiza rațională, în mod asemănător pacienților care fuseseră hipnotizați şi care, atunci când erau rugați să-şi explice comportamentul post-hipnotic, fabricau un răspuns plauzibil. Prin contrast, oamenii

foarte evoluați din punct de vedere spiritual acceptau ocurența fenomenelor misterioase fără a le comenta în vreun fel, ca şi cum aceste fenomene ar fi tăcut parte în mod natural din viață.

După o transformare majoră petrecută la nivelul conştiinței. Prezența determină toate acțiunile şi evenimentele. Are loc o schimbare permanentă a conştiinței, care este prezentă în mod constant în tăcerea şi în liniştea sa, chiar şi atunci când corpul vorbeşte şi funcționează în lume. Peste ani şi cu efort, se dezvoltă capacitatea de a se concentra asupra diferitelor nivele de adevăr, după cum o impun condițiile pe care le reclamă funcționarea în lume. Dacă îi este permis, Pacea tăcută ne cuprinde complet, aducând cu sine o stare a bucuriei tăcute şi infinite. Retrăgând interesul de la lumea exterioară şi de la funcționarea obişnuită a percepției, starea de bucurie infinită devine preponderentă, dar poate fi scurtată printr-o concentrare intensă asupra lumii obişnuite. Sinele e dincolo de timp şi de formă şi în cadrul său. conştiința obişnuită e capabilă să funcționeze simultan într-o manieră lumească.

A existat şi o dificultate în ceea ce priveşte considerarea lumii percepției obişnuite ca fiind reală şi demnă de a fi luată în serios. Acest lucru a condus la un fel de capacitate permanentă de a vedea lumea dintr-o perspectivă umoristică. Viața obişnuită părea a fi o comedie fără sfârşit, astfel încât, până şi seriozitatea însăşi îmi stârnea râsul. A devenit necesară înăbuşirea umorului pe care unii oameni nu puteau să-l accepte pentru că erau atât de adânc implicați în lumea de percepții a negativității.

Majoritatea oamenilor par să aibă un interes întemeiat în negativitatea lumii pe care o percep şi

persistă în această atitudine în loc să capete conştiința unui nivel superior. Oamenii par să primească suficiente satisfacții din eternele lor sentimente de furie, resentiment, remuşcare şi autocompătimire pentru a opune rezistență trecerii la nivelele înțelegerii, iertării ori compasiunii. Pare că există suficiente avantaje în negativitate pentru a se perpetua modele de gândire ce sunt în mod evident ilogice şi menite a servi unor scopuri egoiste, după cum politicienii deformează adevărul pentru a obține voturi sau după cum procurorii suprimă dovezile nevinovăției acuzaților pentru a obține condamnarea.

Atunci când aceste „avantaje" negative sunt abandonate, lumea devine o prezență eternă a unei perfecțiuni şi a unei intense frumuseți; iubirea domină tot ceea ce înseamnă viață. Totul e luminos şi bucuria esenței sale divine străluceşte, radiind prin toate cele lipsite de formă, dar mereu prezente, care se exprimă în lumea perceptuală a formei. Nu mai există vreo nevoie de a „şti" ceva, pentru că nu mai există vreo nevoie de a cunoaşte, atunci când tot ceea ce există este una. Mintea. În starea sa obişnuită, nu poate decât să cunoască „despre". Acest lucru nu mai este necesar atunci când tot ceea ce poate fi este un singur lucru. Identitatea, care a înlocuit ceea ce se denumea anterior prin „eu" nu are părți şi nu cunoaşte diviziuni. Nimic nu este exclus din totalitatea sa, pentru că sinele a devenit esența, nediferită de esența a tot ceea ce există. În nondualitate, nu există nici cunoscător şi nici ceea ce este cunoscut pentru că au devenit unul şi acelaşi. Nimic nu este incomplet. Omnisciența este desăvârşită în sine. Nu mai există vreo dorință pentru următoarea secundă a experimentării, dorință care impulsionează mintea obişnuită să se simtă mereu incompletă.

Senzația de completitudine se ridică deasupra simțurilor. Dorința şi anticiparea dispar, iar plăcerea se înalță din orice activitate. Deoarece experiența timpului s-a oprit, nu mai există nici experiența anticipării sau cea a regretului unei succesiuni de evenimente. Fiecare moment e total şi complet în sine. Simpla condiție a ființării înlocuieşte orice sens al trecutului, prezentului sau viitorului, astfel încât nu mai există nimic de anticipat sau de ținut sub control. Aceasta este o parte a stării profunde de pace şi linişte. Odată cu încetarea oricărei senzații de percepere a timpului, încetează şi toate nevoile şi dorințele. Prezența, cu liniştea sa infinită, a înlocuit orice activitate mentală şi emoțională. Corpul începe să se autopropage şi devine numai o parte a naturii ce funcționează ca răspuns la fluxul condițiilor. Nimic din univers nu se mişcă şi nu acționează independent. Într-o concordanță absolută, totul trăieşte, se mişcă, şi îşi are ființa în perfecțiunea, frumusețea şi armonia absolută a Tot Ceea ce Este.

Motivația, ca fundament al acțiunii, a dispărut. Fenomenele vieții sunt acum de o altă dimensiune, fiind observate ca şi cum ne-am afla pe un tărâm diferit. Totul se petrece de la sine, într-o stare de nemişcare şi tăcere interioară pe care iubirea o pune în acțiune, iubire care se exprimă pe sine prin întreg universul şi prin tot ceea ce se află în ol. Frumusețea vieții radiază o bucurie şi o fericire infinită, infinit de paşnică şi aflată dincolo de emoții. Pacea lui Dumnezeu este atât de completă şi de totală, încât nimic nu mai poate fi dorit. Chiar şi acțiunea de a „experimenta" a încetat. În dualitate există un experimentator şi, separat de acesta, ceva ce este experimentat. În nondualitate, această situație e înlocuită de aceea în care totul a devenit una, nemaiexistând vreo separație în timp, spațiu sau

experiență subiectivă între experimentator şi ceea ce este experimentat.

În nondualitatea conştientei, chiar şi secvențialitatea încetează, iar conştienta înlocuieşte experimentarea. Nu mai există experiența unor „momente”, de vreme ce tot ceea ce există este un *Acum* continuu. Mişcarea are loc cu încetinitorul, ca şi când ar fi suspendată în afara timpului. Nimic nu este imperfect. Nimic nu se mişcă şi nu se schimbă în realitate; nici un eveniment nu are loc. de fapt. În locul secventialilății, se petrece observarea faptului că totul se află într-o stare de dezvăluire şi că toate formele constituie numai un epifenomen creat de percepție şi de obiceiurile de observare mentală. În realitate, totul ia ființă ca o expresie a infinitului potențial al universului. Stările evoluate sunt consecințele condițiilor, dar nu sunt cauzate de acestea. Condițiile sunt responsabile de aparențe, iar fenomenele în schimbare sunt de fapt rezultatele unui punct de observație arbitrar.

Din punctul de vedere al singularității parc a exista multiplicitate, dar din cel al omniprezenței multiplicității simultane, tot ceea ce există este singularitatea unicului. Omniprezența obliterează orice artefact preceptual şi chiar singularitatea sau multiplicitatea. Nu există nici o condiție în realitate. Nu există nici „aici”, nici „acolo”, nici „acum”, nici „apoi”, nici „trecut”, nici „viitor”; nici „complet”, nici „incomplet”, nu există nici „devenire”, devreme ce totul este deja total autoexsitent. Timpul însuşi e un punct de observație arbitrar, după cum e şi viteza luminii. Încercarea noastră obişnuită de a descrie universul, poate fi considerată nu ca o descriere a universului, ci una a punctelor arbitrare de observație şi ca o hartă a felului în care funcționează mintea obişnuită.

În realitate, ceea ce a fost descris nu este un univers obiectiv şi autoexistent, ci sunt numai categoriile minții noastre, precum şi structurile şi formele procesării sale secvențiale. Apoi, limitele ştiinței sunt prestabilite de limitele impuse de lumea perceptuală a dualității. Percepția însăşi este autolimitativă. prin faptul că ca nu poate să cunoască decât „despre ceva", şi nu să *cunoască.* Ştiința nu poate ajunge dincolo de limitele percepției şi nici nu poale fi acuzată pentru acest lucru. Ea poate numai să ne ducă la pragul conştientei, care nu depinde deloc de percepție. În realitate, ştiința progresează grație intuiției ştiințifice; logica şi demonstrația venind abia după aceea. De obicei, numim aceste salturi intuitive care transced logica şi energizează progresul prin termenul *creativitate.* Astfel, descoperirea constituie cauza principală şi adevărată a evoluției societății.

În starea de conştientă, mintea se liniştește. Gândirea logică sau secvențială încetează şi în locul său se instalează o linişte şi o continuă desfăşurare fără de efort. Cunoaşterea se dezvăluie de la sine şi divinitatea a Tot Ceea ce Este radiază în tăcere ca evidență în sine şi autostrălucire. Totul se găseşte într-o stare de revelație continuă şi completă. Nu există nici o nevoie de a căuta sau primi, pentru că totul este deja într-o stare de completitudine şi totalitate. Orice acțiune are loc de la sine.

Nu există nici un autor în spatele acțiunilor; a dispărut şi entitatea mitică ce fusese considerată izvorul experienței, dizolvându-se în unitatea absolută a universului. Sinele. În totalitatea şi completitudinea sa e dincolo şi înaintea tuturor cuvintelor, universurilor, timpului; nedependent şi necauzat de nimic. Sinele e dincolo de existență, nu e nici subiect al existenței sau

al non-existenței, e dincolo de început şi de sfârşit, de timp şi de spațiu. Nu poate fi inclus nici măcar în conceptele de „există” sau „nu există“. Sinele nu e nici manifestat, nici nemanifestat, fiind dincolo de dimensiunile implicate de aceste categorizări ale conceptelor.

Capacitatea de a opera convingător în lumea experienței obişnuite a reclamat câteva ajustări majore. Există o continuitate şi o unitate între „domeniile” dualității şi nondualității, iar cea care umple şi străbate orice dualitate este nondualitea. Limitele din cadrul dualității sunt de fapt nişte limite ale conştientei. Această limitare a conştientei parc a fi consecința focalizării.

Ființele umane sunt considerate a fi inocente datorită extremei lor inconştiente față de propria lor realitate. În această stare, ele funcționează prin sistemul de credințe iluzorii şi programate. În acest timp, puritatea spiritului radiază asemenea frumuseții lor interioare.

Se poate spune, în termeni moderni, că oamenii funcționează prin propriile lor „softuri” de existența cărora nu sunt însă conştienți. Fiecare persoană se află într-un proces de evoluție a conştientei, unele fiind însă mai evoluate decât altele.

Fiecare persoană reprezintă dezvoltarea conştiinței în diferite condiții şi, prin urmare, are diferite nivele de aparență. E ca şi cum fiecare persoană este prizoniera unui anumit nivel şi nu poate trece în altul fără consimțământul, decizia şi acordul voinței. Această inocență intimă există deoarece, comparabil, omul este asemeni componentei hardware, iar acțiunile şi consecințele lor sunt asemeni componentei software. I lardul nu e afectat de softurile pe care le urmează fără a

fi conştient de semnificațiile sau consecințele respectivei acțiuni. În mod tradițional, programele şi softurile inconştiente sunt numite „karma”.

Stadiul în care acționează oamenii obişnuiți nu implică vreo vină sau vreun defect moral, ci reprezintă numai posibilitățile câmpurilor conştiinței ce se exprimă prin fiecare entitate însuflețită. Deşi, în realitate, nu există „bine sau rău” e evident că toate acțiunile au consecințe. Dincolo de diferențele aparente, există numai realitatea singurului Sine, care radiază şi străluceşte ca singura sursă a vieții în tot ceea ce există; orice entitate trăieşte în momentul acestei clipe care este tot ce se află, de fapt, dincolo de conştienta sa.

În nondualitate, nu se pot petrece lucruri de genul „problemelor”, „conflictului”, ori „suferinței”. Toate acestea provin din anticiparea următoarei clipe sau din retrăirea trecutului. Eul parc a fi produsul fricii, iar scopul său este de a controla următorul moment al experienței şi de a-şi asigura supraviețuirea. Pare a oscila între teama de viitor şi regretul față de trecut; dorința şi semnificația timpului ce respinge acțiunea provine din iluzia lipsei. Odată ce survine o înțelegere a completității, dorința încetează. Ceea ce crede că este finit se teme pentru supraviețuirea sa, pentru că aceasta este legată de timp şi de iluzia cauzalității.

Atunci când motivațiile obişnuite ale vieții dispar, aceasta devine lipsită de efort. Ceea ce înainte fusese personalitatea devine acum numai o înclinație vagă, care pare a şti cum să mimeze comportamentul obişnuit dintr-o amintire a acestor modele, dar desfăşurarea sa provine dintr-o altă sursă. Ceea ce fusese înainte considerat a fi personal devenise în mod evident impersonal. Există un motiv pentru care adevăratul Sine nu se putea explica celorlalți cu adevărat. Exprimat în

cuvinte, ceea ce era real şi substanțial pentru acest Sine, suna abstract sau filosofic pentru oamenii obişnuiți, ce funcționau prin intermediul conceptelor şi modelelor de gândire secvențială; ceea ce unei persoane obişnuite îi părea a ține de domeniul misticului, era, pur şi simplu, o realitate concretă şi subiectivă pentru cel ce evoluase pe drumul conştientei. A fost necesar un efort pentru ca modelele de gândire obişnuite să se reenergizeze pentru a facilita comunicarea verbală. „Eul" real este dincolo de conştiința însăşi, dar poate radia descendent, asemenea capacității de a trece de la extaz la activitate lumească. Iubirea devine unicul factor motivant al continuității existenței fizice.

În timpul tranziției, corpul a încercat o încordare considerabilă, de parcă sistemul nervos a trebuit să transporte mai multă energie decât era menit să poată duce. Nervii corpului se simțeau adesea ca şi cum ar fi fost traversați de o tensiune înaltă. În cele din urmă, acest lucru a reclamat părăsirea marelui oraş şi a vieții aferente acestuia şi stabilirea într-un mic orăşel din vest - care, de-a lungul anilor, atrăsese oamenii dedicați unui stil de viață nematerialist şi orientat spre domeniul spiritual. Acum, meditația putea lua locul activităților şi starea de bucurie se putea întoarce, rezultând în ceea ce părea a fi un stil de viață ascetic numai pentru faptul că nu mai existau nici nevoi, nici dorințe. A fost o perioadă în care uitam să şi mănânc, ca şi cum corpul ar fi fost ceva foarte periferic sau nici nu ar fi existat. Într-adevăr, e posibil să treci prin fața unei oglinzi încercând un sentiment de mirare că acolo se mai află o imagine a corpului. Nu încercam nici cel mai mic interes pentru evenimentele lumii, o stare care a durat aproximativ zece ani de retragere din activitățile obişnuite pentru a

deveni adecvat stării spirituale ce înlocuise vechea conştiință.

Un aspect al acestei stări a conştientei era capacitatea de a discerne în cadrul fenomenelor mai multe şi mai profunde semnificații decât erau observate în mod obişnuit. Astfel, această tehnică interesantă a kinesiologiei a relevat legătura şi puntea care lipsea, aceea dintre corp şi minte şi dintre manifestat şi nemanifestat. Ceea ce este invizibil poate fi acum uşor făcut vizibil. Acest fenomen clinic transcede explicarea legăturii dintre sistemul psihic şi cel somatic prin intermediul sistemului nervos autonom sau sistemul acupuncturii. Era evident că răspunsul kinesiologic provenea din nonlocalitatea conştiinței şi că vechea limitare a acesteia la investigarea fenomenelor locale constituia o expresie a propriilor limite ale percepției doctorilor sau a experimentatorilor.

Deşi existența dualității poate fi fundamentală numai pe existența nondualității, kinesiologia a constituit cel mai uşor şi mai practic fenomen prin care s-a observat această realitate. A devenit evident că putem calibra diferitele câmpuri energetice din cadrul conştiinței pentru a le aranja într-o scală ierarhică; mai mult, că atunci când le calibrăm din punct de vedere numeric, putem demonstra precis nivelele clasice ale conştiinței, aşa cum sunt ele descrise încă de la începutul veacurilor.

Cel mai stupefiant aspect al fenomenului era capacitatea sa de a înregistra instantaneu diferența dintre adevăr şi falsitate. Această calitate era dincolo de timp şi de spațiu şi lega spiritul uman şi mințile indivizilor implicați. Constituia o calitate universală a conştiinței, aşa cum protoplasma avea calitățile universale ale reactivității la stimuli. Protoplasma

reacționează involuntar la stimulii nocivi sau benefici şi are capacitatea de a distinge între aceste două tipuri de stimuli. Ea se retrage din fața celor ce se opun vieții şi este atrasă de ceea ce sprijină viața. Cu viteza luminii, muşchii corpului slăbesc instantaneu în absența adevărului; totodată, ei devin puternici în prezența adevărului sau în prezența a ceea ee sprijină şi aduce prinos vieții.

Tot coca ce există în lume. inclusiv gândurile, conceptele, substanțele şi imaginile, atrage după sine un răspuns ce poate fi demonstrat ca fiind pozitiv sau negativ. Răspunsul nu este limitat de timp. spațiu, distanță sau opinie personală.

Cu ajutorul acestui instrument simplu, poate fi explicată şi documentată natura exactă a tot ceea ce există în univers, oriunde în timp. Tot ce există sau a existat vreodată, fără excepție, radiază o frecvență şi o vibrație în câmpul impersonal al conştiinței, ca o amprentă permanentă, şi poate fi restabilit de acest test prin intermediul conştiinței înseşi.

Universul se dezvăluise; existența secretelor nu mai era posibilă. Era evident că putea fi numărat exact „fiecare fir de păr de pe capul cuiva" şi nici măcar o vrabie n-ar fi căzut neobservată. Că „totul va fi revelat" devenise un fapt.

Putere versus Forță

Mii de oameni au făcut obiectul unui procedeu de testare, atât la nivel individual, cât şi de grup. Rezultatele au fost universal concordante, indiferent de vârsta sau de starea mentală a subiecților supuşi testării. Aplicațiile acestei descoperiri au fost evidente în domeniile activității clinice, cercetării şi învățăturii spirituale.

Rezultatele acestei cercetări şi descoperirile tăcute pe această cale au fost reunite în volumul „*Putere versus Forță*” şi într-o dizertație filosofică publicată sub titlul „Analiza calitativă şi cantitativă şi calibrarea nivelelor conştiinței umane”. Scopul acestora a fost de a da mai multă credibilitate şi validitate ştiințifică descoperirilor inexplicabile prin logica obişnuită ori prin prisma restricțiilor cauzalității newtoniene.

Deşi scala numerică a conştiinței este una logaritmică exprimată numeric, câmpurile conştiinței la care face referire sunt nonlineare şi situate dincolo de paradigma newtoniană a realității. Scala oferă o legătură între cele ştiute şi cele neştiute, între cele manifestate şi cele nemanifestate, între dualitate şi non- dualitate. Valoarea unui asemenea instrument a fost atât de mare, încât mulți oameni au intrat într-un şoc paradigmatic atunci când au descoperit pentru prima dală această lucrare. Faptul că oricine şi oriunde putea spune adevărul despre oricine şi orice, oriunde şi oricând în timp şi spațiu constituie un salt gigantic şi, la început, poate tulbura percepția asupra realității. Fiecare dintre noi considerăm că suntem complet separați şi că gândurile noastre ne aparțin numai nouă.

Una din caracteristicile de mare valoare ale acestui instrument de cercetare rezidă în faptul că putea fi folosit pentru a verifica adevărul şi validitatea cercetării înseşi, ca şi a experimentelor derivate de aici. Astfel, atât în *Putere versus Forță*, cât şi în volumul de față, fiecare pagină, paragraf, afirmație, clauză, frază şi capitol au fost calibrate. De asemenea, a fost calibrată cartea în întregul ei şi s-a dovedit a fi situată la nivelul 800. Astfel s-a desprins concluzia că energia cărții înseşi va realiza răspândirea şi promovarea acesteia. Şi aşa a şi fost, nefiind nevoie de nici o campanie promoțională. Cartea

s-a răspândit în multe țări şi a fost tradusă în multe limbi, pentru a culmina stârnind un mare interes în rândul grupurilor de studiu din colegii, universități şi departamente de cercetare.

Pe harta scalei conştiinței (vezi Anexa B) nivelul 600 indică depăşirea lumii perceptuale a dualității şi intrarea în lumea neperceptuală a nondualității. E foarte interesant faptul că testarea kinesiologică şi răspunsul însuşi calibrează la nivelul 600. Acest lucru înseamnă că adevărata sa natură nu poate fi înțeleasă pe deplin de majoritatea oamenilor, deşi poate fi citită de toată lumea într-o manieră practică.

Interesul pentru volumul *Putere versus Forță* a venit în primul rând din partea oamenilor cu veleități spirituale, ca şi din partea vindecătorilor şi a persoanelor interesate de studierea conştiinței înseşi. Deşi această carte clarifică unele beneficii foarte profunde ce pot surveni din aplicarea tehnicii pomenite în multe domenii ale vieții obişnuite, a existat lotuşi un interes scăzut din partea acelor zone ale societății care ar 1! putut beneficia imediat şi într-o măsură însemnată de folosirea acestei tehnici. Societatea are încă de descoperit beneficiile profunde ale acestei tehnici.

SECȚIUNEA A DOUA – Procesul Spiritual

CAP. III - Natura căutărilor

Procesul de învățare nonlineară se petrece mai mult ca rezultat al familiarizării, decât prin secvențialitate logică şi procesare de către intelect. Conştiința tinde să avanseze ca o consecință automată a primirii de noi informații. Apoi, procedând la o trecere în revistă, ea e capabilă să integreze informațiile care lipsesc sau care n-au fost înțelese în mod adecvat. Fiecare prezentare sporeşte şi dezvoltă integrarea informațiilor şi, prin urmare, constituie sursa unor perspective şi a unor aprofundări noi.

S-a descoperit astfel, că metoda de diagnoză clinică bazată pe testarea muşchilor şi care fusese numită *„Kinesiologie”* avea o potențialitate mai mare decât se estimase inițial. La fel ca telescopul, care poate dezvălui existența unor planete din univers, nefiind util numai la examinarea curții interioare a vecinilor, şi kinesiologia s-a descoperit a fi fundamentată pe o calitate universală, nonlocală şi impersonală a conştiinței, care transcede personalitatea diferiților indivizi ce fac obiectul testării.

S-a mai descoperit că răspunsul muşchilor corpului la diferiți stimuli induşi prin testare este determinat de o calitate esențială a conştiinței însăşi, care este capabilă să reacționeze instantaneu la prezența adevărului (prin întărirea tonusului muscular), dând, prin aceasta, un răspuns pozitiv ce poate fi exprimat prin „da”. Absența adevărului e indicată de slăbirea tonusului muscular, respectiv de un răspuns prin „nu”. Investigarea acestui fenomen repetabil a implicat testarea a mii de subiecți, proveniți de pe toate meridianele vieții, pentru o

perioadă de 20 ani. Acuratețea rezultatelor a fost confirmată de mai multe echipe de cercetători.

Prin proba clinică a erorii, cercetarea a stabilii că răspunsul kinesiologic diferea între ceea ce era benefic, şi respectiv distructiv. Tehnica avea o importantă valoare de diagnoză atât în stabilirea suferințelor psihice, cât şi în identificarea tratamentelor benefice. Aceste lucruri se petreceau în 1970 şi aveau să conducă, pe de o parte, la dezvoltarea întregului corp clinic de informații circumscris tehnicii amintite şi, pe de altă parte, la fondarea unor colegii de kinesiologic şi kinesiologic aplicată. Aceste lucruri au atras în principal atenția medicilor generalişti şi a practicanților medicinii holistice. Au atras, de asemenea, interesul unui medic psihiatru, dr. John Diamond, care a dus cercetarea spre un nou nivel de înțelegere, începând să folosească răspunsul kinesiologic pentru a investiga emoțiile, sistemele de credință, muzica, sunetele şi simbolurile. Toate acestea au vestit apariția kinesiologici comportamentale, ce urma să aibă implicații mult mai largi.

Următorul pas a constat în folosirea răspunsului kinesiologic pentru a clasifica şi, în cele din urmă, de a calibra din punct de vedere numeric nivelele conştiinței. Acestea fuseseră stratificate în tradițiile filosofico-spirituale în forma bine-cunoscutelor nivele spirituale de dezvoltare acceptate în toate culturile. S-a descoperit că aceste nivele stratificate puteau fi calibrate (logaritmic). Ceea ce a rezultat a fost o scală a conştiinței, ce se corela cu - şi, de fapt. ilustra - întreaga istorie umană. S-a mai descoperit, de asemenea, că, pe o scală arbitrară de la 1 la 1000, tot ceea ce calibra sub nivelul 200 era negativ, împotriva vieții, fals şi universal experimentat ca distructiv. Astfel, conştiința putea face

diferența între adevăr şi falsitate, fapt care a constituit o descoperire majoră.

Următorul salt în conştiință l-a constituit descoperirea faptului că nivelul 200 despărțea domeniile puterii şi forței, fapt ce dădea calc liberă investigației diferitelor calități ale acestor două domenii contrastante. Forța e temporară, consumă energie şi se mişcă dintr-un loc în altul. Puterea, prin contrast, e permanentă, staționară şi invincibilă. Rezultatul acestei investigații a dus la necesitatea existenței Scalei Calibrate a Conştiinței şi a publicării cărții *„Putere versus Forței”*. Diferitele nivele identificate au fost corelate cu fenomenele sociale şi, de asemenea, cu nivelele preponderente ale conştiinței care s-au dovedit a domina conştiința umană.

Deşi calibrarea acestor nivele poate fi exprimată - în scopul unei recunoaşteri şi înțelegeri mai uşoare - şi în formă numerică, s-a descoperit că ele se referă de fapt ia domenii aflate dincolo de ştiința tradițională. Acest lucru a fost denumit apoi „teoria haosului” sau „dinamicile nonlineare”. Domeniul nondualității nu poate fi descris în termenii matematicii tradiționale - cum ar fi, de exemplu calculul diferențial. Domeniul realității nondualistice şi nonlineare a fost descris în mod tradițional ca domeniul spiritual. Puterea din spatele acțiunilor umane provenea tocmai din aceste realități nedefinibile, indescriptibile şi nemăsurabile, care constituie motivația şi semnificația umană.

Viața însăşi s-a situat dincolo de investigația ştiințifică, pentru că viața este nonlineară şi dinamică. Astfel, terminologia şi conceptualizarea descriptivă a fizicii newtoniene lineare şi paradigma sa asupra realității trebuiau depăşite.

Lumea fizică măsurabilă şi observabilă este o lume a efectelor, lipsită de putere intrinsecă. Adevărata putere se găseşte în domeniile infinit de puternice ale celor nevăzute şi nonlineare. Realitatea nu putea fi descrisă în termenii timpului, dimensiunii, localizării sau măsurii, dar ca exista independent în potențialitatea infinită aliată dincolo de spațiu şi timp şi care era numită în mod tradițional „Realitate". Acestea sunt „domeniile infinite" pe care nu le-a descris nimeni, niciodată, cu excepția unor indivizi excepțional de înzestrați, care au atins iluminarea.

Investigarea nivelelor conştiinței care calibrează la un prag superior se corelează exact cu gradul de iluminare al marilor învățători spirituali ai istoriei umane. S-a descoperit că, nici un om care a trăit vreodată, n-a calibrat la un nivel al conştiinței situat dincolo de valoarea 1000, iar acelora care au atins totuşi asemenea valori le-a fost acordat statutul de mari învățători - Hristos, Buddha, Krishna, Avatar, Savior, învățătorii divinității, ferestrele lui Dumnezeu. De inii de ani. Învățăturile lor au format contextul realității omenirii şi au contextualizat întreaga experiență umană.

De o valoare excepțională a fost descoperirea că tot ce s-a întâmplat vreodată a lăsat o amprentă de neşters în univers. Dat fiind că tot ce există în univers, chiar şi cel mai mic gând, eliberează o energie care poate fi calibrată sau o urmă vibrațională, rezultă că aceste evenimente vibraționale au fost înregistrate permanent în câmpurile energetice ale conştiinței, ce se află dincolo de timp şi spațiu.

În afara timpului sau spațiului nu există atunci" sau „acum", nici „aici" sau „acolo". Tot ceea ce s-a petrecut vreodată a lăsat o înregistrare permanentă, care era calibrabilă şi retrasabilă. „Tot ce s-a petrecut

vreodată" în univers există încă şi este identificabil şi discernibil de către oricine în orice moment.

Toată istoria presupus „neînregistrată" a fost de fapt precis înregistrată pentru totdeauna şi în detaliu. Odată cu această înțelegere, scripturile devin verificabile. Pentru întâia oară în istoria umană era revelată capacitatea de a discerne şi de a diferenția între adevăr şi falsitate. Acest fapt a condus către un mare volum de cercetări. Acuratețea observațiilor rezultate a fost supusă standardelor academice de cercetare şi publicată în dizertația *„Analiza cantitativă şi calitativă şi Calibrarea Nivelelor Conştiinței Umane*".

Condiția preliminară şi fundamentul evoluției acestei înțelegeri progresive a conştiinței umane a fost emergența unei stări transformatoare şi iluminate a conştiinței în anul 1965. Strălucirea, pacea, iubirea, compasiunea profundă şi înțelegerea Prezenței Divine au revelat natura infinită a realității ca Sine/conştiență şi sursă a oricărei existențe, dincolo de orice timp, formă, condiții sau descriere.

Înnăscută în această Prezență este o Cunoaştere Infinită, Atemporală, ce iluminează toate posibilitățile dincolo de orice opoziție sau cauzalitate. Revelația survine ca autoexplicativă şi evidentă, ca esență a oricărui adevăr. Totalitatea şi completitudinea cunoaşterii persistă dincolo de timp şi, prin urmare, este prezentă întotdeauna. O reflexie a prezenței sale este capacitatea de a înțelege incomprehensibilul prin autorevelarea esenței sale. Prin urmare, totul este revelat. Ceea ce este nemanifestat este acelaşi lucru cu ceea ce este manifestat.

Esența adevărului este subiectivitatea, care transcede dualitatea şi oferă, în acelaşi timp, o punte între contrarii. Construirea acestei punți, pentru a face

posibilă comunicarea inefabilului în lumea formei, a durat mulți ani. Rezultatul a fost cartea *Putere versus Forță*.

Astfel, descoperirile pe care le-am descris au avut implicații profunde şi au evoluat în anii de cercetări conduse de echipe întregi de cercetători care au efectuat sute de mii de calibrați asupra fiecărui aspect al vieții, evenimentelor umane şi personalităților istorice. Acest lucru a implicat învățăturile spirituale, literatura şi învățătorii.

Din toate acestea au luat naştere numeroase calibrări ale atitudinilor, ideilor, conceptelor şi sistemelor de credință umane. Dată fiind marea masa de date, au fost necesari ani pentru a corela şi abstractiza esențialul, pentru a putea oferi o prezentare comprehensivă a informației. În mod evident, aceste informații aveau o valoare potențială pentru omenire, ca tehnică de cercetare menită obținerii unor cunoştințe inaccesibile până atunci.

Saltul de la paradigma newtoniană a cauzalității lineare, percepției şi dualității la realitatea nonlineară ce transcede percepția nu este deloc uşor de făcut în societatea noastră. Totuşi, el este foarte important pentru cei care lucrează în direcția evoluției lor spirituale, pentru progresul ştiinței sau pur şi simplu pentru înțelegerea naturii vieții înseşi.

Descoperirea distribuției sociale a nivelelor conştiinței a fost, de asemenea, semnificativă şi a explicat multe dintre comportamentele umane de-a lungul istoriei. Cum anume au fost manipulate atât de uşor. spre propria lor distrugere, atâtea milioane de oameni, generații şi culturi întregi, chiar întregi continente? Acest lucru a fost explicat cu uşurință prin descoperirea faptului că 78% din populația lumii

calibrează la valori inferioare nivelului Integrității (200). Pe lângă această limitare, nivelul conştiinței omenirii (în întregul ei) a rămas secole de-a rândul numai la nivelul 190 până ce, în anul 1986, a sărit pe neaşteptate dincolo de linia critică ce desparte falsitatea de Integritate şi Adevăr (nivelul 200), pentru a putea ajunge la nivelul actual de 207, care indică integritatea adevărul progresiv. Astfel, scala calibrată a conştiinței împreună cu capacitatea testării kinesiologice, oferă o hartă şi o busolă oricui doreşte să evolueze spiritual sau să-şi crească nivelul conştiinței.

Negativitatea, ce este atât de prezentă în rândurile conştiinței umane, nu se limitează numai la cele 78 de procente ale populației umane situate sub nivelul Integrității (200), ci implică şi faptul că numai 4 % din populația lumii a atins vreodată nivelul 500 (nivelul Iubirii) şi, dintre aceştia, numai 2 % au ajuns la nivelul Iubirii Necondiționate (calibrat la 540). Nivelul Iluminării (600), care constituie granița dintre dualitate şi nondualitate, este atins de aproximativ un singur om din 10 milioane (0,000001%). De asemenea, este importantă înțelegerea enormei diferențe de putere existente între nivelele calibrate. Deoarece acestea sunt logaritmice, fie şi numai câteva puncte sunt foarte semnificative. Prin folosirea metodei kinesiologice şi a Scalei Conştiinței în scopul elucidării marii bariere a dualității (ce provine din percepție care, la rândul ei, provine din poziționalitate), vălul care ascunde lumina adevărului este dat la o parte. Divinitatea este prezentă peste tot, dar prezența Sa e umbrită de identificarea cu mintea şi corpul.

Ochiul Eului este Sinele Divinității, exprimat în forma conştienței. Divinitatea transcedentă şi nemanifestată a lui Allah/Dumnezeu/Brahman/Krishna

devine manifestată ca Sine/Atman - divinitatea imanentă.

Evoluția spirituală are loc mai curând ca rezultat al îndepărtării obstacolelor, decât prin dobândirea a ceva nou. Devoțiunea permite renunțarea la vanitatea minții şi la iluzii, astfel încât mintea devine mai liberă şi mai deschisă în fața luminii Adevărului.

Iluminarea se referă la stările spirituale în care au fost depăşite suficiente bariere - fie în mod deliberat, fie inconştient - astfel încât, pe neaşteptate, se prezintă un context mai larg şi făcând astfel, ilumineză, clarifică şi revelează un câmp lărgit al conştientei, care este experimentat, de fapt. ca lumină interioară. Aceasta este lumina conştientei, radianța Sinelui, care emană ca o iubire profundă. Deşi pentru mulți oameni această experiență nu poate să dureze (aşa cum se întâmplă şi în cazurile de moarte clinică), efectul său este permanent şi transformativ. După un timp, această lumină e probabil să se întoarcă din nou pentru perioade de infinit extaz, pace şi tăcere, urmate de o profundă recunoştință pentru acest dar.

Acest eveniment de neuitat înclină să instituie dorința de a reveni la această stare, ce poate rezulta în disponibilitatea de a renunța la tot ceea ce există în această lume pentru a reuşi acest lucru. Curiozitatea este înlocuită de dedicare, renunțare şi devoțiune. Inspirația spirituală ne întăreşte şi devine lumina călăuzitoare a vieții noastre. Toate dorințele umane pălesc în comparație cu ceea ce a fost înțeles acum ca fiind starea ultimă şi esențială posibilă. Cel ce a experimentat această stare devine un slujitor adevărat şi devotat al lui Dumnezeu, pentru care e dispus să renunțe la tot ceea ce poate oferi această viață.

Următorul obstacol, care este posibil să apară, este nerăbdarea, care atinge uneori nivelul disperării. Odată ce a experimentat nivelul lui Shangri-La, exploratorul îşi va risca chiar viaţa şi va face orice sacrificiu pentru a se întoarce acolo. Căutarea şi călătoria devin o obsesie puternică. Prin urmare, există uneori o durere îngrozitoare la dispariţia stării iluminate sau un puternic sentiment de vinovăţie că, poate, noi înşine am făcut ceva pentru a merita separarea de această stare.

Se poate instala disperarea şi pot apărea unele perioade de melancolie şi autoînvinovăţire. Acestea sunt urmate, însă, de o şi mai puternică dedicare şi angajare în călătoria noastră. Sufletul nici nu doreşte şi acum, probabil, nici nu mai poate să se împace cu ceva inferior prezenţei lui Dumnezeu. Abandonarea are loc în profunzimi din ce în ce mai mari, până ce, în cele din urmă, apare disponibilitatea de a lăsa să dispară chiar propriul nostru sine, propriul „eu”. Acest „sine” e mai profund şi mai puternic decât ne aşteptam. Lupta sa e tenace şi aprigă.

Apoi, prin cea mai mare renunţare, care nu e realizată prin voinţa cuiva, ci prin graţia lui Dumnezeu, se petrece agonia morţii eului/sinelui, care pare aproape de nesuportat. Acesta dispare apoi în eternitate şi în Prezenţa Atotcuprinzătoare, în uluitoare glorie şi strălucire. Faptul că odată, cândva vreodată ne-am putut experimenta pe noi înşine ca fiind separaţi sau altfel decât identici cu Prezenţa, devine o idee de neconceput şi de neînţeles. Nu există explicaţie.

Apare apoi, potenţialitatea de a ne cunoaşte şi de a ne experimenta pe noi înşine ca Una. Acest lucru înseamnă simultan amândouă şi niciuna. Aceasta este starea sau condiţia prezentă - toate potenţialităţile. toate posibilităţile, toate stările - toate, şi în acelaşi timp nici

una dintre ele. Acest lucru nu poate fi explicat în cuvinte.

Preliminarii

Una dintre dificultățile pe care le ridică scrierile spirituale este aceea că, adesea, ele nu prezintă un context familiar, în aşa fel încât cititorul sau căutătorul să poată aborda mai uşor respectivul subiect. De exemplu, este afirmat adesea că viața personală a scriitorului sau conferențiarului nu are relevanță, fapt care, deşi adevărat în sens absolut, ignoră nivelul conştiinței celei mai mari părți a umanității, care e caracterizată de o curiozitate naturală şi de o anumită aşteptare cu privire la stilul în care trebuie prezentată informația. A spune că viața personală a cuiva nu are importanță este un fapt lipsit de sens pentru majoritatea oamenilor.

Există o tendință naturală spre a fi curios cu privire la tipul de persoană ce experimentează revelații spirituale neobişnuite. Există o anumită curiozitate şi față de trăsăturile de personalitate şi stilul de viață al acesteia. Există, de asemenea, şi o conştientă intuitivă a faptului că a înțelege înseamnă de fapt a descoperi că, probabil, acele trăsături sau caracteristici înclină să se împlinească în conştiența spirituală. Probabil că există anumite stiluri sau trăsături de personalitate care sunt comune acelora ce devin dedicați descoperirii spirituale sau care realizează atingerea anumitor stadii ale conştientei.

Drumul spiritual este facilitat de anumite caracteristici care devin mai puternice prin exercițiu, experiență şi succes. Acestea includ capacitatea de a ne focaliza precis asupra unui obiectiv şi de a ne concentra asupra unei tehnici sau asupra unui exercițiu spiritual

cu angajament şi dedicare. Astfel, survine o reordonare a scopurilor, precum şi o disponibilitate de a renunța la orice sau la oricine, disponibilitate fundamentată pe credința intimă într-o învățătură spirituală sau în adevăr. În general, există mai degrabă disponibilitatea de a ierta şi de a iubi decât de a judeca. Oamenii cu interese spirituale par a se atrage, pentru că au o preferință pentru pace şi linişte şi nu pentru stimulente şi incitări. Probabil că instrumentul cel mai folositor constă în modestie şi în capacitatea de a înțelege limitele conştiinței obişnuite şi consecințele acesteia.

Pentru a vă asigura de validitatea unei direcții de urmat sau a unei străduanii spirituale, e foarte important să calibrați nivelul de adevăr al fiecărei doctrine, învățături, maestru, guru sau grup spiritual.

Dacă privim în istoric, putem vedea că omenirea bâjbâie orbeşte, aşa cum se întâmpla cu vapoarele ce umblau în derivă, fără busolă sau hărți, în oceane necunoscute. În mod literal, sute de milioane de oameni au fost distruşi de-a lungul timpului, pentru că le lipsea o tehnica simplă de a depăşi incapacitatea minții de a recunoaşte lupul ascuns sub o blană de oaie. Națiuni întregi au fost trase în jos şi civilizații întregi au murit din cauză că au urmat propaganda, slogane şi sisteme de credință care, dacă ar fi fost supuse metodei kinesiologice de testare a muşchilor, ar fi determinat slăbirea tonusului muscular al subiectului testării. Deşi tehnica testării kinesiologice poale părea simplă sau insuficient dezvoltată, să ne amintim că la fel a părul şi descoperirea magnetului pentru a fi folosit ca instrument de orientare în navigație.

Majoritatea oamenilor de astăzi îşi datorează supraviețuirea unor lucruri care au fost considerate cândva a fi neştiințifice şi insuficient fundamentate,

cum foarte bine o ilustrează acea creştere de o aparență murdară a mucegaiului pe o capsulă Petri, care s-a observat că poate ucide bacteriile. Această descoperire, aparent neînsemnată, a condus la antibiotice şi, prin urmare, a crescut calitatea sănătății omenirii şi speranța de viață a acesteia.

Căutătorul naiv este o pradă uşoară pentru orice escroc, dată fiind influența diferitelor ideologii, a persuasiunii şi carismei. În aceste condiții, găsirea căii adecvate prin hățişul de percepte religioase şi învățături spirituale devine hazardată şi problematică. Ea reclamă atât o anumită convingere interioară, cât şi mijloacele necesare de ghidare, pentru a nu urma mulțimea adoratorilor, deşi instinctul de turmă este puternic. Cu siguranță, mintea îşi spune: „toate aceste milioane de oameni n-ar putea greşi şi nici n-ar putea fi induşi în eroare cu toții". Pentru a găsi răspunsul la acest paradox, nu trebuie decât să examinăm cine sau ce anume stă în spatele acestor credincioşi zeloşi. Faptul că eroarea umană nu numai că este posibilă, ci şi sigură şi probabilă devine evident dacă ne reamintim că 78% din totalul populației lumii calibrează la un nivel inferior pragului de 200, care constituie nivelul adevărului şi integrității.

Răspunsul kinesiologic este determinat exclusiv prin răspunsul conştiinței universale la adevăr şi la falsitate. Pe o scală arbitrară (vezi anexa B), ceea ce ne face să devenim puternici calibrează la nivelul 200. Ceea ce este fals sau distructiv calibrează sub acest prag al nivelului 200. (De la 0 la 200 descoperim nivelele Ruşinii, Vinovăției, Remuşcărilor, Fricii, Urii, Lăcomiei, Mândriei, Avariției, Mâniei şi aşa mai departe)

La nivelul Adevărului şi al Integrității, corpul se întăreşte, iar aceste nivele continuă, pe o scală

ascendentă, cu nivelul Curajului, Neutralității, Bunăvoinței, Priceperii, Iubirii, Bucuriei şi Păcii. Astfel, nivelele pozitive calibrează începând cu 200 până la 1000 (cel mai înalt nivel posibil). Iubirea calibrează la nivelul 500, intelectul la 400, iar priceperea şi bunăvoința la nivelul 300. Faptul că 78% din totalul oamenilor calibrează sub nivelul 200 înseamnă că cea mai mare parte a societății ia falsitatea drept adevăr. Numai 15% din totalul populației lumii este capabilă să înțeleagă ce este adevărul şi din această cifră abia 4 % calibrează la nivelul 500 sau peste acesta, adică la nivelul Iubirii. Mergând mai departe pe această scală, numărul oamenilor aflați în vârful acestei piramide a umanității se micşorează cu repeziciune. Iluminarea calibrează la nivelul 600, acolo unde dualitatea se dizolvă în non-dualitate. Nivelul 700 constituie domeniul marilor învățători spirituali, al maeştrilor şi al sfinților. Puțini oameni pot fi identificați la nivelele 800 şi 900. Câmpul energetic calibrat la nivelul 1000 este punctul maxim care poate fi tolerat de corpul omenesc şi de sistemul nervos. Acesta este nivelul cel mai rar întâlnit, nivelul marilor avataruri ale istoriei. Nici un om, din toți câți au existat vreodată, nu a calibrat la un nivel superior acestuia.

Valoarea tuturor acestor înțelegeri este. pur şi simplu, aceea de a descrie un mijloc de discernământ, deoarece conştiinței umane îi lipseşte o capacitate nativă de a discerne adevărul de falsitate. Este, prin urmare, imperativ să cunoaştem nivelul calibrat de adevăr al oricărui maestru sau al oricărei învățături.

Având această conştientă, începem să înțelegem marile mituri ale omenirii, care se referă întotdeauna la dificultățile întâmpinate de căutători. În poveştile clasice, aceştia devin victimele provocărilor, ale

seducției, ale curselor, ale capcanelor şi ale fiarelor sălbatice. Există întotdeauna dragoni, flăcări, mlaştini, cursuri de apă şi alte hazarduri de depăşit. În legende, succesul depinde de cunoaşterea unui singur secret sau a unei informații care devine cheia progresului. În lipsa unui ajutor de sus sau de la nişte „protectori superiori", eroul este pierdut. El este lotuşi salvat, în final, de o zeitate ce ia o formă deghizată, ca de exemplu pe cea a unei păsări ce-i arată într-un fel care este drumul ce trebuie urmat. Astfel, testarea kinesiologică este o asemenea pasăre care previne dureroasa ezitare prin mlaştina nenumăratelor doctrine şi precepte din care este adesea dificil sau chiar imposibil să scăpăm.

În mod tradițional, căutarea spirituală este asemănată cu un drum sau cu o călătorie. Din nefericire, căutătorul naiv pleacă la un drum dificil adesea nepregătit şi fără instrumentele necesare, în lumea obişnuită, noi depindem de multe măsuri de siguranță. Purtăm centuri de siguranță, ne vaccinăm împotriva bolilor epidemice şi acceptăm faptul că există hazarduri împotriva cărora trebuie să fim pregătiți pentru a le depăşi. Astfel, prudența provine din înțelepciune, nu din frică. Prudența reclamă o conştiență a capcanelor ce trebuie evitate. Dacă iluminarea ar fi uşor de atins, ar fi un fenomen comun. Cu toate acestea, statistic, şansele de a o atinge sunt mai mici de unu la un milion.

Mai există, de asemenea, o idee foarte răspândită în rândul căutătorilor, şi anume că nu există decât două posibilități: iluminarea sau dureroasa cădere în ghearele eului. În realitate, fiecare pas înainte pe care-l facem ne aduce noi bucurii. Chiar şi un salt de numai câteva puncte pe scala conştiinței poate genera enorm de multă fericire şi armonie, deoarece este un salt logaritmic. Pe

măsură ce progresăm, încrederea în sine ia locul fricii, confortul emoțional înlocuieşte tristețea şi, astfel, uşurința şi calitatea vieții noastre se îmbunătățesc.

Dorința de Iluminare

În afară de cazul în care cineva a ajuns pe neaşteptate şi fără un efort prealabil într-o stare de iluminare a conştiinței - aşa cum s-a întâmplat în cazul unor sfinți ca Ramana Marharshi, care a atins această stare în timpul adolescenței - calea obişnuită începe cu dorința. Trebuie mai întâi să începem să dorim să atingem o stare iluminată. Buddha spunea că aceia care aud şi învață despre iluminare, nu vor mai fi niciodată satisfăcuți de altceva şi, prin urmare, diurnul lor e sigur.

Uneori, căutătorul depune mult efort şi multă răbdare şi sfârşeşte prin a fi descurajat. La acest stadiu, eul presupune că există un „Eu" care caută „ceva" (starea de iluminare) şi, prin urmare, caută să-si dubleze eforturile.

În mod tradițional, căile spre Dumnezeu au trecut prin inimă (iubire, devoțiune, servire dezinteresată, renunțare, adorație) sau prin minte (Advaita sau calea non-dualității). Fiecare drum poate părea într-o anumită etapă a sa mai confortabil decât celălalt sau accentul poate cădea, alternativ, asupra ambelor. Orice drum am alege însă, constituie o piedică să considerăm că această căutare este făcută de un sine personal sau de un „Fu" care urmează a fi iluminat. E mult mai uşor să înțelegem că nimic de acest gen (ca un ego sau un „Eu" care să caute „ceva") nu există şi că la aceste explorări şi căutări procedează un aspect impersonal al conştiinței.

O abordare utilă este să lăsăm iubirea pentru Dumnezeu să înlocuiască disponibilitatea care conduce

căutarea. Putem da frâu liber oricărei dorințe pentru că. În cele din urmă. vom înțelege că ideea conform căreia mai există şi altceva în afara lui Dumnezeu, nu e decât o vanitate lipsită de orice fundament real. Este aceeaşi vanitate care se pretinde autoarea experiențelor, gândurilor sau acțiunilor noastre. Dacă reflectăm asupra acestor aspecte, putem înțelege că atât corpul, cât şi mintea sunt rezultatul nenumăratelor condiții ale universului şi că putem fi, în cel mai bun caz, martorii acestei concordanțe. Disponibilitatea de a abandona toate motivațiile noastre, cu excepția aceleia de a-L servi complet pe Dumnezeu, provine dintr-o iubire neîngrădită pentru El. Obiectivul nostru nu este atât iluminarea, cât să devenim servitori ai lui Dumnezeu. A deveni un canal perfect pentru iubirea Lui Dumnezeu înseamnă să ne abandonăm complet şi să eliminăm obiectivele căutate de ego. Inițiatoarea lucrării spirituale ulterioare devine însăşi bucuria.

Odată ajunşi la bucurie şi modestie, restul procesului este cert. Devenim conştienți că întregul proces de căutare spirituală este activai prin atracția destinului fundamental, exercitată mai curând pentru a înțelege Sinele decât pentru a fi propulsați prin intermediul eu lui limitat. Într-un limbaj obişnuit, se poate spune că suntem mai curând atraşi de viitor decât propulsați de trecut. Este evident că, în afară de cazul în care am fost destinați iluminării, nu vom fi defel interesați de acest subiect. Măcar şi a aspira la o asemenea stare este o situație destul de rară în realitate. Într-o viață de om, o persoană obişnuită nu întâlneşte nici măcar o singură altă persoană care să fie interesată foarte mult de atingerea iluminării. Astfel, calea poate fi anevoioasă şi solicitantă.

În lumea Occidentală nu există un rol tradițional sau acceptat pentru căutătorul spiritual. Nu este de aşteptat ca cineva să-şi încheie afacerile lumeşti şi apoi să-şi petreacă restul vieții pe un drum al căutării spirituale a adevărului. În anumite țări, de exemplu în India, există o asemenea cale culturală tradițional acceptată ca formă normală de dezvoltare. În Occident, un student spiritual serios se alătură cel mai adesea unor persoane dedicate, cu care are multe în comun. Din nefericire - în afară de cazul că intră într-o mănăstire sau într-un seminar teologic - aceste persoane sunt prea adesea privite cu suspiciune, ca şi cum ar fi excluse din societate.

Învățătorul

Adesea, grupurile spirituale sunt organizații ce au propriile lor programe. În acest punct se găseşte din nou o capcană, pentru că şi lumea spirituală, ca şi lumea obişnuită, conține şarlatani care au ca scop capturarea naivilor în scopuri de control, dominație, bani, prestigiu sau, pur şi simplu, de dragul de a avea „o mulțime de aderenți".

Se poate vedea că adevărații învățători nu au interes pentru faimă sau pentru a avea neapărat o mulțime de discipoli, prestigiu sau ținute de paradă. Dacă vom calibra nivelul conştiinței acestora, vom observa că, de obicei, ea se găseşte în jurul limitelor superioare ale nivelului 500 sau chiar - deşi mai rar - depăşind acest prag şi apropiindu-se de nivelul 700. Dar nu învățătorul, ci învățătura acestuia este importantă. Dat fiind că învățăturile nu provin defel de la persoana învățătorului, nu are sens să adorăm sau să transformăm persoana acestuia într-un idol. Informația este transmisă ca un dar, pentru că a şi fost primită în acest fel. Nu există,

prin urmare, nimic care să fie vândut, impus, controlat sau tarifat, din simplul motiv că informațiile respective sunt primite gratuit, ca un dar al lui Dumnezeu. O organizație spirituală valabilă poate institui nişte cotizații nominale - la care să contribuie toți membrii şi adepții, spre binele comun - pentru acoperirea cheltuielilor curente.

Învățătorul spiritual transmite un beneficiu nu numai prin cuvinte, ci şi prin nivelul ridicat al energiei conştiinței care acompaniază aceste cuvinte. Nivelul conştiinței învățătorului crează ceva asemănător unei unde purtătoare care acompaniază şi dă putere cuvintelor.

După cum am citat şi în cercetarea efectuată în volumul anterior, *Putere versus Forță*, un singur Avatar situat la nivelul conştiinței 1000 contrabalansează complet negativitatea colectivă a întregii omeniri. Un individ situat la nivelul 700 contrabalansează negativitatea a 70 de milioane de indivizi situați sub pragul nivelului 200. Un individ situat la nivelul 600 contrabalansează 10 milioane de oameni aflați sub pragul de 200; unul situat la nivelul 500 contrabalansează 750.000 de oameni aflați sub pragul de 200. Un individ situat la nivelul 300 contrabalansează negativitatea a 90.000 de oameni aflați sub pragul de 200.

Pe Pământ există în acest moment aproximativ douăzeci şi doi de înțelepți care calibrează cel puțin la nivelul 700. Dintre aceştia, douăzeci se găsesc cel puțin la nivelul 800, dintre care zece sunt deja la nivelul 900 sau chiar peste acesta şi, în fine, există un singur înțelept: situat la o valoare superioară nivelului 990. Aceste cifre s-au schimbat din 1995 încoace, anul în care a fost publicată cartea *Putere versus Forță.* (Numai

zece oameni de pe Pământ se situau pe atunci la o valoare superioară nivelului 700). Negativitatea întregii populații umane ar fi condus la autodistrugere, dacă n-ar fi existat efectul de contrabalansare al acestor câmpuri energetice superioare.

Se pare că există un adevăr în afirmația că puterea infinită a lui Dumnezeu se transmite către ființele de pe Pământ printr-o serie de transformatori descendenți. Deşi numărul actual al persoanelor de pe planetă care calibrează negativ îl depăşeşte cu mult pe al acelora care calibrează pozitiv, puterea lor individuală e foarte mică în comparație cu puterea acestora din urmă. Astfel, începând cu anii „80, energia calibrată a umanității în întregul ci, se situează la un nivel pozitiv. Aşa cum am menționat şi mai devreme, până în anul 1986 nivelul conştiinței omenirii a stagnat multe secole la valoarea de 190 şi apoi, pe neaşteptate, a sărit brusc la nivelul actual de 207.

Puterea învățăturilor originale ale Avatarurilor influențează şi contextualizează semnificația vieții omenirii peste secole şi chiar pentru mii de ani. Este foarte instructiv, cu toate acestea, să calibrăm nivelul conştiinței unui mare învățător şi apoi să calibrăm nivelul la care se situează doctrina instituționalizală care a parvenit peste secole. Unele învățături au supraviețuit aproape în totalitate nevătămate, în vreme ce altele au fost serios deteriorate. Unele au căzut chiar la nişte nivele atât de joase, încât calibrează sub nivelul critic al Adevărului. Rezultatul acestui fapt a fost apariția unor culte negative, ce au devenit surse de conflict şi negativitate în lume. Este bine să amintim că popularitatea nu este un semn al Adevărului. Astfel, nu este deloc surprinzător că marca majoritate a populației omenirii cade sub nivelul 200 şi că multe milioane de

oameni urmează nişte „religii” care sunt în mod fundamental negative.

Ce anume este spiritual?

Oamenii confundă de obicei ..spiritualitatea” cu „religia” şi chiar cu domeniul supranatural sau „astral”. Acestea sunt, de fapt, foarte diferite şi această contuzie rezultă adesea în dezbinare socială şi în nesiguranță.

De exemplu, în constituția Statelor Unite este afirmat cu claritate că drepturile omului izvorăsc din natura divină a creației, fiind stabilit astfel principiul spiritualității. Cu toate acestea, autorii Constituției au făcut distincția între acest aspect şi religie, spunând că cetățenii sunt liberi de orice constrângere religioasă. Fondatorii Statelor Unite erau conştienți că religia divide şi că este bazată pe o putere seculară, în vreme ce spiritualitatea unifică şi nu are vreo organizare lumească. Constituția Statelor Unite (care calibrează la nivelul 700) pronunță în mod clar că guvernul îşi extrage autoritatea din principiile spirituale - care postulează că toți oamenii sunt egali, garantând libertate şi dreptate pentru toți cetățenii - şi că trebuie să se ghideze după aceleaşi principii. Această poziție fără echivoc are o putere foarte mare şi nu are nevoie de nici un fel de apărare.

Pe de altă parte, religia poate fi sectară, divizând oamenii în grupuri conflictuale, adesea cu consecințe teribile pentru civilizație şi pentru viața însăşi, aşa cum

o ilustrează istoria prin atâtea exemple. Unica putere a adevăratelor grupuri spirituale provine numai din adevărul învățăturii lor, ele neavând vreo putere pământească semnificativă, nici edificii, bogății sau reprezentanți oficiali. În general. În spiritualitate, ideile centrale ce țin laolaltă grupul sunt de obicei acelea ale iubirii, iertării, păcii, recunoştinței, bunătății, ale refuzului celor materiale şi judecății. De obicei, religia, are în esență un miez de spiritualitate care, cu toate acestea, este trecut în planul secund şi chiar pierdut adesea din vedere. Altminteri - pentru a da un singur exemplu - războiul ar avea foarte puține şanse să aibă loc. Adevărul spiritual este universal adevărat şi nu cunoaşte variații în timp şi spațiu. El aduce întotdeauna cu sine pace, armonie, acord, iubire, compasiune şi milă. Adevărul poate fi identificat prin aceste calități. Toate celelalte sunt invenții ale eului.

CAP. IV - Fundamentele

Religia ca sursă a greşelilor spirituale

Există două surse de erori ce provin din religiile tradiționale „adevărate”. Prima constă în simpla neînțelegere sau interpretare greşită a învățăturilor originale ale respectivului mare învățător. Din cauza faptului că ascultătorii şi adepții inițiali nu erau şi ei, la rândul lor, iluminați, învățăturile originale au fost contaminate de cui acestora. Acest fapt a fost amplificat apoi, de-a lungul generațiilor, de traducători şi scribi. Deseori, denaturarea este datorată faptului că „eul” are tendința de a reda înțelesul literal al cuvintelor şi nu spiritul sau esența învățăturii. Orice traducere care transmite altceva decât pace sau dragoste este eronată. Aceasta este o regulă de bază şi uşor de recunoscut.

Cea de-a doua distorsionare, mult mai răspândită, constă în învățăturile spirituale care provin din ceea ce este numit în mod obişnuit „doctrina bisericească”. Aceste reglementări, puse deseori în forma culpabilizării şi prohibiției, au fost, în realitate, inventate în totalitate de către oficialii bisericii şi de către aşa-zisele autorități care dobândiseră puterea politică în structurile instituțiilor acelui timp.

Nu există nici un motiv autentic sau plauzibil pentru a modifica (din rațiunea unor câştiguri lumeşti) învățăturile originale ale unui veritabil mare învățător. Deşi parc un lucru evident, nu a fost deloc clar de-a lungul secolelor că a fi Creştin, de exemplu, înseamnă pur şi simplu să urmezi exact învățăturile lui Hristos.

Toți marii învățători au propovăduit non-violența, non-condamnarea şi iubirea necondiționată. Este greu de înțeles cum orice pretinsă autoritate ecleziastică poate viola aceste adevăruri fundamentale purtând

războaie „întemeiate” în numele unui pretins „bine al credinței” sau „bine al bisericii”, ori pentru „eliminarea necredincioşilor”.

Există multe subiecte neabordate în învățăturile spirituale originale, iar acest lucru a creat noi oportunități pentru prelucrările falselor religii. De-a lungul secolelor, au fost inventate tot felul de „păcate”, cu explicații din cele mai laborioase şi raționale, dar care pot fie descrise clinic doar, drept manipulări bolnave ale unor treburi umane normale. Răul rezultat astfel nu a implicat numai eroarea spirituală, ci şi o cruzime psihologică, precum şi aruncarea vinovăției asupra umanității. Această focalizare asupra vinovăției şi păcatului condamnă conştiința umană prin consolidarea dilemei contrariilor şi dualității percepției. Acest ultim efect distructiv asupra conştiinței umane îl îndepărtează pe om de Dumnezeu şi dă naştere unei bariere. Această barieră este depăşită numai de foarte puțini oameni care, pentru a reuşi să scape din capcana coercitivă a falsurilor elaborate, trebuie să dea dovadă de calități apropiate de geniul spiritual.

Un alt efect distructiv al perceptelor anumitor doctrine religioase constă în faptul că acestea, nu de puține ori, crează premisele unor teribile războaie şi persecuții. Acestea sunt fundamentate întotdeauna pe diferențele religioase, a căror importanță este exagerată tocmai pentru a justifica persecuțiile. Aceste deviații şi interpretări greşite sunt observabile în special în domeniul imixtiunilor întunecate ale religiei cu sexualitatea, procrearea, creşterea şi educarea copiilor, dietele/posturile, detaliile vieții zilnice, obiceiurile, îmbrăcămintea şi puterea politică.

A purta sau nu diferite feluri de îmbrăcăminte, pălării sau bărbi, constituie un fapt suficient pentru a

aprinde persecuțiile religioase sau războiul. Circumcizia, interdicția de a consuma carne vinerea, rostirea de binecuvântări înaintea meselor, precum şi datele şi detaliile sărbătorilor religioase - toate acestea devin muniții. Ziua în care se celebrează Sabatul (sâmbăta sau duminica) devine mai importantă decât adevărul. Respectul arătat lui Dumnezeu nu rezidă în a purta sau nu o pălărie.

Prin faptul că exploatează banalitățile eu riscul de a ignora principalele adevăruri spirituale, religiile contribuie la propriul lor declin şi, prin aceasta, la declinul general al omenirii. O mare parte din ceea ce este considerat (şi respectat totodată) ca doctrină bisericească nu constituie altceva decât un produs al eului. Dacă este adevărat, aşa cum a spus Iisus, că răul sălăşluieşte în ochiul privitorului, atunci problema sunt chiar aceia care văd păcatul şi răul peste tot. În perioada Victoriană, chiar şi piciorul unei mese era considerat a fi o ispită, trebuind, aşadar, să fie acoperit discret cu o perdea.

O mare parte a ceea ce a fost în mod tradițional descris ca „păcat" nu constituie decât nişte exagerări ale vinovăției, provenite din mintea unor autorități ecleziastice tulburate din punct de vedere emoțional. Adeziunea la povața „Lasă-l pe cel care nu are nici un păcat să arunce prima piatră" ar reduce la tăcere toate aceste false asumări ale adevărului spiritual.

În mod paradoxal, aceste denaturări ale adevărului spiritual au condamnai - în numele „Divinității" - atât pe Dumnezeu, cât şi natura umană. A uzurpa această autoritate şi a te pronunța în numele lui Dumnezeu pare mai degrabă o atitudine bombastică, iluzorie şi înşelătoare. Nici unul dintre cei care au experimentat

vreodată realitatea absolută a prezenței lui Dumnezeu n-ar fi putut să facă asemenea afirmații denaturate.

Emanciparea umanității

Înainte de a căuta o noua direcție, este necesar să discernem greşelile din vechile abordări, cu dorința de a le depăşi. Acest: lucru reclamă deopotrivă curaj şi onestitate neînfricată. Vindecarea din multe boli grave, netratabile şi potențial incurabile se bazează pe disponibilitatea şi capacitatea de a face față adevărului, alegând astfel o cale diferită. Acțiunea de a pune capăt negării şi de a admite adevărul ne duce dincolo de pragul critic al Integrității (calibrat la nivelul 200).

Phoenixul trezirii spirituale s-a născut din cenuşa disperării omeneşti. Aşa cum a spus şi Maica Tereza, floarea frumoasă, lotusul. Îşi are rădăcinile în mocirla şi noroiul din fundul iazului încă de timpuriu, în viața autorului acestei cărți s-a petrecut revelația imensei suferințe a întregii omeniri. Imensitatea acesteia era incredibilă şi copleşitoare. Aşa cum am mai spus şi cu alt prilej, acest lucru a condus, din păcate, la greşeala de a-l condamna pentru toate suferințele umanității pe Dumnezeul religiei, care „a permis să se întâmple toate astea". Cu toate acestea, condiția amintită mi-a consolidat chemarea şi dorința de a alina suferința omenirii.

Mulți ani mai târziu, aflat în mijlocul disperării şi fără a fi prevenit în vreun fel, ateul care devenisem s-a abandonat lui Dumnezeu şi a avut o profundă trezire spirituală. Această trezire a avut darul de a-mi transforma toate înțelegerile referitoare la conceptele de Dumnezeu. Adevăr şi Realitate. Apoi, câțiva ani mai târziu, a avut loc viziunea şi înțelegerea deopotrivă a ignoranței profunde şi a limitelor conştiinței umane,

care se dezvăluiseră a fi adevăratele baze şi surse ale suferinței tuturor oamenilor. Înțelegerea acestei gigantice ignoranțe, precum şi a teribilului preț pe care trebuia să-l plătească umanitatea a avut un impact profund şi a rezultat într-o schimbare a direcției străduniei, de la alinarea suferințelor fizice şi mentale la eroarea spirituală, care era răspunzătoare de toate acestea.

Eul colectiv al umanității, exprimat în forma societății, este orb în fața problemei fundamentale care stă la baza propriei sale suferințe. Credința conform căreia problemele care trebuie rezolvate sunt „exterioare" este una definitorie pentru eu; prin urmare, toate programele sociale, inclusiv războaiele, sunt dedicate rezolvării acestor probleme „exterioare".

Problema principală a omenirii constă în faptul că mintea umană este incapabilă să discearnă adevărul de falsitate.

Ea nu poate deosebi „binele" de „rău". Fără a avea nici un mijloc de autoapărare, oamenii sunt la cheremul falsității - în toate ademenirile sale ascunse, care defilează în forma patriotismului, religiei, binelui social, distracțiilor inofensive etc.

Prin efectuarea unui simplu şi foarte comod test al adevărului/falsității. toți dictatorii, împărații şi demagogii istoriei ar fi pierdut puterea. Dacă cineva ar fi dus o fotografie a lui Hitler într-un plic închis şi ar fi cerut unui copil să o țină deasupra plexului solar, brațele copilului ar fi slăbii instantaneu. Acelaşi lucru s-ar fi petrecut şi în cazul unei fotografii a lui Stalin, a lui Lenin, a liderilor fanatici arabi, a comuniştilor, a liderilor Cambodgiei şi statelor africane, precum şi a dictatorilor care se ascund în spatele numelui lui Allah, dezvăluind adevărata natură a acestora.

Toate masacrele din istoria omenirii au fost rezultatul forței, al cărui unic antidot este Puterea. Forța este bazată pe falsitate; puterea este fundamentată numai pe adevăr. „Răul" își pierde stăpânirea atunci când este dezvăluit; aceasta este partea sa vulnerabilă, „călcâiul lui Ahile", care este expus tuturor. Falsitatea dispare când este expusă adevărata sa natură. Nu este nevoie de guvernul Statelor Unite, de CIA, FBI, de sateliți de spionaj sau de computere pentru a demonstra această evidență - brațul unui copil inocent în vârstă de numai cinci ani are singura putere reală pe Pământ - puterea adevărului însuși, care este invincibilă și nu cere nici un sacrificiu.

Brațul unui Copil

Este arma inocenței, de care se tem cel mai mult legiunile întunecate ale lumii, pentru că ea demască deghizările prin care acestea își mențin influența asupra a *peste șaptezeci și opt de procente* din populația lumii.

Dacă renunțăm la negare, vom vedea că falsitatea, manipularea și distorsionarea adevărului satisfac cu preponderență cele mai joase înclinații ale oamenilor, pătrunzând întreaga societate. Popularele jocuri pe calculator nu sunt deloc inocente, așa cum pol părea la prima vedere; ele sunt mașini programate să înăbușe sensibilitatea spirituală prin condiționarea minții la crimă și violență. Uciderea cu premeditare a câinilor de preerie nu este un „sport", ci un act sângeros. Drogurile nu sunt deloc ceva „cool", ci o înrobire. Rock-ul dur, heavy-metal și muzica rap nu sunt nici eliberatoare, nici amuzante; ele nu sunt decât un mod deliberat prin care se antrenează conștiința tinerilor. Mass-media se pretinde inocentă, deși strânge profituri uriașe din alimentarea slăbiciunii și vulnerabilității oamenilor.

Brațul unui copil nevinovat constituie un spectru înspăimântător pentru marile organizații care-şi fundamentează influența pe ignoranța oamenilor. Falsul „război împotriva drogurilor” se dovedeşte a fi cea mai importantă cauză a acestei probleme, fiind chiar bastionul întregului comerț cu droguri, pe care l-a creat, autorizat şi îmbogățit. Comunismul nu a fost înfrânt de vreun război, ci de non-violenta lui Gorbaciov.

Renaşterea lui Hristos - marea, proorocită a doua venire - înseamnă, dintr-un punct de vedere spiritual, înlocuirea falsității prin adevăr, a întunericului prin lumină, a ignoranței prin conştiență.

Semnificația lui Krishna, Buddha, Hristos şi Allah nu a constat în prezența lor personală pe Pământ, ci în adevărurile pe care ei le-au dezvăluit şi expus, precum şi în nivelul energetic ridicat care însoțea învățăturile lor. Toate ființele iluminate spuneau mulțimii să ignore personalitatea sau „persoana” lor, în schimb să se concentreze asupra învățăturii. Într-un mod tipic pentru neînțelegerile şi distorsionările care domină religiile, omenirea face întocmai opusul - venerând persoanele şi locurile vizitate de acestea, datele şi momentele istorice, dar ignorând învățăturile.

Prevalenta învățăturilor lui Hristos/ Buddha/ Krishna/ Avatar pare a fi semnalată de recenta tranziție a nivelului conştiinței umanității de la valoarea negativă de 190 la actualul nivel de 207 (traversând, prin urmare, linia Adevărului şi Integrității, situată la nivelul 200). Semnificația acestui eveniment major, petrecut pentru prima dală în istoria umanității, nu poate fi trecută sub tăcere. Prin analogic, noi ştim că la nivel fizic, o schimbare de numai câteva grade a temperaturii globale are efecte profunde asupra întregii planete şi asupra a lot ceea ce înseamnă viață.

Dacă a doua venire a lui Hristos trebuie să fie dezvăluită de un semn, atunci acest semn a apărut deja - foarte recent. Fără îndoială, este vorba tocmai de această schimbare profundă, de la falsitatea ce denatura conştiința omenirii, la adevăr, cu toate implicațiile şi promisiunile sale pentru întreaga omenire.

Este posibil ca brațul unui copil să ne poată dezvălui prima lumină a unor noi zori ai civilizației. S-a spus că omul este condus spre Dumnezeu şi spre rai de inocența copiilor. În realitate, singura cale prin care putem deschide uşa spre adevăr trece prin inocența copilului din noi.

Inocența copilului rămâne netulburată în cadrul conştiinței tuturor. Ea constituie „structura" de bază a conştiinței însăşi. Se poate face o analogie cu hardware-ul, care nu este modificat sau influențat cu nimic de softul procesat de computer, exact aşa cum aparatul fotografic nu este afectat de imaginile transmise prin lentilele sale.

Redescoperirea Stării Originare

Pe câtă vreme noi speculăm despre limitele conştiinței omenirii, în realitate, cel care transformă societatea într-o manieră invizibilă şi neaşteptată este individul. Forța este vulnerabilă în fața unui număr infinit de opoziții, dar puterii, nici o opoziție şi nici un inamic nu-i pot sta împotrivă. Precum însuşi spațiul, puterea este imună şi invulnerabilă în fața atacurilor. Oamenii cred că sunt conduşi de mințile lor şi că sunt victimele împrejurărilor. Astfel, ci se consideră victime ale curentului propriei conştiințe, sentimentelor şi circumstanțelor tranzitorii. Punctul de vedere prevalent

este acela că nu există alte opțiuni față de starea actuală a sentimentelor sau a emoțiilor.

Această cedare în fața minții şi a circumstanțelor exterioare (lumea) este acceptată drept ceva natural şi normal. Puțini oameni bănuiesc că mai există şi o altă opțiune. Prin autoexaminare şi concentrare interioară, putem descoperi că toate stările conştiinței sunt rezultatul unei opțiuni. Ele nu sunt deloc nişte certitudini date şi neschimbabile, determinate de factori incontrolabili. Acest lucru poate fi descoperit dacă examinăm cum anume funcționează mintea.

Noi nu suntem deloc conduşi de către minte. Mintea nu dezvăluie decât un nesfârşit curent de opțiuni, toate deghizate în forma amintirilor, fanteziilor, spaimelor ori conceptelor. Pentru a ne elibera de sub dominația minții este suficient să înțelegem faptul că aceasta defilare a subiectelor nu este decât un amalgam arbitrar de selecții care se perindă pe ecranul minții.

Noi nu suntem „forțați" să simțim resentiment pentru o anumită amintire negativă, nici să ne temem de viitor. Aceastea nu sunt decât simple opțiuni. Mintea este ca un televizor dotat cu o varietate de canale; astfel, noi nu avem de urmat nici o tentație particulară a gândirii. Putem să cădem în tentația de „a ne plânge de milă", sau de a fi supărați sau îngrijorați. Atracția secretă a tuturor acestor opțiuni este aceea că ele oferă o compensație internă sau o satisfacție secretă, care constituie însăşi sursa atracției gândurilor şi a minții.

Dacă aceste „compensații" sunt refuzate, vom descoperi că în spatele ecranului gândurilor, există un spațiu al bucuriei - invizibil, silențios şi lipsit de gânduri. Această opțiune ne stă întotdeauna la dispoziție, dar pentru a o experimenta, trebuie să o alegem în dauna tuturor celorlalte opțiuni. Sursa

bucuriei este întotdeauna prezentă, întotdeauna disponibilă şi independentă de circumstanțe. Există doar două obstacole: (1) ignorarea faptului că această opțiune este întotdeauna disponibilă şi prezentă şi (2) valorizarea a altceva decât pacea şi bucuria ca fiind mai presus de pace şi bucurie, din plăcerea secretă a compensării.

Experiența prezenței lui Dumnezeu este accesibilă şi prezentă întotdeauna, dar aşteaptă alegerea noastră. Această alegere poate fi făcută numai prin renunțarea la orice altceva în favoarea păcii şi iubirii lui Dumnezeu. În schimb, divinitatea Sinelui se autorevelează ca fiind întotdeauna prezentă, dar neexperimentată, deoarece a fost ignorată, uitată sau, din cauză că alegerile noastre au fost altele.

Când este viitorul?

Alegerea de a experimenta prezența lui Dumnezeu se petrece în afara timpului. Aşadar, ea nu este undeva în viitor; este disponibilă numai în prezent. Nici o altă condiție nu este necesară (şi nici măcar posibilă), deoarece momentul prezent este permanent; el nu se schimbă niciodată; nu dispare niciodată în ieri sau în mâine. De fapt, este inevitabil. Toată lumea este în siguranță în momentul *acum*.

Prin observare, va deveni evident că singurul lucru care pare să se schimbe este aparența. Momentul „*acum*" este liniştit şi neschimbat; ecranul este permanent acelaşi. Deşi un scenariu de film se schimbă şi o poveste se desfăşoară, acest lucru poate avea loc numai în cadrul clipei precise - „*acum*".

„Momentul de față" constituie cerința atotputernică, neschimbătoare şi absolută pentru a experimenta, liste însăşi esența de a fi şi a exista a conştientei. Existența

este imposibilă oriunde altundeva cu excepția realității radicale a momentului prezent. Această clipă este tot ceea ce este. Propria noastră conştiință, ca Sine, este singurul Ochi prin care poate fi experimentat sau cunoscut orice lucru. Sensul lăuntric al realității este conferit de Sine în împrejurările „exterioare". De altfel, tocmai acest fapt este cel care le face să pară reale. Prin urmare, experimentarea realității este o proiecție a conştiinței spre sine, provenită din Sine. Noi nu suntem martorii unei lumi „reale", ci sursa acestei realități vizibile. Lumea este de fapt un divertisment. Precum amuzamentul, e gândită să nu fie luată prea în serios. Paradisul se găseşte înlăuntru şi este dezvăluit de conştientă. Lumea este numai o aparență. Melodrama ci nu este decât un artificiu al sensului denaturat al percepției. Aceasta ne conduce la credința că lumea e mare. puternică şi permanentă - şi că Sinele este mic, slab şi tranzitoriu. În realitate, lucrurile stau exact invers.

În lipsa credinței, în aparența sa, aşa cum e definită de către percepție, lumea pe care o credem reală dispare. Atunci când alegem să fim una cu potențialul interior omniprezent al bucuriei şi păcii, lumea se transformă într-un amuzant parc de distracții, iar întreaga dramă încetează să mai fie considerată altceva.

Opțiunea pentru adevăr, pace şi bucurie ne stă întotdeauna la dispoziție, deşi este aparent îngropată în spatele ignoranței şi inconştienței rezultate din obişnuința noastră de a alege alte opțiuni. Adevărul lăuntric se autorevelează atunci când toate celelalte opțiuni sunt refuzate, pentru a ne abandona lui Dumnezeu.

Condiția umană ca „stare schimbată a conştiinței”

Un fapt sau un adevăr nu este stabilit prin intermediul recunoaşterii sale de către mase, după cum o demonstrează în mod profund istoria. Falsitatea constituie o experiență umană universală. Una dintre cele mai semnificative descoperiri în domeniul cercetării conştiinței este aceea că tot ceea ce se înțelege de regulă prin „experiență umană obişnuită” (în ceea ce priveşte gândirea, comportamentul sau sentimentele), nu este altceva decât o stare schimbată a conştiinței, predominantă în straturi limitate ale societății şi pentru o durată limitată. Aceasta nu este adevărata stare a omului.

Omul este atât de obişnuit să se îngrijoreze, să se teamă, să încerce sentimentele remuşcării, vinovăției, conflictului şi tristeții, încât aceste stări negative au devenit nu doar acceptate, ci şi asumate vieții normale, laolaltă cu emoțiile, atitudinile şi sentimentele lor negative adiacente. Omenirea (pacientul) este sfătuită să caute un terapeut pentru a se „împăca cu aceste sentimente”. Dar mult mai benefic decât a ne „împăca” cu aceste produse ale iluziei, ar fi să le lichidăm - prin simpla dezvăluire a faptului că sursa lor nu este alta decât percepția.

O stare cu adevărat „normală” a conştiinței este una liberă de orice negativitate, fiind plină de bucurie şi iubire. Orice altceva este fundamentat pe iluzie şi pe distorsiuni perceptuale. Faptul că boala predomină într-o societate nu înseamnă că boala constituie şi o condiție normală. De-a lungul istoriei, asemenea lucruri au predominat în societate şi au cauzat dispariția unei mari părți a omenirii, dar acest lucru nu înseamnă că avem

de-a face cu o condiție normală. Chiar şi ciuma a dispărut în cele din urmă.

Prin mijloace simple se poate descoperi faptul că un procent de 78% din totalul populației lumii reprezintă oameni situați la un nivel al conştiinței inferior adevărului şi, prin urmare, tulburați. Acest lucru înseamnă că numai 15% din populația lumii se găseşte în afara zonei de un pericol extrem a nivelelor conştiinței calibrate sub pragul 200 (nivelul adevărului).

Noi înclinăm să ne gândim la o stare schimbată a conştiinței ca la o stare paranormală produsă artificial, la ceva asemănător transei hipnotice, la a II programați, ori la faptul că ni s-a spălat creierul. Dintr-un studiu referitor la influențele care acționează prin antrenarea repetată a nivelelor conştiinței omului, devine evident că mintea omenirii întruneşte toate criteriile pentru a fi controlată, influențată şi manipulată într-o manieră sistematică şi continuă (în conformitate cu definiția unor atare procese în cercetarea ştiințifică).

Un copil se naşte cu inocența unei conştiințe neprogramate, dar, apoi (aşa cum se petrec lucrurile şi în cazul componentei hardware a unui computer) este programat sistematic cu un soft, care reprezintă amprenta societății. Acest sistem are însă un defect major şi evident. Nu există vreun program disponibil pentru a certifica adevărul sau falsitatea noilor programe! (Se poate face o comparație foarte întemeiată cu un virus informatic). Copilul va crede cu inocență tot ce i se va spune. Apoi, conştiința neprotejată a copilului cade pradă ignoranței colective, dezinformării şi falselor sisteme de credință (care au distrus în ultimile milenii capacitatea omului de a fi fericit).

În realitate, programarea rezultată astfel este necorectabilă, ca şi cum n-ar exista vreun mecanism

disponibil pentru a testa autenticitatea materialului cu care este programată mintea copilului. La suprafață, ar părea că până la 78% dintre informații nu vor fi numai false, ci şi distructive. La acestea se mai adaugă şi faptul că mintea umană nu este prea bine dotată din punct de vedere genetic pentru a rezista la această programare. Mai mult de o treime din totalul populației umane posedă un creier care nu furnizează suficientă serotonină pentru transmisia nervoasă, fapt ce atrage după sine incidența crescută a depresiilor şi dependenței, supraalimentarea sau ieşirile de comportament, însăşi capacitatea de a raționa poate fi distrusă complet într-o clipă de o izbucnire necontrolabilă a emoției.

Mai mult, capacitatea de raționare este minată de realitatea biologică a prezenței minții animale (atât din punct de vedere anatomic, cât şi funcțional) şi de activitatea atavică a acesteia, care continuă să exercite un instinct animal universal şi consolidează tendințele prădătoare şi agresivitatea. Toate instinctele animale persistă în om şi influențează (sau chiar domină) o mare parte a comportamentului şi a stărilor emoționale. Emoțiile animalice sunt mereu prezente la suprafață. Aceste tendințe sunt ele însele vulnerabile la antrenare şi la manipulare prin programare socială şi propagandă.

Prin urmare, omul porneşte la drum cu o minte nedezvoltată din punct de vedere biologic, cu instincte animalice, iar inteligența şi informațiile sale sunt programate sistematic cu date incorecte, false, negative şi distrugătoare cel puțin 78% din timp. Aceasta nu este decât o probabilitate statistică pentru omenirea în întregul ci, dar în cadrul societății există segmente largi de populație în rândul cărora procentul de materiale false se apropie bine de sută la sută - de exemplu,

subculturile infracționale ale bandelor de cartier etc. Adesea, cel mai distrugător aspect este acela că eroarea programării implică elemente foarte critice de comportament. Productivitatea totală a unor întregi națiuni şi culturi poate fi deturnată spre finalități negative. Întreaga economie a unor națiuni - cum s-a întâmplat în cazul Germaniei şi Japoniei în timpul celui de-al doilea război mondial - a fost deturnată spre finalitatea distrugerii în masă nu numai a unor victime nevinovate, ci şi a propriei lor culturi. Întregi state pot fi reduse la ruine printr-o propagandă atât de ignorantă şi de falsă, încât ne mirăm, apoi, retrospectiv, cum de a putut să fie cineva atât de naiv ca măcar să o urmeze, nemaivorbind de faptul de a-şi da viața pentru ea.

Prin intermediul unui simplu test kinesiologic putem afla adevărul. Dictatorii cauzează oricui o slăbire a tonusului muscular - Hirohito se dovedeşte astfel a nu fi divin, Cezar a nu fi Zeu etc.

Societatea nu are nici o altă măsură de siguranță în afară de a învăța populația acest simplu test al adevărului, pe care-l poate efectua oricine şi în orice moment. Dacă acest test simplu ar fi cunoscut pe scară largă, ar avea un efect total şi înălțător asupra întregii omeniri.

Simplitatea extremă a acestui test, alături de imensele sale beneficii şi aplicabilitatea sa generală, îl pune în rând cu invenția roții, electricității sau a cipului de siliciu din industria informatică. Umanitatea poate obține beneficii nelimitate absolut pe gratis. Probabil că înțelegerea faptului că acest test poate aduce mari beneficii şi profituri semnificative va stimula şi interesul pentru el.

Aplicarea testării kinesiologice în lumea afacerilor şi în industrie garantează beneficiile potențiale şi economii

de miliarde de dolari. Pe de altă parte, există segmente largi ale populației care sunt interesate să păstreze actualul status-quo. Deşi pare uluitor, trăim într-o societate în care procurorii ascund deliberat dovezile care ar proba nevinovăția acuzaților pentru a obține condamnarea, chiar dacă aceasta se soldează cu execuția acuzatului. Aceste incidente nu constituie decât simptomele faptului că gradul de severitate al maladiei de care suferă conştiința omenirii este unul foarte serios.

Precum testul ADN, testul kinesiologic revelează instantaneu vinovăția sau inocența oricărui acuzat. PI determină imediat adevărul sau falsitatea oricărei depoziții a martorilor şi revelează numaidecât prezența sau identitatea trădătorilor, detectorilor, agenților străini, informatorilor, mincinoşilor şi a tuturor celorlalte forme de renegați.

Testul dezvăluie în numai câteva minute - sau chiar secunde - identitatea spionilor industriali ori politici, a angajaților neloiali, a dealer-ilor de droguri, a persoanelor periculoase, precum şi locația unde se ascund infractorii. Nu mai trebuie cheltuite sute sau mii de ore cu o investigație penală pentru a identifica un criminal în serie. Toate infracțiunile pot fi rezolvate uşor. Fiecare detaliu al unei infracțiuni (fie ca şi din trecui) poate fi trasat exact - inclusiv cu referiri la timpul, la data şi la motivele săvârşirii acesteia, identitatea făptaşilor etc. Putem primi uşor răspunsuri la întrebările de genul „unde este corpul victimei" sau „arma crimei" sau ..care este motivul crimei".

Aşa cum busola permite navigația în siguranță, telescopul ne facilitează studierea astronomici, iar microscopul pe cea a biologici, testarea kinesiologică ne permite să descoperim în numai câteva secunde orice

fapt referitor la orice subiect, indiferent când sau unde anume s-a întâmplat în istorie. Testarea kinesiologică este un instrument extrem de adaptabil, a cărui valoare reală, cel puțin în prezent, este încă nedescoperită.

Perspectivă istorică

De-a lungul istoriei, a existat o plenitudine de învățături spirituale şi de căi de a ajunge la Dumnezeu. Acestea sunt „yogas" sau căile care au fost descrise în mod tradițional. Fiecare dintre ele şi-a dezvoltat propriile şcoli, religii, literaturi spirituale, scripturi, sfinți, învățători şi figuri istorice. De-a lungul istoriei, acestea au absorbit, de asemenea, diferite grade de etnicitate, precum şi rămăşițe ale culturii din care au provenit. Cea mai mare parte a tradițiilor spirituale importante ale lumii a devenit astfel identificată cu influențele etnice şi obiceiurile care pot fi - şi adesea şi sunt - inhibitori ai învățăturilor înseşi sau devieri de la puritatea interioară a acestora.

Acest lucru a condus la diviziuni între marile religii ale lumii şi a constituit chiar motivul unor războaie religioase teribile. Probabil că un nou studiu asupra adevărului spiritual va depăşi aceste diferențe superficiale şi va reține esența fundamentală a tuturor învățăturilor spirituale importante, indiferent de originea sau eticheta lor.

Ce înseamnă un drum spiritual pur?

În realitate, până în prezent, nu a existat nici o cale de a diferenția adevărul, de falsitate în nici o învățătură spirituală, respectiv învățător spiritual. Astfel, un student spiritual se baza pe credința în integritatea spirituală a învățătorului, fundamentată pe reputația acestuia. Singurul punct de sprijin real era acela că prin

karma şi grația sa interioară, cineva poate deveni, într-un caz fericit, implicat într-o străduință spirituală integră şi valabilă.

Limitările căilor importante, create cu mii de ani în urmă, constau în principal în pierderea învățăturilor originale. În plus, au mai existat şi unele scăpări în ceea ce priveşte acuratețea, datorată traducerilor dintr-o limbă în alta şi interpretărilor greşite ale ascultătorilor care nu erau iluminați.

Dacă folosim testarea kinesiologică pentru a calibra nivelul de adevăr al marilor religii ale lumii, vedem (aşa cum volumul *Putere versus Forță* arată în mod detaliat) că, de-a lungul timpului, a existat un declin general al nivelului de adevăr al unora dintre religiile importante. Declinul Budismului a fost probabil ultimul şi relativ de o mai mică amploare, dar în cazul altor religii pierderile au fost considerabile. Putem face foarte uşor un studiu foarte instructiv în această direcție, prin cercetarea şi calibrarea nivelului de adevăr al fiecărei religii, secol de secol, precum şi a diferitelor interpretări ale acestora survenite de-a lungul timpului. Este posibil chiar, procedând astfel, să indicăm în timpul cărui an şi prin acțiunile cui au avut loc declinurile sus-amintite. Aceste momente de declin pot fi adesea identificate cu anumite evenimente în care deciziile importante pentru respectivele religii au aparținut autorităților religioase şi au rezultat în consecințe teribile. De asemenea, poate fi clar definită şi înțeleasă natura exactă a erorii, prin elucidarea forțelor culturale şi politice ale diferitelor perioade. Compromisurile au fost făcute probabil pentru că păreau justificate în acele timpuri şi pentru că erau considerate temporare şi făcute din rațiuni de supraviețuire. Cu toate acestea, ele s-au dovedit a avea

consecințe din cele mai nefericite pe termen lung, dat fiind că n-au mai fost niciodată corectate.

Cel mai grav exemplu al celor de mai sus este declinul survenit în nivelul de adevăr al Creştinismului, care s-a petrecut în timpul Conciliului de la Niceea. Creştinismul, situat anterior acestui conciliu la nivelul 900, s-a prăbuşit cu peste 400 de puncte din cauza includerii Vechiului Testament alături de Noul Testament în ceea ce s-a numit „Biblia", pe lângă includerea în această carte a Apocalipsei (care are o origine astrală). Aceasta a constituit o eroare foarte devastatoare, dat fiind că Vechiul Testament, cu excepția cărților Genezei, Psalmilor şi Proverbelor, nu reuşeşte să treacă de proba testării kinesiologice, fapt care indică un nivel de adevăr situat sub pragul 200 (de unde rezultă că scrierile în cauză nu sunt adevărate). Această negativitate este datorată descrierilor antropomorfice ale unui Dumnezeu failibil şi subiect al emoțiilor umane de genul răzbunării, urii, parțialității, vulnerabilității, furiei, distrugerii, mândriei şi vanității. Acest Dumnezeu mânios şi răzbunător trebuie să fie împăcat, flatat şi liniştit, pentru a nu-.şi vărsa mânia într-o formă distructivă, cauzând furtuni, inundații, incendii şi epidemii. Este exact opusul Dumnezeului adevărului, al milei şi al iertării reprezentat de Hristos. Hristos a spus că Dumnezeul răzbunării a fost înlocuit de Dumnezeul milei şi iertării. Conform învățăturii Sale, trebuiau înălțate rugăciuni pentru duşmani, care aveau să fie iertați pentru ignoranța lor. Această învățătură a fost repudiată de tradiția antică iudaică a unui Dumnezeu al Judecății, Răzbunării şi Favoritismului (vezi nota de la sfârşitul acestui capitol).

Zeii antici ai culturilor primitive provin din nivelele „astrale" ale conştiinței, care constituie originea zeilor

scandinavi, germani, greci, ebraici, romani, egipteni, incaşi şi mayaşi, cu toate limitele lor de sorginte umană exprimate în forma pasiunii, poziționalității, geloziei, urii şi pretenției pentru sacrificii şi distrugere mânioasă. Adevăratul Dumnezeu are o putere infinită şi nu simte nevoia să recurgă la manipularea slabă a forței. Ceea ce este cu adevărat de natură divină nu are vulnerabilități, nevoi ori interese personale. Emoționalitatea, selectivitatea şi limitările pe care le revelează aceşti zei nu constituie atributele lui Dumnezeu, a cărui prezență este revelată nativ de Iubire şi Pace. Negativitatea provine din mintea omului, care fabrică nesfârşitul alai al falşilor zei ce pretind cu toții adorație şi sacrificiu. Dumnezeul Realității nu are „nevoi" şi nu este subiect al mulțumirii, respectiv nemulțumirii, şi cu atât mai puțin nu trebuie „împăcat".

Măsura pierderii înțelegerii poate fi apreciată prin realizarea faptului că valorile calibrate numeric sunt logaritmice. O pierdere de 100 de puncte reprezintă o pierdere semnificativă a adevărului şi puterii. În unele religii, aceste erori au fost atât de severe, încât facțiunile fundamental iste ale acestora au căzut sub nivelul critic de 200. Falsurile rezultate, ce au fost interpretate drept adevăr, au avut consecințe foarte grave, materializate în masivele suferințe şi distrugeri ale omenirii. Nivelele inferioare pragului de 200 reprezintă suferința în toate formele ei.

Una dintre principalele pârghii care au atras lumea într-o direcție negativă a fost arma conceptuală de autoapărare numită „dorința de a fi drept". Calibrată La nivelul 190. precum Mândria, aceasta a constituit principala forță distructivă (adevărat călcâi al lui Ahile) pentru ultimele câteva mii de ani ai istoriei umane.

Totodată, a constituit marea, cea mai mare scuză pentru toate formele imaginabile de sălbăticie şi barbarie.

Căile spirituale cu adevărat importante din cursul istorici au provenit din avataruri, sau mari învățători, pe care i-am identificat ca fiind aceia care calibrează la nivelul 1.000. (Acest nivel constituie posibilitatea maximă a domeniului uman). Cele mai cunoscute nume în lumea occidentală sunt cele ale lui Hristos, Buddha, Krishna şi Moise. Nivelul 1000 este legat de salvarea omenirii. Astfel, un învățător spiritual care se adresează întregii omeniri, vorbeşte de la nivelul avatarului.

Marile avataruri au trăit înaintea inventării şi răspândirii tiparului şi culturii scrise. Prin urmare, există o lipsă a informațiilor corecte cu privire la ce anume a constituit exact învățătura lor şi la cum a fost ea interpretată. Deoarece există puține explicații cu privire la ce s-a transmis original, au intervenit multe interpretări greşite pe măsură ce învățătura originală a decăzut în nivelul de adevăr. Putem stabili fără greutate că eroarea s-a strecurat şi a distorsionat puritatea inițială. Multe dintre aceste devieri sunt foarte flagrante şi evidente pentru oricine este dotat cu intuiție spirituală (sau măcar cu un simț primar al eticii). Distorsiunile par a se fi petrecut odată cu întemeierea religiilor, când instituțiile autoritare au luat numele fondatorilor acestora numai de ochii lumii, pentru a-şi aroga puterea şi autoritatea necesară atragerii adepților şi puterii lumeşti, precum şi pentru a căpăta control asupra celorlalți.

Spiritualitatea nu are nimic de împărțit cu nimeni, iar interpretările greşite care au generat scindări dogmatice şi ecleziastice au fost folosite pentru ca anumite grupuri (exploatând aceste interpretări eronate drept adevăr spiritual) să-şi aroge suficientă putere, în

scopul obținerii de avantaje lumeşti. Făcând astfel, aceşti oameni au abandonat puterea pentru forță şi au subminat adevărul transmis de fondatorii respectivelor mişcări spirituale care, din punct de vedere istoric, au devenit fondatori numai cu numele.

Statutul şi prestigiul avatarului original, marele nume al acestuia, au fost furate şi apoi comercializate neutru construirea unor vaste imperii. Din această scurtă privire în istorie se poate vedea că adevărul original a rămas până astăzi şi poate fi redescoperit.

Termenul „spiritual", precum şi termenii „religie" şi „Dumnezeu", au devenit atât de invocați, încât aproape că s-au demonetizat. Un termen mai comprehensiv, care evită distorsiunile istorice şi cuprinde toate informațiile posibile şi disponibile despre om şi Dumnezeu este cuvântul „conştiință". Spiritualitatea se referă în mod adecvat la aceste aspecte ale conştiinței care implică deopotrivă conştiența adevărului şi divinității şi includ toate referirile la Absolut şi la Realitatea atotprezentă. care constituie sursa şi domeniul infinit a tot ceea ce există, precum şi al existenței înseşi.

În această definiție, conştiința include toate posibilitățile şi realitățile, în totalitatea lor. constituind spațiul şi matricea în care conştiența progresează până la potențialitatea sa ultimă. Putem valida drept sigură şi corectă această calc, cel puțin până la nivelul 1.000 al conştiinței, punct în care căutătorul „sc va dizolva ca o iluzie".

Învățătura fiecăruia dintre marii învățători spirituali ce au trăit vreodată poate fi acum verificată şi calibrată în detaliu. Nivelul 600 al conştiinței denotă pragul la care dualitatea dispare în nondualitate. În acest punct se poate dura deja un pod între cele văzute şi cele nevăzute, între cele cunoscute şi cele necunoscute, între

cele obişnuite şi cele posibile. La nivelul 600, spiritul şi omul se întâlnesc. Cele vizibile se contopesc şi se dizolvă cu cele invizibile. Este un punct de referință care ne serveşte drept ghid. Este nivelul iluminării.

Destul de curios, testarea kinesiologică a Adevărului însuşi calibrează la nivelul 600 şi, prin urmare, constituie expresia fizică a întâlnirii dintre domeniul dualității şi domeniul non-dualității. Studierea naturii conştiinței constituie probabil cel mai puternic şi mai pur dintre toate drumurile şi abordările spirituale, pentru că se autocorectează şi se autopropagă.

Literatura referitoare la conştiință şi spiritualitate poate sa ne inducă uşor în eroare. Din acest motiv, astăzi, căutătorii serioşi ai iluminării exclud orice învățătură al cărei adevăr nu poate fi verificat obiectiv. Nivelele conştientei situate între 500 şi 1.000. denotă ceea ce poate fi descris drept domenii sau dimensiuni diferite.

Învățătorii spirituali situați în marjele superioare ale nivelului 500 sunt cei care au cele mai multe contacte cu un număr semnificativ de oameni. Atunci când conştiința lor evoluată din punct de vedere spiritual atinge nivelul 700, ei devin mai puțin disponibili, intrând în tărâmul legendei, iar moştenirea lor constă în înregistrarea învățăturii lor.

Putem reprezenta viața umană ca pe diferite câmpuri şi nivele ale conştiinței umane care comunică între ele, oamenii nefiind decât nişte purtători de cuvânt sau crainici impersonali ai acestora. Astfel, defăimarea religiei sau spiritualității de către savanții materialişti nu constituie de fapt o viziune personală a acestora, ci doar o expresie a câmpurilor energetice de la nivelul 400, cu toate limitările şi capacitățile lor. În marjele inferioare ale nivelului 400 există în mod particular un

egotism referitor la intelect, raţiune şi intelectualizare. Prin urmare, la nivelul 400, Dumnezeu este înlocuit de ştiinţă. Aceasta din urmă este considerată atât izvorul tuturor cunoştinţelor, cât şi al speranţei pentru viitor.

În cadrul nivelului 300, speranţa salvării omului se găseşte în politică; prin urmare, tot aici avem de-a face cu războaiele purtate în numele ideologilor politice, etichetelor şi sloganelor, precum şi cu toate degradările valorilor vieţii individului uman pe care le implică acestea. Oamenii „răi" sunt eliminaţi prin intermediul ghilotinei, scaunului electric sau sunt întemniţaţi. La acest nivel există o preocupare dualistă pentru domeniile limitate ale „binelui", respectiv „răului", eu toată orbirea firească a acestora cu privire la poziţionalitatea ce crează asemenea dihotomii.

Nivelele inferioare trăiesc într-o lume haotică, dat fiind că definiţiile binelui, respectiv răului, variază de la moment la moment, de la cultură la cultură, în funcţie de educaţie, coeficient de inteligenţă, ascendenţă socială sau localizare geografică. Acest nivel este foarte vulnerabil la ştirile din presă, care exploatează la maximum sentimentalismul şi emoţionalitatea publicului.

Nivelul 400 este marcat de dihotomia ştiinţific/neştiinţific. Astfel, ştiinţa însăşi devine terenul unui reducţionism şi determinism mecanic, consolidat de o dogmă predominantă ce poate rivaliza cu dogmatismul Bisericii din perioada Evului Mediu.

Odată cu nivelul 500 al conştiinţei, tendinţa de a cădea în capcana limitelor şi în ignoranţa dihotomiilor se diminuează, iar aceste falsuri îşi slăbesc puterea asupra minţii. În cadrul nivelului 500, spiritul (în forma iubirii) începe să dizolve aceste extreme, iar umanismul şi etica situaţională, care ia în considerare contextul,

începe să dea naştere unui echilibru etic. menit a contrabalansa extremismul.

Nivelul inimii (500) devine o punte de legătură de la secularism şi moralism vindicativ, deschizând uşa spre considerarea altor viziuni alternative - bunăvoința, mila şi iertarea cu ajutorul înțelegerii. Marca putere a nivelului 500 constă în folosirea facultății înțelegerii, care este tocmai calitatea care permite trecerea la nivelul 540, cel al Iubirii Necondiționate.

În cadrul acestor nivele există capacitatea de a diferenția între acțiune şi autorul acesteia. Astfel, mama îşi vizitează fiul în închisoare şi continuă să-l iubească, în ciuda faptului că a comis o crimă oribilă. În cadrul nivelului 500 există, de asemenea, capacitatea de a înțelege atât limitele omului, cât şi faptul că acesta nu se poate ridica dincolo de ele. Capacitatea şi disponibilitatea de a-i ierta „pentru că nu ştiu ce lac" devine un obiectiv realizabil, pe măsură ce bunăvoința înlocuieşte dorința de răsplată, răzbunarea şi contra-agresiunea. Astfel, capacitatea de a ierta devine cheia de boltă.

În cadrul nivelului 500 devin evidente limitele capacității de alegere, lese la iveală copilul din fiecare dintre noi, iar inocența primordială a acestuia devine mai vizibilă şi înclină să înlăture recursul la răzbunare care, în societatea noastră, ia adesea forma crimei sau chiar o formă mai rea.

Tot în cadrul nivelului 500 există şi capacitatea de a înțelege că toate acțiunile constituie rezultatul unei multitudini de factori, astfel încât responsabilitatea este văzută ca fiind prezentă şi posibilă numai în anumite grade, în funcție de context şi de condiții. Comportamentul îmbracă haina nuanțelor, iar simplificările nu mai sunt acceptate. Judecățile radicale

„în alb şi negru” încetează, iar diferitele paradoxuri sunt cântărite şi luate în considerare. Devine comprehensibil faptul că lucrurile nu se petrec împotriva voinței noastre, ci numai prin concurența dintre pozițiile noastre spirituale actuale ori trecute şi alegerile pe care le facem. Viața, în toate expresiile sale, vede acest lucru ca pe o oportunitate pentru creşterea spirituală.

Viața umană, aşa cum este experimentată în mod obişnuit, constituie o epopee şi o dramatizare a tuturor posibilităților situate sub nivelul 600, punct în care contextul se schimbă în mod radical, iar ceea ce până acum păreau a fi obstacole, se prezintă ca principii şi provocări ale conştientei. La nivelul 600, percepția este înlocuită de viziune. Ceea ce ar fi putut fi considerat a fi un ghinion în lumea percepției, poate fi văzut acum, în lumina mai avansată a conştientei viziunii, un dar.

Tot la nivelul 600, identificarea cu trupul fizic încetează. Astfel, cea mai mare frică dintre toate, moartea însăşi, dispare ca „realitate” posibilă. Asemenea unei omizi provenite din coconul său, noul spirit eliberat se bucură de non-materialitatea sa, de vreme ce Sinele este complet invizibil.

Nivelele superioare valorii de 600 pot fi descrise cel mai corect ca o stare sau o condiție total prezentă şi autoevidentă, de parcă n-ar exista nici subiect, nici obiect. Cunoscătorul şi obiectul cunoaşterii sale sunt identice în sine şi autoevidente, ca unul şi acelaşi lucru, fără diviziuni. Nu există interior sau exterior, nici individ versus Dumnezeu, nici parte versus întreg, nu există nici o entitate absolut independentă. Toate dualitățile au fost depăşite. Conştienta e autoexistentă, astfel încât nu mai există nici o individualitate care s-o experimenteze.

Pentru un clipă, atunci când sinele dispare în Sine, există un moment tranzitoriu de mirare şi venerație, de

o deosebită profunzime, liste experimentată moartea sinelui şi apoi totul devine linişte şi pace. Pare un fapt absurd că odată corpul fusese considerat în accepția de „eu", fapt care este pus pe scama unei greşeli şi a uitării. E ca şi când cineva ar uita brusc şi în mod misterios cine este de fapt şi acum îşi aduce aminte plin de bucurie.

Toate temerile şi vicisitudinile vieții dispar şi, acum. liberi de sentimentul morții înseşi, încercăm aducerea aminte a faptului că am existat dintotdeauna şi vom continua mereu să existăm, iar supraviețuirea nu a fost niciodată o problemă. Siguranța noastră înnăscută a fost garantată de însăşi realitatea Sinelui, care este atotprezentă şi dincolo de spațiu şi timp. Nu pot fi posibile nici un fel de începuturi sau sfârşituri, pentru că realitatea noastră a existat înaintea tuturor lumilor şi universurilor. Nu există nici măcar întrebări şi răspunsuri, pentru că în cadrul identității nu există nici o dihotomie.

În această stare, suntem dincolo de toate poziționalitățile şi artefactele minții. Ar fi mai corect să spunem că Sinele nostru constituie realitatea din care provine totul. Totul este complet, autonom şi lipsit de orice nevoie exterioară, de vreme ce însăşi ideea de „exterior" constituie o imposibilitate. Astfel. Sinele înseamnă „context", iar sinele „conținut".

Nu există nici o diviziune între Creator şi ceea ce este creat. Totul se crează de la sine, ca manifestare a minții lui Dumnezeu. Această mare conştientă caracterizează nivelul 700 al conştiinței, unde Sinele este Tot Ceea ce Este. Deoarece universul evoluează de la sine şi se autoîmplineşte, nu este necesară nici o intervenție. Toate se află într-un echilibru şi o armonie perfectă.

Nivelele 800 şi 900 ale conştiinței reprezintă cele mai înalte valori ale conştiinței potențiale a umanității. Un înțelept se poate întoarce ocazional în lume, dar lumea este transformată acum. Nu mai este o lume de indivizi ce au nevoie de „salvare”, ci de un câmp energetic care să-i ridice şi să-i întărească. Fiecare conştiință care se găseşte în lume şi care calibrează peste nivelul Integrității serveşte la contrabalansarea negativității celor 78 % din totalul populației omenirii care reflectă negativitatea situată sub pragul nivelului 200.

Puterea nivelului 1000 al conştiinței contrabalansează totalul negativității întregii omeniri şi nu crează numai potențialitatea, ci şi certitudinea salvării întregii umanități. Deşi acest lucru parc a se desfăşura lent în lumea timpului, el există deja în realitatea absolută aflată dincolo de timp.

Progresul spiritual se bazează pe o acceptare fundamentată pe alegere şi liber arbitru şi, astfel, cu toții experimentăm numai lumea pe care noi înşine am ales-o. Universul nu are victime, iar toate eventualitățile constituie desfăşurarea deciziei şi alegerii interioare.

Oare cine (sau ce) este răspunzător pentru aparenta întârziere a acestui destin inevitabil? Se pare că este vorba despre câmpurile energetice de atracție pe care le-am desemnat prin termeni ca „forță”, iluzie sau falsitate. Punctul central al acestei atracții constă în identificarea sinelui cu corpul şi în temerile legale de supraviețuire ce apar de aici. Moartea este temută ca sfârşit al vieții, fiind percepută ca o realitate autoexistentă, posibilă, ce are o existență teribilă.

Pentru sinele superior, viața umană este compusă din jocuri şi şarade, deoarece, inconştient, toată lumea ştie că moartea nu este posibilă în realitate.

Cum altfel ar mai exista oameni care să-şi rişte „viaţa” pentru victorii politice sau bani? Chiar şi la o privire sumară, corpurile mutilate de pe câmpurile de luptă ar convinge orice aspirant la statutul de erou că gloria războiului este o totală absurditate. După un război în care au murit 70 de milioane de oameni, graniţele ţării rămân aceleaşi, afacerile revin la normal şi întreaga şaradă nu e decât o glumă tristă. Foştii duşmani îşi strâng acum mâna, asistă reciproc la Ziua Memorială şi vizitează monumentele închinate victimelor războiului.

Într-un joc de şah, piesele nu sunt distruse, ci numai eliminate de pe tablă. Eul se angajează în performanţe ce sunt deplin convingătoare pentru jucători şi spectatori. La un anumit nivel, fiecare jucător oferă un serviciu spiritual celorlalţi prin acţionarea lecţiilor ce trebuie să fie însuşite, spre binele tuturor. Actele de curaj trezesc sufletul la puterea sa înnăscută, de care va avea nevoie pentru a atinge conştienţa ultimă.

Dincolo de nivelul 600, nu există nici un sine personal care să ia decizii. Progresia constituie o expresie a naturii conştiinţei înseşi. Prin urmare, angajarea într-un anumit obiectiv spiritual este cea care ţine corpul în stare de funcţionare în lumea materială până când proiectul e încheiat. În realitate există o singură viaţă, numai că aceasta are aparenta unor capitole succesive

Notă cu privire la Biblia creştină
(versiunea Regelui James)

Vechiul Testament calibrează la nivelul 190. Cu toate acestea, Cartea Genezei se situează la nivelul 660,

Psalmii la 650 şi Proverbele la 350. Dacă le-am exclude pe acestea, cărțile veterotestamentare râmase ar calibra numai la nivelul 125.

Noul Testament calibrează la nivelul 640. Cu toate acestea, dacă am exclude Cartea Revelațiilor (Apocalipsa) - care se situează abia la nivelul 70 - atunci Noul Testament ar calibra la nivelul 790.

Biblia în forma sa actuală calibrează la nivelul 475. Dar, pentru a o face cu adevărat „sfântă" (aşa cum implică titlul ei de Sfânta Scriptură), ar trebui să excludem toate cărțile Vechiului Testament (cu excepția Cărții Genezei, Psalmilor şi Proverbelor) iar din Noul Testament, Apocalipsa. Dacă am face acest lucru, Biblia ar fi cu adevărat sfântă, deoarece ar calibra la nivelul 740.

Este important de notat că versiunea Lamsa a Bibliei (tradusă din limba aramaică) este mai corectă decât versiunea Regelui James (tradusă din greacă). Ea calibrează cu 20 de puncte mai mult. Versiunea Regelui James conține erori serioase - de exemplu, în episodul de pe cruce, Iisus este citat greşit ca spunând „Doamne, pentru ce m-ai părăsit?", în versiunea aramaică citatul sunând „Doamne, pentru aceasta am fost trimis". Iisus vorbea aramaica, nu greaca vezi Introducere, Biblia, versiunea Lamsa, pg. xii.

Dacă versiunea Lamsa a Bibliei ar exclude Vechiul Testament (cu excepția Cărții Genezei, Psalmilor şi Proverbelor) şi Apocalipsa, ar calibra la nivelul 810. Dacă Apocalipsa ar fi înlăturată din Noul Testament, atunci Noul Testament al versiunii Lamsa ar calibra la nivelul 880.

CAP. V - Victoria asupra

Simplitatea

Esența tuturor învățăturilor spirituale poate fi rezumată în câteva fraze simple. De fapt, punctul principal al acestora constă într-un avertisment - şi anume acela de a evita, pe de o parte, ceea ce generează un răspuns kinesiologic slab şi de a urma, pe de alta, impulsurile care ne fac puternici!

Alegeți să fiți binevoitori, iertători, plini de compasiune şi conduşi de iubire necondiționată față de tot ceea ce înseamnă viață (în toate expresiile acesteia, fără excepție, inclusiv față de cea proprie). Concentrați-vă asupra servirii neegoiste şi oferiți iubire, considerație şi respect tuturor creaturilor.

Evitați ceea ce este negativ, dorințele lumeşti şi toată lăcomia de plăceri şi posesiuni pe care le presupun acestea. Depăşiți tendința de a face judecăți de valoare (de genul *este bine/rău*), vanitatea de a fi „corecți" cu orice preț şi capcana de a-i judeca pe ceilalți.

Căutați să înțelegeți în loc să condamnați. Veneraţi învățătorii care vă transmit aceste principii şi ignorați-i pe toți ceilalți. Aplicați aceste principii asupra modului în care priviți viața - atât pe cea proprie, cât şi pe a celorlalți. Aveți încredere în iubirea, mila şi infinita înțelepciune a Divinității, care vede dincolo de eroarea umană şi mai departe de limitele şi slăbiciunile morale. Aduceți în prim-planul vieții voastre credința şi încrederea în iubirea lui Dumnezeu care e atoateiertător şi înțelegeți faptul că teama, condamnarea şi judecata nu sunt decât creații ale eului. Precum soarele, iubirea lui Dumnezeu străluceşte în mod egal pentru toți. Evitați descrierile negative (provenite din erorile antropomorfice) ale unui Dumnezeu gelos, mânios,

distructiv, părtinitor, favorizator, răzbunător, nesigur, vulnerabil etc.

Abandonare şi sacrificiu

Aceştia sunt termeni arbitrari care reflectă căutarea anumitor principii spirituale din perspectiva intereselor vexate ale eului şi a justificărilor pe care acesta le aduce în sprijinul negativității. Pentru că, în vreme ce spiritul consideră amintitele principii drept un câştig, cui le percepe ca pe o amenințare la adresa poziționalității.

Aceste abandonări şi sacrificii se leagă strâns de înlocuirea vanității cu smerenia. Practic, ceea ce trebuie să facem este să renunțăm la vanitatea de a-i judeca pe ceilalți. Părăsirea poziționalității are darul de a anula limitele induse de „eroarea polarizării contrariilor" (pentru că aceasta constituie consecința dualistă a percepției). Renunțarea la folosirea termenului „Eu" generează o slăbire a influenței miezului narcisist al eului. De aceea, înlocuiți obiceiul de a vă exprima ideile prin pronumele subiectiv „eu" cu folosirea persoanei a treia. Mai mult, folosirea unor afirmații impersonale pentru a ne exprima părerile are darul de a evita o implicare personală în probleme. Afirmațiile neutre înclină să fie mai echilibrate şi mai obiective, deoarece includ mai multe părți ale unui argument şi nu un punct de vedere unilateral.

Ceea ce observăm în lumea evenimentelor umane nu e nici bun, nici rău, ci reprezintă numai o expresie a câmpurilor energetice ale conştiinței, care se exprimă prin intermediul anumitor indivizi în anumite condiții de spațiu şi timp. Dacă evităm poziționalitatea ipotetică, după care oamenii „ar putea" fi diferiți de cum sunt, vedem că, de fapt, oamenii nu pot defel să fie altfel. În ciuda oricâtor eforturi ar depune pentru aceasta. Pentru

că, dacă ar fi avut posibilitatea de a fi diferiți, ar fi fost aşa. Posibilitățile sunt definite de limite; astfel, ipoteticul nu există, pentru că nu constituie o realitate, ci o imaginație. Este irațional, aşadar, să condamnăm comportamentul uman prin compararea sa cu un ideal ipotetic. Indignarea face loc compasiunii prin intermediul înțelegerii şi pune în lumină adevărul marilor formulări istorice: „Ei nu ştiu ce fac" sau „singurul păcat constă în lipsa înțelegerii".

Depăşirea negativității

Nu e deloc eficient să ne „luptăm cu păcatul" şi să intrăm într-o competiție în care, folosindu-ne de „puterea voinței", să ne depăşim defectele. Aceste atitudini nu constituie altceva decât nişte poziționalități care orbesc mintea cu eroarea dualistă a „contrariilor".

Calea de a ieşi cu bine din acest conflict nu este aceea de a încerca să eliminăm ceea ce e negativ ci, dimpotrivă, de a alege şi a adopta pozitivul. Realizarea faptului că misiunea noastră în viață nu e aceea de a judeca, ci de a înțelege, are darul de a rezolva automat dilemele morale. De fapt, profesioniştii fac întodeauna acest lucru. Avocații şi medicii le vor spune chiar pacienților şi clienților lor că datoria lor constă din a-i apăra, respectiv vindeca, şi nicidecum din a-i judeca. Un mare chirurg operează cu acelaşi profesionalism şi un criminal şi un sfânt, dacă sănătatea acestora este în pericol. „Nu sunt în postura de a judeca aceste diferențe" - iată o afirmație obişnuită în asemenea cazuri.

Experimentăm o mare uşurare atunci când înțelegem că, prin adoptarea unei vieți spirituale, putem depăşi starea de a condamna şi ura ce izvorăşte din procesul condamnării. Această străduință pentru

„bunurile” spirituale vine în beneficiul întregii omeniri şi, prin urmare, putem afirma că este vocația cea mai vrednică de laudă dintre toate.

Angajarea spirituală defineşte un rol distinct, care diferă de cel al persoanei neangajate. Aceasta implică un set de standarde diferite şi o deplasare a concentrării energiei şi a atenției de la căutarea obişnuită a vanității eului şi a realizărilor lumeşti. Câştigurile materiale sau egocentrice sunt sacrificate în favoarea progresului spiritual. Astfel, ceea ce e trecător devine subordonat permanentului, iar ceea ce are o valoare reală este ales în detrimentul iluziei. Un instrument foarte util în luarea oricărei decizii este acela de a ne proiecta asupra imaginii propriei noastre morți, întrebându-ne pentru ce decizie am prefera să fim răspunzători atunci.

În urma cercetării spirituale (pe care oricine o poate verifica), ştim cu certitudine că niciodată conştiința nu uită şi nu omite nici măcar o iotă a vieții; totul este numărat şi pentru totul trebuie să ne asumăm răspunderea. Nimic nu trece neobservat sau neînregistrat. Acest fapt este conform totalității experienței umane şi înțelepciunii acumulate de-a lungul tuturor culturilor şi erelor; mai mult, el constituie o temă comună a tuturor religiilor şi învățăturilor spirituale.

Apoi, în practică, negativitatea este depăşită, pur şi simplu, prin decizia de a alege opusul său. Grație disciplinei interioare care provine din angajarea cu toată ființa, alegerile negative nu mai sunt considerate opțiuni valide. Acest lucru se petrece aproape automat, ca o consecință a alegerii obiectivelor spirituale, pe care le considerăm a fi superioare obiectivelor lumeşti.

Urmarea propriilor îndemnuri

În general, vederile spirituale nu sunt foarte populare în societate. Nu este necesar să impunem celorlalți vederile noastre. Cel mai bun mod de prozelitism e cel fundamentat pe propriul exemplu şi nu cel exercitat prin constrângere, fi influențăm pe ceilalți mai degrabă prin ceea ce suntem decât prin ceea ce spunem sau prin ceea ce avem. Exprimarea unor vederi contrare opiniei publice poate constitui un element de laudă dacă privim din perspectivă sociologică, dar, procedând astfel, vom conduce la conflicte şi discordie în lume. Rolul reformatorului social şi politic constă tocmai în căutarea „cauzelor", dar această activitate este diferită de cea a căutătorului iluminării. Se poate considera adesea că aceste strădanii demne de toată lauda merită

un suport simpatetic, dar nu trebuie uitat că ele constituie, de asemenea, poziționalități definite perceptual, cu programele şi limitele lor intrinseci. Implicarea în problemele societății este un lux pe care căutătorii iluminării spirituale trebuie sa-l lase în urmă.

Fiecare persoană are de îndeplinit propria sa karmă şi propriul destin - şi ar fi foarte bine să nu se producă o confuzie între aceste două misiuni. Sfinții din istoria umanității, motivați din punct de vedere spiritual, au ridicat cu adevărat omenirea; aceasta a fost natura misiunii lor şi meritul curajului spiritual - acest fapt implicând, adesea, chiar sacrificarea vieții lor fizice. În mod colectiv, aceşti sfinți sociali au inspirat națiuni şi culturi întregi şi, astfel, prin intermediul vieții lor publice, ei au servit în tăcere întreaga omenire, generații de-a rândul.

Chemarea pe care o urmează aspirantul spiritual îl îndreaptă spre smerenie în societate şi spre servirea întregii omeniri. Sfinții sociali ridică nivelul conştiinței

celorlalți prin acțiune exterioară şi puterea propriului exemplu, devotații spirituali prin creştere interioară. Fiecare creştere survenită în nivelul conştiinței influențează nivelul conştiinței întregii omeniri într-o manieră tăcută, ce se poate discerne şi demonstrabilă prin intermediul cercetării spirituale. Nivelul calibrat al conştiinței omenirii reprezintă un compus rezultat din stadiul de evoluție al fiecărei persoane, iar nivelele care produc o calibrare înaltă sunt de o imensitate de ori mai puternice decât cele negative.

Puterea iubirii emanată de conştiința unei mici fracțiuni a umanității contrabalansează, de fapt, complet negativitatea imensei majorități a oamenilor. 78% din populația lumii se găseşte încă în limitele gamei negative, sub nivelul 200, şi un procent de numai 4% din totalul oamenilor ating nivelul iubirii necondiționate, care calibrează la valoarea de 540. Prin urmare, orice gând de iubire şi compasiune contrabalansează multe gânduri negative ale altora. Noi nu schimbăm lumea prin ce facem sau spunem, ci ca o consecință a ceea ce devenim. Astfel, fiecare aspirant spiritual serveşte lumea.

Viața obişnuită

Semnificația este definită de context care. la rândul său, determină motivația. Motivația este aceea care determină valoarea spirituală. A dedica acțiunile noastre ca pe un serviciu adus vieții din iubire înseamnă a le sanctifica şi a le transforma din motivații egoiste în daruri lipsite de egoism. Definim excelența ca pe o dedicare celor mai înalte standarde. Astfel, prin puritatea strădaniei, fiecare acțiune poate fi oferită glorificării lui Dumnezeu. Orice sarcină şi muncă poate constitui un ingredient al contribuției pe care o aducem

lumii. Chiar şi cea mai minoră sarcină poate fi privită din perspectiva servirii binelui comun şi, astfel, orice muncă este înnobilată.

În funcție de modul în care o contextualizăm, viața poate însemna bucurie sau resentiment. Invidia este înlocuită cu generozitatea. Dacă alții beneficiază de eforturile noastre, cu atât mai bine. Fiecare dintre noi are oportunitatea de a-şi aduce contribuția la armonie şi frumusețe prin amabilitatea față de ceilalți, sprijinind totodată spiritul uman. Ceea ce oferim gratuit vieții se întoarce la noi, pentru că noi înşine suntem parte a vieții. Fiecare dar se întoarce la cel care l-a făcut. Ceea ce afirmăm în ceilalți, afirmăm, de fapt, în noi înşine.

Viața excepțională

Pentru a fi realişti, trebuie să ținem seama de faptul că, în societatea noastră, dedicarea vieții atingerii iluminării este o alegere destul de puțin comună. În general, scopul pe care şi-l propune societatea este succesul în lume, în timp ce scopul iluminării este tocmai acela de a transcede lumea. Este important să mai amintim şi faptul că lumea operează în cadrul paradigmei newtoniene limitate a cauzalității lineare, ce are percepțiile sale prevalente cu privire la ceea ce este „real".

Pe de altă parte, spiritualitatea se bazează pe realități invizibile şi pe domeniile non-dualității şi, prin urmare, poate părea ireală sau, în cel mai bun caz. o ciudățenie pentru lumea obişnuita.

Pentru realiştii care operează în marjele reducționismului material şi al „rezultatelor" măsurabile şi concrete, valorile spirituale par vagi. efemere şi suspecte. Prin urmare, nivelele ştiinței şi Logicii (care calibrează la nivelul 400 şi domină societatea noastră)

percep valorile şi motivațiile celor de la nivelul 500 cu scepticism şi continuă prin a nega orice realitate a nivelelor superioare valorii 600.

De obicei, înțelegerea majorității oamenilor cu privire la spiritualitate sau religie (pe care le confundă între ele), se leagă strâns de valorile de „bine" şi „rău". În general, societatea este dominată de antinomia morală între bine şi râu, fapt care generează întreaga panoplie a instituțiilor legii, închisorilor, reglementărilor guvernamentale, taxelor, completelor de judecată, poliției, armatei, politicii şi războiului.

Prin contrast, organizațiile pure din punct de vedere spiritual sunt lipsite de structuri autoritare, nu posedă sedii sau edificii, nu au un staff de oficiali, trezorieri, nici bani sau alte bunuri, evită să exprime vreo părere partizană şi rămân în afara oricăror probleme exterioare obiectivului lor. Prin însăşi natura lor, organizațiile spirituale nu fac declarații publice, nu urmăresc atragerea de prozeliți şi operează exclusiv prin intermediul aderării voluntare la principiile spirituale. Ele nu au angajați, nici datorii, obligații sau investiții. Astfel, despre spiritualitatea adevărată se poate afirma că este „în lume", dar nu „din lume". Spiritualitatea nu caută laude sau reputație, dar nici nu acceptă învinovățirea.

Cele mai bune exemple ale grupurilor spirituale din societatea noastră sunt aşa-numitele grupuri „bazate pe cele 12 etape". Puterea acestora derivă strict din puritatea lor spirituală, iar ele au evoluat într-o asemenea măsură, încât se pot adresa unei game largi de suferințe umane. Aceste grupuri calibrează la nivelul 540, care corespunde iubirii necondiționate.

„Viața excepțională" devine, astfel, în virtutea contextului şi a semnificației; alegerile instituie o

ierarhie a valorilor care motivează toate activitățile. Diferența dintre viața obişnuită şi viața excepțională este în principal una ce ține de context. A valoriza iubirea mai presus de acumulările materiale constituie deja o schimbare de atitudine atât de majoră, încât transformă viața.

Atunci când oamenii devin dedicați şi inspirați din punct de vedere spiritual, întreaga lor viață poate ajunge la o ruptură majoră. Multe asemenea persoane îşi părăsesc brusc serviciile, cariera, familia, prietenii şi poziția, retrăgându-se adesea în locuri liniştite. Această schimbare majoră este privită de multe ori cu îngrijorare de familiile şi asociații lor, care caută explicații psihologice plauzibile. În lumea obişnuită, oamenii normali nu părăsesc tot ce au pentru a pomi în căutarea lui Dumnezeu. Aspiranții spirituali confundă cele lumeşti cu disponibilitatea lor de a renunța la tot, pentru a urma o chemare interioară invizibilă. Deoarece scopurile persoanelor orientate spre spiritualitate sunt invizibile, lumii obişnuite îi pare că respectiva persoană a înnebunit sau că încearcă să „fugă de realitate".

Familiile şi prietenii pot fi supărate sau ofensate în fața acestei evidente respingeri a obiectivelor pentru care toată lumea se străduieşte din greu. A părăsi privilegiile, banii, puterea şi poziția pare chiar o atitudine insultătoare. Mulți devotați adoptă un stil de viață simplu, non-material, care şi el poate părea în ochii foştilor apropiați drept o „dezertare din fața responsabilității".

Grupuri Spirituale

Alăturarea la un grup sau organizație spirituală constituie o alegere personală determinată de mulți factori, deopotrivă prezenți şi trecuți. Cel mai important

factor este nivelul calibrat al conştiinței grupului sau liderilor acestuia. În mod tradițional, „grația maestrului" constituie sursa interioară a puterii învățăturilor spirituale, fapt ce este direct proporțional cu nivelele calibrate ale conştiinței. Astfel, nivelul calibrat de adevăr al inițiatorului unei învățături, precum şi cel al învățăturilor în sine, constituie un aspect crucial. Acest punct nu trebuie ignorat niciodată.

Entuziasmul şi zelul nu se substituie adevărului, după cum nici credința milioanelor de adepți nu o poate tace. Discernământul spiritual este un dar rar şi, vorbind din punct de vedere istoric, nu se petrece până ce al treilea ochi nu se deschide spre viziunea spirituală. Până să se întâmple acest lucru, orice căutător spiritual, indiferent cât de cinstit, poate fi cu uşurință indus în eroare. Dacă impostorii spirituali n-ar fi carismatici, demni de crezare şi convingători, n-ar mai avea adepți. Pentru a putea sesiza adevărata natură a acestora este nevoie de o conştiință foarte avansată. Motivul acestei erori spirituale rezidă în faptul că eroarea falşilor guru este una ce ține de context, iar contextul e dincolo de percepția limitată a inițiatului.

De asemenea, nici erudiția nu constituie o garanție a adevărului. Există învățători strălucițti care (la o examinare mai atentă) se dovedesc a avea chakra inimii dezechilibrată. Prin contrast, acei învățători foarte calzi şi iubitori, dar care nu au activat cel de-al treilea ochi - sau chakra coroanei - îşi pot conduce adepții pe un drum greşit, spre cele mai dureroase experiențe umane, în care deziluzia spirituală conduce la depresii şi chiar la sinucidere.

Religiile Tradiționale Majore

Dictonul *caveat emptor* (ai grijă ce cumperi) se aplică fără excepție. Multe dintre marile religii ale lumii au provenit din culturi nomade şi triburi primitive. Ignoranța era foarte pregnantă în acele timpuri. Oamenii ignoranți înclină să gândească în termeni antropomorfei şi să fie uşor de impresionat şi de condus, în special prin frică şi superstiție. În acele zile, cultele erau agresive. Ştiința lipsea şi, prin urmare, multe fenomene ale naturii erau atribuite unor puteri supranaturale. Şi pentru a influența aceste puteri supranaturale, au apărut tot soiul de amulete, oase, pietre, figuri cioplite, sunete magice şi simboluri. Erau incluse şi anumite locații şi fenomene ale naturii, munți, vulcani, pământuri sacre, locuri şi ruine sfinte.

„Zeii" erau responsabili pentru dezastrele majore. Foametea, inundațiile, cutremurele de pământ, eclipsele de soare şi poziția astrelor erau investite cu semnificații supranaturale şi cu puteri magice. Oamenii adorau animalele şi spiritele animale.

Animismul era prevalent. Peste tot erau implicate „spiritele". Prin urmare, manipularea spiritelor devenise o activitate de căpetenie. Foarte importante erau considerate stupefiantele sacre, farmecele, incantațiile, transele şi sacrificiile. Zeii mânioşi trebuiau îmbunați prin autoînfometare, flagelare, sacrificii animale, mutilări, jocuri cu fiare periculoase şi cobre, aşezări pe paturi de cuie, mortificări ale cărnii, sărăcie „sfântă", torturi rituale, uciderea animalelor, păsărilor şi fecioarelor.

Această mlaştină de cruzime şi ignoranță a constituit adesea contextul cultural din care au provenit religiile. De ce anume se considera că Dumnezeu este satisfăcut de curgerea sângelui animal sau de moartea fecioarelor - iată un fapt care nu poate fi înțeles până ce

nu realizăm că aceste culturi au zeificat exact opusul lui Dumnezeu. Aceste distorsiuni grosolane ale adevărului au provenit din proiecțiile părții întunecate a eului, iar „zeii" negativității erau în realitate zei ai splinei, ai răzbunării, geloziei, invidiei, condamnării, furiei, distrugerii şi pedepsei; zei care condamnau sufletul la chinurile iadului şi distrugeau civilizații întregi prin foamete, epidemii, inundații, incendii şi furtuni.

Dat fiind faptul că religia a provenit din această mlaştină a negativității, ea a înclinat să se concentreze asupra celor negative: păcatul, iadul, pedeapsa „justificată", folosindu-le ca scuză pentru toate formele de cruzime, pentru războaie, mutilări, persecuții pentru convingerile religioase, arderi pe rug. exilări şi alte atitudini deloc pioase.

Toate acestea erau considerate sfinte, de vreme ce suferința (în toate formele sale), era deificată. Prin urmare, uciderea necredincioşilor era lăudată, iar conflictul era considerat justificat. Putea fi explicat întotdeauna prin invocarea nedreptăților trecute, ce păreau a justifica răzbunarea pentru multe generații şi secole.

Dată fiind toată această negativitate, religia a devenit cel mai mare opresor al societății şi un bastion al injustiției şi cruzimii. O cultură caro trăieşte în veninul splinei are aşteptarea şi proiecția unui Dumnezeu amenințător, crud şi violent. Această identificare greşită a „zeilor Infernului" cu Dumnezeul Paradisului constituie o eroare spirituală uriaşă şi uluitoare, a căror consecințe la scara omenirii sunt de o gravitate aproape incomprehensibilă.

Cândva, totalitatea suferințelor umane mi-a fost revelată în conştiință, iar această revelație a fost şocantă. În acel moment, ateismul a luat locul religiei.

Credința în Dumnezeu, în condițiile existenței unei asemenea suferințe, a depăşit puterea mea de înțelegere. După mai mulți ani, am înțeles că eroarea provenea din faptul că-i atribuiam lui Dumnezeu însuşirile eului. Privind retrospectiv, este evident că ateismul nu constituia decât o formă de respingere a falşilor zei ai omenirii, pentru că exista intuiția spirituală care afirma că adevăratul Dumnezeu ar fi fost exact opusul celor predicate de religie. Această intuiție a fost confirmată mai târziu, când emergența şi radianța Divinității a anulat rămăşițele oricăror credințe absurde de acest gen.

O simplă consultare a Scalei Conştiinței relevă faptul că „zeii" tradiționali, mânioşi, calibrează sub nivelul 200 şi, prin urmare, se situează în afara integrității; aceştia conduc în direcția falsității şi nu în cea a adevărului. Pe aceeaşi Scală se vede foarte clar că, văzut din perspectiva câmpurilor energetice negative, „Dumnezeu" este descris ca fiind indiferent, răzbunător, punitiv, vindicativ şi disprețuitor. (Dumnezeu disprețuieşte toți păcătoşii). Aceştia sunt zeii urii, prin intermediul cărora omenirea şi-a justificat cruzimea şi barbaria de-a lungul secolelor.

Istoria civilizației ultimilor cel puțin cinci mii de ani a fost una a unor orori repetate, care au culminat în ultimul secol cu măcelărirea a milioane de oameni. Identificarea greşită a demonilor cu zeii a avut consecințe foarte grave pentru omenire.

În această aşezare istorică au existat şi oameni mai avansați din punct de vedere spiritual, care au protestat împotriva acestor atitudini distructive, dar societatea i-a etichetat repede drept duşmani ce trebuiau reduşi la tăcere. Într-o societate a orbilor, un protestatar care vede lumina este considerat un non-patriot, un

iconoclast sau un laş şi, eu certitudine, o ameninţare la adresa status quo-ului. A nu urma curentul dominant al societăţii - iată o atitudine consideratã periculoasă şi subversivă.

De-a lungul istoriei, rarii devotaţi spirituali care au experimentat stările superioare ale conştiinţei - sau chiar iluminarea - erau numiţi mistici şi etichetaţi adesea drept eretici, fiind astfel persecutaţi, excomunicaţi şi arşi pe rug, învăţăturile lor constituiau ameninţări pentru structurile de putere fundamentate pe erorile spirituale. Într-adevăr, domnia vinovăţiei, a păcatului şi a fricii era serios periclitată de un Dumnezeu infinit de milos, plin de compasiune şi iubitor.

Până acum, înţelegerea omului nu a cuprins faptul că adevărul aduce pacea, iar falsitatea - teama. Prin intermediul acestui semn, se poate observa diferenţa.

La sfârşitul anilor '80, nivelul conştiinţei omenirii a sărit de la 190 (unde stagnase multe secole), depăşind şi pragul critic 200 (nivelul Integrităţii), pentru a ajunge, în cele din urmă, la actualul nivel de 207. Acest nivel superior al conştiinţei nu mai este defel propice cruzimii şi urii, lucru confirmat şi de faptul că o mare parte a societăţii - inclusiv bisericile - au renunţat să mai accentueze păcatul şi teama. Ele vorbesc acum despre Dumnezeul iubirii. Actualul Papă se pronunţă împotriva uciderii, execuţiilor şi inchiziţiei, recunoscând totodată şi eşecul apărării nevinovaţilor. *(Canea a apărut în versiunea originală engleză în anul 2001, deci sub pontificatul lui Ioan Paul al II-lea. N.tr.)*

Este pe cale să se iveascã promisiunea unei noi ere a înţelegerii umane cu privire la Dumnezeu. Nivelul conştiinţei omenirii este suficient de ridicat acum pentru

ca, în locul adorării dumnezeului urii şi vinovăției, să poată fi recunoscut adevărul Dumnezeului Iubirii.

Omenirea se găseşte astăzi la marele prag al adevăratei treziri, care poate constitui adevărata natură a celei de-a Doua Veniri a lui Hristos de care vorbesc scripturile. După ce aproape a atins punctul autoexterminării nucleare, civilizația „s-a dat cu capul de prag" şi s-a reîntors spre Lumină. Subvergența adevărului spiritual în contrariul său se poate petrece numai dacă nivelul conştiinței omenirii se găseşte sub pragul valorii de 200, dar începe să se corecteze atunci când nivelul predominant al conştiinței umanității depăşeşte linia Adevărului şi Integrității (situată la acelaşi nivel 200).

Abia în anii din urmă, omenirea a acceptat grația discernerii adevărului de eroare. Ghilotina nu mai semnifică legalitate, libertate ori fraternitate, ci poate fi văzută în adevărata sa lumina. Acum societatea se confruntă cu noi dileme morale, provenite din juxtapunerea rămăşițelor vechilor zei cu noua paradigmă a realității, întâlnim, aşadar, situația paradoxală a ateilor care vin în fața justiției pentru a le fi recunoscut dreptul la libertate - care. conform constituției le-a fost oferit de Dumnezeu. (Constituția şi Declarația Drepturilor - *Bill of Rights*) afirmă că libertățile şi drepturile provin din faptul că Dumnezeu i-a creat pe oameni egali).

Imediat ce trecem de nivelul 200 al conştiinței, Dumnezeu este văzut ca esență a dreptății, egalității şi libertății. El devine binevoitor şi prietenos. Paradisul poate fi atins - iată un fapt care devine o realitate plauzibilă, pe măsură ce răsar noi speranțe din abisul de disperare al generațiilor lipsite de speranță ale omenirii. Umanitatea este într-un proces de renaştere,

iar Dumnezeul bucuriei îl înlocuieşte pe cel al ororii şi al fricii.

Emergența noii paradigme a realității

Pe măsură ee nivelul conştiinței omenirii avansează, au loc automat schimbări majore în atitudinile şi stilurile sociale predominante. Cele negative devin treptat mai puțin atractive, acceptabile şi persuasive. Ura, răzbunarea, mândria şi tendința de a judeca găsesc din ce în ce mai puțini entuziaşti. Acțiunile punitive sunt văzute acum ca având consecințe foarte neplăcute; inegalitatea şi injustiția devin tot mai greu de explicat. Credința în zeii negativi ai istoriei nu mai este nici la modă, nici convingătoare, iar extremele îşi pierd validitatea acceptabilă.

Responsabilitatea înlocuieşte păcatul, etica înlocuieşte moralismul vindicativ, iar înțelegerea înlocuieşte condamnarea. Termenii de genul „bun" şi „rău" devin relativi şi, din ce în ce mai mult, contextul este definit şi apreciat drept un factor determinant. Sănătatea socială începe să înlocuiască isteria, iar populația nu mai înghite pe nemestecate propaganda urii.

Deşi acest progres al conştiinței prevalează acum într-o mare parte a lumii occidentale, există încă zone pe glob aflate sub stăpânirea vechilor zei. Acolo, războaiele religioase şi adepții politici ai acestora continuă să distorsioneze adevărul spiritual şi să promoveze conflagrațiile şi războaiele.

E foarte interesant de notat faptul că vălul de ignoranță ce orbeşte culturile este rupt de mijloacele de comunicare electronică, care depăşesc frontierele politice. Cine ar fi crezut că răul îşi va pierde o

însemnată influență şi putere prin intermediul unui simplu cip de siliciu?

Mesajul adevărului şi libertății este acum la dispoziția oricui. Tirania se prăbuşeşte în fața ofensivei internetului. Informația este cel mai puternic instrument inventat de la Gutenberg încoace.

Prin intermediul liberei comunicații. Întreaga omenire este unită în jurul valorilor libertății şi fraternității. Diferitele „limbi" ce separaseră omenirea în atâtea diviziuni conflictuale sunt unite acum în forma uneia pe care o înțeleg cu mare uşurință chiar şi copiii.

De asemenea, emergența noii paradigme a realității s-a reflectat şi în recenta cădere spontană a totalitarismului comunist ateu din fosta Uniune Sovietică şi Europa de Est. Declinul acestuia în restul lumii este, de asemenea, inevitabil, fiind garantat atât prin intermediul libertății de comunicare, cât şi de necesități economice, în Uniunea Sovietică, regimul comunist a căzut fără să fie tras un singur glonț măcar. El nu a fost „înfrânt" de vreun „război împotriva răului" ci de emergența contrariului său. Evoluția nu se petrece prin înfrângerea negativului, ci prin alegerea celor pozitive şi aderarea la acestea. Acest lucru a fost demonstrat încă o dată prin reconcilierea paşnică a Coreei de Sud cu cea de Nord.

În ultimii ani ai secolului trecut s-a petrecut o schimbare majoră şi în lumea ştiinței. Ştiința tradițională era orbită de limitarea la materialismul determinist al paradigmei newtoniene a realității lineare, care condamna conştienta ştiințifică şi constituia cauza principală a blocării ştiinței la nivelul 499 al conştiinței. Acesta este nivelul lui Newton, Einstein, Freud şi al tuturor celorlalți mari gânditori şi savanți. Informațiile ce nu puteau fi explicate prin intermediul calculului

integral au fost ignorate pe considerentul că ar fi „haotice” şi situate în afara domeniului investigației ştiințifice.

Dat fiind că tot coca ce înseamnă viață (precum şi procesele acesteia) ține de domeniul nonlinear, rezultă că toate aceste cunoştințe şi realități se situau dincolo de paradigma ştiinței clasice. Lucrurile au suferit o schimbare profundă odată cu descoperirea teoriei haosului sau a dinamicii nonlineare, care a dat cale liberă investigării vieții şi proceselor acesteia. Astfel - prin intermediul Scalei Calibrate a Conştiinței - a luat naştere un pod pentru a facilita înțelegerea între ştiință şi spiritualitate.

Ştiința decisese că tot ceea ce nu era definibil şi măsurabil („realitatea înseamnă măsurabil”) era ireal şi imaginar. În acest fel. ştiința invalida orice studiu sau cercetare serioasă îndreptată în direcția valorilor umane, adică a iubirii, compasiunii, frumuseții, iertării, inspirației, credinței, loialității, gratitudinii, speranței şi fericirii. Cu alte cuvinte, tot ceea ce constituie miezul şi realitatea existenței şi motivației umane.

De asemenea, ştiința este incapabilă să înțeleagă semnificația subtilului şi intangibilului. Totuşi, ea este cel mai bun instrument pe care îl deține omul pentru a evalua şi manipula lumea fizică. Faptul că are limite nu constituie un defect, ci doar îi defineşte marjele de utilitate. De fapt, a-ți cunoaşte limitele este un punct tare. nu o dovadă de slăbiciune.

Un element important al teoriei haosului constă în descoperirea aşa-numitelor .câmpuri de atracție”. Acestea au arătat că în spatele a ceea ce par a fi evenimente inexplicabile, haotice şi aleatorii, există în realitate un câmp energetic ascuns, al cărui model influențează aspectul datelor ‚stocastice” sau aleatorii.

Aceste modele sunt discernibile în spatele fenomenelor şi întâmplărilor ce par a fi lipsite de înțeles. Ele includ atât explicațiile schimbărilor globale de mediu şi climă, cât şi explicarea modului în care ne bate propria inimă.

Inexplicabilul rămâne nepredictibil. dar devine comprehensibil. Nivelele ierarhice ale realității spirituale pot fi verificate şi înțelese. Grație înțelegerii faptului că întregul comportament şi sistem de credință uman este dominat de anumite nivele ale conştiinței de o putere crescătoare şi care au câmpurile lor de atracție ascunse, sunt elucidate motivațiile comportamentului omenirii de-a lungul istorici.

Cunoaşterea nivelului calibrat al conştiinței oricărei culturi, națiuni, instituții, grup sau persoane dezvăluie o gamă foarte predictibilă de atitudini, gânduri şi emoții. Precum penele păsărilor, care urmează un model invizibil, modelele comportamentale ale multor segmente ale societății sunt disponibile pentru a fi studiate şi înțelese. O populație dată nu poate decât să accepte paradigma realității ce se găseşte în cadrul propriilor parametrii (sau cel puțin nu foarte departe de aceştia), determinați prin nivelul înnăscut al conştiinței.

Aceste câmpuri energetice invizibile se extind dincolo de timp şi spațiu şi sunt prezente de-a lungul întregii istorii, în toate timpurile şi pentru oricine. Precum un receptor radio, fiecare persoană intră pe frecvența câmpului de gânduri determinat de propriul nivel al conştiinței. Cei din nivelul 300, de exemplu, reverberează foarte diferit de cei din nivelul 400. Fiecare nivel tinde să minimalizeze realitatea celorlalte nivele. De exemplu, la nivelul 190. mândria constituie o motivație foarte puternică - vezi Germania lui Hitler. Apoi, mândria devine justificarea, mijlocul şi finalitatea împlinirii de sine.

Prin contrast, la nivelul 400 predomină raţiunea, logica şi informaţia ştiinţifică. Abia atunci când conştiinţa ajunge la nivelul 500, iubirea şi compasiunea primesc o semnificaţie reală, devenind fundamentul comportamentului uman.

Conflictul dintre diferitele nivele ale câmpurilor energetice influenţează problemele şi conflictele sociale, cu toate poziţiile politice ale acestora. Opinia publică înclină să oscileze de la o extremă la alta, iar grupul dominant încearcă să elimine vederile celor care gândesc altfel decât în formele şi credinţele predominante. La nivelele superioare, conflictul e rezolvat prin intermediul înţelegerii şi compasiunii, în vreme ce, la cele inferioare, el e rezolvat prin persecuţii şi război.

Ieşirea omenirii din întunericul şi ignoranţa trecutului şi intrarea acesteia în speranţa şi promisiunea Luminii nu a fost recunoscută la adevărata valoare a implicaţiilor sale majore. Această trecere majoră de la nivelul 190 la 207 *constituie cel mai profund şi mai semnificativ eveniment al întregii istorii umane.* În mod caracteristic, această trecere a fost liniştită, nespusă şi situată dincolo de percepţie. Posibilitatea ocurenţei acestui eveniment în destinul omului a fost prezisă de apariţia în rândul omenirii a marilor avataruri.

Puterea infinită a Divinităţii radiază prin nivelele conştiinţei, aşa cum se întâmplă cu razele soarelui într-o pădure. Ea este cea care susţine orice fel de viaţă. Atunci când este privată de puterea Luminii, conştiinţa se întoarce la substitutul temporar şi iluzoriu al acesteia, forţa. Forţa e limitată, în vreme ce puterea e nelimitată. Prin urmare, sfârşitul e sigur - forţa nu poate sta în faţa puterii şi, în lipsa unei infuzii de putere, forţa, prin propria sa natură, se extenuează şi se stinge.

Odată cu extinderea cunoaşterii spre non-dualitatea nonlineară a realității, devine evident că cea mai profundă şi mai radicală afirmație ştiințifică este „*Gloria în Excelsis Deo*“.

CAP. VI - Descompunerea

Revelația se petrece atunci când sunt înlăturate obstacolele aflate în calea sa. Iar aceste obstacole dispar de la sine atunci când înlăturăm „proptelele" care le susțin. Una dintre aceste „proptele" este conceptul de ‚cauză". Putem vedea lesne cât de importantă este înțelegerea acestui lucru dacă luăm aminte la faptul că tocmai credința în existența unor cauze constituie principalul punct de sprijin al iluziei reflectate în concepția conform căreia suntem un sine sau eu independent, separat şi autoexistent.

„Cauza" este implicit dualistă. Este un „ceva" care cauzează un „altceva". E, prin urmare, o necesitate logică prin care „Eul" îşi oferă explicația acțiunilor. Astfel, este presupusă existența unui „gânditor" imaginar în spatele gândurilor, a unui „făptaş" în spatele acțiunilor, a unui .inventator" în spatele invențiilor şi a unui „ceva" nedefinit în spatele sentimentelor şi aşa mai departe.

Un alt aspect caracteristic constă în confuzia identității cu acțiunile, comportamentul, rolurile sau titlurile. Această confuzie provine atât din greşita identificare a sinelui cu autorul acțiunilor, cât şi din corolarul acestei identificări, conform căruia noi suntem acțiunile, comportamentele, gândurile şi sentimentele noastre. Credința conform căreia *suntem* anumite calități - cum ar fi binele şi răul - sau că *suntem* vocația noastră tinde să fundamenteze iluzia unui autor separat în spatele acțiunilor, posesor al unei nesfârşite liste de adjective descriptive.

Astfel, „Eul" este mascat, ascuns şi adus dincolo de înțelegere de această nesfârşită mlaştină a definițiilor. Dacă este vorba de nişte definiții ‚bune", atunci suntem

fericiți; dacă dimpotrivă, sunt „rele”, atunci ne simțim deprimați ori vinovați, în realitate, toate încercările de a ne defini pe noi înşine sunt la tei de false şi echivalente cu o interpretare greşită.

Este foarte util să recunoaştem că iluzia unui sine separat sau a unei entități separate are darul de a crea o identitate falsă, a cărei tenacitate este în mod vizibil dificil de depăşit, cel puțin din câteva motive. Devenim îndrăgostiți de acest „sine” prețios, care devine apoi o obsesie şi ne monopolizează gândirea şi limbajul. Sinele devine foarte valorizat, ca şi cum el ar fi eroul sau eroina vieții cuiva. El ia pe rând rolul de actor, victimă, cauză; este (acut responsabil de toate neîmpliniți Ic, dar, în acelaşi timp, primeşte toate laudele; într-un cuvânt, este considerat actorul principal al melodramei vieții. Acest lucru pretinde, de asemenea, ca sinele să fie apărat, iar supraviețuirea sa devine cea mai importantă. De aici provine şi necesitatea de a fi „corect” cu orice preț. Credința în realitatea sinelui devine echivalentă cu supraviețuirea şi continuitatea existenței înseşi.

Prin urmare, depăşirea identificării cu sinele reclamă abandonarea tuturor înclinațiilor mentale amintite mai sus. Reclamă, totodată, disponibilitatea de a-i „sacrifica” lui Dumnezeu toate aceste trăsături şi obiceiuri mentale, numai din iubire şi smerenie. Smerenia totală poate fi atinsă numai prin limitarea gândurilor şi opiniilor la validitatea lor verificabilă. Acest lucru nu înseamnă altceva decât disponibilitatea de a abandona toate prezumpțiile gândirii. Prin perseverență, vanitatea încetează a mai fi luată drept adevăr şi, mai mult, se ajunge la înțelegerea că tocmai în ea rezidă fundamentul erorii, într-un final glorios al acestei renunțări, înțelegem că. În realitate, mintea nu *cunoaşte* „nimic” şi că tot ceea ce poate să facă ea este să

cunoască „despre”; că nici măcar nu are capacitatea de a cunoaşte ceva cu adevărat, pentru că a cunoaşte cu adevărat înseamnă să *Lii* ceea ce cunoşti - de exemplu, faptul că am cunoaşte absolut totul, despre China nu ne face chinezi.

A limita mintea strict la ceea ce ştie în mod dovedibil înseamnă a-i reduce volumul şi influența într-o asemenea măsură, încât să devină servitoarea şi nu stapâna noastră. Astfel, devine evident că, în realitate, mintea se ocupă de presupuneri, aparențe, concluzii nedemonstrabile şi artefacte ale gândirii pe care le identificăm în mod cât se poate de eronat cu realitatea. Nici o realitate de genul celei construite de minte nu există cu adevărat.

Mintea înclină să fie expansivă şi se creditează singură cu gânduri şi opinii „corecte” şi demne de toată atenția. Dar, la o examinare mai atentă, toate aceste opinti se dovedesc a fi lipsite de valoare. Toate constituie numai vanități, lipsindu-le orice importanță sau merit intrinsec. Mintea oricăruia dintre noi este încărcată cu nesfârşite opinii. Însă, atunci când înțelegem ce sunt acestea cu adevărat, ele se dovedesc a fi în realitate numai artefacte ale minții. Totuşi, aspectul cel mai important este că ele provin din poziționalitate - pe care o şi consolidează - şi, mai mult, tocmai această poziționalitate constituie izvorul nesfârşitelor suferințe. Abandonarea poziționalității înseamnă reducerea la tăcere a opiniilor, iar reducerea la tăcere a opiniilor înseamnă abandonarea poziționalității.

De asemenea, valoarea memoriei este diminuată şi de înțelegerea faptului că mintea nu numai că percepe greşit prezentul, dar a făcut acelaşi lucru şi în trecut; ceea ce ne amintim nu constituie altceva decât o înregistrare a iluziilor trecute. Toate acțiunile trecute au

fost fundamentate, de fapt, pe o iluzie: aceea că gândurile noastre dintr-un anumit moment s-ar fi suprapus perfect cu propria noastră ființă. „Părea o idee bună pe atunci” - iată o frază ce conține multă înțelepciune.

Odată cu meditația şi contemplația, şi pe măsură ce înțelegem că toate fenomenele se petrec de la sine - şi nu ca o consecință a unui „Eu” interior volițional - se diminuează şi credința că acest „Eu” imaginar ar constitui propriul nostru sine.

Fenomenele vieții nu sunt cauzate de nimeni şi nimic. Cel puțin la început, înțelegerea faptului că toate evenimentele vieții constituie nişte interacțiuni impersonale şi autonome ale tuturor fațetelor condițiilor predominante ale naturii şi universului este una deconcertantă. În rândurile acestor condiții se numără funcțiile corpului, artefactele minții, ca şi valoarea şi semnificația pe care mintea le proiectează asupra gândurilor şi evenimentelor. Aceste răspunsuri automate sunt consecințele impersonale ale unei programări anterioare. Ascultându-ne gândurile, înțelegem că nu facem altceva decât să ascultăm de această programare. Nu există nici un „eu” interior care să dea naştere acestui curent al conştiinței. Putem ajunge la această descoperire dacă recurgem la un exercițiu simplu - acela de a ordona minții să înceteze să mai gândească. Astfel, va deveni evident că mintea ignoră dorințele noastre şi face exact ceea ce vrea ea, întrucât nu acționează deloc după alegerile noastre voliționale. Ba, chiar dimpotrivă, foarte adesea, ca face exact invers decât vrem noi.

La baza permanenței eului şi a capacității sale de a domina se găseşte pretenția acestuia conform căreia el ar fi autorul întregii experiențe subiective. Formularea

„eu gândesc” interpune eul drept cauza presupusă a tuturor aspectelor vieții. Acest lucru poate fi foarte dificil de detectat, dacă nu recurgem la o concentrare intensă a atenției - în timpul meditației - asupra originii curentului de gânduri.

Timpul scurs între senzația interioară a ocurenței şi pretenția eului că el ar fi autorul respectivelor evenimente este de circa 1/10.000 secunde. Odată ce această pauză este descoperită, eul îşi pierde capacitatea de dominare. Devine evident că, de lupt, suntem numai martorii fenomenelor, nicidecum cauza sau autorii acestora. Modul în care acționează cui este extrem de interesant. De fapt, ceea ce se întâmplă este că eul se interpune între realitate şi minte. Funcționarea sa este asemănătoare cu cea a unui monitor de mare fidelitate. Acesta derulează programul ce tocmai fusese înregistrat cu o fracțiune de secundă mai devreme. Prin urmare, ceea ce este experimentat de o persoană în viața obişnuită nu este altceva decât o reluare imediată a ceea ce a fost înregistrat anterior de către *„eu”*. În această fracțiune de secundă, „eul” editează instantaneu materialul primit, în conformitate cu programarea sa anterioară. Astfel, distorsiunea este realizată automat.

Acest ecran întunecă realitatea şi o ascunde din fața conştientei. Unul dintre primele lucruri care sunt observate atunci când depăşim eul este o copleşitoare transformare a întregii vieți, care devine o viețuire foarte intensă. Astfel, ajungem în stadiul de a experimenta realitatea înainte ca aceasta să fie distorsionată şi înăbuşită de infatuare. Impactul pe care-l are asupra noastră această primă experimentare a adevăratei vieți este copleşitor. Şi, cu numai câteva clipe înaintea dispariției iluziei falsului sine, survine o întrezărire a realității într-un mod care depăşeşte orice imaginație

posibilă. Decesul aparatului de percepție al eului ne prilejuieşte revelația unei splendori minunate. În această fracțiune de secundă, moartea însăşi este percepută ca o simplă reminiscență a structurii eului.

Rezumând, putem afirma că cui nu constituie altceva decât o sumă de poziționalități ținute laolaltă de vanitate şi teamă. HI este îndepărtat prin smerenia radicală care îi subminează propagarea.

O altă sursă a puterii eului constă în credința că el ar constitui sursa înțelegerii şi supraviețuirii noastre îl privim ca pe o interfață a noastră cu lumea, ca pe elementul de legătură care, asemenea unui ecran de televizor, ne aduce lumea şi semnificația sa. Ne temem că fără el suntem pierduți.

De-a lungul vieții noastre, eul/sinele a constituit punctul central al atenției şi strădaniei noastre. Prin urmare, investiția emoțională în el a fost enormă. Eul constituie deopotrivă sursa şi obiectul strădaniei noastre; lui îi atribuim întreaga gamă a sentimentelor, pierderilor, acumulărilor, victoriilor sau tragediilor umane. Devenim obsedați de *eu* şi ne îndrăgostim de această entitate, de rolurile sau vicisitudinile sale. Volumul mare de investiții pe care le facem în acest sine îl fac să pară prea valoros pentru a renunța la el. Suntem ancorați în el prin toți anii de familiaritate intimă, prin speranțele, aşteptările şi visele noastre. Ne ataşăm de acest „eu" pentru că îl considerăm a fi centrul experienței vieții înseşi.

Şi, după această enormă investiție de-o viață în ceea ce credem că ar fi sinele nostru real, apare la orizont spectrul morții. Informația îngrozitoare că acest „eu" este destinai să se sfârşească pare incredibilă. Perspectiva morții, care implică un sfârşit definitiv al acestui „eu" pare nedreaptă, bizară, ireală sau tragică.

Ne face să fim serioşi sau înfricoşaţi. Suntem puşi în faţa situaţiei de a retrăi întreaga panoplie a emoţiilor încercate ca o consecinţă a vieţii - numai că, de data aceasta din perspectiva morţii.

Renunţarea la concentrarea exclusivă asupra eului/sinelui ca scop principal al nostru implică abandonarea tuturor ataşamentelor şi vanităţilor. Astfel, ajungem, în cele din urmă, faţă-n faţă cu principala funcţie de control a eului, cea de a-şi asigura continuitatea şi supravieţuirea. Prin urmare, cui se cramponează de toate facultăţile sale deoarece scopul lor principal, acela de a-i asigura supravieţuirea, constituie „raţiunea" fundamentală a obsesiei sale de a aduna, câştiga, învăţa, de a se alia şi a acumula posesiuni, informaţii şi aptitudini. Eul posedă un număr nesfârşit de scheme pentru a-şi mări şansele de supravieţuire unde grosolane şi evidente, altele subtile şi ascunse.

Pentru o persoană obişnuită, toate cele de mai sus par formidabile şi cam pesimiste. Totuşi, pentru cei implicaţi într-o lucrare spirituală avansată, veştile bune sunt evidente. În realitate, eul sinele nu trebuie deloc să moară; viaţa nu se sfârşeşte, existenţa nu încetează; nu există nici vreun destin oribil sau tragic căruia să-i punem capăt. Aşa cum stau lucrurile şi în cazul eului însuşi, întreaga poveste este imaginară. Nu trebuie să distrugem eul şi nici măcar să încercăm acest lucru. Singurul lucru pe care trebuie într-adevăr să-l facem este să abandonăm identificarea cu eul ca şi cum acesta ar fi sinele nostru real!

Şi, în ciuda acestei renunţări, viaţa noastră în lume nu va fi cu nimic afectată - râdem, umblăm şi mâncăm exact la fel. Singura diferenţă este că încetăm să ne mai considerăm corpul ca fiind „eu" - şi concomitent cu

această înțelegere, începem să ne referim Ia acest corp ca la un terț, un „acesta”.

Aşadar, tot ceea ce avem de făcut este să abandonăm amăgirea că noi am inventat sau creat acest sine, să renunțăm la autoritatea şi posesia asupra sa şi să înțelegem că această abordare constituia o greşeală. Pe de altă parte, este evident faptul că această greşeală este una cât se poate de firească, inevitabilă chiar. Cu toții o facem şi numai puțini descoperă eroarea şi sunt în stare - sau vor cu adevărat - să o corecteze.

Corectarea acestei erori de identificare constituie o transformare care nu poate fi realizată fără ajutorul lui Dumnezeu. A abandona ceea ce pare a fi însăşi esența existenței noastre pare a fi un act ce reclamă multă determinare şi mult curaj. La început, această perspectivă pare fantastică şi implică teama de pierdere. Apare, astfel, teama de a „nu mai fi eu”. La aceasta se adaugă şi o frică de pierdere a propriei siguranțe şi familiarități, termenul familiaritate trebuie înțeles în sensul de confort, el presupunând existența ideii următoare: „Păi, tot ceea ce am stă în acest „eu”. Abandonarea acestui „eu” familiar atrage după sine teama de vid, de neexistență sau de deşertăciune.

Pentru a ne uşura tranziția spre identificarea sinelui cu Sinele, este de mare ajutor să înțelegem faptul că are loc o substituire - *cele mici* sunt înlocuite de *cele mai mari.* În acest fel, vom realiza că, în realitate, nu există nici o experiență a vreunei pierderi. Confortul şi siguranța oferite de identificarea cu micul sine sunt minuscule în comparație cu descoperirea adevăratului Sine. Sinele (scris eu majusculă) este mult mai aproape de sentimentul de „eu”. Sinele este un „Eu”, nu un „eu”. Micul eu cunoaşte toate tipurile de neajunsuri, căderi, temeri şi suferințe, dar adevăratul Eu este dincolo de

aceste posibilități. Micul eu trebuie să poarte povara fricii de moarte, în vreme ce adevăratul Eu este nemuritor şi dincolo de orice spațiu şi timp. Atunci când se săvârşeşte această tranziție, mulțumirea este totală şi completă. Alinarea adusă de înțelegerea faptului că toate temerile de-o viață erau imaginare şi nefondate este atât de profundă, încât - cel puțin pentru o perioadă de timp - funcționarea în viața de zi cu zi devine dificilă. Odată cu eliberarea de sentința morții, minunatul dar al vieții țâşneşte în adevărata sa splendoare, neumbrit de anxietate sau de presiunea timpului.

Odată cu încetarea curgerii timpului, uşa se deschide spre o eternitate a bucuriei şi iubirea lui Dumnezeu devine Realitatea Prezenței. Cunoaşterea adevărului oricărei Vieți şi Existențe radiază cu o uluitoare revelare de sine. Minunea lui Dumnezeu este atât de copleşitoare, încât depăşeşte orice imaginație. A fi, în cele din urmă, acasă şi în compania adevărului este un sentiment profund în totalitatea completitudinii sale.

Ideea conform căreia omul se teme de Dumnezeu devine ridicolă şi absurdă, o nebunie tragică. În realitate, ceea ce constituie esența iubirii înseşi dizolvă pentru totdeauna orice teamă. Există, de asemenea, o glumă divină în absurditatea ignoranței omenirii. În acelaşi timp, luptele şi suferințele oarbe sunt văzute ca fiind lipsite de scop şi necesitate. Iubirea Divină este infinit de plină de Compasiune; faptul că oamenii cred într- un Dumnezeu care se trezeşte supărat şi mânios pe limitele oamenilor devine tot mai greu de crezut. Lumea oarbă a eului nu este decât un nesfârşit coşmar. Până şi darurile evidente ale acestuia sunt în realitate efemere şi golite de conținut. Adevăratul destin al omului constă în înțelegerea adevărului divinității sursei

şi creatorului, ce sunt întotdeauna prezente în cadrul a ceea ce a fost creat şi a ceea ce este creatorul - Sinele.

Prețul amarnic pe care trebuie să-l plătim pentru supunerea arătată eului este o viață limitată la acesta. Micile avantaje şi plăceri pe care ni le poate oferi eul sunt jalnice şi trecătoare.

Un alt motiv al tenacității eului este frica acestuia de Dumnezeu. Această frică este întreținută de numeroasele dezinformări referitoare la natura lui Dumnezeu (asupra căruia sunt proiectate toate defectele antropomorfice). Fanteziile omului referitoare la Dumnezeu devin - aşa cum a spus-o foarte corect Freud - depozitarul ultim al tuturor temerilor şi deziluziilor omului. Cu toate acestea, poziția exprimată de Freud trăda la rândul ei o limită - aceea că, deşi a intuit corect că nu există asemenea falşi zei, el nu a presupus că există totuşi şi un Dumnezeu adevărat (lucru de care este responsabil faptul că Freud calibra la nivelul 499). Carl Jung, unul din psihanaliştii contemporani cu Freud a depăşit însă perspectiva acestuia, proclamând adevărul spiritului uman şi validitatea valorilor spirituale, (astfel, Jung calibrează la nivelul 540). Din observațiile de mai sus putem vedea limpede limitele rațiunii şi intelectului.

Pentru a înțelege natura lui Dumnezeu este suficient să cunoaştem natura iubirii înseşi. A înțelege cu adevărat iubirea înseamnă, de fapt, a-l înțelege şi cunoaşte pe Dumnezeu, iar a-l cunoaşte pe Dumnezeu. Înseamnă a înțelege iubirea.

Pacea constituie conştienta ultimă şi cunoaşterea în prezența lui Dumnezeu. Pacea proclamă siguranța şi protecția infinită. Nici o suferință nu mai este posibilă. Nu mai există un trecut de regretat şi nici vreun viitor de care să ne temem. Deoarece totul este cunoscut şi

dintotdeauna prezent, orice incertitudini ori posibile temeri în fața necunoscutului sunt dizolvate pentru totdeauna. Garanția supraviețuirii este absolută: nu există nori la orizont şi nici ceva de genul viitorului sau al următoarei secunde ce ar putea ascunde nefericirea noastră viitoare. Viața constituie un permanent „astăzi".

Starea de Realitate înlătură existența oricăror cauze. Nu este posibilă nici o relație între subiect şi obiect. Astfel, nu există substantive, pronume, adjective şi nimic „altceva". De fapt, nimic de genul relației nu este posibil în Realitate. Nu este posibil nici un câştig şi nici o pierdere. Sinele este deja Tot Ceea ce Este, nimic nu e incomplet. Nu există nimic care să aibă nevoie să fie cunoscut, nici o întrebare nu mai rămâne. Toate obiectivele au fost atinse complet, toate dorințele au fost satisfăcute. Sinele nu are nici un lei de dorințe. El are deja totul în virtutea faptului că este totul. A fi lot Ceea ce Este înlătură orice lipsă posibilă. Nu mai există gânduri la care să te gândeşti. Nu mai există o minte care să te preocupe. Sinele-Dumnezeu-Atman nu are nici o nevoie. El nu devine mulțumit ori nemulțumit. Nu are sentimente sau emoții, nici credințe ori atitudini. Existența Sinelui e total lipsită de efort. Ceea ce constituie sursa existenței este pentru totdeauna liber şi necondiționat. Puterea plină de splendoare a lui Dumnezeu este autoluminoasă în lumina pură a conştiinței înseşi, care nu are nevoie nici de corp. nici de vreo materialitate sau formă. Ceea ce este lipsit de formă constituie substratul formei. Sinele este non-critic, imparțial total disponibil şi prezent. Este complet sigur să abandonezi sinele Sinelui. Iubirea necondiționată a Sinelui pentru sine reprezintă garanția milei. Emanația Sinelui spre sine este domeniul Duhului Sfânt, care constituie legătura între spirit şi ego. Prin intermediul

rugăciunii, noi cerem şi alegem (grație liberului arbitru) să-i permitem Duhului Sfânt să ne călăuzească. Prin grația lui Dumnezeu este făcută posibilă transformarea spre iluminare.

S-a spus că descompunerea oului este îngreunată de rezistență. Eul nu vrea să se schimbe sau să fie schimbat în ciuda suferințelor, temerilor şi regretelor sale. El se cramponează de ideea de a fi „drept" cu orice preț, păzindu-şi gelos şi vigilent propriile-i convingeri. De fapt, el nu este un duşman ce trebuie nimicit, ci un pacient ce trebuie, vindecat. De fapt. Eul este bolnav, el suferă de iluzii intrinseci în însăşi structura sa. Revenirea la sănătate presupune doar umila disponibilitate. Adevărul devine autorevelat: nu e ceva ce trebuie atins ori dobândit, el străluceşte de la sine. Pacea lui Dumnezeu e profundă şi absolută. Prezența sa este extrem de tandră şi de completă. Nimic nu e lăsat neatins şi nevindecat. Aceasta e natura şi calitatea iubirii. Sinele constituie mulțumirea supremă în manifestarea Creatorului ca existența însăşi. Nimic din ceea ce se găseşte în afara iubirii lui Dumnezeu nu există.

Povestea Adevărului a fost spusă în repetate rânduri de-a lungul veacurilor, dar se impune rostită din nou. În spațiul vid creat prin faptul că cui a înțeles, în sfârşit, că, în realitate, nu ştie nimic, curge pe neaşteptate iubirea lui Dumnezeu, asemeni unui dig ce se deschide. E ca şi cum Divinitatea a aşteptat toate aceste milenii pentru acest moment final. Într-un moment de extaz senin, ajungem în sfârşit acasă. Realitatea este atât de copleşitoare, evidentă şi atotprezentă încât parc de necrezut că poate exista vreo credință şi în altă formă de „realitate". E ca o formă ciudată de uitare, precum în povestea zeului hindus care şi-a dorii să devină o vacă,

apoi a uitat acest lucru şi a avut nevoie de ajutorul altui zeu pentru a fi salvat.

Uneori, eul se identifică greşit pe sine într-un mod mai specific, şi anume cu personalitatea. El crede despre sine: sunt o persoană „aşa şi aşa" şi mai spune „bine, deci asta sunt!" Din această iluzie provine frica că ne vom pierde personalitatea dacă renunțăm la eu. Ne temem de acest lucru ca de moartea „a ceea ce suntem".

Prin intermediul observației interioare, putem distinge că personalitatea e un sistem de răspunsuri învățate, iar persoana nu este adevăratul „Eu". Adevăratul Sine se găseşte în spatele acesteia şi dincolo de aceasta. Suntem martorii personalității noastre; nu există nici un motiv de a ne identifica cu aceasta. După emergența Sinelui real ca „Eu", personalitatea, după o anumită întârziere datorată ajustării, îşi continuă interacțiunea cu lumea, care nu pare a observa diferența. Personalitatea continuă să fie un fel de divertisment, chiar comic adesea, si. precum corpul, devine un soi de noutate. În locul adevăratului nostru „Eu" a apărut un „terț" autogenerat. Acesta are obiceiuri, stiluri, preferințe şi antipatii, dar acestea nu mai au vreo importanță ori semnificație reală, nici consecințe de fericire nefericire. Tot astfel, o reminiscență a emoțiilor umane obişnuite pare, de asemenea, să se îndepărteze şi să revină, dar acestea nu mai au nici o influență sau putere pentru că nu se mai identifică cu „Eul".

Oamenii par a aştepta anumite răspunsuri şi se supără dacă acestea nu apar. Odată ce renunțăm la identificarea Sinelui cu eul, devine dificil şi nenatural să ne implicăm în detaliile lumii, care au nevoie de o procesare lineară. Punctul de concentrare pare a se fi fixat acum asupra existentei şi nu asupra detaliilor

formei (care necesită un surplus de energie). Acest lucru se datorează în parte faptului că frecvențele PPG ale creierului, care acompaniază stările avansate ale conştiinței sau iluminarea, sunt nişte unde Theta lente (4-7 cicluri/secundă). Ele sunt mai lente decât undele Alpha (8-13 cicluri/secundă) care survin în timpul meditației. Prin contrast, mintea obişnuită - care este o experimentare a eului - presupune preponderent unde beta, situate la peste 13 cicluri pe secundă.

Lumea pare a acorda o nesfârşită atenție celor irelevante, fiind astfel necesar să ne amintim că ea consideră aceste lucruri ca fiind importante, semnificative, demne chiar să-ți dai viața pentru ele. Din respect pentru sentimentele oamenilor, uncie aproximări cu răspunsuri sociale normale sunt reconfortante, altminteri oamenii se vor simți respinşi sau neiubiți. De exemplu, oamenii reacționează prin fericire sau tristețe la ceea ce percep a fi câştiguri, respectiv pierderi. În realitate, niciuna dintre acestea nu are loc, dar este evident că sunt experimentate drept reale de către individ. Între timp, mila a fost înlocuită eu compasiunea şi conştiența, mai degrabă decât cu o emoție care i s-ar potrivi. De fapt, ceea ce îşi doresc oamenii este să fie recunoscuți pentru ceea ce sunt, să înțeleagă faptul că înlăuntrul oricui radiază acelaşi Sine, că acest Sine le vindecă sentimentele de separare şi generează un sentiment de pace. A aduce pace şi bucurie celorlalți constituie darul binefăcător al Prezenței.

SECȚIUNEA A TREIA - *Calea conştiinței*

CAP. VII - *Mintea*

Introducere

Căile tradiționale către Dumnezeu au fost descrise, în general, ca fiind marile filozofii yoga: Raja Yoga, Karma Yoga şi, printre altele, Advaita. Acestea sunt căile prin inimă, renunțare, dragoste, servire, venerație, devotament şi, în fine, Advaita, calea prin minte. S-a mai spus că această cale ce trece prin minte nu ar fi potrivită pentru cea mai mare parte a aspiranților în decursul acestei perioade Kali Yuga (echivalentul unui con sau a 58.000 de ani, cât durează o mişcare completă de revoluție a zodiacului), dat fiind că există prea multe distrageri lumeşti. Calea minții reclamă capacitate de concentrare şi o minte centrată pe un singur scop. Cu toate acestea, se poate dovedi cea mai bună alegere pentru aceia care îşi canalizează energia mai degrabă spre gând şi judecată decât spre sentiment.

Redăm în rândurile de mai jos o orientare generală pentru a aborda şi a porni pe acest făgaş. Majoritatea aspiranților urmează în acelaşi timp şi calea inimii; este doar o chestiune de accentuare a uneia sau a celeilalte. Desigur, ele nu sunt exclusive, iar în final devin una şi aceeaşi. Expunerea noastră cu privire la acest subiect va implica şi o abordare a stilurilor de meditație.

Observația

La o primă observație, mintea pare a fi o maşină de vorbit cu program non-stop, cu un baraj constant de neîncetate gânduri, idei, concepte, înțelegeri, amintiri, planuri, rezolvări, îndoieli şi

repetiții fără înțeles. Apoi, apar fragmente de muzică, întâmplări din trecut, povestiri, scenarii, opinii, presupuneri, imagini ale unor obiecte şi oameni ce aparțin deopotrivă trecutului ori prezentului. Urmează închipuiri, fantezii, reverii, temeri, speculații şi multă fantasmagorie. Apoi, în toată această bolboroseală sunt întreţesute fragmente de ştiri, evenimente media, secvențe din filme, showuri de televiziune şi conversații pe internet. În fruntea tuturor acestora sunt grijile financiare şi pentru afaceri, facturile ce trebuie plătite, planurile, familia, cultura, politica, neliniştile şi aşa mai departe, la infinit.

La o primă vedere, totul pare a fi o încurcătură copleşitoare şi de nerezolvat, asupra căreia avem foarte puțin control - *dacă* îl avem şi pe acesta. Prin intermediul atenției şi concentrării se pot cristaliza anumite succesiuni logice ale gândurilor dar, imediat după aceea, mintea cade iarăşi, mereu şi mereu, neîncetat, în noianul ci de gânduri, imagini şi fantezii.

Putem înțelege ceva din toate acestea? Există oare vreun loc din care să putem începe măcar să ne apropiem de acest balamuc total?

Buddha spunea că în pauza dintre gânduri poate fi întrezării adevăratul sine; cu toate acestea, nu pare a exista nici o întrerupere a nesfârşitelor activități ale minții. Iar dacă totuşi intervine aşa ceva, mintea dă impresia că se angajează într-o activitate interminabilă şi plină de frenezie, de parcă o clipă de linişte ar îngrozi-o mai mult decât orice altceva. Se teme, oare, că tăcerea va însemna propriul ei sfârşit? Oricum, pare să-şi lege speranța de supraviețuire de o pălăvrăgeală interminabilă. De fapt, chiar şi cea mai mică posibilitate de linişte va fi umplută rapid de către minte cu rime de neînțeles sau cu sunete fără sens; ea va începe să cânte

cha-cha-cha, itty-bitty-boo sau bee-bop-a-boo - orice numai să nu fie linişte. Oare ce se întâmplă cu mintea?

Motivul

Prin observare se poate vedea că în spatele imaginilor şi a cuvintelor înseşi, se află o energie propulsoare, o dorință de a gândi, de a reflecta, de a se preocupa de orice impuls pe care mintea îl poate găsi pentru a umple golurile. Se poate detecta o „tendință spre a gândi care este *impersonală.* Prin examinare, se poate constata faptul că nu există nici un „cu „care să reflecteze asupra gândurilor. De fapt, „eul" intervine numai rareori. „Eul" real întâmpină probleme serioase chiar când vine vorba de strângerea laolaltă a câtorva cuvinte sau gânduri logice. Când este capabil să o facă totuşi, numim această intervenție „concentrare", dar este nevoie de efort şi energie pentru a înlătura bâlbâială şi distragerile şi pentru a putea să organizeze o succesiune de gânduri logice.

Prima parte a unui astfel de proces constă în concentrarea pe subiectul vizat şi limitarea fluxului conținutului la tema aleasă pentru contemplație şi studiu. În acest punct, psihologii presupun că fluxul gândirii este determinat de tendințe instinctuale - sau conținutul gândirii este organizat în funcție de asocieri şi condiționări. Toate teoriile şi speculațiile cu privire la natura gândurilor pleacă de la premisa existenței unui „gânditor" intern, un homunculus invizibil care răspunde de acest set neîntrerupt de procese cu factori multipli, numit gândire.

Calculatoarele moderne studiază aceste fenomene şi se speră că ele, grație unor programe extrem de complexe de inteligență artificială, le vor da de cap. Cu toate acestea, chiar şi în cel mai bun caz, acestea nu fac

decât să imite anumite procese logice limitate. Procesele complexe şi multifaţetate ale întregii minţi sunt non-lineare şi, prin urmare, nu pot fi cuprinse în paradigma newtoniană. Acest lucru înseamnă că nu sunt potrivite computerizării. Conţinutul primar al minţii este descris cel mai bine prin termenii *aleatoriu* sau *haotic,* intersectând accidental traiectoriile logicii, raţiunii sau inteligenţei, după care, la fel de repede, se pierde din nou în zgomotul pălăvrăgelii nesfârşite.

Perioadele în care survin totuşi succesiuni logice inteligente lasă impresia că apar haotic. Aşa cum procedează şi în cazul reveriilor, fanteziilor ori visării, mintea selectează la întâmplare scurte perioade de procesări secvenţiale concentrate pe realitate. Salturile intuitive apar pe neaşteptate. În aceeaşi măsură, pot apărea şi perioade de blocare a gândirii, lapsusuri, uitări, precum şi alte fragmente pierdute într-un labirint nesfârşit.

Un singur lucru e clar - mintea este total imprevizibilă. Nu se poate pune o bază reală pe ea. Nu poate fi consecventă, iar performanţa ei este sporadică şi schimbătoare. Va uita să ia cheile de pe birou, nu-şi va aduce aminte unele numere de telefon şi adrese şi va constitui o sursă de frustrare sau iritare. Mintea este contaminată de emoţii, sentimente, prejudecăţi, refuzuri, proiecţii, paranoia, fobii, frică, regrete, vini, griji, anxietate, precum şi de fantomele înfricoşătoare ale sărăciei, bătrâneţii, bolii, morţii, eşecului, respingerii, pierderii şi dezastrului. Pe lângă cele menţionate mai sus, mintea a fost programată de interminabile propagande, sloganuri politice, religioase şi dogme sociale, precum şi de continue denaturări ale faptelor, ca să nu mai vorbim de falsificări, greşeli, erori de judecată şi dezinformări.

Chiar şi în cazul în care sunt atent orchestrate şi stăpânite, instituțiile sociale tradiționale precum dreptul, procedurile legale, procesele penale şi deciziile judecătoreşti abundă în erori (după cum o demonstrează în mod categoric testele AON). Chiar şi martorii oculari pot greşi complet şi în mod repetat. .Mai presus de toate acestea, principalul defect al minții nu constă doar în conținutul său (de obicei irelevant sau greşit), ci mai ales în faptul că mintea nu are nici un mijloc de a distinge adevărul de falsitate.

Cum să procedăm

Din cele afirmate mai sus se poate observa că este inutil să încercăm să găsim adevărul pe calea minții. (Avantajul căii inimii sau Calea Iubirii Necondiționate este că depăşeşte multe dintre capcanele şi încurcăturile aşa-numitei minți). Chiar dacă am putea admite că mintea poate realiza un produs logic solid, ea nu poate sesiza semnificația contextului, interpretând sau aplicând greşit rezultatele. Un bun exemplu al acestora este actuala tendință spre „corectitudinea politică", care nu pare niciodată să anticipeze consecințele neaşteptate.

Calea minții este, de fapt, calea „lipsirii de minte", pentru că tehnicile sale sunt proiectate în aşa fel încât să evite întru totul mintea şi gândirea. Am putea compara mintea cu un acvariu cu peşti. Apa este conştiința însăşi. Peştii sunt gândurile şi conceptele. Dincolo de conținutul minții se află contextul sau spațiul de unde apar gândurile. Apa rămâne mereu neschimbată - şi nu este afectată de gânduri. Tindem să ne agățăm de gânduri pentru că eul, în vanitatea sa. Îşi arogă paternitatea şi posesia acestora. Acesta este orgoliul posesiei, care adaugă automat valoare şi importanță oricărui lucru (posesiuni, țări, rude, opinii)

de îndată ce privitor la acestea se instalează idea de „al meu/a mea”. Odată ce presupusa valoare a unui gând este prefațată de prefixul „meu”, acesta îşi va asuma un rol tiranic, tinzând să domine modelele de gândire şi denaturându-le automat. În realitate, majoritatea oamenilor se tem de propria minte, trăind cu această frică. Pe neaşteptate, fără a da vreun semn prealabil în acest sens, liniştea mentală a absolut oricui poate fi periclitată de accese de frică, temeri bruşte, regrete, sentimente de vinovăție, remuşcări, amintiri etc.

Pentru a elimina dominația conținutului mental este necesară înlăturarea iluziei că gândurile ne aparțin personal ori că sunt valoroase. Precum corpul, mintea şi conținuturile sale constituie realmente un produs al lumii. Ne naştem cu un organ numit creier, care este predeterminat din punct de vedere genetic să aibă atât anumite structuri şi capacități, cât şi unele limitări, în funcție de cromozomi, de combinațiile genelor, de modelele ADN-ului etc.

Din toți aceşti factori genetici apare un model fragil şi totodată complex de neuroni şi sinapse cerebrale, ce face apoi obiectul influențelor intrauterine şi condițiilor post-natale, precum nutriția, creşterea şi climatul emoțional şi intelectual. Pe lângă acestea, mai există influența unui număr infinit de neurotransmițători, hormoni cerebrali, riscuri de mediu şi programări accidentale. Coeficientul de inteligență este deja stabilit; convoluțiile sunt la locul lor, iar acum trebuie să scoatem tot ce-i mai bun din acestea, pentru că societatea (cu toată complexitatea şi greşelile ei), procedează apoi la programarea sistematică a acestui organ imperfect cu un soft de o acuratețe, utilitate şi veridicitate îndoielnice.

Precum corpul, mintea nu constituie sinele nostru real şi, analog corpului, este esențialmente impersonală. Dispune de gânduri, dar acestea nu sunt produse ale sinelui. Chiar dacă o persoană nu-si doreşte o minte, are oricum una. Nu există posibilitate de alegere în această privință. Mintea ne este impusă şi băgată pe gât fără a ne fi întrebat cineva mai înainte. A avea o minte constituie o obligație nevoluntară, iar această înțelegere ajută la clarificarea faptului că în acest punct nu începe nici o alegere sau decizie personală.

Observații suplimentare

După ce am observat domeniul general al mintii, este evident că nici conținutul specific al fluxului gândirii înseşi nu poate fi profitabil decât într-un caz foarte puțin probabil. Trebuie să-l părăsim, să mergem mai departe, spre următorul nivel al conştiinței şi să ne întrebăm cine anume este cel care veghează, observă, este conştient şi înregistrează fluxul gândurilor. În aceeaşi măsură în care ochiul nu este afectat de ceea ce observă sau urechea de ceea ce aude, nici procesul continuu de observare nu este influențat de obiectul observației sale.

Tot astfel, nici în cazul de față nu există vreo entitate care să producă gândirea, ori vreun martor anume în spatele procesului observației. Aceasta din urmă constituie un aspect impersonal, înnăscut şi caracteristic conştiinței înseşi. Putem să încetăm a ne mai implica în conținutul gândurilor, alegând perspectiva observatorului. Reuşita acestui lucru va necesita un oarecare exercițiu. De exemplu, putem să exersăm privind prin parbrizul unei maşini şi fixându-ne privirea într-un anumit loc al geamului; atunci, concentrarea noastră nu se mai focalizează pe fiecare

obiect în parte, ci pe o anumită fantă imaginară, prin care obiectele par să defileze. Acest exercițiu are drept rezultat că nu mai putem identifica cu certitudine fiecare obiect în parte, deoarece nu ne mai concentrăm individual asupra acestora.

Asistarea sau observarea nu se concentrează pe o idee sau o imagine, dar le permite acestora să curgă iară a ne implica în vreun fel. Atunci realizăm că imaginile gândirii apar spontan, iar gândurile nu constituie alegeri făcute prin decizie personală, înțelegem că fluxul gândirii este impersonal. Gândurile nu sunt „ale melc", pentru că nici un „eu" nu este implicat. Deşi ochiul anatomic vede anumite imagini, nu pretinde paternitatea lor, după cum nici urechea nu o pretinde pe cea a sunetului. Prin urmare, cu ajutorul experienței în acțiunea observației pure, devine, de asemenea, evident că gândurile nu sunt create de un personaj unic numit „eu". Ele constituie rezultatul unor combinări şi permutări de programe ideatice şi emoționale, care se derulează pe ecranul minții. Înțelegerea faptului că mintea nu este identică cu „eu" sau cu „mine" are darul de a elimina identificarea sinelui cu mintea.

Această descoperire poate fi extrapolată şi asupra corpului, atunci când realizăm că suntem doar martori, experimentatori şi observatori ai senzațiilor. De fapt, noi nici nu experimentăm cu corpul, ci doar cu simțurile.

În imediata apropiere a observației se află acțiunea de a experimenta. Avem de-a face mai întâi cu observarea, iar apoi cu experimentarea a ceea ce este observat. Mutând unghiul de observare de la ceea ce este examinat asupra examinării înseşi, următorul pas în câmpul conştiinței constă în conştienta experimentării. Oare mai sus invocata experimentare este realizată de „cineva" sau de „ceva"?

Prin observare, vom descoperi că mai degrabă „ceva” decât cineva funcționează în postura de experimentator şi observator impersonal. Acest „ceva” nu este modificat sau afectat în vreun fel de conținutul observației sau experimentării sale.

Un alt aspect demn de luat în seamă este acela că formele compun conținutul mintii. Pentru ca forma să poată fi observată, ea trebuie să apară pe un fundal de non-formă. Prin analogie, obiectele sunt vizibile doar în spațiu, pentru că spațiul însuşi este gol şi fără formă. În mod similar, putem auzi un sunet doar pe un fundal de linişte. Folosirea sunetului pur pentru a da naştere vorbirii constituie un exemplu evident în acest sens. Întrucât conştiința osie lipsită de formă şi conținut, ea este capabilă de a recunoaşte forma. Gândurile sunt perceptibile doar dacă se mişcă într-un câmp de non-gând. Prin urmare, fundalul minții este liniştea câmpului conştientei. La rândul ei. conştiința (care este un câmp de energic potențială) este detectabilă tocmai deoarece este iluminată de lumina conştientei (Sinele).

Meditația: Observarea fluxului conştienței mentale

Intenționalitate

Fluxul gândirii este propagat şi energizat de o serie de straturi de motive şi intenții, pe care le putem identifica după cum urmează:

1. Dorința de a exprima emoții. Aceasta ia forma reamintirii, repetiției şi unei procesări repetate de evenimente şi idei legate de emoții. Uneori, la acest

proces se face referire ca , la acțiunea minții de a-şi procesa neajunsurile.

2. Anticiparea. Elaborarea de planuri pentru unele aşteptate ori posibile evenimente viitoare sau pentru unele conversații ori întâlniri preconizate.

3. Transformarea trecutului.

4. Rescrierea de scenarii, reale sau imaginare.

5. Crearea de scenarii imaginare - reveriile.

6. Reamintirea - reluări şi aduceri-aminte.

7. Rezolvarea de probleme.

Neintenţionalitate

1. Repetiții involuntare ale celor de mai sus.

2. Divagații, fraze fără sens, fragmente de gândire, voci şi muzică în fundal.

3. Comentarii.

4. Amintiri greu de suportat, momente dureroase, evenimente şi sentimente neplăcute.

Reducerea minții la tăcere; depăşirea acesteia

Motive

Se poate observa că mintea obține satisfacții din procesele ei meditative şi de gândire. Plăcerea rezultă atât din gândirea însăşi, cât şi din funcția de „a face ceva". (De exemplu: „Nu mă deranja. Acum gândesc".) O parte din plăcerea de a *face ceva* este iluzia că ne atingem un scop, creând soluții prin repetiții şi planuri, îndreptând rele imaginare sau. pur şi simplu, arătând altora de ce anume este în stare mintea noastră. Prin urmare, este vorba de motivația de a ne remodela viața şi istoria acesteia într-o imagine mai satisfăcătoare şi care se reflectă într-un mod mai favorabil. Este o încercare de a ne recupera respectul de sine şi de a ne

creşte capacitatea de supraviețuire. Intențiile fundamentale ale activității mentale obişnuite sunt: (1) să ne simțim mai bine şi (2) să supraviețuim.

Formarea gândurilor

Pentru îndeplinirea obiectivelor sale, se poate observa că mintea este preocupată în primul rând cu activitatea sa de fiecare clipă de a controla momentul imediat următor; ca anticipează neîncetat, dorindu-şi avantajul asupra următoarei fracțiuni de secundă şi încercând să monitorizeze fiecare clipă a experienței. Această intenție centrală stă la baza tuturor formelor pe care le poate lua procesarea mentală - şi este tot timpul prezentă. Este poziționată exact sub suprafața conținutului gândurilor înseşi. Mobilul său este supraviețuirea şi perpetuarea propriei funcționări. Mintea pare a se teme că va dispărea dacă va exista chiar şi o singură clipă de linişte (majoritatea oamenilor alungă liniştea recurgând la muzică de fond sau conversație).

Pentru a determina mintea să tacă, trebuie să abandonăm anumite motivații, încredințându-i-le lui Dumnezeu. Acestea sunt:

1. Dorința de a gândi
2. Dorința plăcerii de a gândi
3. Confortul rezultat din garanția privind continuarea existenței noastre.

Nu este recomandabil să încercăm să stopăm gândirea printr-un act de voință, dat fiind că acest lucru nu ar face decât să perpetueze mintea, forțând-o să-şi dorească propria oprire. O tehnică mult mai eficientă este aceea de a renunța la dorința de a gândi şi la recompensele sau beneficiile imaginare pe care presupunem că ni le aduce acțiunea de a gândi. De fapt,

în spatele gândurilor nu există nici o entitate personală. Ele sunt automotivate din obişnuinţă. Mai mult, gândurile reprezintă şi servesc doar un confort - ele nu au nimic de-a face cu supravieţuirea, pentru că şi atunci când mintea amuţeşte, viaţa continuă cu dinamism şi bucurie.

Pe când ne pregătim să abandonăm mintea, primul lucru care ne va atrage atenţia este că ea crează povestiri şi lungi scenarii. Dorinţa sa de a face acest lucru poale fi abandonată. Apoi, mintea va vorbi în fraze, sintagme şi grupări de cuvinte tot mai scurte. În spatele formei pe care o adoptă gândurile (indiferent care ar fi aceasta şi indiferent de conţinutul sau imaginile gândurilor), se află acelaşi motiv al dorinţei de autopropăşire orientată spre controlarea şi anticiparea experienţei momentului următor.

Gândurile iau diverse forme şi devin tot mai detaliate pe măsură ce apar dintr-un aspect mai difuz, care, la rândul său, ia naştere din câmpul energetic care sprijină şi propagă gândirea. Dacă ne concentrăm asupra faptului de a abandona motivele din spatele gândirii, este posibil să descoperim gândurile chiar pe când se află în plin proces de formare. Putem detecta această matriţă formatoare de gânduri chiar în fracţiunea de secundă ce precede formarea unui gând concret. Matriţa despre care vorbim constituie scena tensiunii imperceptibile ce stă în spatele „producţiei de gânduri”. Abandonarea acestei intenţii duce la încetarea gândirii. În liniştea care urmează, tăcerea Prezenţei domneşte, fiind Tot ceea ce Există. Divinitatea Esenţei sale radiază în afară, ca fiind cele lipsite de formă din spatele oricărei forme, într-o perfecţiune desăvârşită, aflată dincolo de orice timp şi spaţiu.

Eliberarea de gândire este facilitată de conştienta şi perspectiva spirituală că toate gândurile sunt deşarte, lipsite de un adevăr sau valoare intrinsecă. Atracția lor provine din valoarea exagerată pe care o dezvoltă faptul că le considerăm a fi „ale noastre” - şi deci speciale, demne de respect, admirație sau de o atentă conservare. Pentru a scăpa de sub dominația minții este nevoie de smerenie radicală şi de o disponibilitate intensă de a abandona motivațiile fundamentale. Această disponibilitate primeşte energie şi putere din voința ce ia naştere din iubirea de Dumnezeu şi pasiunea de a abandona iubirea gândirii pentru iubirea de Dumnezeu.

O altă ezitare în a ne elibera de gândire constă în identificarea iluzorie a gândurilor nu doar ca fiind „ale melc”, ci chiar ca fiind „eu”. Mintea tinde să fie mândră de gândurile sale, de parcă ar avea cine ştie ce comoară. Ne este util să realizăm că Sinele se compară cu partea hardware (sau corpul principal al unui computer), iar gândurile apar, de fapt, doar în forma softului, ca programe de origine externă ce pot fi înlocuite.

Dintre toate programele acestea, opiniile sunt deseori foarte bine apreciate deşi. la o privire critică, se dovedesc a nu avea nici o valoare. Fiecare minte are infinite opinii cu privire la orice, chiar şi în cazul în care nu ştie nimic despre subiectul în discuție. Toate părerile nu sunt decât vanități, fără nici o valoare intrinsecă, fiind, de fapt, rezultatul ignoranței. Opiniile sunt periculoase pentru cei ce le dețin pentru că au încărcătură emoțională şi declanşează dezacord, rivalitate, ceartă şi poziționalitate. Nu putem susține o opinie şi. În acelaşi timp, să depăşim contrariile. Desființarea opiniilor este înlesnită de o atitudine umilă. Mai mult, atunci când mintea îşi învinge narcisismul, realizează că, de fapt, nu este capabilă să cunoască

nimic în adevăratul sens al cuvântului. Mintea dispune doar de informaţii şi închipuiri despre ceva; ea nu poate „cunoaşte” cu adevărat, pentru că „a cunoaşte” înseamnă a fi ceea ce este cunoscut. Orice altceva este doar speculaţie şi ipoteză. Atunci când mintea este depăşită, nu mai rămâne nimic de aflat, pentru că. de fapt, Sinele este Tot Ceea ce Există. Nu rămâne nimic nici de lămurit. Celui ce este complet nu îi lipseşte nimic, iar această desăvârşire vorbeşte de la sine în Totalitatea sa.

Abandonarea tuturor pretenţiilor privind cunoaşterea constituie o mare uşurare şi este resimţită ca un uriaş beneficiu - şi nicidecum ca pierderea de care ne temeam. Fără ca măcar s-o ştim, am fost în robia conţinutului şi, prin urmare, eliberarea de minte este însoţită de un intens simţământ de pace şi securitate absolută. Când se întâmplă acest lucru, înseamnă că am ajuns în sfârşit acasă, iară să mai avem vreun dubiu. Nu mai este nimic de câştigat, nici nu mai trebuie nimic îndeplinit sau gândit. Finalitatea este absolută, profundă, imobilă şi silenţioasă. Interminabila problemă a dorinţelor, pretenţiilor şi crizei de timp a ajuns în punctul final, iar lipsa lor de conţinut este revelată.

Poziţionalitatea

Când poziţionalitatea încetează, devenim conştienţi că ea a fost sursa tuturor supărărilor, fricilor şi nefericirilor anterioare. Înţelegem, totodată, că fiecare poziţionalitate este inerent eronată. Toate atitudinile adoptate pot fi iertate. Datorită programării şi contextului au părut a fi o idee bună la acea vreme. Toate ideile de genul acesta se bazau pe aceeaşi noţiune greşită că, într-un fel. ele serveau la propagarea

supraviețuirii unui cu - sau a unei identități de sine separate şi independente. În realitate, atunci când aceasta dispare, nici o pierdere nu este posibilă şi nici o acumulare nu mai e necesară. Însăşi iluzia a constituit cauza reală a durerii şi suferințelor nesfârşite.

Prin însăşi natura, structura şi calitățile sale, falsul eu/sine nu este capabil de a aduce pacea sau fericirea adevărată. În cel mai bun caz, el experimentează plăcerea, care se bazează pe condiții a căror pierdere duce la tristețe şi la întoarcerea nefericirii. La sfârşit, se va afla că presupusul sacrificiu al abandonării minții constituie, de fapt, cel mai mare dar pe care îl poate primi cineva. Recompensa este atât de mare, încât depăşeşte orice aşteptări pe care le-am fi putut avea. Pe măsură ce cui se dezintegrează, iar mintea îşi pierde autoritatea insațiabilă asupra identității noastre, apar alte noi temeri. Fără o minte care să asigure supraviețuirea, cum va supraviețui oare „eul" şi cum anume va merge viața mai departe? Cum va fi gătită masa, dacă nu o planificăm? Cum vor fi întâmpinate necesitățile vieții? Oare eul nu este necesar pentru supraviețuire?

Toate aceste întrebări se bazează pe limitările conceptelor de cauzalitate ale eului/minții. La rândul lor, acestea se bazează pe dualitatea imaginară că există o identitate între gândire şi sine care. prin gândurile şi dorințele sale. face ca lucrurile să se întâmple prin intermediul acțiunilor. Astfel, se spune că se va întâmpla „acel" lucru ca urmare a „acestei cauze" din lume.

Există, prin urmare, o separare iluzorie între cauză şi efect, între un „eu" izolat şi un eveniment din lume cauzat de aceste planuri şi idei ale „eului". Astfel, dacă se consideră că nu există gânduri ale eului care să

determine ocurența a ceva, cum va fi susținută oare supraviețuirea? Aceasta este sursa multor temeri, a insecurității şi furiei, atunci când apar blocaje ale planului şi acest mecanism imaginar de supraviețuire este amenințat.

Într-o activitate spirituală serioasă este necesar să avem câteva unelte simple, fundamentale, în totalitate demne de încredere şi pe care să ne putem baza pentru a depăşi frica şi nesiguranța. Un adevăr binecunoscut, care prezintă o inestimabilă valoare şi utilitate, constă în dictonul că orice frică este falsă şi nu se bazează pe adevăr. Frica este depăşită experimentând-o în mod direct, mergând drept spre ea, până când ajungem la bucuria de a constata că frica a încetat. Bucuria care urmează înfruntării oricărei frici spirituale provine din descoperirea faptului că aceasta a fost doar o iluzie, lipsită de orice bază sau realitate.

Eul/Mintea sunt limitate la paradigma newtoniană a realității, nefiind astfel capabile să înțeleagă cu adevărat natura vieții înseşi. În realitate, orice lucru îşi are sursa în sine însuşi, fără nici o cauză exterioară. Fiecare lucru şi fiecare eveniment constituie o manifestare a totalității a tot ce este, aşa cum se află la un moment dat. Odată văzut în totalitatea sa, tot ceea ce există este perfect dintotdeauna şi nimic nu necesită o cauză externă pentru a-i schimba în vreun fel. Din punctul de vedere al poziționalității eului şi al înțelegerii sale limitate, lumea pare să aibă nevoie de nesfârşite consolidări şi corectări. Iluzia aceasta se prăbuşeşte, dovedindu-se a fi doar o vanitate inutilă.

În Realitate, orice lucru manifestă automat destinul inerent al esenței sale, iar pentru aceasta nu are nevoie de nici un ajutor din afară. Cu o atitudine smerită, putem renunța la rolul autoproclamat al eului că ar fi

mântuitorul lumii, cedându-l direct lui Dumnezeu. Lumea pe care eul o zugrăveşte constituie o proiecţie a propriilor iluzii şi poziționalilăți arbitrare. O astfel de lume nu există.

În lucrarea spirituală, mai apare şi o altă sursă de ezitare, deoarece se pare că ar exista un conflict trecător între atitudinile sociale obişnuite şi lucrarea evoluției spirituale. Obişnuim să pretindem o serie de credințe şi valori care provin din valorile, aşteptările şi planificările obişnuite. Acestea sunt considerate valoroase atât pentru noi, cât şi pentru societate. Astfel, putem încerca o oarecare şovăială atunci când trebuie să renunțăm la ele. De exemplu, ne putem simți vinovați când vine vorba să abandonăm o serie ele convingeri îndrăgite, mecaniciste sau religioase ori, altfel spus, rezultatele obişnuite ale programării. Pentru a depăşi aceste surse de conflict, este bine să ne amintim că drumul spiritual necesită abandonarea tuturor convingerilor şi atitudinilor, pentru a putea face loc „revelării Realității".

Accentul eforturilor noastre, precum şi aşteptările pe care le avem de la acestea, se deplasează dinspre previzibil şi comun către ceva ce, la început, pare a fi excepțional şi neobişnuit. Este vorba de un abandon temporar a ceea ce se credea a fi de valoare pentru societate. Puncte de vedere considerate de o importantă crucială sunt acum catalogate drept supoziții irelevante şi discursuri pline de demagogic. Abandonarea lozincilor noastre favorite relevă faptul că ele, în realitate, nu sunt decât nişte forme incipiente de propagandă operațională, având scopul ascuns de a-i controla pe alții şi de a le influența gândirea.

Odată eu smerenia vine şi disponibilitatea de a înceta să mai încercăm să controlăm sau să schimbăm oamenii, situațiile de viață ori evenimentele - sub

pretextul că o tăcem „pentru binele lor”. Pentru a deveni un căutător spiritual dedicat, trebuie să abandonezi dorința de a fi „drept” sau de a avea o închipuită valoare pentru societate. De fapt. nici eul şi nici sistemul de convingeri al nimănui nu prezintă vreo importanță pentru societate. Lumea nu este nici bună, nici rea, nici defectă, nici nu are nevoie de ajutor sau de schimbare - pentru că înfățişarea ei este doar o proiecție a propriei noastre minți. Nu există o astfel de lume.

Un alt năravalminții, care crează probleme temporare, este folosirea frecventă a ipotezei drept sursă pentru dispute şi ezitări. Întotdeauna intelectul poate construi un set imaginar de concepte în aşa fel, încât să combată orice altceva. Scopul inconştient al poziției ipotetice este întotdeauna orgoliul de a avea dreptate şi de a respinge orice alt punct de vedere. Ipoteza nu are nici o justificare şi nici o existență în realitate. „Ce-ar fi dacă...” nu trebuie să apară nici măcar o dată în lucrarea spirituală, dat fiind că este un produs evident al imaginației şi limbajului, a cărui rațiune de a fi este autojustificarea unei poziționalități.

Nivelul conştiinței intelectului calibrează în marjele valorii 400, ceea ce este util în universul fizic al eforturilor umane, dar constituie o limitare şi o barieră uriaşă în calea iluminării. Însuşi intelectul este o mare limitare, şi cele mai mari genii ale ştiinței şi străduniei intelectuale calibrează cu aproximație la nivelul 499. Această cifră arată nivelul maxim la care poate accede intelectul, din cauza limitărilor impuse de contextul propriei sale realități. Pentru a merge dincolo de această limită este nevoie de un context mai mare, care implică non-cauzalitatea, non-dualitatea, precum şi dimensiunile non-lineare şi non-newtoniene ale gândirii şi înțelegerii.

Trebuie să înțelegem că totul este aşa cum este ca o consecință a faptului că universul este dintotdeauna ceea ce este, în totalitatea sa. Fiecare „lucru" pe care credem că îl vedem este, în el însuşi, perfect, total şi o expresie a întregului univers. Intelectul ar putea cel mult să înțeleagă acest lucru ca idee, dar nu va putea să experimenteze adevărul efectiv al acestuia. Chiar dacă eul ar putea cuprinde totalitatea, va continua să vorbească despre percepția sa asupra unui eveniment şi nu îşi va înțelege propria existență. Este util să înțelegeți că nimic nu poate fi descris sau experimentat decât din afară. Toate descrierile, oricât de bune ar fi, nu sunt altceva decât măsurători perceptuale şi definiții ale unor presupuse calități, care nu au o existență în sine.

Nimic nu este aşa cum poate fi descris; prin urmare, toate descrierile arată ce nu este un lucru. Înțelegerea realității şi adevărului absolut este cel mai mare dar pe care cineva îl poate face lumii şi întregii umanități. Prin urmare, lucrarea spirituală este, în esența ei, un serviciu altruist şi o capitulare în fața Voinței lui Dumnezeu. Pe măsură ce creşte conştienta noastră, puterea acelui câmp al conştiinței creşte logaritmic (atât în sine, cât şi prin sine), iar acest fapt realizează mai mult decât toate eforturile sau încercările de a ameliora suferința lumii. Toate aceste eforturi sunt zadarnice pentru că, inevitabil, sunt orientate greşit de falsificările şi iluziile funcției perceptive ale eului însuşi.

Impersonalitatea eului

Atâta vreme cât există credința într-un „eu" singular, renunțarea la eu/minte este percepută ca un sacrificiu. Acest fapt este perceput astfel pentru că se crede că eul ar fi ceva unic şi valoros, prin faptul că este personal. Este util să înțelegem că eul este impersonal,

nefiind deloc unic. Eul înnăscut al fiecăruia dintre noi operează aproximativ la fel cu al oricărui altcuiva. În afară de cazul când sunt modificate de o evoluție spirituală, toate eurile sunt orientate spre sine, egoiste, orgolioase, dezinformate şi dăruite unui şir nesfârşit de dorințe de a obține avantaje, în toate formele obişnuite ale acestora, precum superioritatea morală, posesiunile, faima, averea, adulația şi controlul.

Din cauza poziționalității sale, eul fiecăruia dintre noi are drept consecințe vina, ruşinea, lăcomia, mândria, supărarea, furia, invidia, gelozia, ura etc. Pentru că eul este alcătuit din poziționalități, acesta nu are altă opțiune de a fi altceva decât este. Prin urmare, devine o sursă inevitabilă de infinita suferință şi pierdere. Mai presus de orice, se teme de viitor şi de fantoma morții înseşi, care este intrinsecă structurii sale. Lucrul de care eul se agață în primul rând este convingerea că propria sa existență are o realitate independentă. Pentru un timp, cui chiar recurge la căutarea iluminării ca la un mijloc secret de asigurare a supraviețuirii sale în Eternitate. Prin acest tertip, eul spiritual se angajează într-o formă de supraviețuire disperată, dar sofisticată. Fanteziile noastre despre propria noastră realitate ne sunt dragi şi ne opunem abandonării lor. Procesul necesită atât curaj, cât şi credință. Să laşi un lucru ştiut pentru altul necunoscut necesită un real angajament, voință şi devotament în abandonarea credințelor noastre lui Dumnezeu.

Cauzalitatea

Anumite descoperiri aduc cu sine salturi importante ale conştiinței şi, prin aceasta, merită să fie repetate - pentru că, adeseori, ele sunt înțelese în primul rând prin procesul familiarității, mai degrabă decât printr-o logică

lineară şi secvențială. Progresul este înlesnit prin abandonarea anumitor sisteme de credință limitate, dar puternic înrădăcinate, care sunt prin ele însele poziționalități.

În Realitate, nimic nu cauzează altceva. Totul este expresia propriei esențe şi este autoexistent. Apariția oricărui lucru depinde de tot ceea ce există în univers şi de punctul de vedere din care este observat. De fapt, orice lucru constituie o autoexistență, pentru că orice lucru este parte din Tot Ceea Ce Există, neavând părți individuale, diviziuni sau o existență independentă.

Dat fiind că nu este separat de orice alt lucru din univers, existența sa nu necesită nici o cauză exterioară. Ceea ce apare ca manifestat provine direct din nemanifestat, prin procesul creației. Nu apare ca efect al altui lucru. Nu există nici un „altul" şi doar în dualitate parc să existe necesitatea unei explicații de tipul cauzalității, pentru a explica ceea ce par a fi evenimente separate. De fapt, nu există evenimente separate, lucruri separate sau întâmplări ce trebuie explicate.

Paradigma newtoniană a cauzalității, care constituie principala limitare a nivelului calibrat la 400, postulează un proces misterios, denumit „cauzalitate". Dacă observăm şi examinăm atent succesiunea evenimentelor, observăm că ele sunt, de fapt, o succesiune de aparențe. Ele sunt create printr-o selecție arbitrară a unui început şi a unui sfârşit, survenite în timp sau spațiu. Cauzalitatea este un concept abstract şi, ca toate abstracțiunile, nu are o realitate intrinsecă. Este totuşi un concept lingvistic util în lumea fizică a activității uzuale. Putem observa doar condițiile. Un exemplu evident este acela că nu putem pomi decât „de acolo de unde ne aflăm". Am putea afirma că premisele evenimentelor nu sunt cauze, ci anumite condiții

necesare ale acestora. Chiar modestia intelectuală necesită abandonul construcțiilor ipotetice, care au doar o valoare euristică, aceea de explicații lingvistice. Lucrul acesta este evident atunci când copilul întreabă: „de ce se întoarce floarea către soare?" I se explică faptul că acest lucru se petrece prin heliotropism. Explicația dată răspunde la întrebare, dar nu constituie de fapt un răspuns. O întrebare retorică nu poate produce decât un răspuns retoric.

Pentru că mintea care operează în cadrul paradigmei cauzalității newtoniene nu are nici un mijloc de a discerne adevărul de falsitate, lumea ştiințifică îi substituie scepticismul - sau chiar cinismul -. În încercarea de a se proteja din fața posibilității de a fi indusă în eroare. Pentru a depăşi această limitare, se utilizează tot felul de mecanisme, incluzând statistici elaborate care sunt subcategorizate sub numele de „metoda ştiințifică". Aceasta are drept rezultat aşa-numitele experimente ale cercului vicios sau dependența de repetarea rezultatelor, implicând criterii statistice şi matematice care se susțin reciproc şi au drept fundament cauzalitatea. Totuşi, din dinamica nonlineară, observăm că diferențele apar din uniformitate sau altminteri, întreaga Creație ar înceta. Doar la o sută de milioane de generații de cărăbuşi negri se iveşte şi unul alb.

Blocajele cauzate de scepticismul față de ipotezele prezentate nu constituie decât întârzieri ale progresului spiritual. Credința implică o suspendare voluntară a neîncrederii. Acest fapt sprijină modestia care stă la baza întregului progres spiritual. Siguranța apare mai târziu, pentru că adevărul iese singur la iveală, este autoevident şi apare ca o prezentare lipsită de efort şi autoîmplinitoare.

Dacă nu există cauzalitate şi nici un lucru nu cauzează un altul, atunci cum ne realizăm scopurile sau schimbările dorite? în realitate, este vorba de producerea condițiilor necesare care, conform observației istorice, au existat dintotdeauna. Ceea ce se doreşte este asistarea la o secvență; Si tocmai aici este implicată cauzalitatea, pentru că ea operează în cadrul *acelei* secvențe.

La o observare atentă, se va înțelege faptul că însăşi secvența, precum heliotropismul, este doar un construct intelectual. Nu este vorba de o secvență sau de o întâmplare, ci de puncte de observație succesive pe o scală imaginară a timpului. Cel mult, am putea observa că acestea ascund ceea ce pare a fi o schimbare a aparenței.

Dacă renunțăm să ne asumăm un punct de vedere arbitrar şi artificial în timp, dispare şi iluzia schimbării. Presupunerea existenței unui „aici" comparabil cu un „acolo" constituie un artefact al dualității şi un punct de vedere arbitrar.

În Realitate, nu există nici un „acesta" sau „acela", nici un „aici" sau „acolo", nici un „acum" sau „atunci". Acestea sunt doar mecanisme ale gândirii, după cum poziția nu poate fi descrisă fără un punct de referință inițial. În Realitate nu există un „aici" care să devină „acolo", nici vreun timp ori distanță, altele decât iluziile create de selecția arbitrară a unui punct de referință. Acest punct de referință selectat în mod arbitrar nu este nici posibil, nici descriptibil. Prin urmare, vorbim despre Realitate ca fiind nelocalizabilă, dincolo de spațiu şi timp. Realitatea nu este descriptibilă în termeni, care nu sunt decât categorii ale gândirii şi abstracțiuni ale procesului de raționare. Totuşi, chiar şi acestea sunt utile la nivelele conştiinței care calibrează în marjele

nivelului 400. La nivelul 500, avem deja de-a face cu un salt paradigmatic major, astfel încât ceea ce era real acum pare ireal, iar ceea ce acum pare a fi ireal, devine însăşi „realitatea”. Fiecare nivel al conştiinței are propria înțelegere asupra adevărului, iar claritatea provine din înțelegerea acestei calități a nivelurilor conştiinței.

Dacă ideea de cauzalitate nu are o existență reală, iar determinarea mecanicistă nu constituie explicația pentru ceea ce observăm, ce altă explicație putem folosi în perioada de timp până când se va revela o conştientă mai dezvoltată? Mintea este enigma vieții, aşa că noi putem să răspundem întrebărilor acesteia cu explicația temporară, dar evident satisfăcătoare, a Creației.

Dacă nemanifestatul devine manifestat prin intermediul creației continue, atunci nu sunt necesare alte mijloace sau premise intelectuale în încercarea de a explica evidența. Am putea afirma că orice lucru este creat pentru a autoevolua, deoarece acest lucru este propriu existenței sale şi naturii creației înseşi. Dar această explicație acuză o altă dualitate, aceea a „creației” versus „creatorului”. Aceasta poate fi repede depăşită observând evidenta, şi anume că actul Creației şi Creatorul sunt identice. În nondualitate nu există o delimitare între creator şi creația sa. Pe măsură ce înlăturăm limitările, universul se dovedeşte a nu fi deloc diferit de Divinitate. Când Sinele este înțeles, divinitatea întregii Creații, în toate expresiile acesteia, iese la iveală cu o remarcabilă putere şi siguranță. Ea apare şi se evidențiază de la sine. fiind identică sieşi şi completă. Într-o unitate şi identitate absolută.

Absolutul este exact acest lucru. Prezența infinită a tuturor lucrurilor este dincolo de orice timp şi spațiu, este întotdeauna completă, perfectă şi totală. Toate punctele de observație dispar şi se manifestă

omniprezența aceluia care Cunoaşte Totul pentru că Este Tot ceea ce Există.

Întrucât Realitatea străluceşte într-o uimitoare evidență de sine şi pace infinită, se pare că piedica din calea înțelegerii era mintea însăşi, nediferită de eu; ele sunt unul şi acelaşi lucru.

Starea de conştientă constituie nivelul „non-minții", ceea ce nu este totuna cu „vidul" sau „nimicul". Aceşti termeni se referă la formă. Domeniul suprem este tărâmul non-formei, al nelimitării şi al nelocalizării şi, deci, al eternei prezențe a totalității Absolute.

Există doar Existența. Existența nu necesită nici o cauză şi însăşi acțiunea de a gândi aceasta presupune elaborarea unui sofism logic. Când spunem Existența, înțelegem ceva perceptibil prin observație, fapt care implică o schimbare ipotetică a condițiilor, de la non-existent la existent. Oricum, ceea ce există a fost dintotdeauna în totalitatea -sa, dincolo de orice timp. Căutarea unei cauze primordiale este un artefact al gândirii, care apare odată cu conceptele de timp şi spațiu. Dincolo de timp şi spațiu nu există nici evenimente, nici începuturi sau sfârşituri.

CAP. VIII - Dincolo de Cauzalitate

Dacă vom observa atent modul în care funcționează mintea, mecanismele acesteia vor deveni vizibile şi clare, tinzând apoi să se dizolve. Prezumțiile minții sunt separația, credința sa în trecerea timpului (cu începutul şi sfârşitul pe care le presupune) şi categoriile gândirii, care îi alcătuiesc conținutul şi îi asigură supraviețuirea. Pentru a supraviețui, eul trebuie să creadă în propria sa realitate, precum şi în faptul că posedă o existență separată şi independentă. Celălalt motiv al permanenței sale rezidă în credința că tocmai eul şi continua sa îmbunătățire sunt factorii care asigură posibilitatea noastră de a atinge fericirea. Prin urmare, eul/mintea caută constant controlul şi câştigul în toate formele şi aparențele variate ale acestora. Eul caută pretutindeni şi prin orice mijloace succesul. Fericirea este întotdeauna după colț - îşi spune el - astfel încât se străduieşte intens să-şi atingă obiectivele.

La un moment dat. iluzia încetează şi survine o deschidere spre căutarea spirituală. Interesul se deplasează dinspre exterior spre interior şi începe căutarea răspunsurilor. Ajutați de şansă, putem ajunge la învățătura adevăratei iluminări şi nu vom devia de la miezul acesteia. De-a lungul timpului, multe dintre explicațiile şi înțelegerile prezentate alături de învățăturile originale s-au pierdut şi au alunecat în înțelesuri greşite. Astfel, în decursul secolelor, multe dintre învățăturile importante au fost distorsionate în aşa fel încât au ajuns, uluitor, exact la opusul lor. Acestea au devenit apoi baza conflictelor şi obstrucției adevărului.

Nu este numai util, ci şi esențial să avem la dispoziție nişte surse autorizate pentru a ne verifica

orientarea şi direcţiile de urmat. Niciodată nu vom repeta îndeajuns faptul că este imperios necesară cunoaşterea şi confirmarea nivelului calibrat de adevăr al oricărui învățător, respectiv al oricărei învățături, înainte de. a le urma sau de a deveni ucenic al acestora sau, şi mai mult, inițiat sau adept. Angajarea noastră trebuie să fie numai către Dumnezeu şi Adevăr. Învățătorii trebuie respectați, dar devoțiunea trebuie arătată numai Adevărului. După cum spunea Buddha «Nu pune pe nimeni deasupra ta însuți», referindu-se la faptul că singurul maestru adevărat al unui om e propriul lui Sine (natura Buddhică).

Sinele învățătorului şi propriul Sine ale discipolului sunt unul şi acelaşi. Învățătorul devine o sursă de inspirație şi informație. Inspirația este cea care ajută căutarea.

Oare angajarea spirituală înseamnă că trebuie să renunțăm la lume? Nu, desigur că nu. Înseamnă numai că viața lumească trebuie recontextualizată, restructurată şi înțeleasă într-un fel diferit. Nu lumea constituie o capcană, ci faptul că ne ataşăm de ea, alături de observațiile personale care blochează şi înceţoşează drumul spre căutarea Adevărului. Astfel, în vreme ce unele atracții nu sunt decât o pierdere de timp, altele constituie capcane serioase şi pot genera consecințe nefericite. Pe de altă parte, ele pot constitui momente de trezire - când, după ce am dat cu capul de prag, ne orientăm spre alegeri mai benefice. Prin urmare, nimeni, niciodată, nu poate afirma că este rău să urmezi o anumită cate, pentru că aceasta - oricât de dureroasă ar fi - poate constitui tocmai mijlocul salvării supreme. Ceea ce putem spune cu certitudine este că orice direcție care nu trece testul kinesiologic este una pe care cel aliat în căutarea spiritualității o va evita.

Adesea, una dintre sursele erorii este aparent inofensiva capacitate umană pentru curiozitate. Momeala de la poarta dezastrului nu este ceva în mod evident negativ, ci o ispită mai sofisticată, care maschează lupul într-o blană de oaie. Prin urmare, e necesar să evităm acele lucruri care nu trec de proba testării kinesiologice, pentru că numai cele care reuşesc s-o facă aduc prinos vieții şi conduc la Adevăr.

Oare putem explora domeniile care ne abat de la Adevăr şi să ne întoarcem totuşi nevătămați? Răspunsul, cel puțin în ceea ce priveşte prezentul, este că acest lucru e improbabil. Să observăm faptul că 78% din totalul populației lumii se situează sub nivelul integrității (200). Există, de asemenea, o reacție socială care trebuie luată în considerare şi care ar putea fi comparată cu aşa-numitul «fenomen al crabilor», într-o găleată cu crabi, atunci când unul încearcă să treacă de margine, spre libertate, ceilalți îl trag înapoi; în mod asemănător, în unii oamenii există o reacție contrară față de cei care caută lumina. Într-adevăr, dacă un membru al unui cult religios care calibrează negativ începe să înțeleagă adevărul şi să întrezărească negativitatea din spatele fațadei sfințeniei şi încearcă să plece, el este adesea denunțat şi chiar abuzat verbal sau fizic. Prin urmare, căile cele mai tradiționale recomandă asocierea cu oamenii care prezintă o dedicație spirituală similară. De asemenea, un fapt semnificativ este acela că nivelul conştiinței omenirii în ansamblul ei, ce se situase la nivelul 190 pentru multe secole, a crescut recent la 207 şi, în consecință, marea conştiinței umanității sprijină acum cele pozitive în locul celor negative.

Direcția Spirituală

E util să reamintim faptul că nici Adevărul, nici Iluminarea, nu constituie ceva care poate fi căutat, găsit, realizat, acumulat sau posedat. Prezenta Infinită este mereu prezentă şi înțelegerea sa se petrece de la sine atunci când obstacolele situate în calea acesteia sunt înlăturate. Prin urmare, nu este necesar să studiem adevărul, ci numai să eliminăm ceea ce este fals,. Îndepărtarea norilor nu va implica în mod necesar ca soarele să strălucească, ci va revela numai ceea ce era ascuns în spatele lor. Prin urmare, lucrarea spirituală constituie în primul rând o îndepărtare a celor pe care presupunem a le cunoaşte, pentru a ne îndrepta atenția către cele necunoscute - având promisiunea celor care au făcut deja acest lucru că, la sfârşit, efortul este mai mult decât răsplătit, în termeni mai pământeşti, se poate spune că aurul nu este creat, ci doar scos la lumină prin îndepărtarea stratului care-l ascunde.

Unul dintre principalele instrumente spirituale este intenția, deoarece ca este cea care stabileşte prioritățile şi ierarhiile de valori care energizează eforturile noastre. Lucrarea spirituală constituie deopotrivă un angajament şi o explorare. Calea a fost deja deschisă de cci care au urmat-o mai înainte, stabilind în conştiință pentru ceilalți posibilitatea de a o urma şi ei. Exact aşa cum Roger Bannister a depăşit «Câmpul M» al celor patru mile pe minut, la fel au lăsat unele semne şi ființele dotate cu o conştiință avansată, pentru ca şi alții să le poată urma. La rândul său, fiecare progres al propriei noastre conştiențe vine în beneficiul tuturor şi marchează următorul pas de urmat pentru ceilalți. Fiecare act de bunătate este observat de univers şi păstrat pentru totdeauna. Atunci când înțelegem realitatea, recunoştința înlocuieşte ambiția spirituală. În

Buddhismul tradițional, iluminarea este căutată întru binele întregii omeniri; toate darurile se întorc la sursa lor.

După o perioadă necesară de timp, intenția şi concentrarea spirituală vor înlocui ambițiile şi dorințele lumeşti. Este ca şi cum am fi atraşi progresiv în Sine, de parcă ar exista o gravitație spirituală ce acționează prin intermediul atracției. Rațiunea şi logica sunt înlocuite de un alt stil de cunoaştere, iar conştienta intuitivă se concentrează mai degrabă asupra esenței vieții şi activităților acesteia, decât asupra obiectivelor şi detaliilor formei.

Percepția începe să se schimbe şi frumusețea creației străluceşte din toate persoanele şi obiectele. O scenă simplă poate deveni pe neaşteptate copleşitor de frumoasă, ca şi cum s-ar revela tridimensional. Există momente când totul devine liniştit pe neaşteptate. Experiența calității a Tot Ceea Ce Este se petrece în cadrul unei Prezențe atotcuprinzătoare. Ochiul Sinelui este cel care dă sens realității vieții. Iar ceea ce ne permite experimentarea aşa-numitului „sine individual" este de fapt „Sinele infinit".

Radianța lui Dumnezeu este lumina conştiinței ce revelează divinitatea a tot ceea ce există. În liniştea Prezenței Infinite, mintea este tăcută, ca şi când nu ar exista nimic care să poată fi spus; totul vorbeşte de la sine cu exactitate şi completitudine. Odată cu înțelegerea acestui fapt, se depăşeşte dualitatea ultimă a existenței şi nonexistenței, deoarece singura posibilă este existența. Opusul Adevărului nu există, pentru că Realitatea exclude irealitatea. În această înțelegere se găseşte Pacea lui Dumnezeu.

Evoluție versus Creație

Aceasta este o sursă favorită de controverse pentru politicieni, consilii şcolare şi curți de justiție. În realitate, nu există nici un conflict. Evoluția şi creația sunt unul şi acelaşi lucru. Creația este sursa şi esența evoluției. Evoluția este procesul prin care Creația devine manifestată. Lumea fizică este o lume a efectelor şi nu conține într-însa nici o putere a cauzalității.

Putem vedea, prin intermediul paleontologiei, că speciile şi formele de viață s-au schimbat în milioane de ani. La fel, studierea versiunilor şi formelor timpurii ale omenirii demonstrează o progresie a formei.

Evoluția se petrece ca o progresie în cadrul conştiinței înseşi, spre forme cu o tot mai mare adaptabilitate la mediu. Această evoluție are loc în planul conştiinței, care include inteligența, intenția, precum şi conştiența estetică. Astfel, evoluția are loc în cadrul domeniului invizibil al potențialității infinite şi apoi devine manifestată, ca o consecință a creației. Creația este continuă şi în plină desfăşurare, fiind intrinsecă în esența universului însuşi.

Dacă actul creației ar fi unul solitar, săvârşit de Dumnezeu într-un anumit moment dintr-un trecut îndepărtat, atunci toate ființele vii ar fi exact aşa cum erau cu milioane de ani în urmă. Dat fiind, însă, că nici Dumnezeu, nici realitatea nu au început sau sfârşit, existând în afara timpului, nici măcar un singur act al lui Dumnezeu nu poate fi raportat în timp şi spațiu. Creația este o acțiune continuă a unui Dumnezeu dintotdeauna prezent. În mod fundamental, nu există vreun conflict între evoluție şi creație, de vreme ce prima nu este altceva decât expresia celeilalte în lumea vizibilă. Evoluția nu-l neagă pe Dumnezeu, ci reflectă faptul că Dumnezeu este întotdeauna prezent, în tot ceea ce există. Datorită creației, tot ceea ce există se

bucură de propria sa existență, în virtutea divinității sale înnăscute, care constituie conştiința lui Dumnezeu.

Conştiința: Calea spre Dumnezeu

Intelectul

Riscul transmiterii de informații este acela că eul ascultătorului va încerca să le asimileze ca date, cu ajutorul intelectului. Există studenți spirituali ce au luat parte la sute de seminarii şi conferințe şi care au camerele ticsite de cărți spirituale, dar care, cu toate acestea, n-au progresat deloc în conştiență; ei sunt într-un impas. Căutarea lor continuă de la o conferință la alta, la următoarea carte, la următorul guru şi aşa mai departe.

Lucrarea spirituală nu aparține intelectului (deşi, cu ajutorul intelectului, putem să obținem o licență sau un doctorat în teologia comparată). Adevărata metafizică nu este decât o abstracțiune, menită facilitării limbajului şi verbalizării pentru a putea comunica ceva care, de fapt, nu poate fi transmis în cuvinte. Cuvintele nu sunt lucrurile ce trebuie realizate. Pentru a fi eficiente, adevărurile învățate trebuie transpuse în practica zilnică, deoarece ele există dincolo de cuvinte. Dacă acest lucru este făcut, schimbarea se petrece. Scopul informației e acela de a fi absorbită şi apoi maturizată în înțelegere.

Înțelegerea

În lucrarea spirituală, înțelegerea are în sine capacitatea de a da naştere la schimbări. Ea acționează ca un catalizator şi deschide noi căi de a privi lucrurile. Tot ca este cea care dă naştere la creştere şi dezvoltare spirituală. Pe măsură ce dezvoltarea spirituală continuă,

vechile moduri de gândire şi contextualizare sunt abandonate în bucuria noilor descoperiri. Mânia pe care o încercam în fața absurdității vieții, acum este înlocuită „de zâmbet, iar lucrurile pentru care majoritatea oamenilor se vaită şi pentru care fac o melodramă sunt văzute cu detaşare şi cu umor, părând chiar situații comice. Învățăturile spirituale trebuie acceptate pentru a fi integrate. Rezistența provine de la ego, căruia îi lipseşte smerenia şi care se opune din mândrie. Este foarte util să înțelegem faptul că, în realitate, nu renunțăm la viziunile negative, ci le adoptăm iac cele benefice. Că pacea este mai bună decât războiul, iar iubirea este preferabilă urii, este un lucru pe care intelectul îl înțelege prea-bine, însă eul poate opune rezistență, dacă este pus în fața faptului de a renunța la stările - atât de dragi lui - ale resentimentului şi urii.

Pentru multe milioane de oameni, precum şi pentru culturi şi societăți întregi, unicul motiv de supraviețuire este ura. Întreaga societate a acestora este bazată pe răzbunare şi pe dualitatea dintre victimă şi făptaş. Zone întregi ale lumii sunt devotate feluritelor expresii ale urii, care sunt justificate în mod constant prin intermediul recursului la un trecut îndepărtat. Fiecare dintre noi poate cita întotdeauna numele unor strămoşi îndepărtați pentru a-şi justifica ura față de duşmani. Acest lucru poate fi considerat chiar drept unul eroic, patriotic, lăudabil sau corect din punct de vedere politic.

Disponibilitatea

Abandonarea trecutului este facilitată de disponibilitate, curaj şi credință. Progresul spiritual aduce realmente prinos întregii omeniri, prin faptul că ridică nivelul general al conştiinței. Chiar şi un progres cât de minuscul este important.

Un alt obstacol în calea creşterii spirituale este nerăbdarea. Aceasta poate fi depăşită numai prin abandonare.

Meditaţia

Am descris deja unele aspecte şi tehnici generale referitoare la acest subiect. Putem crede că gândurile sunt interconectate prin asociații sau în alte asemenea explicații psihologice aparent plauzibile. Cu toate acestea, dacă privim chestiunea îndeaproape, vom observa că gândurile se petrec într-un mod aleatoriu şi lipsit de sens. Ele sar de la un subiect la altul, fără o legătură reală între ele. Curentul de gânduri este descris, de obicei, din perspectiva limitată a paradigmei lineare newtoniene, care aduce în discuție cauzalitatea deşi, în realitate, nu există niciuna. Gândurile par a fi aleatorii, non-lineare şi haotice, fără o predictibilitate calculabilă. Ele par a fi absolut întâmplătoare. În ciuda eforturilor lăudabile îndreptate în această direcție, nu există nici o explicație verificabilă a gândurilor, imaginilor, conceptelor, amintirilor, fanteziilor, sentimentelor, speranțelor sau temerilor, iar conținutul minții refuză să fie controlatele fapt, matricea gândirii constituie produsul constant al activității mentale, care instituie o succesiune nesfârşită de gânduri. Acestea sunt generate intenționat, pentru a preveni orice posibilitate de apariție a liniştii. Cu cât încercăm să ne controlăm mintea mai mult, cu atât ne joacă feste, devenind rebelă şi refuzând să fie controlată în vreun fel.

În meditație, putem vedea din perspectiva unui martor şi observator, că însuşi câmpul conştiinței urmăreşte mintea şi că este zadarnic să ne luptăm cu el. Este foarte util să înțelegem faptul că „noi” nu suntem mintea noastră. Mintea este seducătoare, încearcă să ne

convingă că ca este adevăratul nostru sine. Identificarea cu corpul nu este depăşită prin distrugerea corpului. La fel, nici identificarea cu mintea nu este depăşită prin distrugerea minții. Dar, dacă înțelegem faptul că nici corpul, nici mintea nu constituie adevăratul nostru sine, încetează şi orice nevoie de a le distruge, de a le cuceri ori de a ne lupta cu ele. Gândurile se produc de la sine - şi nu pentru că ar fi cauzate de cineva sau de ceva.

Natura minții este să gândească. Prin concentrare şi intenție, putem s-o forțăm să intre în limitele unei gândiri logice şi secvențiale pentru perioade scurte de timp. În acest fel, ea poate rezolva anumite „probleme". Mințea este rapidă şi eficientă. Ea îşi arogă paternitatea gândurilor. Trebuie să fim extrem de concentrați şi intenşi pentru a putea surprinde momentul în care mintea îşi arogă paternitatea gândurilor, pentru că acesta se petrece la o fracțiune de nanosecundă după ce gândul a avut loc deja. Atunci când reuşim să surprindem acest moment, dispare şi iluzia centrată pe afirmația „eu gândesc".

Buddha a spus acelaşi lucru: mintea Buddhică este descoperită între gânduri. În realitate, gândurile nu înseamnă nimic şi nu sunt necesare pentru supraviețuire. Pretenția eului conform căreia el ar fi adevăratul autor al gândurilor se petrece într-un interval de aproximativ 1/10.000 secunde. În realitate, totul se petrece de fapt de la sine. Viața noastră este un dar continuu, iar continuitatea sa, de la clipă la clipă, este susținută de Dumnezeu şi nu de ego. Nu putem să ne blocăm gândurile în nici un fel; pur şi simplu, ele se reîntorc la noi. Oamenii se tem că dacă îşi scapă mintea de sub supraveghere sau dacă nu reuşesc s-o controleze, vor muri sau vor înnebuni.

Obiectivele eului/minții nu pot fi atinse niciodată. Eforturile sale sunt zgomotoase şi supărătoare. În realitate, ne-ar fi mult mai bine fără ele. Din momentul în care observăm că obiectivele minții nu pot fi realizate, putem începe să le abandonăm prin simplul fapt de a nu le mai acorda atenție şi interes, reuşind astfel să ne debarasăm de fascinația hipnotică a eului pentru a ajunge în cele din urmă la conştiența care iluminează conştiința. Sinele poate fi descris ca un spațiu în mod fundamental lipsit de orice formă.

Mintea se află sub presiunea constantă a anticipației de a încerca să controleze următoarea fracțiune de nanosecundă a experienței. Ne putem concentra asupra sursei acestei voințe de a gândi, pentru a o abandona la nivelul disponibilității, eliberându-ne astfel şi de dorința de a controla următorul moment al experienței.

Astfel, lucrarea spirituală constituie o nesfârşită abandonare a formei, retrăgându-ne din fața a ceea ce este irelevant, pentru ca apoi să-l ignorăm cu totul. Direcția concentrării se mută apoi de pe conținutul gândurilor asupra a ceea ce observă şi experimentează gândirea pentru ea. după aceea, să se focalizeze asupra descoperirii următorului fapt: conştiența este conştientă în virtutea unei calități înnăscute, nefiind deloc un act volițional al unui sine imaginar şi independent.

Conştiența transcede locația, corpul, spațiul, timpul, mintea, gândurile şi sentimentele. Precum cerul, ea constituie fundalul pe care plutesc norii. Starea ultimă a conştiinței nu este tulburată de nici un conținut şi nici existența ei nu depinde de acesta.

Transcenderea celor cunoscute reclamă curaj, credință şi convingere. Reclamă, de asemenea, putere spirituală şi energie, a căror sursă este înnăscută în

câmpurile superioare ale conştiinţei, precum şi în marii învăţători şi învăţăturile lor. Iluminarea. Însăşi este realizată prin graţia lui Dumnezeu dar, pentru a se petrece, are nevoie, de asemenea, de propriul nostru acord şi alegere interioară.

Iertarea şi inocenţa conştiinţei

Pentru mintea obişnuită, iertarea constituie un pas dificil, dată fiind poziţionalitatea arbitrară a acesteia, care crează o dualitate conflictuală a binelui şi răului, respectiv a ceea ce e drept versus ceea ce este nedrept. Aceasta e „problema contrariilor". Rezolvarea acestor opoziţii reclamă un anumit nivel de înţelegere cu privire la natura conştiinţei.

Compasiunea pentru slăbiciunea umană temperează dorinţa de a judeca. Mintea umană plasează standarde ipotetice asupra comportamentului uman prin prisma unei atitudini moraliste. De exemplu, în cazul ţării noastre (cartea a apărut în versiune engleză în SUA, *n.tr.*), ceea ce este denumit îndeobşte prin moralitate este mai exact o expresie a puritanismului. Şi aceste două noţiuni nu sunt deloc acelaşi lucru. Puritanismul înseamnă dorinţa de a-i judeca pe alţii. Este o atitudine dură, nemiloasă şi punitivă, căreia îi lipseşte compasiunea şi iertarea. Puritanul face apel la egotism pentru că se consideră drept şi virtuos. Operează prin intermediul condamnării ruşinii, vinovăţiei şi fricii şi caută răsplata şi pedeapsa.

Prin contrast, conştiinţa însăşi este înnăscut inocentă. Ea devine programată în mod progresiv, adesea numai prin influenţe sociale accidentale. Acest lucru ia naştere în anumite subculturi. La nivelul cel mai de jos, ea se găseşte în zona găştilor de cartier sau a cultelor seculare, cu tot cortegiul de simboluri, secrete,

inițieri şi obedienţă faţă de grup şi liderii acestuia. La acest nivel al societăţii, consecinţele încălcării regulilor grupului pot merge chiar nană la moarte. Există stiluri vestimentare specifice grupului (adesea adevărate uniforme) gesturi simbolice, expresii, precum şi un control strict asupra grupului. Membrilor acestuia fi se spală creierul şi sunt intimidaţi, iar şansele lor de scăpare sunt mici. Dintr-un punct de vedere, aceste comportamente sunt antisociale, din alt punct de vedere ele nu sunt decât un mod de adaptare. Deşi aceste atitudini sunt disonante faţă de întregul societăţii, ele au o consistenţă interioară.

Esenţa subculturilor rezidă în programare. Conţinutul acesteia este exprimat în versurile melodiilor subculturilor. Normele sociale sunt ridiculizate şi nu fi se dă nici o importanţă.

La nivelele sociale mai ridicate are loc acelaşi tip de programare, numai că într-un mod mai puţin evident sau zgomotos. Şi aici este aşteptată o anumită loialitate de grup faţă de programele sociale. Variaţia este pedepsită prin mijloace mai subtile sau prin respingere.

Conştiinţa oamenilor de la fiecare nivel al societăţii este întreţinută de un nivel calibrat al conştiinţei predominant într-un „câmp de atracţie" ascuns. Câmpul de atracţie este un termen derivat din dinamicile nonlineare şi semnifică faptul că, în cadrul a ceea ce pare a fi aleatoriu, există, în realitate, un model invizibil şi organizator al unui câmp de influenţă care influenţează ocurenţa fenomenelor din cadrul fiecărui nivel al conştiinţei. Acesta stabileşte, de asemenea, parametrii care limitează înţelegerea şi conştienţa. Dacă un concept se află dincolo de înţelegerea unui anumit nivel al conştiinţei, oamenii spun pur şi simplu „nu înţeleg".

Când analizăm natura conştiinţei, putem spune că mintea este înnăscut inocentă, dat fiind că nu are mijloacele de a împiedica programarea sa. Ea este un instrument care poate fi programat involuntar cu orice „software”. Neajutată, conştiinţa umană nu poate diferenţia adevărul de falsitate. Mintii îi lipseşte un mecanism de protecţie, fiind astfel foarte uşor de influenţat Mai mult, emoţiile scad capacitatea unei percepţii mature sau echilibrate. Adiţional la acestea, mintea mai are un defect inerent, şi anume acela că operează prin intermediul percepţiei înseşi, care disociază automat realitatea într-o dualitate şi crează falsa pseudo-realitate a polarităţii aparente a contrariilor.

Conştiinţa este asemenea componentei hardware a unui computer, iar programarea socială este precum softul. Indiferent de conţinutul softului, hardul rămâne necontaminat şi inocent.

În trecut, progresul spiritual era limitat de dominaţia autorităţii religioase şi a dogmelor, fiind învăluit de teamă şi de ameninţarea persecuţiilor. Oricine depăşea sistemul de credinţă general acceptat, ca de exemplu misticii, era suspectat de erezie şi era tratat de parcă ar fi constituit o ameninţare la adresa ordinii ecleziastice şi autorităţii acesteia. (Acest lucru mai este încă actual în anumite ţări.)

În lumea occidentală, acest lucru s-a schimbat şi continuă încă să se schimbe într-o direcţie favorabilă. Cruzimea nu mai este acceptată şi nici trecută cu vederea. Sfântul colegiu al Bisericii Catolice se pronunţă acum împotriva pedepsei capitale şi şi-a înnoit autoritatea spirituală şi puterea prin intermediul unei demonstraţii de modestie şi integritate spirituală. Greşeala nu se afla în cadrul religiei înseşi, ci în

interpretarea eronată a acesteia de către aceia care nu-i înțelegeau pe deplin esența.

Deoarece conştiința umană obişnuită este orbită de însăşi natura percepției, ea este complet incapabilă să discearnă adevărul de falsitate. În virtutea inocenței sale înnăscute, ea poate fi uşor indusă în eroare. De asemenea, orice eroare denotă ignoranța. De fapt, nivelul conştiinței care predomina în rândurile umanității în ultimele secole a fost prea puțin ospitalier pentru adevărul spiritual, dar acum, dat fiind că nivelul conştiinței omenirii în ansamblul său se situează la valoarea 207, adevărul are un teren fertil în care se poate dezvolta.

Voința: înțelegere şi Comprehensiune

Voința este determinată de înțelegere şi comprehensiune care, la rândul lor, sunt influențate de semnificație, care este apoi determinată de context. Din semnificație şi context provine valoarea şi, prin urmare, alegerea. Voința energizează eforturile de a realiza ceea ce este valorizat în virtutea semnificației sale. În termeni mai lumeşti, motivația se bazează pe dorințe şi pe seducția atracției. Aceste dorințe îşi pierd forța motivațională atunci când devin surclasate de voință şi decizie. Astfel, voința constituie fundamentul creşterii spirituale şi al evoluției conştiinței. Mai degrabă de a fi respinşi de falsitate, suntem atraşi de adevăr. Evoluția spirituală se aseamănă cu decolarea unei nave spațiale; la început, acesteia îi este greu să învingă gravitația terestră, dar în cele din urmă reuşeşte s-o lacă. Intenționalitatea care consumă energia se dizolvă în cele din urmă în renunțarea lipsită de efort, omul devenind astfel recipientul conştienței ce se dezvăluie. Relevația ia

locul descoperirii, înțelegerea se dezvăluie şi devine autorevelatoare prin grația lipsită de efort.

Presiunea interioară de a realiza conştienta spirituală e înlocuită de dorința de a fi mai degrabă martorii Adevărului decât căutătorii acestuia. Efortul este înlocuit de descoperirea spontană şi lipsită de efort. Esența radiază progresiv prin forma care-şi pierde conturul. Atunci, chiar şi esența se pierde în domeniul conştienței existenței înseşi, cu divinitatea sa autorevelată.

Despre Natura Păcii

Pacea profundă predomină în Tăcerea care marchează sfârşitul experienței timpului. Iluzia timpului împiedică Pacea prin faptul că ocazionează expectația unui sentiment al pierderii sau anticipării. La nivelele obişnuite ale conştiinței, această presiune a timpului şi anxietatea care o însoțeşte se găsesc în afara conştienței şi trec neobservate. O putem compara cu oamenii care locuiesc în vecinătatea liniilor ferate şi care, în cele din urmă, devin imuni şi chiar indiferenți la zgomot. Dar, dacă aceste trenuri se opresc, ei sunt copleşiți de liniştea puternică şi neaşteptată.

Unii oameni care s-au obişnuit cu tumultul şi cu zgomotul sunt deranjați de linişte şi pace şi încearcă să se întoarcă la familiaritatea zgomotului. Mulți oameni nu pot tolera liniştea de la țară sau dintr-o cameră goală. Prin contrast, tăcerea Divinității este profund alinătoare şi dătătoare de împlinire.

CAP. IX - Conştienţa Avansată

Natura drumului

Drumul direct spre conştienţa avansată, prin intermediul conştiinţei, transcede forma, dualitatea şi percepţia. Conflictul şi eroarea provin din formă care, de asemenea, este şi sălaşul forţei. Puterea sălăşluieşte în cadrul domeniului celor „lipsite de formă". Se poate spune că lipsa formei apare într-o măsură însemnată la nivelul 500 al conştiinţei. (La nivelul 600 forma dispare în cele fără formă.) în cele din urmă, se atinge înţelegerea faptului că forma este constituită din cele lipsite de formă şi că, de fapt, acestea sunt una şi aceeaşi. Dar, până să survină această înţelegere, forma însăşi constituie o distragere şi o întârziere, fiind recomandabil să fie evitată.

Evitarea distragerilor formei

Multe dintre învăţăturile spirituale care sunt exprimate într- o formă conduc în mod frecvent la ceea ce poate fi denumit în modul cel mai adecvat prin termenul de „câmpurile" astrale ale conştiinţei care, deşi pot fi în sine seducătoare, infinite, şi plăcute, nu conduc la iluminare.

Forma consolidează iluzia existenţei unui căutător aflat pe un fel de drum ce are indicatoare, borne şi chiar „ghizi spirituali" poziţionaţi de-a lungul acestuia.

„Planurile" astrale, asemenea învăţăturilor, pot fi calibrate. Există planuri inferioare (iaduri), planuri intermediare (purgatorii) şi planurile astrale superioare (celeste). Acestea sunt toate destinaţiile posibile ale sufletului sau ale corpului spiritual. Fiecare dintre aceste nivele are propriile sale ierarhii şi proprii „zei" - care sunt „reale" pentru locuitorii acestor planuri.

Acestea pot fi încântătoare, chiar plăcute sau înspăimântătoare, dar nu înseamnă iluminare.

Realitatea este dincolo de orice formă şi totuşi intrinsecă în aceasta. Lăsați forma să-şi dezvăluie adevărata natură. Nu trebuie s-o căutăm. De asemenea, trebuie să fim atenți să nu fim prinşi în capcana acestor presupuse contrarii sau alternative ale formei versus lipsa formei, sau Totalității versus vidului, sau plinătății versus deşertăciunii. Acestea nu sunt altceva decât descrieri lingvistice, fără o realitate intrinsecă. Nu avem de ales între real şi ireal, de vreme ce irealul nu există.

Direcția explorărilor

Căutarea are loc progresiv „înlăuntru". pentru a descoperi sursa cunoaşterii semnificației ideii de „eu". Oamenii spun, „mă cunosc". Dar ce înseamnă oare acest lucru? în termeni obişnuiți, înseamnă să fii conştient de natura eului şi. prin urmare, implică conştienta propriei psihologii propriului eu şi a formelor acestuia.

Conştienta Sinelui este o realitate care înlocuieşte cui. În procesul descoperirii spirituale, căutăm mai curând ce anume este conştient de existența „eului" şi nu un anumit „eu".

Observați că, atât Dumnezeu, cât şi orice referire la Divinitate este scrisă cu majuscule şi că, dintre toate pronumele posibile, numai „eu" este scris cu majuscule (în limba engleză, „I". *n.tr.)* „Eul" individual poate fi conştient numai de sine însuşi sau de existența sa, ca o consecință a unei Conştiențe superioare. Aceasta este calitatea înnăscută a „eului" divin, care constituie deopotrivă sursa şi punctul asupra căruia se focalizează căutarea spirituală. Ea este non-verbală şi constituie sursa experienței, mărturiei şi observației.

Procesul fundamental

A privi în tine însuți este mai curând o atitudine decât o tehnică sau o practică spirituală. Acest lucru înseamnă să părăseşti fascinația față de conținutul minții şi față de lumea pe care o reflectă aceasta. Această detaşare poate fi resimțită la început ca o posibilă pierdere, ca şi cum ne-am afla în fața morții lumii şi a tuturor promisiunilor acesteia. O asemenea moarte poate fi experimentată pasiv, dar nu este altceva decât trecerea unei iluzii. Sursa plăcerii nu a fost niciodată în exterior, ci întotdeauna înlăuntru. Lumea nu a fost niciodată cea care a făcut posibilă plăcerea, ci numai capacitatea noastră de a ne bucura de ea.

În realitate, nu de pierderea lumii ne temem, ci de plictiseală. Însă, sentimentul plictisului trece atunci când recunoaştem făptui că el este numai o consecință a asocierii noastre cu trecutul sau viitorul; astfel, eul este singurul care se poate plictisi. Eul doreşte noutate şi este complet dependent de ce se va întâmpla în „continuare". Prin urmare - în loc să experimenteze completivitatea absolută care poate fi găsită numai în *acum* - eul se dezvoltă şi trăieşte în anticiparea satisfacțiilor viitoare.

În apropierea fricii de plictiseală se găseşte iluzia subsidiară că plictisul este constituit din neant. Apare iluzia unui posibil vid, care parc o amenințare. Astfel, drumul porneşte de la abandonarea iluziei singularității domeniului minții/lumii, trece prin iluzia vidului/deşertăciunii şi se îndreaptă spre scopul conştientei Totalității, care înlocuieşte, deopotrivă, amândouă stările iluzorii anterioare. Este liniştitor să ne reamintim că toate stările sunt iluzii şi că le putem traversa prin voință spirituală şi conştienta progresivă.

Cine purcede la căutare?

Iluzia eului se dizolvă odată ce înlăturăm prefixul „eu” din fața oricărei acțiuni. Ceea ce eul pretinde că ar fi acțiunile sale nu sunt decât nişte însuşiri autoexistente, ale căror funcții sunt automate şi determinate de condițiile locale, neavând deloc nevoie să fie activate de un „eu” imaginar. Noi nu gândim, simțim sau existăm în virtutea acțiunii sau deciziei unui „eu” interior şi invizibil. Gândirea şi simțirea se petrec fără să le cerem. Ceea ce se găseşte în căutarea unui adevăr mai înalt nu este vreun „eu” personal, ci un aspect al conştiinței înseşi care se exprimă pe sine ca inspirație, devoțiune, dedicare, şi perseverență, toate acestea fiind aspecte ale voitei spirituale. Prin urmare, sursa căutărilor Sinelui este Sinele însuşi, care realizează procesele necesare în virtutea propriilor sale calități care sunt facilitate de Grație.

Un alt exemplu. Curiozitatea este o calitate care există fără a fi activată de vreun sine personal sau de vreo decizie.

Curiozitatea, am putea spune, este o calitate independentă şi impersonală a conştiinței, universal prezentă în regnul animal. Nu e nevoie de un „eu” pentru a fi curios. Nu există nici vreun „eu” personal care să ia decizii; prefațarea oricărui gând, oricărei acțiuni şi oricărui sentiment cu pronumele „eu” nu este decât o convenție de limbaj. Ne putem referi la sinele interior personal doar ca la un terț. În cursul evoluției spirituale există stadii în care, atât mintea, cât şi corpul, par a fi asemenea „terți” (pentru anumite perioade de timp). Corpul îşi vede de treburile sale de parcă ar juca într-o piesă; mintea vorbeşte celorlalți lipsită de un sine interior personal care să o ghideze. Nu există vreun „autor” interior în spatele gândurilor, nici vreun „făptaş”

în spatele acțiunilor, nici vreun „căutător” al iluminării. Atunci când i se împlineşte timpul, căutarea se petrece de la sine şi apare ca o focalizare a atenției. Toate aspectele şi calitățile conştiinței acționează de la sine şi se energizează una pe cealaltă sub direcția generală a voinței.

Voința ca instrument

Natura capricioasă a activităților minții împiedică o focalizare fructuoasă pentru evoluția spirituală. Putem ordona mintii noastre să facă un lucru sau altul, dar ea va refuza. A încerca să ne controlăm mintea este un deziderat inutil, care seamănă cu o pisică ce aleargă în jurul cozii. A încerca să ne controlăm mintea e o acțiune care deja implică, pe de o parte, dualitatea „celui ce controlează” şi a „ceea ce este controlat” şi, pe de alta, dualitatea între conținutul a ceea ce trebuie controlat şi „cum” anume trebuie făcut acest lucru.

Singurul spațiu din care ne putem adresa minții este cel al calității numite voință. Putem localiza această zonă fără prea multe dificultăți. În vreme ce gândurile, sentimentele şi imaginile trec încontinuu prin minte, voința este fixată şi relativ lipsită de mişcare. Pa înclină să persiste într-un fel mai stabil şi, prin urmare, mai abordabil. Într-adevăr, voința poate fi fixată, determinată şi impasibilă, contrar minții, care oscilează ca un fluture nervos. Prin urmare, cel mai profitabil punct din care putem aborda mintea este obținut prin concentrarea emanată din voință asupra sensului Sinelui. Voința este maleabilă, dar numai cu încetul şi în mod deliberat, prin intermediul reflexiei. Este un „loc”

realist de la care putem începe explorarea. Voința este mai apropiată de adevăratul Sine decât mintea obişnuită, care e influențată de toate gândurile, credințele, conceptele, ideile şi emoțiile sale fluctuante.

Contemplația

Aceasta este activitatea cea mai fructuoasă şi mai plină de sens a lucrării spirituale. Cu puțin exercițiu, putem atinge capacitatea de a funcționa în lume numai cu întreruperi minore ale reflexiei şi contemplației. Meditația, aşa cum este de obicei practicată, este totuşi limitată în timp şi spațiu şi presupune adesea izolarea şi încetarea activității. Deşi contemplația şi reflexia par mai puțin intense, în realitate, ele înlătură obstacolele prin influența lor constantă. Prin urmare, contemplația este un mod de a medita cu nimic inferior meditației în sensul tradițional consacrat al termenului.

Întărirea voinței spirituale

Voința este activată şi întărită de devoțiune şi răspunde la rândul ei cu inspirația care, prin grație, conduce la iluminare. Voința personală se dizolvă în Voința Divină. Scânteia care conduce la căutarea şi investigația spirituală este un dar divin.

Disponibilitatea de a iniția călătoria nu poate fi forțată, şi nici oamenii nu pot fi învinuiți dacă acest lucru nu s-a petrecut încă în ei. Nivelul conştiinței lor trebuie să avanseze până în stadiul în care o asemenea intenție ar fi deopotrivă semnificativă şi atractivă. Cel inspirat va depăşi toate convențiile obişnuite ale vieții, sacrificând orice stă în calea sa.

Iluziile eului, deşi tenace, sunt relativ fragile atunci când sunt subordonate voinței spirituale. Eul nu este un

duşman care trebuie supus, ci numai un amalgam de obiceiuri ale percepției.

Sinele care activează voința spirituală este sălaşul puterii infinite, împotriva căreia castelul din cărți de joc al eului nu poale rezista. Acest Sine este asemenea unei magnet infinit de puternic care are capacitatea de a dizolva structura eului dacă voința spirituală îşi dă consimțământul. Nimeni nu poate fi creditat pentru progresul conştienței spirituale, după cum nimeni nu poate fi învinuit dacă acest lucru nu se petrece.

În lucrarea spirituală, termenii „este" sau „sunt" devin înlocuiți treptat de termenul „pare că". Acest fapt ce se petrece datorită creşterii înțelegerii până la gradul în care realizăm că percepția nu este decât o mască ce ascunde adevărul. Până în momentul revelării realității absolute, este recomandabil să considerăm orice cunoştință ea fiind numai ipotetică. Această înțelegere este evidențiată astăzi prin folosirea frecventă a termenului „a percepe". De exemplu: persoana X a reacționat la o amenințare „percepută".-^

Apariția acestei înțelegeri constituie o dezvoltare foarte importantă. Este prima indicație reală a conştientei limitelor eului şi a failibilității percepției. Creşterea incidenței sociale a conştienței limitelor eului este consolidată de o serie de factori. Printre aceştia trebuie amintite descoperirile recente ale unor verdicte juridice false. (Acest fapt a reieşit clar în urma examinării probelor ADN şi a cercetărilor îndreptate spre probitatea martorilor. S-a observat aşadar că, în realitate, martorii sunt foarte inconstanți în depozițiile lor, fiind predispuşi la erori serioase. De asemenea, psihologii au descoperit existența unor falsificări retroactive ale memoriei, ce implicau înlăturarea anumitor evenimente în timp şi spațiu. Astfel, societatea

se luptă să deosebească adevărul de falsitate, dar până acum nu este conştientă de cum anume să realizeze cu adevărat acest lucru.

Voința spirituală este consolidată şi activată de iubire, devoțiune şi de disponibilitatea acestora de a se abandona. Iubirea este lipsită de formă, fiind acea capacitate prin care devenim disponibili să ne abandonăm lui Dumnezeu. Calea tradițională a sfinților din marile religii a fost aceea a adorației, iubirii şi slujirii lui Dumnezeu, fie El nemanifestat sau manifestat, (aşa cum au fost marii învățători divini). Dedicarea şi devoțiunea profundă pot depăşi orice rezistență şi astfel, în cele din urmă. calea inimii se va contopi cu cea a minții sau conştiinței.

Meditația

Este recomandabil să inițiem procesul meditativ de la premisa că „eul" este localizat în cadrul voinței spirituale. Deoarece voința este fermă şi neschimbătoare, ea devine locul de unde poate începe progresul. Acest progres înseamnă, de fapt, drumul, prin conştiință, spre conştiența transcendentă a sinelui, care este expresia lui Dumnezeu ca „eu" absolut, Ochiul Realității.

În realitate, cea care determină destinul sau karma e voința - spirituală. Voința este locul puterii sinelui ce se extinde spre minte şi zona contactului direct cu Spiritul Sfânt. La nivelul voinței, forma şi cele lipsite de formă se întâlnesc. Aici, calitățile lipsite de formă ale iubirii, recunoştinței, devoțiunii, umilinței, inspirației şi credinței se întâlnesc cu ideile, gândurile, amintirile, conflictele, şi imaginile minții. În cadru) voinței spirituale, dorințele sau obiectivele pe care le

considerăm importante sunt expuse calităților lipsite de formă ale iubirii, iertării şi devoțiunii.

Prin intermediul umilinței, păcii şi iubirii putem abandona chiar şi cele mai bine ancorate sentimente negative, ca răzbunarea, ciuda sau ura.

Micul sine este dizolvat de Sine. Atitudinea vindecătoare a Sinelui pentru sine se manifestă prin compasiune: iertăm prin capacitatea de a ierta. Această disponibilitate de a ne abandona, provenită din Grația lui Dumnezeu, permite puterii lui Dumnezeu, ce se exprimă ca Spiritul Sfânt, să ne recontextualizeze înțelegerea şi prin acest mijloc, să anuleze domeniul percepției şi dualitatea sa subsidiară, care constituie sursa oricărei suferințe. Disoluția dualității constituie darul suprem al lui Dumnezeu, pentru că dizolvă sursa fundamentală a suferinței şi. deopotrivă, însăşi capacitatea de a suferi. Suferința nu este posibilă în lumea non-dualității.

Dogma

Calea către Dumnezeu, prin non-dualitatea conştiinței, nu implică nici o dogmă sau sistem de credință. Avem la dispoziție suficiente informații utile, al căror adevăr poate fi verificat prin intermediul propriei noastre căutări interioare. Este crucial să progresăm, în special dacă suntem dedicați iluminării în această viață. Valoarea oricărei informații poate fi calibrată foarte uşor. De asemenea, vom descoperi că, ori de câte ori vom calibra o informație, vom învăța ceva în plus.

Diete, ritualuri, exerciții, tehnici de respirație, mantre şi simboluri

Niciuna dintre acestea nu sunt obligatorii. Este util să recunoaştem faptul că religiile au propriile lor

programe şi limitări. Calea spirituală către iluminare este unică. Nu este deloc acelaşi lucru cu a „practica o religie”. Religiile înclină să exagereze importanța evenimentelor istorice şi a aşezărilor geografice unde au avut loc acestea.

Iluminarea se petrece în momentul prezent, aflându-se în afara timpului, istoriei sau geografici care. prin urmare, sunt irelevante. Teologia se ocupă de nivelul 400 al conştiinței; iluminarea se adresează însă nivelului *6f)Q* sau nivelelor superioare acestuia.

Despre muzică, parfumuri sau frumusețe arhitecturală

Acestea sunt inspiratoare şi ne ajută să intrăm într-o dispoziție spirituală şi într-o atitudine smerită. Ele ne ajută, de asemenea, să nu ne mai concentrăm atenția asupra conținutului gândurilor. Frumusețea este înălțătoare şi calibrează în marjele superioare ale nivelului 500, adică la un nivel apropiat de perfecțiune.

Care este esența practicii spirituale?

Activarea - prin intermediul inspirației, dedicației şi deciziei voinței -a acelor aspecte ale conştiinței care dobândesc progresiv capacitatea de a se autoactualiza. Ele sunt consolidate de compasiune, devoțiune, umilință şi disponibilitatea de a ne abandona iubirii necondiționate. Percepția se transformă apoi în viziune spirituală. Această evoluție evocă un răspuns ajutător din nivelele superioare ale conştiinței, pentru că este necesară o mare putere pentru a depăşi „gravitatea” vieții pământeşti şi obiceiurile perceptuale ale acesteia. Actul de adorație constituie deopotrivă o implorare şi o invitație adresată acestor energii superioare, pentru a ne ajuta în strădania noastră spirituală.

Ce se poate spune despre viața cotidiană?

Are loc o schimbare a valorilor, de la realizările lumeşti spre împliniri spirituale ce dau culoare tuturor activităților. O plasează într-un context diferit. Obiectivul fundamental al vieții este schimbat; evenimentele vieții primesc o semnificație diferită, ca şi cum ar fi plasate într-o altă dimensiune. În cele din urmă, concentrarea nu se mai axează asupra conținutului trecător, ci asupra prezenței Conştientei însăşi, care este interioară, liniştită şi lipsită de orice mişcare. Deodată, semnificația ideii de „eu" se deplasează de pe conținut pe context, care constituie „eul" universal al Sinelui.

De ce este oare necesară „munca" în strădania spirituală?

Ne putem gândi la *eu* ca la un set de obiceiuri înrădăcinate ale gândirii ce sunt rezultatul antrenării câmpurilor energetice invizibile care domină conştiința umană. Ele devin consolidate prin repetiție şi prin consensul societății. O altă consolidare a acestora provine chiar din folosirea limbajului. A gândi într-o limbă constituie o formă de autoprogramare. Folosirea prefixului „eu" ca subiect şi, prin urmare, drept cauză implicită a oricărei acțiuni constituie cea mai gravă eroare, care crează automat o dualitate: cea a subiectului şi obiectului.

Pentru a depăşi gravitatea gândurilor şi credințelor lumeşti e necesară lucrarea de a implementa decizia voinței spirituale pentru a deprograma conştiința. Acest lucru include refuzul de a accepta prezumpțiile şi afirmațiile eului/minții ca pe o realitate şi deplasarea accentului asupra unei înțelegeri superioare.

Familiaritatea cu viziuni mai pline de compasiune asupra vieții înclină să le potențeze; de aici sfatul spiritual tradițional de a „ne alătura companiei sfinte” şi de a evita companionii negativi. Acest lucru potențează discernerea progresivă a unor atitudini şi obiceiuri ale gândirii mai potrivite.

La ce folosesc rugăciunile?

Rugăciunea este un act de umilință. Pentru nivelele inferioare ale conştiinței, rugăciunea este o încercare de a „primi” ceva pentru sine sau pentru alții, ca de exemplu o nouă maşină, un loc de muncă, vindecarea dintr-o boală sau alte favoruri speciale. Odată cu progresul pe scala conştiinței, dispare şi această intenție de a-l controla pe Dumnezeu, iar actul rugăciunii devine o dedicare şi nu o cerere. În război, ambele tabere se roagă să învingă. Odată cu progresul conştiinței şi, implicit, cu schimbarea accentului de pe egoism pe altruism, calitatea rugăciunii se modifică şi ca spre dorința de a deveni un servitor al Domnului şi un canal de transmitere al Voinței Sale, fără a încerca să specificăm însă cum anume ar trebui făcut acest lucru.

Mai curând decât cerere, rugăciunea devine abandonare. Mulți copii îşi pierd credința în Dumnezeu pentru că folosesc rugăciuni în care cer anumite lucruri şi apoi sunt dezamăgiți când respectivele cerințe nu se şi împlinesc.

Care este puterea vindecătoare a rugăciunii?

Tot ce înseamnă iubire provine de la Dumnezeu. Pe scala conştiinței, Iubirea calibrează la nivelul 500 şi

atunci când acest sentiment atinge perfecțiunea, intră în nivelul Iubirii Necondiționate, ce calibrează la 540, care constituie în acelaşi timp nivelul vindecării. Puterea vindecătoare a rugăciunii constă în faptul că ea caută să înlocuiască negativitatea cu un câmp energetic situat la nivelul 540 sau la un nivel superior acestuia. Unele organizații spirituale calibrează cei puțin la nivelul 540 şi, prin urmare, oferă un câmp de energie vindecătoare ce este capabilă să realizeze „miracole".

Ce anume este un miracol?

Dacă un eveniment se petrece în afara domeniului explicabilului sau dincolo de expectațiile cauzalității lineare şi ale paradigmei newtoniene, este numit miracol. Este o eventualitate realizată prin înlăturarea impedimentelor negativității. Acest lucru poate implica abandonarea sistemelor de credință limitate (de senul lui „este imposibil" sau „e nemeritat") sau a punctelor de vedere ale eului. Pentru cei ce au atins nivelele superioare ale conştiinței, nu numai că miracolul este un loc comun, dar el constituie cursul firesc al evenimentelor şi devine continuu. Miracolul provine din creație şi nu din cauzalitate.

Principiile spirituale

Atitudinea

„Calca" progresului spiritual prin conştiință este, de fapt, una simplă. Calitatea sa principală este una a atitudinii, anume aceea de a nu privi viața ca pe un loc în care putem acumula bunuri şi privilegii, ci ca pe unul în care avem ocazia de a învăța ceva, chiar şi din cele mai mici detalii. O atitudine spirituală ne va face să fim prietenoşi, amabili şi bine intenționați față de tot ce

înseamnă viață. Ne vom surprinde că evităm să călcăm chiar peste o simplă furnică, şi asta nu dintr-o constrângere sau regulă religioasă, ci din conştienta superioară a valorii oricărei forme de viață. Vom descoperi că toate animalele sunt de fapt nişte individualități ce răspund la o atitudine de respect şi atenție. Chiar şi plantele sunt conştiente de faptul că le iubim şi admirăm.

Smerenia

Aceasta este încă o atitudine, o conştiență a limitelor minții şi aparențelor. Există o conştiență crescută a faptului că viața este filtrată prin percepții şi că ceea ce se întâmplă este în primul rând ceva ce ține de atitudini şi percepții decât o realitate exterioară şi autoexistentă.

Disponibilitatea de a trece cu vederea şi de a ierta

Dacă vrem să devenim nişte studenți spirituali serioşi, va trebui să renunțăm la tendința de a fi cei ce judecă, corectează, controlează, conduc şi schimbă lumea, exprimându-şi opinia despre orice. Un student spiritual serios nu mai este obligat să continue aceste activități. Ci dimpotrivă, să se întoarcă spre justiția divină. Dat fiind că mintea nu are nici o idee despre ce este de fapt realitatea, renunțarea la aceste activități va constitui o uşurare şi va aduce sfârşitul unei întregi serii de vinovății. Este. prin urmare, foarte util să renunțăm la ralierea la tot soiul de „cauze" sentimentale ale oprimaților şi victimelor. Fiecare persoană nu face altceva decât să-şi împlinească propriul destin; hai să permitem oricui să facă acest lucru. Privind cu puțină

detaşare, vom observa că majoritatea oamenilor agreează melodrama propriei vieți.

Observarea oamenilor

Înfățișarea fizică constituie o mare amăgire. Majoritatea oamenilor arată ca nişte adulți, dar nu sunt deloc adulți. Din punct de vedere emoțional, majoritatea oamenilor sunt încă nişte copii. Emoțiile şi atitudinile predominante la grădiniță şi pe terenurile de joacă continuă şi în viața adultă, dar sunt ascunse sub masca unei terminologii mai pompoase. În majoritatea oamenilor se găseşte un copil care nu face decât să imite comportamentul şi rolul unui adult. ,.Copilul din interiorul nostru", despre care auzim atât de des, nu este deloc numai în interiorul nostru, el este de fapt foarte vizibil.

Atunci când cresc, oamenii preiau diferite identificări şi copiază ceea ce consideră ei a fi potrivit din comportamentul şi stilul unui adult; cu toate acestea, cel care face aceste lucruri este copilul şi nu adultul. Prin urmare, ceea ce vedem noi în viața de zi cu zi sunt nişte oameni ce acționează în baza unor programe şi scenarii cu care se identifică asemenea unor copii. Copilul mic, asemenea majorității animalelor, dă deja dovadă de curiozitate, autocompătimire, gelozie, invidie, competitivitate, izbucniri de mânie, izbucniri emoționale, resentimente, ură, rivalități, dorința de a fi în centrul atenției şi a admirației, suspiciune. Învinovățirea celorlalți, refuzul responsabilității, căutarea favorurilor, colectarea unor „lucruri", infatuare şi aşa mai departe. Toate acestea sunt atribute ale copilului.

Dacă vom observa activitățile zilnice ale majorității adulților, vom înțelege că nimic nu s-a schimbat cu

adevărat. Această înțelegere slujeşte mai curând unei atitudini de toleranță şi compasiune decât uneia de condamnare. Încăpățânarea şi opoziția, care sunt caracteristice copilului de doi ani, continuă să domine personalitatea şi la o vârstă venerabilă. Ocazional - în ceea ce priveşte comportamentul lor - oamenii reuşesc să treacă de la copilărie la adolescență. Aceştia devin eternii căutători ai senzațiilor tari şi cei ce-şi provoacă destinul, fiind preocupați de corpul lor, de muşchi, flirturi, popularitate şi cuceriri sexuale şi romantice. Există o tendință de a deveni atrăgători, seducători, strălucitori, eroici, tragici, teatrali, dramatici şi histrionici. Din nou, ceea ce este exteriorizat este o impresie a copilăriei, dar de data aceasta a unei copilării ce trece în adolescență. Copilul din noi este naiv şi impresionabil, uşor de programat şi uşor de sedus şi de manipulat.

Curiozitatea cu privire la natura conştiinței

Dacă ne familiarizăm cu natura conştiinței, este uşor să încetăm să reacționăm față de alți oameni, atât exterior, cât şi interior. Chiar şi în cele mai favorabile circumstanțe ale sale, viața omenească este foarte dificilă. Frustrări, întârzieri, pierderi de memorie, impulsuri, stresuri de toate felurile şi formele - toate acestea copleşesc individul. Adesea, cerințele depăşesc capacitățile şi, în plus, viața se află sub presiunea timpului. Se va observa că oamenii sunt foarte asemănători din punct de vedere al eului lor.

Mintea este moştenită. Ea are un creier condus de gene, cromozomi şi un set de personalitate determinat din punct de vedere genetic. Cercetările au arătat că multe dintre caracteristicile majore de personalitate sunt prezente deja de la naştere.

De fapt, puțini oameni ar putea fi diferiți de cum sunt. E vorba de minoritatea oamenilor ce caută autoîmbunătățirea sau creşterea spirituală. Acest lucru este astfel, indiferent de faptul că posedăm o mare capacitate autocritică sau o credință sinceră că suntem în regulă sau că nutrim ideea că suntem singurii care avem dreptate şi procedăm corect. Oamenii sunt foarte bine aşa t cum sunt şi toate problemele sunt cauzate de lumea exterioară, de egoismul şi nedreptatea celorlalți.

Căutați sa oferiți iubire mai curând decât să primiți

Majoritatea oamenilor cred că iubirea este ceva pe care-l primeşti, că este o emoție, că trebuie s-o meriți şi că, cu cât dai mai mult, cu atât vei avea mai puțin. Adevărul este că lucrurile stau exact invers. A iubi este o atitudine care transformă experiența noastră cu privire la lume. Devenim recunoscători pentru ceea ce avem şi nu îngâmfați. Ne exprimăm iubirea atunci când recunoaştem meritele celorlalți şi contribuția lor la viața şi confortul nostru. Iubirea nu este o emoție, ci un fel de a fi şi de a ne raporta la lume.

Evitări să vă creați dușmani

Oamenii cad în capcana de a dori să fie chit sau de a se răzbuna. Ei îşi crează duşmani şi animozități. Acestea împiedică o viață paşnică. Nimeni nu are nevoie de duşmani. Ei se pot răzbuna în moduri nebănuite, aducând astfel consecințe nefericite. Nici un conflict nu este câştigat; el persistă în ura celui care pierde.

Cea mai mare parte a violenței domestice constituie un răspuns fizic la o provocare verbală. Cu toate acestea, în cadrul societății noastre, victimele iau rar asupra lor responsabilitatea provocării, tentației sau

proferării insultei. A accepta întotdeauna responsabilitatea pentru tot ce se întâmplă şi a evita să devii o victimă - iată o atitudine ce serveşte progresului spiritual. Dintr-un punct de vedere superior, nu există victime. Nimic din ce există în lumea aparenţelor nu are puterea de a cauza ceva.

Alegeți roluri şi viziuni binevoitoare asupra vieții

Pozițiile dure nu conduc la creştere spirituală. Chiar şi în cazul în care sunt „corecte" sau „justificate", un căutător spiritual nu şi le poate permite. Trebuie să renunțăm la luxul răzbunării sau la sentimentul de mulțumire că „s-a făcut dreptate" atunci când un presupus criminal este executat. Nu putem viola principii spirituale esențiale fără să plătim nici un preț. Căutătorul spiritual vede dincolo de iluzie şi, prin urmare, renunță la rolul de judecător sau de jurat. Nimeni nu scapă complet nepedepsit, aşa cum protestează indignați oamenii.

Prin intermediul kinesiologiei. putem afirma că nici o fărâmă de univers nu este pierdută; în mod literal, fiecare fir de păr este numărat, fiecare vrabie căzută este observată. Totul este înregistrat pentru totdeauna în câmpul conştiinței.

Renunțați la vinovăție

Vinovăția este o încercare de a tranzacționa salvarea, de a-l manipula pe Dumnezeu şi de a obține iertarea prin suferință. Aceste atitudini provin din interpretarea greşită conform căreia Dumnezeu este un mare răzbunător care uzează de pedepse. Noi credem că vom potoli mânia sa justificată prin durerea, suferința şi penitența noastră. În realitate, există o singură

„penitență” adecvată pentru greşelile noastre - şi aceasta este schimbarea.^} loc să condamnăm ceea ce este negativ, să alegem ceea ce este pozitivi

A progresa şi a face schimbări cere mai mult efort decât a te simți vinovat, dar este un răspuns mult mai potrivit. Observăm, privind scala conştiinței, că vinovăția este plasată în josul acesteia, în timp ce Dumnezeu se află în vârf. În consecință, a ne complace în vinovăție - situându-ne astfel la baza scării conştiinței - nu e nicicum o atitudine care ne va duce în vârf.

Smerenia înseamnă să înțelegem faptul că propria noastră viață este o evoluție a conştiinței spirituale, învățăm din greşeli. „Părea o idee bună pe atunci” - iată probabil citatul cel mai util pentru a corecta orice comportament din trecut. Desigur că, mai târziu, în retrospectivă, recontexlualizăm şi respectivul comportament ni se pare o greşeală. Totuşi, dacă alți oameni sunt inocenți intrinsec, pentru că aceasta este natura conştiinței, atunci aşa este şi sinele căutătorului spiritual.

Pe lângă renunțarea la vinovăție este Toarte util, de asemenea, să renunțăm la ideea că păcatul are o realitate. Eroarea este corigibilă, păcatul este o greşeală iertabilă. O mare parte din ceea ce oamenii numesc păcat este doar un ataşament pentru ceva, o manifestare emoțională a copilului din noi. Cel care minte, fură, înşeală, loveşte şi porecleşte alți oameni nu este altcineva decât copilul. Prin urmare, păcatul nu este altceva decât imaturitate şi ignorarea adevăratei naturi a conştiinței.

Odată ce valorile spirituale le înlocuiesc pe cele lumeşti, tentațiile se diminuează şi eroarea e mai puțin probabil să se întâmple.

Disponibilitatea

Aceasta este piatra de temelie a oricărui progres spiritual şi, de asemenea, a succesului în lume. Înseamnă să abandonăm orice rezistenţă şi să ne implicăm într-un procent de 100%. Neplăcerea este o consecinţă a rezistenţei şi, atunci când rezistenţa e depăşită, ea este înlocuită de sentimentele puterii, încrederii şi bucuriei.

În orice încercare, există un punct al rezistenţei care devine un blocaj. Atunci când acesta este depăşit, strădania devine lipsită de efort. Atleţii ajung adesea Ia această descoperire şi la fel fac şi coi ce practică o muncă fizică. Există o eliberare bruscă şi neaşteptată a unei energii imense, o intrare într-o stare aproape iluminată, plină de pace şi linişte, în care totul se desfăşoară de la sine. O balerină extenuată sau un muncitor istovit sunt mai aproape de a-l descoperi pe Dumnezeu decât cred. Conştienta prezenţei lui Dumnezeu este precedată de abandonare.

În filosofia Zen se spune că raiul şi iadul sunt despărţite de un singur milimetru. Adesea, în abisul disperării, se întâmplă ca eul să se îndepărteze. Astfel, orice criză poate fi transformată într- o oportunitate pentru descoperirea spirituală, înţelegeţi că „adevărul" depinde de context.

Adevărul este relativ şi nu absolut. Orice adevăr îşi păstrează calitatea de adevăr numai în cadrul unui anumit nivel al conştiinţei. De exemplu, este recomandabil să iertăm dar, mai târziu, ajungem la un stadiu unde înţelegem că nu e nimic de iertat. Nu există un „altul" care trebuie iertat. Irul fiecăruia dintre noi este la fel de ireal. Percepţia nu este o realitate.

Non-ataşarea

Aceasta este o atitudine de retragere din fața încurcăturilor emoționale din afacerile lumeşti. Ea conduce la liniştea şi pacea minții. Este sprijinită prin refuzul seducției emoționale exercitate de problemele şi supărările altor oameni. Implică, de asemenea, o disponibilitate de a permite lumii să-şi rezolve problemele şi să-şi împlinească destinul. Implicarea reactivă şi intervenția ar trebui lăsată pe seama oamenilor ce au o chemare diferită.

O „persoană bună" este un lucru; iluminarea este însă altceva. Noi suntem responsabili pentru efortul nostru şi nu pentru rezultatul acestuia, care tine de Dumnezeu şi de univers.

Non-ataşarea nu este însă acelaşi lucru cu indiferența, respingerea sau detaşarea. Neînțelegerea conform căreia se presupune că este necesară o cultivare a detaşării conduce adesea la platitudine sau apatic. Prin contrast, non-ataşarea permite o deplină participare la viață, fără a încerca, însă, să controlăm rezultatele acesteia.

Acceptarea

Acceptarea este marea vindecătoare a disputelor, conflictelor şi supărărilor. Ea corectează, de asemenea, dezechilibrele majore ale percepției şi înlătură dominația sentimentelor negative. Totul serveşte unui scop. Smerenia înseamnă că recunoaştem şi acceptăm faptul că nu vom înțelege toate evenimentele şi întâmplările. Acceptarea nu înseamnă pasivitate, ci non-poziționalitate. Dezvoltarea unui eu spiritual poate fi evitată prin înțelegerea faptului că progresul spiritual

este rezultatul grației divine şi nu al strădaniilor noastre personale.

Evitați falşii guru

Acest lucru nu poate fi ignorat niciodată. Inițiatul spiritual naiv este atras cu uşurință în capcană de reputația unor persoane spirituale sau de carisma celor ce au mulți adepți. În lipsa conştientei spirituale din stările avansate ale conştiinței, căutătorul spiritual nu are nici un mijloc de ghidare şi astfel, popularitatea unor pretinşi inițiați îi poate întuneca judecata.

De fapt, în acest moment al istoriei umane, nu există nici măcar un singur instrument pe care să ne putem baza cu adevărat. Cu excepția testării kinesiologice. care redă cu acuratețe adevăratele calibrări ale nivelului conştiinței unui învățător, unei organizații sau ale unei învățături. Naivii sunt impresionați de pretențiile unora că ar poseda puteri supranaturale şi trăsături paranormale, de titulaturile şi hainele ieşite din comun.

Emblema adevăraților învățători este smerenia, simplitatea, iubirea, compasiunea şi pacea. Nu există nici o obligație financiară în schimbul transmiterii adevărului de vreme ee - la acest nivel - banii, puterea sau acumulările materiale nu mai au nici o importanță.

Pentru adevăratul învățător este irelevant dacă oamenii devin adepții săi sau se alătură unui alt grup sau organizații spirituale, toți sunt complet liberi să părăsească grupul spiritual. Se evită dezvoltarea oricărui cult al personalității. Un adevărat învățător nu are nici o dorință de a i controla pe ceilalți şi, prin urmare, nici vreo aplecare spre coerciție sau persuasiune. Un adevărat învățător va încerca cu atât mai puțin să transmită învățătura sa cu torța, dat fiind

că ea a fost primită în mod liber. Prin urmare, adevăratul învățător este elegant în maniere şi în spirit. El se adresează întregii omeniri.

Evitați învățăturile false

De cele mai multe ori este recomandabil să recurgem la metoda kinesiologică pentru a tria cărțile dintr-o bibliotecă spirituală. Puneți cărțile care induc slăbirea tonusului muscular într-o parte şi pe cele care vă întăresc în alta. Este un procedeu deosebit de instructiv.

Este foarte important să ne reamintim că gradul de conştientă al căutătorului şi capacitatea acestuia de a deosebi adevărul de falsitate constituie un fapt impersonal. Evitați-le pe cele atractive, dar irelevante. Există nenumărate domenii şi universuri astrale, fiecare cu proprii săi învățători, maeştri, ierarhii spirituale şi sisteme de credință. Multe sunt foarte stranii. Credulii pot fi cu uşurință prinşi în capcana acestor doctrine fascinante şi esoterice; cu toate acestea, căutătorul iluminării îşi va reaminti că stadiul ultim nu poate fi atins prin intermediul nivelelor formei.

Mulți oameni cred că ar trebui să se implice în strădania spirituală, dar sunt intimidați de toată panoplia de ritualuri, cerințe, sacrificii, obligații, scrieri complicate, dogme şi contribuții băneşti - toate acestea părânduli-se a fi prea complicate. Unele grupuri spirituale insistă chiar ca aplicantul să fie „inițiat" şi să treacă prin ceremonii stranii sau să semneze angajamente şi contracte. Aceste grupuri au ceremonii cu asistență obligatorie, cursuri de pregătire şi multe taxe. În realitate, nu există nimic căruia să ne alăturăm, nimic de făcut sau de studiat. Nu există reguli, reglementări sau pretenții; nu există nici ritualuri sau

stiluri vestimentare stranii, nu sunt necesare nici exerciții de respirație sau poziții ciudate.

Multe grupuri new-age sună mai puțin pretențios, dar se bazează pe surse greşite de informații. Există, şi în cazul acestora, un accent asupra stilurilor vestimentare stranii, dietelor ciudate, purtării a lot felul de lănțişoare şi simboluri, asupra cărților de ghicit, mediumilor, incantațiilor şi mantrelor. E foarte bine să ne ferim şi să evităm orice manipulare a energiei, câmpurilor de lumină, viziunilor mistice, culorilor, numerelor mistice, semnelor, şi a „învățăturilor secrete străvechi". Unele figuri amăgitoare îşi arogă anumite instrucțiuni speciale primite de la Dumnezeu, autoproclamându-se profeți şi vizionari. Putem vedea lesne adevărul tuturor acestora, recurgând la un simplu test kinesiologic.

Toate aceste distrageri se bazează pe formă şi pe neobişnuit, întregul domeniu pretins spiritual ia aerul unei atmosfere de carnaval, cu referiri la nave spațiale, OZN-uri, extraterestri şi profeții cu privire la ziua judecății de apoi. Toate aceste aspecte sunt în mod eronat etichetate ca spirituale şi induc tendința de a le şi considera astfel. Putem fi uşor induşi în eroare de acest circ astral pe care-l credem „spiritual". Întreaga comunitate new-age devine îndrăgostită de un nesfârşit alai de maeştri" şi figuri legendare, majoritatea cărora, însă, n-ar reuşi să treacă testul kinesiologic. Cercetările au arătat că aceste persoane au renunțat la integritatea lor spirituală de dragul grandorii şi al puterii.

CAP. X - Despre natura lui Dumnezeu

Introducere

Deşi poate părea că punem carul înaintea boilor, aspirantului spiritual îi este de folos să ştie câte ceva despre destinația sa. pentru a evita să fie indus în eroare. Adesea, eroarea este agresivă şi se răspândeşte cu repeziciune în rândul maselor de oameni care, pe lângă faptul că urmează concepte eronate, le şi propovăduiesc mai departe, abătând şi pe alții de la drumul cel drept.

A-l cunoaşte pe Dumnezeu prin intermediul experienței directe nu este o situație întâlnită prea des. Iluminarea este un proces extrem de jar - în cifre statistice, se poate spune că o atinge un singur om din zece milioane. Adevărații învățători sunt puțini, dar lumea abundă de ipocriți şi pretinşi inițiați. Dacă masele ar fi conduse în direcția corectă, sfințenia şi iluminarea ar constitui locuri comune. Dar nu sunt. Buddha a spus: „Nu puneți pe nimeni deasupra propriei voastre judecăți. Urmați numai învățăturile adevărate". Calea adevărată este simplă şi directă.

Calitățile divinității

Aceste informații sunt importante mai mult pentru a se înțelege ceea ce nu este Dumnezeu. În forma neînțelegerilor şi distorsiunilor la care e supus adevărul (din cauza greşitelor accepțiuni ale eului şi a proiectării percepțiilor antropomorfice ale acestuia), multe religii nu fac decât să ne arate tocmai ceea ce nu este Dumnezeu. A şti într-adevăr ce este Dumnezeu şi a avea la dispoziție un instrument care să poată calibra nivelele de adevăr înseamnă a fi foarte bine pregătit pentru ceea ce. uneori, poate fi o călătorie sau un proces dificil.

Dumnezeu este prezent pretutindeni, inclusiv aici şi acum. Dumnezeu nu se află în altă parte (cum ar fi un rai îndepărtat şi distant), nici în viitor, pentru a putea fi atins numai atunci când - şi dacă - mergem în ceruri. Astfel, Prezența lui Dumnezeu este - în orice moment - la dispoziția oricui. A înțelege acest lucru e un aspect ce ține de conştientă. Se spune că, fără ajutorul unui guru, mântuitor sau avatar, această conştientă este puțin probabil să survină în timpul vieții majorității oamenilor, ceea ce poate fi adevărat.

Dumnezeu este dincolo de percepție, dualitate şi poziționalitate; Dumnezeu este unul şi unic, nu are părți. Dumnezeu este mai presus de toate contrariile (de genul binelui/răului sau câştigului/pierderii). Asemeni Soarelui. Dumnezeu străluceşte în mod egal pentru toată lumea, iubirea lui Dumnezeu nu e rezervată celor câțiva puțini. Şi, deşi numai puțini experimentează în mod direct iubirea Lui, ea străluceşte prin iubirea pe care o experimentăm alături de ceilalți, inclusiv alături de natură sau de animalele noastre preferate. Gradul la care experimentăm prezența lui Dumnezeu variază de la o persoană la alta, în funcție de nivelul conştientei fiecăruia.

Prezența lui Dumnezeu constituie chintesența păcii, liniştii şi iubirii profunde. Este copleşitoare prin profunzimea sa. Este total învăluitoare, iar iubirea Sa este atât de puternică, încât dizolvă orice „non-iubire" păstrată încă de eul rezidual.

Asemenea vidului, care este netulburat de conținutul său. sau apei ce nu e afectată nicicum de peştii care înoată prin ea. mintea lui Dumnezeu este dincolo de orice formă. Şi, asemeni spațiului, ea este în mod egal prezentă în toate obiectele.

Ceea ce este omnipotent, omniscient şi omniprezent nu poate fi vulnerabil la ameninţări sau la suferinţe emoţionale: astfel, Dumnezeu nu e defel înclinat spre răzbunare, gelozie, ură, violenţă, vanitate, egoism sau vreo nevoie de adulaţie sau complimente. Beneficiarul adoraţiei este cel care o săvârşeşte.

Dumnezeu este total şi absolut complet şi nu are nici un fel de nevoi sau dorinţe. Dumnezeu nu e nici nefericit, nici supărat dacă n-am auzit niciodată de el sau dacă nu credem în el.

Multe dintre descrierile vechi ale lui Dumnezeu sunt reprobabile, nefiind în realitate altceva decât plăsmuiri ale proiecţiilor de teamă şi vinovăţie ale omului. Primitivii credeau că orice furtună însemna că Dumnezeu e mânios şi că trebuie să facă sacrificii pentru a-l calma. De asemenea, erupţiile vulcanilor erau puse pe seama mâniei lui Dumnezeu. Eul pretinde explicaţii şi caută „cauzele". Prin urmare, Dumnezeu fusese redus la „cauza" evenimentelor terestre ce generau teamă (cum erau, de exemplu, cutremurele, foametea, inundaţiile, ciuma, furtunile, seceta sau bolile). Dumnezeu era considerat marele răzbunător, dar şi marele răsplătitor. Aşa au apărui numeroşii zei, cu toate descrierile lor atât de diferite din tradiţiile culturilor din cadrul cărora au provenit aceste mituri. (Dezastre naturale s-au petrecut încă înainte ca omenirea să apară pe planetă).

Dumnezeul străvechi este o proiecţie a energiilor eului asociate în mod tradiţional cu chakra splinei. Zeii splinei constituie într-adevăr nişte concepţii foarte greşite, fiind responsabili, de asemenea, pentru faptul că multe religii străvechi - supuse fiind testării kinesiologice - generează slăbirea tonusului muscular al subiecţilor. Aceşti zei străvechi constituie reprezentări

demonice ale fricii, urii, invidiei, geloziei şi răzbunării. Cu toate acestea, teama de „mânia justificată” a lui Dumnezeu a rămas până în ziua de azi un sentiment larg răspândit.

Pe de o parte, am putea observa faptul că ideea de justificare nu este decât o vanitate arbitrară a poziționalității, iar pe de alta, că un Dumnezeu atotprezent şi atotputernic ar putea cu greu fi supus unei limitări emoționale ca mânia.

Dumnezeu nu e vătămat de faptele noastre rele şi, prin urmare, nici nu e încercat de vreo dorință de răzbunare. Cu toate acestea, imaginea unui Dumnezeu crud, represiv şi care recurge adesea la pedepse este foarte greu de eradicat din gândirea noastră. Dumnezeu este învinuit pentru tot ceea ce, în realitate, nu este altceva decât un produs al eului însuşi. Eul - şi nu altcineva - constituie sursa vinovăției, păcatului, suferinței, condamnării şi inventării tuturor internelor. Însă, cui caută să se salveze, transferând toată vinovăția asupra lui Dumnezeu. Şi face acest lucru transformându-l pe Dumnezeu în contrariul său. Zeii vechilor religii sunt adevărați demoni. În realitate, Dumnezeu ilar putea fi manipulat într-o asemenea măsură încât să devină un criminal sau o victimă. Dumnezeu nu e co-dependent şi nici nevrotic şi nu suferă nici de grandomanie, nici de psihoză paranoidă.

Ceea ce este atotştiutor şi atotprezent înregistrează totul. Conştiința detectează şi înregistrează instantaneu fiecare eveniment, gând, simțământ şi întâmplare şi, astfel, ştie totul, pentru totdeauna. Putem verifica printr-un simplu test kinesiologic că fiecare fir de păr este cu adevărat numărat, observat şi clasificat de către Conştiința Infinită însăşi. Această condiție este impersonală şi automată şi are loc grație calităților

înnăscute ale conştientei. Dumnezeu nu are o miză personală în toate acestea şi nici nu reacţionează. Dumnezeu nu se supără şi nici nu e ofensat de fiecare impertinență sau lipsă a bunului gust de care dăm atât de des dovadă. Mila şi iertarea infinită a lui Dumnezeu e dincolo de orice concepție, fiind total neimplicată în trivialitatea evenimentelor lumeşti. Dumnezeu nu este jumătatea unei dualități, în infinitate nu există vreun „rău" la care să se reacționeze. Dumnezeu nu e nici sadic, nici crud. HI nu poate fi lezat şi, prin urmare, nu e încercat de nici un fel de dorință de răzbunare.

Experiența lui Dumnezeu e inaccesibilă eului, care e limitat de percepții şi se ocupă de concepte, sentimente şi formă. Fiind non-material, Dumnezeu este nedetectabil de razele X, spectrometre sau peliculă fotografică, contoare Geiger, detectoare de metale sau detectoare cu ultraviolete sau infraroşu (care constituie instrumentele predilecte ale investigatorilor paranormali aflați în căutarea „spiritului").

Iubirea lui Dumnezeu este necondiționată. Ea nu este nici arbitrară, nici efemeră, nici rezervată unui număr anume de {drepți care o merită. De altfel, înțelegerea adecvată a faptului că Dumnezeu este iubire înlătură toate aceste noțiuni şi credințe. Dumnezeu nu ia decizii, nu are nevoie de ştiri sau de rapoarte favorabile pentru a funcționa, Ceea ce este complet şi total, o totalitate a iubirii nu are vreo capacitate de a înceta să fie ceea ce este.

Prin analogie, s-ar putea spune că spațiul nu poate decide să devină brusc non-spațiu. Totul este complet identic cu esența propriei sale existențe. Iubirea nu se poate transforma în non-iubire. nici Dumnezeu nu poate deveni non-Dumnezeu mai mult decât poate o girafa să devină o non-girafa.

Dumnezeu nu este nici un copil tulburat, nici un părinte. El nici nu citeşte ştirile, nici nu-i pedepseşte pe cei neascultători. Într-un univers care - prin natura sa - e just şi autoechilibrat, nici o judecată arbitrară nu este necesară. Fiecare entitate experimentează consecinţele propriilor sale acţiuni, alegeri, dorinţe şi sisteme de credinţă. Ceea ce este complet liniştit, paşnic şi plin de iubire respinge automat ceea ce e neiubitor, zgomotos şi împotriva păcii. Eul experimentează aceste stări negative în forma infernului. Prin urmare, infernul se vădeşte a fi o creaţie a eului.

Toate acţiunile, evenimentele, gândurile, ideile, conceptele şi deciziile sunt acompaniate de un câmp energetic ce poate fi calibrat. Astfel, prin propriile sale acţiuni, cui se aduce la propriul său nivel din marea conştiinţei. Asemeni forţei arhimedice, calitatea impersonală a mării conştiinţei determină în mod automat nivelul la care se ridică, respectiv se scufundă cineva. Faptul că un lucru este ceea ce este constituie însăşi natura universului. Explicaţia la care recurge atât eul, cât şi percepţia, pentru a descrie rezultatul automat al acţiunii este numită „judecată", ceea ce constituie o iluzie, exact aşa cum explicarea evenimentelor ce se petrec în lumea materială este atribuită „cauzalităţii".

Dumnezeu nu e limitat de concepte, idei, gânduri sau limbi. Graţie omniprezenţei sale. Dumnezeu include Tot Ceea Ce Este, inclusiv gândirea omului, deşi nu se implică direct în aceasta. Dumnezeu nu se adresează nimănui. O voce tunătoare din ceruri este, în cel mai bun caz, o interpretare a unei experienţe interioare proiectată în lumea fizică. Sunetul este o vibraţie fizică. Dumnezeu este atotprezent în cadrul celor fizice. Ceea ce este fără formă nu manipulează unde sonore.

Fiinţele iluminate nu relatează nici o experienţă în care Dumnezeu le-ar fi vorbit sau fi s-ar fi adresat verbal. Acest fapt ar presupune o dualitate - a lui Dumnezeu versus persoana căreia îi vorbeşte Dumnezeu. În realitate. Sinele. Dumnezeu şi Totalitatea sunt una. Nu există nici o separaţie între cel care vorbeşte şi cel căruia i se vorbeşte. Misticii ..intră pe aceeaşi frecvenţă" cu Dumnezeu prin intermediul unei cunoaşteri nerostite. Mesajele presupuse a proveni de la Dumnezeu sunt de fapt de la eul spiritual care, devenind disociat, se proiectează ca o realitate „diferită". De cele mai multe ori, vocile divinităţii nu sunt altceva decât halucinaţii. Ocazional, ele sunt datorate entităţilor astrale, dintre care unele îşi arogă atribute divine.

Prezenţa Infinită nu are nici o intenţie, deoarece - repetăm încă o dată - într-un atare caz ar trebui să existe o dualitate între cel ce intenţionează şi direcţia intenţiei sale. Toate aceste idei nu reprezintă decât conceptualizări bazate pe dualitatea percepţiei.

Dumnezeu este nondualist, total şi complet. Unicitate şi Unitate. Interpretările greşite referitoare la Dumnezeu provin din faptul că cui se ocupă de percepţie şi de formă. De asemenea, acelaşi cu indentifică - tot în mod eronat - Forţa cu Puterea.

Puterea este analoagă unui câmp gravitaţional sau magnetic, în cadrul căruia tot ceea ce se petrece constituie consecinţa implacabilă şi automată a naturii câmpului însuşi. Câmpul nu „alege" să atragă nimic şi nici nu are reguli diferite pentru obiecte diferite. Câmpul reprezintă egalitatea totală. În mod asemănător, într-un câmp spiritual de putere, toi ceea ce există este atras şi influenţat în virtutea propriei sale constituţii sau „greutăţi" spirituale, vibraţiei sau câmpului de atracţie.

Unele entități sau euri personale sunt respinse de un câmp pozitiv. Mulți oameni sunt în mod sincer „izgoniți” de orice este iubitor, spiritual sau binevoitor. O mare parte a oamenilor urăşte cu adevărat liniştea şi pacea; acestea îi înebunesc de-a dreptul. Oare nu constituie izolarea şi tăcerea pedeapsa supremă?

Se parc că la nivelul 200 al conştiinței are loc o schimbare de polaritate, fi ca şi cum de la nivelul 200 în sus entitatea este încărcată pozitiv, în vreme ce sub nivelul 200 e încărcată negativ. Se poate vedea foarte clar în societate că aceia care inclină spre criminalitate sunt atraşi de aceasta şi de alții de acelaşi soi, în vreme ce aceia care aleg pacea şi iubirea sunt atraşi de oamenii cu acelaşi înclinații.

Principiile care sunt evidente şi atractive peste nivelul 200 pot deveni nişte absurdități respingătoare în nivelele inferioare acestuia (fiind adesea chiar ridiculizate). Societățile a căror putere derivă din păstrarea unui nivel de conştiință foarte scăzut în rândurile cetățenilor (cum ar fi, pentru a da un exemplu din istoria recentă, societatea Cambodgiei), iau chiar poziții politice oficiale împotriva iubirii sau a expresiilor acesteia.

Prin contrast, o persoană motivată din punct de vedere spiritual va considera pacea şi iubirea drept cele mai importante oportunități. Dumnezeu se află în vârful scalei conştiinței şi nu la baza acesteia - iată un fapt care, deşi pare a fi absurd de simplu şi de evident, pentru cea mai mare parte a omenirii constituie, din nefericire, o necunoscuta. De asemenea, un fapt evident pentru cei avansați din punct de vedere spiritual (dar nu şi pentru marea masă a oamenilor), e acela că puterea şi creația radiază de sus în jos şi nu invers. Puterea creației îi aparține numai lui Dumnezeu. Lumea fizică

nu posedă puterea creației sau a cauzalității: astfel, este imposibilă începerea creației de la formă şi materialitate şi, trecând prin viață, să ajungă în cele din urmă la non-formă. Oamenii nu sunt „co-autori" alături de Dumnezeu. Dumnezeu nu are nevoie de ajutor. Şi, în definitiv, ce anume ar putea să creeze o ființă umană? Dumnezeu e dincolo de orice formă.

Oamenii obişnuiți gândesc în termenii formei. De ce ar fi interesat de jocurile lumeşti ceea ce e omnipotent, omniprezent şi lipsit de forma? Nu există nimic care să aibă nevoie să tic creat.

Efectele prezenței lui Dumnezeu emană din Esența Divină însăşi. Neexistând, în realitate, nici întâmplări, nici evenimente, nu există nici nevoia vreunei corecții sau intervenții.

Între Dumnezeu şi om există o ierarhie de nivele energetice spirituale şi câmpuri de putere graduală. Acestea sunt intuite şi ne referim la ele ca la Duhul Sfânt, sinele superior. Graţia lui Dumnezeu, îngerii, arhanghelii şi cerurile. Nivelele de conştiință situate în ierarhia spirituală la valoarea 1000 şi chiar peste aceasta, reprezintă o putere dincolo de capacitatea imaginației umane.

Atingerea unui arhanghel este atât de puternică şi devastatoare, încât eul este ca paralizat, fiind redus la tăcere. Această putere este absolută şi totală. (Puterea unui arhanghel calibrează la un nivel de ordinul milioanelor). Dacă viaţa continuă în forma corpului fizic, poale dura ani pentru a putea funcționa din nou în termeni lumeşti.

Mai mult, fiecare existență constituie o consecință a Prezenței şi fiecăreia îi este dată capacitatea de a-şi împlini destinul. Puterea de a atinge experiența iluminării (şi de a-i supraviețui) este oferită de Duhul

Sfânt, în forma energiei ce ajută împlinirii destinului. Şi tot prin intermediul Duhului Sfânt revenim la starea de a ne folosi capacitățile (deşi acestea, în urma experienței amintite, sunt schimbate pentru totdeauna). Mulți ani, nici măcar nu se poate vorbi despre această „experiență". Nu există nimeni care să o relateze şi nimic de raportat. Nu există vorbitor şi nimeni care să decidă să vorbească. Viața e direcționată şi propulsată de Prezență. Iluzia unei voințe independente şi personale a dispărut pentru totdeauna. Probabil că acțiunile ulterioare sunt consecințele sau implicațiile unei convenții sau unei angajări anterioare. Totul se petrece de la sine. Viața se autorealizează şi îndeplineşte de la sine. Nu există vreun sine personal care să facă ceva; nu există vreun gânditor care să gândească, vreun actor care să acționeze şi nici vreun factor de decizie care să decidă. Toate verbele, adjectivele şi pronumele devin lipsite de semnificație.

Realitatea lui Dumnezeu

Dumnezeu nu provoacă inundații, conflagrații, cutremure, erupții vulcanice, furtuni, fulgere sau averse de ploaie. Acestea nu reprezintă decât efecte impersonale ale condițiilor existente în cadrul lumii fizice şi a universului acesteia. Dumnezeu nu-şi iese din fire şi nici nu nimiceşte oraşe, civilizații, cetăți sau grupuri etnice. Toate aceste lucruri s-au întâmplat pe planetă încă înainte de a exista societăți. Dumnezeu nu se implică în conflictele umane. În luptele politice şi religioase sau în dezbinare.

Dumnezeu nu are nici un interes pentru câmpurile de luptă. El nu are duşmani ce trebuie nimiciți.

Necredincioşi, credincioşi şi alte catalogări de acest tip, nu reprezintă decât poziționalilăți ale eului uman. Chiar şi oamenii sensibili sunt dincolo de asemenea micimi ale minții şi ale judecăților acesteia. Dumnezeu nu e interesat deloc de credința noastră în „El"; cu toate acestea, consecințele vor fi foarte diferite, în funcție de atitudinea noastră cu privire la acest subiect.

Iubirea gravitează spre ceruri în vreme ce ura e sortită să se scufunde în direcția opusă. Dumnezeirea nu respinge niciuna dintre acestea. Ce se aseamănă se adună: iubirea e atrasă de iubire. Dumnezeu nu întreprinde nici o acțiune împotriva nimănui şi împotriva a nimic. Unele suflete sunt atrase de lumină, altele de întuneric. Selecția aceasta provine însă din cadrul eului şi nu e impusă din a iară.

Dumnezeu e dincolo de formă

Este important să recunoaştem faptul că ceea ce este dincolo de formă nu poate fi atins sau manipulat din lumea formei. Prin urmare, implicarea în practici esoterice sau oculte constituie o capcană şi o întârziere. Aceste practici îi conduc pe entuziaşti şi prozeliții la planuri astrale. Nu există nici o putere în modelele geometrice, icoane, picturi, statui sau incantații. Orice valoare reală decurge prin intenție, dedicație, credință, şi implicare a credinciosului. Lumea e plină de naivi (dar bine intenționați) recitatori de mantre, adoratori ai obiectelor sacre, amuletelor, hrisoavelor, locurilor sfinte, ruinelor druizilor, amuletelor mistice şi locuri de pelerinaj de genul unor Machu Picchu, Stonehenge, piramidele, Gangele, templele antice, vârtejurile de energie şi toate celelalte. Am putea numi acest lucru „parcurgerea circuitului" dar, în cele din urmă, tot va trebui să ne îndreptăm atenția spre interiorul nostru.

„împărăția cerurilor este în voi” a spus domnul Iisus Hristos.

Dumnezeu se autorevelează şi este dincolo de orice formă, deşi - în acelaşi timp - este prezent şi înnăscut în toate formele.

Dumnezeu este liniştit, paşnic, tăcut, nemişcat, atotcuprinzător, pretutindeni prezent şi atoatecunoscător în virtutea faptului de a fi Tot Ceea Ce Este. Dumnezeu este total, complet, iubitor, dincolo de timp şi spațiu, fără părți şi diviziuni, nondualistic, şi prezent în mod egal în Tot Ceea Ce Este, nediferit de Sine. Singura posibilă este existența, în ciuda greşelilor de traducere şi a neînțelegerilor. Dumnezeu nu este nici vid, nici o bagatelă. Non-existența, după cum se poate vedea din propria sa definiție, nu constituie o posibilitate.

Prezența este dincolo de orice gând, stare de spirit, sau chiar observație. Conştienta reprezintă conştiența de Sine, care provine din cunoaşterea faptului de a fi Tot Ceea Ce Este; prin urmare, nu există nimic de cunoscut „despre” ceva. Nu există un cunoscut şi un cunoscător; acestea sunt în realitate unul şi acelaşi lucru. În starea de Unitate, obiectivul şi subiectivul se pierd unul în celălalt.

Prezența este incredibil de liniştită, tandră, şi în acelaşi timp - paradoxal - dură ca o stâncă, imuabilă, atotputernică; o coeziune infinită ce ține la un loc „toată realitatea” unui univers care constituie o Creație perpetuă. În prezența lui Dumnezeu, dispar iluziile de cauză şi efect. Prezența nu cauzează nimic: dimpotrivă, tot ceea ce pare a se întâmpla este *Prezența*.

În Prezență, orice senzație de timp dispare, fapt care constituie un aspect crucial al păcii. Odată ce presiunea timpului încetează, timpul este recunoscut ca fiind unul

dintre sursele principale ale tristeții ce însoțeşte condiția umană. Sentimentul curgerii timpului crează stress, presiune, anxietate şi teamă. Acest „stress al timpului" acompaniază toate activitățile şi căutările, şi tot el crează iluzia secvențialității şi cauzalității. Fiecare acțiune umană se exprimă într-o presiune a timpului imposibil de redat, mintea calculând constant „cât timp" poate fi „alocat" fiecărei activități. Acest fapt sfârşeşte prin a genera panică, teamă, îngrijorare, vinovăție, ruşine şi mânie. „Prea mult timp cheltuit cu acest lucru". „Prea puțin timp alocat respectivei chestiuni". „Ar fi multe de făcut, dar nu avem timpul necesar pentru acest lucru". „Timpul va expira". Până ce senzația curgerii timpului nu va înceta, nu avem nici o posibilitate de a cunoaşte sentimentul păcii şi libertății adevărate.

Dumnezeu este Libertate, Bucurie, Cămin şi Sursă

Orice suferință încetează în prezența lui Dumnezeu. Ne întoarcem la sursa noastră, care nu diferă cu nimic de propriul nostru Sine. Este ca şi cum am fi uitat şi ne-am fi trezit acum dintr-un vis. Toate temerile se dovedesc a fi nefundamentate; toate îngrijorările a fi doar imagini prosteşti. Nu există nici un viitor de care să ne temem şi nici un trecut pe care să-l regretăm. Nu există nici vreun eu. sine rătăcitor pe care să-l admonestăm sau să-l corectăm. Nu există nimic care să necesite o schimbare sau o îmbunătățire. Nu există nimic de care să ne simțim vinovați sau ruşinați. Nu există vreun „altul" de care să ne putem separa. Nici o pierdere nu este posibilă. Nimic nu trebuie făcut, nici un efort nu este necesar şi suntem liberi de eternul lanț al dorinței.

Dumnezeu este atoatemilostiv

Ceea ce este - în sine - o perfecțiune absolută nu are nimic de iertat. Toate „întâmplările" nu constituie altceva decât percepții ale eului şi nu au nici un fel de existență reală. Nu există evenimente de explicat sau pentru care ar trebui să dăm socoteală sau să aşteptăm recompense. Compasiunea constituie o calitate a iubirii necondiționate. Perfecțiunea nu vede nici o imperfecțiune şi nici o lipsă.

Dumnezeu Poate fi Revelat ca o Prezență Neaşteptată

Diferența dintre starea obişnuită a conştiinței şi trezirea neaşteptată este una extremă. Nu există, într-adevăr nici o cale de a ne pregăti pentru ea. Ea se revelează rapid, fără vreo atenționare prealabilă. Este încercat sentimentul morții carapacei rămase a eului sleit. Acum suntem într-un domeniu nou şi splendid, într-o dimensiune diferită şi în prezența unei stări (sau condiții) diferite.

Nu apare nici un ghid spiritual, nici un sfânt şi nici un înger. Nu există nici o ființă superioară cu care să ne întâlnim sau care să ne iasă în întâmpinare. Toate considerațiile, aşteptările şi orice activitate mentală sau emoțională încetează şi sunt înlocuite de o cunoaştere tăcută ce nu are formă ori conținut. A fi Tot Ceea Ce Este nu lasă nici o întrebare fără răspuns şi nimic necunoscut. Ceea ce se considera înainte a fi un „eu" a dispărut. Suntem invizibili în această stare.

E ca şi când ne-am strădui din greu să atingem un munte şi ne trezim deodată singuri în vârful Kilimanjaro, de unde se pot vedea numai întinderile infinite ale munților înzăpeziți. Ajunşi în vârf, observăm

că, în acelaşi fel misterios, suntem una cu muntele, cu cerul şi cu îndepărtatele întinderi de zăpadă. Nimeni nu este acolo; chiar de corpul este prezent. Îl percepem ca pe ceva neimportant, ca de exemplu o sanie. Pare a fi o curiozitate a peisajului, ceva neesențial. Ne uităm spre sanie şi ne minunăm că odată, cândva, am putut gândi că suntem o sanie.

Sinele este conştient de sine dincolo de simțuri. Divinitatea radiază o imensă revelație. Evidența sa este o radianță puternică şi viguroasă. Esența sa constituie siguranța şi finalitatea, totalitatea şi completitudinea. Toate căutările au încetat.

Unul dintre aspectele conştientei este calitatea de a fi tot ceea ce este. În contrast cu o conştiință obişnuită, care parc a trăi şi a percepe numai suprafața lucrurilor. Perspectiva Prezenței constă în cunoaşterea interioară a Tot Ceea Ce Este. Sinele este în mod egal sania, muntele, zăpada, cerul, norii, şi vântul. Este Poale acestea simultan - şi în acelaşi timp niciuna dintre ele. Lumea pare a se fi transformat dintr-o peliculă alb-negru în echivalenta tridimensională şi color a acesteia. Totul are acum o adâncime şi o textură mai mare.

Toate lucrurile sunt în mod egal conştiente de Prezență şi împart bucuria şi înțelegerea atemporalității. Dacă aşa este destinat, desfăşurarea vieții este autonomă şi se petrece de la sine. Corpul fizic se mişcă de la sine şi îşi vede de problemele sale. El chiar îşi poartă de grijă dacă este îndemnat astfel, clar dacă nu ar fi îmboldit, nu ar face deloc aceste lucruri. Nu mai avem nevoie nici de o sanie, nici să fim o sanie, aşa că el. corpul nostru, face absolut ceea ce vrea să facă. lucru ce poate fi uneori chiar amuzant. Corpul devine asemenea unui animal de companie favorit care tocmai a fost descoperit - un animal adorabil.

CAP. XI - Drumul Spiritual

Oamenii cu care discut îşi pun anumite întrebări care nu se referă neapărat în mod precis la Sine sau la Realitate, dar exprimă unele preocupări ee apar mai timpuriu în cursul explorării spirituale.

Întrebare: ***Am văzut un program de televiziune referitor la experienţe de decorporalizare şi de moarte clinică. Se părea că aceste două tipuri de experienţe sunt similare. Sunt ele diferite sau nu?***

Răspuns: Ele sunt în mod categoric şi total diferite. S-ar putea spune că una este transcendentă, iar cealaltă este considerată paranormală. O experienţă de decorporalizare poate surveni în orice moment, chiar şi în timpul somnului sau viselor. Adesea, ea este declanşată de o suferinţă fizică sau de o boală, cum ar fi un accident sau o operaţie. În cazul experienţelor de decorporalizare, există întotdeauna o locaţie, o poziţie şi o durată. Un corp energetic aproape invizibil părăseşte corpul fizic şi se îndreaptă spre o locaţie diferită din respectiva încăpere sau chiar la distanţe mai mari. Conştienţa senzitivă acompaniază corpul energetic încetând a mai fi asociată corpului fizic, care este experimentat ca fiind ceva separat. Percepţia propriei persoane, în sensul de „eu" este, de asemenea, asociată cu corpul energetic şi nu cu cel fizic. În cele din urmă, are loc o reîntoarcere în corpul fizic şi viaţa îşi urmează cursul obişnuit. Această aventură poate fi reamintită şi adesea chiar este împărtăşită altor persoane. Nivelul calibrat al conştiinţei individului nu se schimbă în mod semnificativ. Personalitatea nu se schimbă nici ea: cu toate acestea, poate exista o intuiţie sau o întrezărire a faptului că „eu" nu însemn numai corpul fizic.

Prin contrast, o experiență de moarte clinică nu este localizată. Presupune intrarea într-un domeniu mult mai mare şi mai sublim, întotdeauna, în cazul unor asemenea experiențe este prezentă o iubire infinită şi radiantă. Există, de asemenea, o conştientă distinctă a faptului că se petrece o stare de revelație, iar nivelele calibrate ale conştiinței arată o creştere pronunțată. Un semn al acestei experiențe este că personalitatea suferă schimbări pentru ca, în cele din urmă, să se transforme. Adesea, aceste schimbări sunt foarte evidente. Astfel, nu de puține ori, există o schimbare majoră a atitudinii şi un interes mai scăzut pentru problemele lumeşti. Teama de moarte dispare. Poate chiar să survină o schimbare a vocației. În general, există o atracție față de subiectele spirituale, dublată de o diminuare considerabilă a temerilor. Toate acestea sunt reflectate într-o mai mare dorință de pace şi grație şi de înlocuirea atitudinilor negative cu cele pozitive. În unele cazuri, transformarea personalității poate fi extrem de profundă. În altele, aceasta ar putea fi descrisă în mod adecvat numai prin folosirea termenului „sfințenie". Unii dintre oamenii care au trăit o asemenea experiență pot deveni vindecători, fiind atraşi de profesiile sau misiunile din această arie.

Î: ***Care dintre practicile spirituale sunt potrivite în condițiile unei lunii ocupate? Majoritatea oamenilor au servicii, familii şi multe alte lucruri care îi distrag.***

R: Căutarea conştientă a obiectivelor spirituale este rezultatul unei alegeri şi al unei decizii. Ea reclamă, de fapt, numai disponibilitate şi capacitatea de a merge mai departe. Chiar şi un concept spiritual simplu constituie un instrument puternic. Decizia de a fi bun, iertător şi de a avea o atitudine de compasiune față de toate expresiile vieții, inclusiv față de sine. constituie o daltă

capabilă să înlăture piedicile majore de pe drumul progresului spiritual^

Cu ajutorul smereniei putem realiza că mintea este limitată şi incapabilă de a înțelege circumstanțele din jurul unui eveniment. Din aceasta provine disponibilitatea de a abandona judecata şi condamnarea. Acest proces generează o disponibilitate de a abandona lui Dumnezeu experiența lumii. Devine evident că lumea nu are deloc nevoie de opinii personale, cu privire la nimic. Dacă decidem să pornim pe drumul unei viziuni caritabile asupra evenimentelor vieții, atunci se vor deschide şi celelalte căi alternative de a interpreta circumstanțele.

Î: ***Buddha a spus că dorința constituie sursa eului. Cum putem depăşi această dorință?***

R: Există o meditație pe care am putea s-o intitulăm „La ce bun?" Atunci când observăm o dorință, ne putem întreba „La ce bun?". Răspunsul este întotdeauna „...şi apoi voi fi mai fericit". Astfel, locul geometric al fericirii este întotdeauna ceva situat, pe de o parte în afara noastră şi, pe de alta, în viitor. Această abordare conduce la a ne privi pe noi înşine ca pe victimele unor circumstanțe exterioare. Aceasta este, de asemenea, o proiecție a puterii noastre. În realitate, sursa posibilă a fericirii provine din interior. Nu există nici un timp, nici un loc al fericirii altele decât acest moment.

Adevărata sursă a bucuriei şi a fericirii este înțelegerea existenței noastre din acest moment. Sursa plăcerii provine întotdeauna din interior, chiar dacă este ocazionată de unele evenimente sau acumulări exterioare. În limitele momentului prezent, nu pot exista nici un fel probleme. Nefericirea provine din depăşirea realității momentului Acum şi din crearea unei poveşti a

trecutului şi a viitorului care, deoarece nici nu există, nici nu au vreo realitate.

Î: ***Ce alte instrumente mai sunt folositoare?***

R: Mai există o meditație pe care am putea s-o intitulăm „Ce-ar Ii dacă?". Acest exercițiu se bazează pe disponibilitatea de a abandona iluziile eului realității lui Dumnezeu. Începem prin a spune: „Ce-ar fi dacă am renunța la ceva ce ne dorim sau care are preț pentru noi?" şi apoi întrebăm „şi apoi?". Aceasta aduce în prim plan următorul obstacol. În cele din urmă, disponibilitatea de a abandona orice iluzie care transpune fericirea în exterior aduce cu sine o conştientă a faptului că existența noastră – clipă de clipă - se petrece exclusiv prin intermediul grației lui Dumnezeu. Viața noastră este susținută ca o funcție a prezenței lui Dumnezeu şi materialitatea pe care o credeam susținută este în sine o expresie a voinței lui Dumnezeu pentru noi. Propriile noastre eforturi de a susține viața sunt un „dat" şi nu o invenție personală. Eul crede mai degrabă că noi supraviețuim în ciuda voinței lui Dumnezeu, decât datorită acesteia.

Î: ***Progresul spiritual este brusc ori treptat?***

R: în realitate nu există nici o contradicție în această întrebare, care implică o stare de dualitate. Ambele condiții se petrec simultan. Paşii mici ai evoluției spirituale se petrec adesea aproape pe neobservate, dar tocmai acumularea unor asemenea paşi mici este ceea ce determină schimbările majore. Fără vreo înştiințare prealabilă, pot surveni salturi neaşteptate în conştiință. Prin urmare, cel mai bine este să fim pregătiți pentru o asemenea eventualitate.

Î: ***Ce se poate spune cu privire la depăşirea marelui blocaj al intelectului?***

R: Acest salt are loc, de asemenea, ca rezultat al disponibilității şi inspirației. Numai 4% din totalul populației lumii este în stare să depăşească nivelul 500 al conştiinței (nivelul Iubirii). Acesta se apropie de nivelul Iubirii Necondiționate, calibrat la 540, care constituie şi nivelul Vindecării. În cadrul acestor nivele, progresul devine clar şi evident. Obiectivul esențial poate fi descris cel mai bine ca iubire față de tot ceea ce înseamnă viață şi dedicare pentru a o sprijini. Astfel, cel ajuns în zona nivelului 500 devine iertător, caritabil, paşnic şi nepretențios. Fericirea sa e independentă de circumstanțele sau evenimentele exterioare. Nevoia de a judeca dispare şi este înlocuită de dorința de înțelegere şi compasiune, începe să fie revelată frumusețea şi perfecțiunea înnăscută a tuturor lucrurilor. Nu este deloc neobişnuit să izbucnim în lacrimi în fala frumuseții tuturor celor ce există. Recurența oricăror gânduri sau sentimente inferioare iubirii este resimțită ca fiind dureroasă sau supărătoare.

Î: ***Ce se poate spune despre resentimentele justificate?***

R: Disponibilitatea de a abandona resentimentele relevă că toate aşa-numitele justificări nu sunt decât raționalizări şi scuze. Ele sunt proiecții ale vinovăției şi reprezintă o poziționalitate narcisistă. Resentimentele sunt cu adevărat copilăreşti şi se bazează pe nişte noțiuni ale dreptății de grădiniță. Nimic din univers n-are de-a face cu dreptatea. Dimpotrivă, totul reprezintă o justiție universală exterioară momentului şi locului prezent. Toate resentimentele reprezintă o justificare a vinovăției şi o proiecție a responsabilității. Pentru studentul spiritual, chiar dacă o altă persoană a fost „rea", ea tot trebuie iertată. Toate resentimentele

calibrează sub nivelul 200 şi. prin urmare, nu se situează în limitele integrității.

Trendul modern al „corectitudinii politice” (calibrat la 190) constituie o mare sursă de conflict, dispute şi suferință. El se bazează pe nişte drepturi imaginare. În realitate, asemenea lucruri, cum sunt drepturile, nici măcar nu există. Toate acestea sunt imaginații sociale. Nimic din univers nu are vreun fel de „drepturi”, întregul domeniu al „drepturilor” nu conduce decât la confruntare şi la conflict, la conceptele de făptaş şi victimă, la iluziile cauzalității şi la răzbunare. Toate acestea înlocuiesc asumarea propriei răspunderi pentru experiențele vieții, care constituie tocmai nivelul pe care trebuie să-l atingem, cel al integrității.

Î: ***Cum anume poate anula smerenia influența foarte puternică a intelectului?***

R: Explorând logica şi rațiunea, ştiința însăşi şi-a înțeles propriile limite. În cele din urmă, atât rațiunea, cât şi logica o iau pe căi ocolite. Astfel, prima sfârşeşte definind definiții, categorii de gândire şi modele de descriere pentru puncte de observație preselectate. Logica, la rândul ei, are unele aplicații practice şi utile pentru lumea materială de zi cu zi. Însă, aceste aplicații practice (deşi salutare şi benefice), nu conduc la iluminare, care constituie o străduanie cu totul şi cu totul diferită.

Î: ***Dar ce s-ar putea spatie despre moralitate? Oare nu cumva abandonarea noțiunilor de bine şi rău, ca şi a judecării critice a celorlalți ar conduce la imoralitate?***

R: Denominările de bine şi râu sunt ghiduri practice de comportament pentru oamenii ce nu sunt încă evoluați din punct de vedere spiritual. Ele sunt un substitut temporar al unei conştiențe superioare. Astfel,

învățăm un copil că e ..rău" să traverseze strada singur, pentru că acestuia îi lipseşte conştienta pericolului. La maturitate, o asemenea contextualizare a binelui şi răului, prin prisma traversării străzilor, nu mai este deloc semnificativă. Atunci când trecem o stradă ne uităm în stânga şi în dreapta, dar nu facem acest lucru din rațiuni de moralitate. Odată cu progresul spiritual, valorile etice iau locul diatonurilor moralei, exact aşa cum conştienta adevărului spiritual înlocuieşte dogma şi sistemele de credință coercitive. Comportamentele ce trebuie scoase în afara legii pentru a le suprima ocurența în rândurile populației obişnuite şi-au pierdut orice semnificație pentru oamenii mai avansați din punct de vedere spiritual.

Î: ***Dacă nu există un bine sau un rău „obiectiv", atunci ce anume conduce comportamentul?***

R: Conştiența Realității recontextualizează orice semnificație şi orice aparență. Nu există nici vreo răsplată de dorit, nici rele de răzbunat, nici câştigători, nici pierzători, nici cauze pentru care să ne sacrificăm. Ghidul oricăror acțiuni devine o iubire, compasiune şi bunătate necondiționată. Toate alegerile au consecințe şi nu există nici o nedreptate, dată fiind viziunea nelimitată în spațiu, timp şi percepție.

Î: ***Ce se întâmplă cu karma?***

R: Putem evita controversele şi disputele nefolosind acest termen care, în lumea Occidentală, este asociat cu religiile şi tradițiile spirituale orientale. Dimpotrivă, putem observa asocierile între acțiuni şi alegeri, deopotrivă mentale şi fizice, cu consecințele. În realitate, acestea nu sunt secvențiale, ci concordante şi vizibil separate de percepție. Din afara dualității percepției, un „eveniment" şi „efectele" sale sunt unul şi acelaşi lucru. În realitate, nimic nu se mişcă cu excepția punctului

percepției însuşi. Toate religiile, fără excepție, ne învață că deciziile, alegerile şi acțiunile sunt legate cu consecințele care apar şi se petrec „mai târziu” în timp. Dacă viața e văzută ca un continuu de la un domeniu la următorul, atunci toate religiile sunt la fel, prin faptul că ele ne învață că acțiunile au consecințe într-un alt domeniu sau într-o altă condiție a cadrului secvențial temporal.

Toate religiile ne învață că va urma o viață non-fizică care o va surclasa pe cea fizică. Confuzia provine din identificarea eronată a vieții ca fiind fizică şi a celorlalte vieți ca fiind non-fizice sau recurent fizice. Pentru a începe cu ea, această viață este o experiență interioară şi subiectivă, care include corpul fizic, dar este independentă de el. Astfel, în realitate, existența actuală nu este una fizică.

Această viață constituie aventura subiectivă a misterioasei entități pe care o numim „eu”. Această experiență actuală a „eului” se poate considera fizică, dar acest lucru este o iluzie. Dacă experiențele succesive ale vieții includ această iluzie a fizicului sau nu, este irelevant pentru implicațiile şi semnificația procesului secvențial al condițiilor. Toate „viețile” sunt subiective, non-fizice, interconectate şi, în realitate, continue. Fiecare este condiționată şi determinată de alegeri, poziționalități şi de consecințele acestora. Toate posibilitățile sunt incluse în evoluția conştiinței. Odată ce conştiința încetează să se identifice cu forma, ea transcede karma.

Este un lucru de un interes considerabil că nou-născuții au deja un nivel calibrat al conştiinței încă din momentul naşterii lor şi că acest nivel, în cazul majorității oamenilor, înclină să rămână acelaşi pe toată durata vieții lor. Progresia obişnuită a conştiinței ființei

umane este de aproximativ cinci puncte în timpul unei vieți. Cu toate acestea, în mod paradoxal, nivelul conştiinței omenirii în ansamblul său a rămas la 190 multe secole şi abia recent a sărit la actualul nivel de 207. Rata de creştere a nivelului general al conştiinței este trasă înapoi de uriaşul număr de oameni caro continuă să ia decizii şi să facă alegeri negative.

Î: ***Să fie atunci karma legată de formă?***

R: Condițiile preexistente ale conştiinței constau în modele exprimate în forma unor câmpuri energetice de o putere relativă. Fiecare nivel conține problemele nerezolvate şi limitele care-l caracterizează şi prin urmare, cu care se confruntă individul, îngăduiți-ne să presupunem că. la naştere, câmpul energetic al unei persoane date calibrează la nivelul 150. Principala provocare căreia va trebui să-i facă față această persoană va fi cu certitudine mânia. Această persoană poate petrece o viață întreagă sau chiar mai multe având ca temă centrală mânia. Persoanele aflate în marjele câmpului energetic de 50 vor trebui să se confrunte cu o viață de sărăcie şi deprivare. putând să se nască în rândurile unei populații foarte sărace, decimată de molime şi războaie.

Î: ***Au cumva condițiile de la naştere țin numai de şansă, în funcție de gene, cromozomi şi de hazardul geografiei şi al momentului istoric?***

R: Nimic nu se întâmplă în univers prin accident sau prin şansă. Universul este o unitate coerentă şi o interacțiune a inumerabile condiții induse de numărul infinit al modelelor energetice. În starea de conştientă, toate acestea sunt evidente şi pot fi văzute şi cunoscute clar. În afara acestui nivel al conştienței, se pot lega nenumărate câmpuri magnetice invizibile ce fuzionează automat sau se resping şi care interacționează în funcție

de poziție şi de puterea şi polaritatea relativă. Totul influențează tot ceea ce există şi totul se află într-un echilibru perfect, în Conştientă, lucrările interioare subtile ale universului se revelează ca un dans magnific, cu o incredibilă complexitate a modelului şi a execuției. Devine clar faptul că ceea ce numeşte îndeobşte lumea a fi miraculos se petrece ca o consecință a schimbării energiei, asemeni aceleia create de iubire sau rugăciune. De asemenea, este posibil să alegem arbitrar orice aspect al activității şi interacțiunilor umane şi să calibrăm puterea energiilor implicate. Energiile intrinseci asociate cu tot ceea ce există determină destinul, în funcție de condițiile prevalente într- un întreg univers. În întregul univers, acestea sunt exprimate la nivel local prin termenul de condiții prevalente. Nici un accident şi nici o nedreptate nu este posibilă. Fiecare acțiune, decizie, gând sau alegere schimbă echilibrul interacțiunilor şi are consecințe.

Î: ***Este atunci karma o condiție generală?***

R: întreaga desfăşurare şi interacțiune a tot ceea ce există în univers este karmică. Viața umană nu face excepție. Mai mult, toate posibilitățile sunt determinate de univers şi de tot ceea ce se găseşte în el. 0 pisică nu se transformă brusc într-un câine. „Karma" este cea care determină selecția genelor şi a cromozomilor cuiva, ca şi locul şi condițiile generale ale naşterii acestuia. Un câmp energetic al unei potențiale pisici nu e deloc atras să intre în corpul unui câine. Cu ajutorul kinesiologici se poate trasa „karma" oricărei entități. În cadrul fiecărei entități, karma este atât un câmp de alegeri posibile, cât şi unul de consecințe ale alegerilor trecute. În mod obişnuit, ne referim la aceste seturi predominante de condiții folosind termeni ca destin, noroc etc.

Î: ***Ce interacțiuni există între domeniul vizibil şi cel invizibil?***

R: Orice separație între acestea două este arbitrară şi ține exclusiv de percepție. Atât manifestatul, cât şi nemanifestatul sunt un întreg integrat. Lumea fizică a percepției este o lume a efectelor. Lumea obişnuită nu are nici o putere de a cauza ceva. Puterea cauzalității există numai în domeniul invizibil. Empire State Building a luat ființă întâi sub forma unui gând în cadrul minții creatorului său şi abia apoi în lumea vizibilă, ca o consecință a voinței. Ca şi clădire fizică, nu are nici o putere de a cauza să se întâmple ceva. Prezența sa reprezintă o condiție locală ce are consecințe, asemeni curenților aerieni, vântului sau umbrelor, dar puterea cauzalității nu este intrinsecă structurii sau părților sale.

Î: ***Ce anume este responsabil de orice existență?***

R: Grația Divină determină orice Creație, în toate expresiile şi aspectele acesteia. Spunem că nemanifestatul ia expresie prin intermediul Voinței Divine. Acest lucru este făcut posibil şi activat de Prezență, a cărei calitate este de a potența evoluția posibilităților în realitate. Putem spune, spre exemplu, că o sămânță este latentă şi inactivă, dar începe să crească în Prezenta Divină. Modelele potențiale pentru emergența materialității se găsesc în cadrul domeniului invizibil ca modele energetice. Calitatea „realității" este numai radianța Sinelui, care insuflă calitatea pe care o numim realitate. Mintea obişnuită atribuie această calitate a realității oricărei materii şi îşi imaginează că realitatea emană din materia însăşi. Singurul lucru real este Sinele care, prin natura divinității sale, radiază calitățile vieții, realității şi existenței. Viața este prezentă sau nu.

Nu există o realitate autoexistentă a morții, după cum nu există nimic „mort” într-un cablu electric prin care nu trece curent. Divinitatea se exprimă pe sine ca formă şi/sau viață, în funcție de condițiile locale şi de potențialități. În lipsa unor potențialități anterioare („karma”), nimeni nu s-ar putea naşte, întregul univers şi tot ceea ce există în el este în realitate un model karmic sincronizat şi un singur eveniment.

Î: ***Sună ca şi cum viața ar fi destul de predeterminată. Nu cumva e vorba de predestinare?***

R: Nu. Predeterminarea este ceva diferit. Ca termen, predestinarea implică limitare şi rezultate, în vreme ce karma instituie oportunități şi zone de libertate de alegere. Gama alegerilor disponibile este limitată de condițiile prevalente care sunt atrase sau instituite prin modelele karmice ale câmpului nostru energetic. Alegerea ia locul karmei şi o poale anula sau schimba printr-un act al voinței.

Î: ***Ce se poate spune atunci despre liberul arbitru?***

R: O parte a moştenirii noastre energetice de la naştere constă într-o capacitate nativă pentru alegere şi decizie. Acestea sunt disponibile în diferite calități şi cantități, în funcție de câmpul nostru energetic calibrat. În cadrul moştenirii şi evoluției noastre în lume, noi experimentăm faptul că avem posibilitatea de a ierta sau de a urî şi condamna. S-ar putea afirma că dispoziția noastră spirituală creşte dacă alegem să iertăm şi scade dacă alegem să urâm. Fiecare alegere ne mută într-o altă „localizare” în cadrul câmpului energetic general al vieții umane. Spunem că „Cine se aseamănă se adună”, „Cine seamănă vânt culege furtună” şi „Culegem ceea ce am semănat”. Buddha a spus că nu există nici o nevoie de a ne ataca sau de a ne pedepsi duşmanii pentru că ei

vor cădea singuri, ca rezultat al propriei lor naturi. Toate religiile ne învață că această viață o influențează pe cea următoare; dacă următoarea este una fizică sau nu este, prin urmare, irelevant. Viața nu poate să fie non-viață; ea își poate numai schimba forma şi expresia.

Î: ***Câmpul energetic al unei calibrări superioare este „mai bun" decât cel al uneia inferioare?***

R: Nu este „mai bun", ci numai diferit. Fiecare entitate are de adus întregului propriul aport. O cărămidă nu este mai bună decât alta numai pentru faptul că este mai mare sau că se găseşte mai sus în respectiva clădire. Termenii de „mai mare" „mai puțin", „mai bun" țin de judecată şi provin din poziționalitate. Fiecare entitate care trăieşte ia la fel de multă bucurie din conştiența existenței. Prezența Divină în Tot ceea ce Este insuflă această calitate ca o consecință a Creației. Animalul, planta sau omul sunt egali în bucuria pe care o încearcă în fața existenței. Mintea umană se poate gândi şi reflecta. O plantă, dacă ar fi avut minte, ar fi considerat gândirea ca pe ceva stupid şi superfluu. Fiecare entitate care trăieşte îşi iubeşte existența, şi nu pentru că este dotată cu emoții, ci pentru că bucuria conştientei este intrinsecă oricărei vieți şi oricărei existențe. Cunoaşterea nu reclamă nici gândire, nici sentimente, deoarece existența conține calitatea conştientei divine. Viața însăşi ştie că există, dar cade în capcana de a se identifica cu forma sa actuală. De la nivelul Conştientei, Adevărului şi Realității moartea constituie o imposibilitate deoarece nu are o realitate, exact aşa cum absența nu este o stare a ființei, ci o descriere mentală. Pentru ca moartea să poală avea loc, ar trebui să fie parte a potențialității karmice a universului. Ea nu este însă o asemenea potențialitate posibilă şi, prin urmare, nici nu poate să se întâmple.

Viața, asemeni existenței, nu are vreun contrariu, exact aşa cum adevărul nu are un contrariu autoexistent (ca falsitatea). Adevărul este prezent sau nu. Divinitatea, Dumnezeu, Totalitatea, Unitatea şi Absolutul sunt Tot Ceea ce Există; astfel, nu poate exista nici un contrariu al lui Dumnezeu. Singurul adevărat este adevărul; nimic altceva nu există. Toate temerile provin, deci, de la ataşamentele noastre față de formă, datorate iluziei că forma constituie o cerință necesară pentru existență.

CAP. XII - Căutarea adevărului

Întrebare: ***Unde să începem căutarea adevărului spiritual numit iluminare?***

Răspuns: E simplu. Începeți cu cine şi ce sunteți. Orice adevăr se găseşte în interior. Folosiți tehnicile verificate ca pe un ghici.

Î: ***Unde poate fi găsită realitatea adevărului etern?***

R: **Î**ncepeți prin a accepta afirmația extrem de importantă conform căreia *orice adevăr este subiectiv.* Nu irosiți vieți întregi în căutarea unui adevăr obiectiv, deoarece un asemenea lucru nu există. Şi chiar dacă ar exista, nu ar putea fi găsit, cu excepția experienței sale subiective. Orice cunoaştere şi înțelepciune este subiectivă. Nu putem afirma despre nimeni şi nimic că există, până nu experimentăm subiectiv respectivul lucru. Chiar şi dacă ar exista o presupusă lume materială pur obiectivă, s-ar putea afirma despre ca că există numai datorită experienței sale subiective. Chiar şi cei mai înverşunați material işti sunt marcați de faptul că, într-un final, singura care poate conferi autoritate şi credibilitate acestei lumi este numai propria lor conştiență subiectivă.

Î: ***Nu există nici o diferență între o realitate subiectivă şi una obiectivă?***

R: Orice realitate este subiectivă. Orice altă poziție nu constituie decât o iluzie bazată pe dualitate. Subiectivul şi obiectivul sunt unul şi acelaşi lucru, adică nimic altceva decât nişte descrieri diferite provenite din diferite puncte de percepție.

Realitatea nu este bazată pe percepție, durată, descriere, formă sau măsură. Toate aceste atribute şi altele asemenea lor aparțin percepției înseşi, care este,

în însăşi natura sa intimă, tranzitorie, arbitrară, limitată, iluzorie şi dualistă.

Î: ***Care este valoarea marilor învățători şi învățăturilor lor?***

R: Darul acestora nu este limitat la informații, fapte sau înțelepciune, ci include mai ales nivelul de putere al conştiinței din care emană acestea. Marea putere este susținută de puritatea contextului. Utilitatea multor învățături a fost distrusă de erorile din contextul în care au fost prezentate şi, astfel, semnificația lor a fost umbrită sau distorsionată. Cum ar fi putut fi târâtă altminteri omenirea în actele oribile comise în numele unei religii sau a alteia, în numele unor dogme teologice sau poziționalității? Fiecare crimă umană poate fi scuzată şi justificată (dc către cei ce caută puterea, faima, bogăția şi controlul asupra celorlalți) printr- o declarație distorsionată, care se pretinde a fi adevărată pentru că a fost luată „din Sfânta Scriptură". Mascarada dogmei învestmântate în haina adevărului a condus la distrugerea şi stingerea unor civilizații întregi; toate imperiile de acest fel au apus.

Î: ***Care este diferența de semnificație între Dumnezeu, Buddha, Hristos, Avatar, Adevăr, Iluminare, Sine, Krishna, Realitate, Conştientă, Unitate, Absolut, Totalitate, şi Divinitate?***

R: Niciuna. Diferitele forme lingvistice reflectă numai cultura din care au provenit respectivele învățături.

Î: ***Dar oare nu există diferențe între adevărurile acestor diferite învățături?***

R: în realitate, nici o diferență nu este posibilă. Toate presupusele diferențe sunt datorate numai neînțelegerilor şi nu sunt altceva decât reflectări ale limitelor contextului. Diferențele pot exista între religii,

dar nu între adevăratele învățături spirituale. Spiritualitatea unifică; religiozitatea divizează.

Î: ***Cum de poate fi posibil acest lucru?***

R: Toate adevărurile sunt autoexistente, totale, complete şi atotcuprinzătoare, fără localizare, durată sau părți. Deoarece adevărul este în sine autoexistent în totalitatea sa, sinele autoevident şi subiectiv cuprinde Tot Ceea ce Există. Totalitatea nu permite existența niciunei divizări.

Î: ***Ce este „eul”?***

R: „Eul infinit” este acea realitate subiectivă ce fundamentează eul individual şi permite experimentarea ființării, în sensul de propria existență. Ceea ce permite exprimarea cuvântului „eu” este „Eul” Absolut. S-ar putea spune că Descartes a avut dreptate, dar a formulat maxima sa invers. Adevărul nu e că „gândesc, deci exist” ci că „exist, prin urmare gândesc”.

Conştiința, sau capacitatea de conştientă, este lipsită de formă şi constituie punctul de plecare de la care poale fi identificată forma. Forma poate fi percepută tocmai în virtutea aparentei lipse de formă din spațiul vid. Putem vedea norii numai datorită clarității cerului.

Î: ***Există cumva vreo scurtătură spre iluminare?***

R: Da. Putem petrece o viață întreagă studiind toate învățăturile spirituale şi filosofice ale lumii pentru a nu ajunge în filial decât la confuzie şi descurajare. Căutați să „cunoaşteți” şi nu să „cunoaşteți despre”. „Cunoaşterea” implică o experiență subiectivă; „a cunoaşte despre” nu înseamnă decât a acumula fapte şi informații. În final, toate aceste informații şi fapte dispar şi nu mai există nimic de cunoscut. Dacă înțelegem că propriul nostru Sine este Tot ceea ce există, a existat şi va fi, ce altceva ar mai trebui să mai ştim?

Completitudinea este - prin propria sa natură intimă - totală şi completă.

Î: ***Cum este posibil acest lucru?***

R: Deoarece odată ce ai devenit ceva, nu mai ai nimic de aflat despre acel lucru. Cunoaşterea implică ceva incomplet. Ceea ce sunt este Totul. Înțelegerea faptului că suntem deja şi am fost întotdeauna Tot Ceea ce Este, nu mai are nevoie de nici o completare.

Î: ***Acest lucru suită confuz.***

R: Numai din cauză că falsul sine/eu se identifică pe sine însuşi cu limitele şi cu forma.

Î: ***Ce se poate spune despre „învățare”?***

R: Din momentul în care survine conştienta Realității, orice învățare încetează. Mintea devine tăcută. În pace şi linişte, tot ceea ce există îşi radiază propria semnificație şi propriul adevăr, dezvăluind faptul că natura existenței este copleşitor de divină. Totul îşi radiază propria esență divină ca Existența însăşi. Ceea ce Este şi ceea ce este Divin sunt unul şi acelaşi lucru. Manifestatul radiază din Nemanifestat. De asemenea, Manifestatul, în esența sa intimă este tot Nemanifestat. Nu există dualitatea manifestatului versus nemanifestatului. Toate diferențele dispar atunci când depăşim percepția, care nu constituie decât un punct de vedere arbitrar şi limitat. Percepția este aceea care crează dualitatea. Acesta este un fapt experimental şi nu o concluzie filosofică. Filosoful poate fi folositoare, dar ea nu este decât o paralelă intelectuală la realitate, în care nici o filosofic nu este posibilă.

Î: ***Atunci, despre ce anume discutăm de fapt?***

R: Descriem unele aspecte, dar în spatele acestor descrieri se găseşte realitatea subiectivă a experienței.

Î: ***Ce valoare au învățăturile şi descoperirile?***

Fiecare informație contribuie la înțelegerea şi recunoaşterea intuitivă. Adevărul este recunoscut. El se prezintă ca un câmp al conştientei ce a fost pregătit pentru a permite revelarea sa. Adevărul sau iluminarea nu sunt câştigate sau atinse. Sunt o stare sau o condiție ce se prezintă atunci când împrejurările sunt potrivite pentru acest lucru.

Î: ***Ce anume favorizează acest fapt?***

R: Smerenia are o valoare mai mare decât toate acumulările (actuale. Până ce nu am experimentat total şi complet prezența lui în Dumnezeu în totalitatea sa uluitoare şi absolută, este mai sigur să plecăm de la premisa că, în realitate, nu ştim nimic şi că toate aşa-numitele cunoştințe acumulate nu sunt altceva decât ignoranță şi mândrie. Oricine afirmă „ştiu", prin însăşi această afirmație dă dovadă de falsitate, căci, altminteri, n-ar avea o asemenea pretenție.

Î: ***De ce constituie oare cunoaşterea o piedică în calea iluminării?***

R: Gândul că „ştiu" împiedică conştiența ultimă a adevăratului „Eu sunt" Cuvântul „ştiu" este dualistic şi presupune o dihotomie între un subiect separat, „cunoscătorul" şi altceva, exterior acestuia, care urmează a fi cunoscut.

Î: ***Aşadar, nu există nici o divizare între cunoscător şi cunoscut, nici o diferență între subiect şi obiect?***

R: Aceasta este eroarea fundamentală a dualității, care presupune un punct de observație perceptual. În realitate, subiectivul şi obiectivul sunt unul şi acelaşi lucru. A spune altceva constituie numai o poziție arbitrară.

Î: ***Auzim că eul constituie de fapt blocajul în calea înțelegerii. Puteți explica aceasta?***

R: În realitate, nu există nimic de genul eului; acesta este numai iluzoriu. Este format dintr-o compilație de puncte de vedere arbitrare, alimentate rațional şi susținute de sentimente şi emoții. Aceste dorințe reprezintă ataşamentele despre care Buddha spunea că sunt lanțurile suferinței, fiul se dizolvă prin intermediul, smereniei absolute. El nu este decât o colecție de artefacte arbitrare ale minții, ce capătă forță numai prin intermediul vanității şi obişnuinței. Dacă abandonăm vanitatea gândirii, ea se dizolvă. Plăcerea vanității constituie, prin urmare, fundamentul eului - anulați-o şi atunci şi eul va dispărea. În stările mai înalte ale conştiinței, acesta devine tăcut în Prezență, în prezență, nici un gând nu mai este necesar - şi nici posibil.

Î: ***Trebuie să existe unele instrumente care să ne ajute să slăbim forța eului asupra noastră.***

R: Procesul de formare al ideilor persistă pentru că este valorizat. Observați că toată lumea are o opinie, despre absolut orice. Observați că toate gândurile sunt numai nişte puncte de vedere. Cu toții suntem îndrăgostiți de propriile noastre gânduri şi idei, chiar dacă sunt lipsite de valoare.

Î: ***Ce se poate spune despre valoarea educației?***

R: Educația dă validitate procesului gândirii şi, prin urmare, acțiunilor. Este importantă în lume, dar nu conduce la iluminare. A deveni educat este un obiectiv, a deveni iluminat este altul, mulți sunt educați, dar puțini sunt iluminați.

Î: ***Dar oare experimentarea a ceea ce suntem nu constituie o realitate?***

R: Orice separație nu este decât un artefact al gândirii. Este esențial să înțelegem că mintea experimentează întotdeauna un punct de vedere.

Î: ***Atunci, ce este iluzia despre care auzim atât de multe?***

R: Întreaga iluzie perceptuală pe care eul o consideră a fi realitatea, este în totalitate un produs al poziționalității. E foarte important să înțelegem acest lucru în conştienta noastră care trăieşte experiența. Dacă observați cu atenție, veți înțelege că atunci când mintea se aşează pe o poziție, acea poziție provine din alegere, antrenare, dorință, emoție sau din puncte de vedere politice sau religioase. Din perspectiva poziționalității moralismului, toate acțiunile şi evenimentele pot fi categorisite drept rele sau bune. Şi tocmai din poziționalitate provin toate sacrificiile inutile şi suferințele lumii.

Î: ***Care este cauza acestei erori?***

R: Judecata. Aceasta este marea vanitate a eului. Scriptura spune „Nu judeca, pentru a nu fi judecat". De asemenea „Judecata este a mea. Spune Domnul". Hristos ne-a spus să iertăm. Buddha a spus că nu există nimic de judecat, deoarece percepția nu poate vedea decât iluzia. Percepția este întotdeauna parțială şi limitată de un context arbitrar. În realitate, nici o judecată nu este posibilă.

Î: ***Este oare judecata justificabilii vreodată?***

R: întotdeauna poate fi analizată rațional. Din etică. Învățăm axioma fundamentală că scopul nu scuză mijloacele. A eşua să înțelegem această maximă fundamentală înseamnă a fi un dictator, făcând obiectul unei serioase erori spirituale. Un rezultat „bun" poate fi invocat ca scuză a oricărui comportament barbar. Acest raționament, care violează premisele spirituale, este intens folosit în societatea noastră pentru justificarea comportamentelor sancționate din punct de vedere social. Aceste încălcări subminează însăşi textura

societății şi alimentează comportamentele greşite, infracțiunile şi toate formele suferinței umane.

Î: ***Cum se poate elibera omenirea din această condiție mizeră?***

R: Calea cea mai dreaptă constă în înțelegerea naturii conştiinței înseşi. Conştienta cu privire la natura conştiinței ne catapultează dincolo de toate problemele, limitările şi strădaniile umane. Iată cel mai important subiect dintre toate ee trebuie învățate, pentru că stă la baza oricărei experiențe şi întreprinderi umane. Ştiința însăşi a progresat numai până în punctul din care nu mai poate merge mai departe fără a înțelege natura conştiinței. Astfel, astăzi există numeroase conferințe internaționale referitoare la ştiință şi conştiință, evenimente ce se bucură de mare interes şi audiență. Totuşi, aceste încercări au fost stânjenite de lipsa instrumentelor adecvate pentru explorarea culmilor inteligenței umane.

Î: ***Auzim că o piedică în calea conştiinței este dualismul însuşi. Cum poate fi depăşită această problemă?***

R: Dualitatea constituie baza artificială şi arbitrară a iluziei separației. Ea provine din poziționalitatea ce izvorăşte din judecățile noastre, eu miliardele de gânduri, valori, selectivități, prejudecăți şi opinii ale acestora.

Acestea, la rândul lor, provin din simbolism, din paradigme şi din contexte limitate. Numai printr-o limitare arbitrară a contextului se pot face judecăți de valoare şi declarații despre absolut orice. Faptul că multe opinii sunt susținute de mari mase de oameni este hipnotic. Şi puține sunt mințile care pot scăpa de chemarea autorității consensului de masă. Oamenii, în loc să privească în interior, caută instrumente de

ghidare în afara lor. Aşa cum a spus Freud, conştiința individuală se dizolvă în inconştienţa acțiunii de masă. Moralitatea este redusă la tăcere de isteria maselor.

Puțini sunt aceia care pot rezista propagandei mass-media. În cele din urmă, adevărul iese la iveală dar. de obicei, este prea târziu. Cât de adesea eroarea umană este ceea ce stă la baza tragediilor este revelat de frecventele cazuri în care, pe baza probei testelor ADN, se revine asupra justificării condamnării unor acuzați, dintre care unii au fost condamnați chiar la pedeapsa capitală. Mărturia în instanță ține de percepție şi, dat fiind că percepția constituie principala sursă a erorii, este de înțeles că aşa-numitul sistem juridic este predispus la erori. Adevărul nu poate fi obținut prin sufragii. Concluziile juriului nu sunt decât nişte opinii, nu fapte. Emoțiile orbesc percepția şi garantează eroarea. Astfel, dualitatea este o separație a adevărului şi erorii, provenită din vanitatea percepției şi eului.

Î: ***Cum anume rezultă percepția în dualitate?***

R: Selectivitatea arbitrară rezultă într-o poziționalitate, care reprezintă un punct de vedere ce polarizează artificial unitatea Realității în nişte părți aparent separate. Aceste părți sunt numai aparente pentru că, în Realitate, nimic nu se separă. Separarea în părți are loc exclusiv în minte - nu şi în Realitate. Astfel, sfârşim vorbind despre „aici" şi „acolo", sau despre „atunci" şi „acum", după cum ne selectăm în mod arbitrar anumite porțiuni din curgerea vieții pe care le numim „evenimente" sau „întâmplări". O consecință serioasă a acestui proces mental este aceea a generării unei false înțelegeri a cauzalității. Şi tocmai această neînțelegere conduce la nesfârşitele probleme şi tragedii umane.

Î: ***Observ că insistați foarte mult asupra clarificării naturii cauzalității.***

R: într-o încercare de a reuni ceea ce a fost separat din punct de vedere conceptual în procesul elaborării şi dezvoltării artefactelor mentale, cauzalitatea este inventată pentru a explica ceea ce se înțelege azi prin „relație". În realitate, există numai identitatea; nu există nici o cauză a ceva şi nici nu este nevoie de paradigma newtoniană a cauzalității lineare (fundamentată tocmai pe ideea existenței unor „cauze"). În realitate, totul este deja complet, iar unitatea totală este dincolo de timp, spațiu, separație ori definire. Este evident că nimic nu cauzează nimic, pentru că aceasta ar aduce în discuție existența unei separații dualiste în timp şi spațiu, care e imposibilă.

Manifestatul devine manifestat prin intermediul creației. Toate lucrurile *sunt* în virtutea esenței lor în expresia sa ca existență. Tot ceea ce putem observa noi sunt condiții.

E relativ uşor să înțelegem următorul aspect: „cauza" a tot ceea ce există este totalitatea întregului univers, de-a lungul timpului, fiind ceea ce este în toate expresiile sale ca existență. Prin urmare, fiecare „lucru" exista ca o expresie a identității, iar esența tuturor lucrurilor radiază prin simpla prezență a acestora. Toate lucrurile sunt autocrate, prin expresia divină ca existență. Prin urmare, nici un lucru nu poate fi decât ceea ce este, grație totalității întregului univers. Un fir de praf n-ar putea fi acolo unde este în lipsa curenților de aer, care presupun existența unei încăperi care, la rândul ei, presupune o clădire, un continent, o planetă, un sistem solar, o galaxie, un univers ş.a.m.d.

Toate afirmațiile minții sunt subiective. Nu există vreo progresie lineară a evenimentelor, succesiunilor sau

cauzărilor. Totul radiază aşa cum este, ca expresie a existenței. Totul e autoexistență şi, prin urmare, nu depinde de nimic altceva decât de sine însuşi.

Î: ***Să fie oare eul „rău" ?***

R: Problema eului nu e că ar fi rău, ci numai că este limitat şi distorsionat, A privi cui ca pe un duşman înseamnă a deveni polarizat, a implica un conflict, vinovăție, mânie şi ruşine. Poziționalitățile vin în sprijinul eului. Prin lărgirea contextului, contrariile sunt depăşite şi problemele sunt dizolvate. Smerenia înlătură bastioanele eului formate din judecăți, poziționalități şi moralism. În Realitate, nu pot exista în nici un fel contrarii, după cum nu există nici câştigători sau perdanți.

În cadrul lumii iluziilor, lucrurile (de exemplu, statisticile) depind de cum anume sunt stabilite şi definite limitele. Prin schimbarea clasificărilor, şi statisticile se vor schimba. Astfel, rata presupusă a criminalității din Statele Unite poate fi făcută să pară ridicată sau scăzută, în funcție de presiunile politice, prin includerea sau excluderea anumitor aspecte din respectivele statistici. Prin acest procedeu, orice fenomen social poate fi făcut să pară ridicat ori scăzut. Prin urmare, lumea descrisă de percepție este arbitrară, iar realitatea socială devine orice dorim să poarte acest nume. Definiția defineşte percepția şi corolarul este în aceeaşi măsură adevărat.

Î: ***Ce efect are gândirea asupra percepției?***

R: De obicei, gândirea îmbracă forma limbajului. Limbajul este bazat pe etichetarea celor rezultate din separarea şi fragmentarea anterioară a întregului. Gândirea şi artefactele minții sunt un dialog şi o expresie a dualității. Putem întreba cine sau ce anume

gândeşte - şi în folosul cui. Cine anume e vorbitorul şi cine ascultătorul?

Î: ***Care este diferența între eu şi minte?***

R: în realitate, sunt unul şi acelaşi lucru. Cu toate acestea, termenul „eu" este folosit în general pentru a descrie anumite aspecte ale minții, dar poate fi definit într-un context mai general drept sursa şi procesul gândirii.

Î: ***Ce relație există între minte şi meditație?***

R: Scopul meditației este să depăşească mintea, artefactele şi percepțiile limitate ale acesteia, depăşind prin aceasta dualitatea şi devenind tot mai conştientă de întreg.

Gândirea porneşte de la o lipsă; scopul său este acumularea. În totalitate, nu lipseşte nimic. Totul este complet, total şi întreg. Nu există nimic la care să le gândeşti şi nici măcar un motiv pentru care s-o faci. Nu se ridică nici o întrebare, iar răspunsurile nu sunt nici de trebuință, nici căutate. Totalitatea este completă, satisfăcătoare, fără vreo incompletitudine.

Î: ***Ducă gândurile reprezintă fragmente şi artefacte ale dualității, cum pot fi transpuse învățăturile spirituale într-un limbaj, fără a le interpreta greşit prin acesta?***

R: Conceptele au anumite nivele de putere ce pot fi calibrate. Cu cât este mai mare acest nivel de adevăr, cu atât mai mare este şi puterea. Energia conceptului provine din adevărul său, la care se adaugă nivelul conştiinței celui care-l enunță. Neajutală de o energie superioară (cum ar fi cea a unui mare învățător), eul/mintea nu se poate transcende singură.

Î: ***Multe învățături sună ambiguu, generând confuzii.***

R: Ambiguitatea însăşi este iluzorie. Toate ambiguitățile se dizolvă în prezența înțelegerii. În cadrul adevărului, nu sunt posibile controverse.

Î: *Cum se poate uşa ceva?*

R: Pentru simplul fapt că numai ceea ce există are o realitate. Nu există „adevăr versus fals". Ceea ce numim „falsitate" nu are nici existență, nici realitate, doar ceea ce e adevărat are existență. Orice altceva este o iluzie.

Î: *Puteți să-mi mai dați şi un alt exemplu?*

R: Contrariile nu există în Realitate. Ele nu sunt decât concepte ale limbii şi ale minții. Să luăm, de exemplu, contrariile evidente ale întunericului/luminii. În realitate, nici nu există întuneric, există numai lumină. Condițiile ce pot fi descrise corect drept lumină pot Ei sau nu prezente, sau lumina este prezentă în anumite grade, prin urmare orice lumină sau lipsă a acesteia poate fi definită numai în termeni de prezență într-un anumit grad sau altul al luminii (sau de absentă a acesteia). Astfel, *există o singură variabilă* - şi anume prezența sau absența luminii.

Nu este posibil să împrăştiau întunericul. Este posibil însă ca, prin intermediul limbajului, să numim lipsa luminii întuneric, dar acesta din urmă nu are nici o existentă în Realitate.

Să mai dăm un exemplu - a avea sau nu bani. În acest caz, singura variabilă este prezența sau absența banilor. Termenul „sărăcie" implică această absență, dar nu reprezintă un lucru în sine. Sărăcia nu poate fi o „posesie".

Nu există suişuri sau coborâşuri în Realitate. Acestea suni denominări ce provin dintr-o poziționalitate arbitrară. Ele nu există în Realitate. Aşa s-a şi format, de altfel, întreaga lume iluzorie a eului - din poziționalitate, alături de o naivitate ce presupune că

aceste contrarii au o existență independentă. În realitate, nu trebuie să diferențierii între „ce este” şi „ce nu este” - tot ce trebuie să facem e să afirmam că ceea ce este, *este.* Prin urmare, falsitatea nu trebuie negată, ci doar adevărul trebuie afirmat.

Î: ***S-ar părea că trecerea de la percepție şi dualitate la Realitate e una dificilă şi reclamă reprogramarea întregii minți. Este posibil acest lucru?***

R: O mişcare majoră în evoluția conştiinței, numită în mod tradițional „depăşirea contrariilor” are darul de a induce un salt rapid al conştientei. Să examinăm mai multe exemple ce sunt uşor de înțeles. Presupusele contrarii ale căldurii şi frigului se dizolvă în recunoaşterea faptului că singurul lucru real este prezența sau absența căldurii. Nu spunem că *a apărut frigul,* ci că *a dispărut căldura.* Dacă ea este prezentă, numim această condiție căldură. Frigul nu înseamnă decât absența căldurii; el nu există în sine. Nu putem spune că în cameră există non-căldură. Nu putem spune că o absență este prezentă, sau că lipsa există.

Îngăduiți-ne să mai dăm un exemplu: acela al contrariilor vizibilului versus invizibilului. Este evident că invizibilul nu e ceva care există independent, aşa că se iveşte următoarea întrebare: prin ce mijloc vizibil?

Un alt exemplu ar fi acela al contrariilor evidente de prezent/absent. Prezenta este o realitate ce poale fi confirmată, absența nu e o condiție ori o stare în sine. Nu putem spune că absența există.

Î: ***Acestea par totuşi abstracte. N-ați putea da un exemplu mai concret?***

R: Electricitatea este sau nu pornită. Ea nu cunoaşte ideea de a nu exista. Inexistența electricității nu este decât o convenție de limbaj. Tot ceea ce poate

face telegraful este să trimită „semnale”, el nu poate transmite „lipsa acestora”. La fel, viața poate fi sau nu prezentă - moartea nu are o existență independentă.

Î: ***Ne-ați putea da un exemplu experimental nou verbal?***

R: Există o demonstrație foarte simplă şi interesantă a acestui principiu. Cea mai mare parte a oamenilor sunt familiari într-o oarecare măsură cu ştiința kinesiologiei. O simplă demonstrație arată că ceea ce este pozitiv ori adevărat induce o întărire a tonusului muscular al corpului, iar ceea ce nu e adevărat ori negativ, fals, induce o slăbire a tonusului muscular. Pentru mintea naivă, pare că răspunsul kinesiologic este pozitiv ori negativ, respectiv fals ori adevărat. În realitate, aşa cum se întâmplă şi cu electricitatea, ceea ce există sau este adevărat are putere, iar răspunsul kinesiologic e pozitiv. Ceea ce nu are existență sau e fals, nu are energie ori putere. Cu alte cuvinte, nu există nimic de genul falsității, care să genereze slăbirea subiecților. Ceea ce induce acest lucru este absența puterii sau energiei, adevărului.

În mod similar, cea care face un motor „să meargă” este electricitatea. Atunci când aceasta e deconectată, motorul se opreşte. Nu există nimic de genul „non-electricității” care să inducă oprirea motorului. Tot ceea ce nu are o existență în Realitate nu este decât un produs iluzoriu al minții şi nu are o existență independentă. Prin urmare, e inutil să căutăm un univers obiectiv şi independent, pentru că acest lucru nu e posibil. Tot ceea ce există, există numai ca experiență subiectivă. O realitate independentă şi obiectivă nu poate fi nici confirmată, nici negată. Oricare dintre aceste afirmații constituie doar o poziționalitate.

Nimeni nu se poate sustrage subiectivității pure a propriei experiențe.

Î: ***Care este scopul eului?***

R: Nu se poate spune care e scopul său, ar fi doar un raționament teleologic. Cu toate acestea, funcția sa principală e organizată spre autoperpetuare, pentru a se menține iluzia unui „Eu" separat, dotat cu existență şi unicitate proprie. În consecință, el este subiectul durerii, suferinței şi fricii de moarte. Astfel, eul transmite strategiile sale de supraviețuire în multiplele expresii ale acestora, de genul acumulării, fricii de a pierde şi anxietății referitoare la destinul său ultim. •

Î: ***Care este cea mai importantei consecință a funcției eului?***

R: Credința conform căreia există un „făptaş" în spatele acțiunilor, un „gânditor" în spatele gândurilor, o entitate care „simte" în spatele simțurilor. Toate acestea sunt iluzii şi consolidează credința că omul este o entitate separată şi distinctă, care face obiectul naşterii, morții şi karmei. Credința că suntem o entitate separată generează teama care, la rândul ei. consolidează toate tendințele de supraviețuire, precum şi mecanismele fundamentale ale oului de lăcomie, dorință, invidie, mândrie, ură şi vinovăție. A considera că suntem o entitate separată şi finită crează automat o dualitate bazată pe „eu" versus „non-eu", „aici" versus „acolo", „acum" versus „atunci", ş.a.m.d..

Î: ***Care este, atunci, modul fundamental de autopropagare a eului?***

R: Având credința că este o entitate separată, cui rezistă acestei iluzii bazate pe teama sa de non-existență. Teama sa e aceea de a ajunge la un punct final şi de a nu supraviețui în timp. Noțiunea sa de realitate este foarte limitată, iar cui nu ştie ce se află

dincolo de el. tul nu poate experimenta Infinitul şi nici cunoaşte Prezența subtilă care îl va înlocui, fiul se cramponează de un „eu” mic, personal, pentru că nu are nici o cunoştință sau experiență conştientă a păcii şi bucuriei infinite ale marelui „Eu”, care intră în conştientă şi îl înlocuieşte.

Eul nu poate fi învinuit pentru ignoranța sa. El nu are nici o idee asupra faptului că dincolo de parametrii săi limitați mai există ceva. Depăşirea propriilor limite şi granițe autoimpuse nu reprezintă un scop care să provină de la *eul* însuşi. Neajutat, eul nu se poate transcede pe sine şi nici nu poate dizolva propriile limite şi rețineri. El este asemenea unui trib izolat, care nu este conştient de faptul că, dincolo de el, se găseşte o întreagă lume.

De obicei, membrii societăților primitive se referă la ei înşişi ca la „Oamenii Pământului”. fiul nu este nici rău şi nici un duşman, ci doar o iluzie care trebuie abandonată pentru a fi înlocuită de ceva mult mai bun.

Î: ***Dacă eul este aşa cum l-ați descris, cum anume poate surveni iluminarea?***

R: Aceasta este funcția spiritualității, care informează, educă, inspiră, conduce şi ajuta explorarea conştiinței dincolo de restricțiile experienței oului. Cei care au mers mai departe pe acest drum către conştienta superioară relatează lumii descoperirile lor şi-i invită pe cei interesați să-i urmeze.

Deşi, din punct de vedere statistic, iluminarea este destul de puțin frecventă, ea se petrece suficient de adesea pentru a exista un corp colectiv de învățături cu o profundă influență asupra întregii omeniri. Fiecare ființă iluminată, prin propria sa radiație energetică recontextualizează şi extinde în linişte paradigma conştiinței umane. Faptul că este posibilă atingerea

nivelelor superioare ale conştiinţei inspiră orice cunoaştere, creând contextul general al experienţei umane. Dorința de progres este înnăscută în toate societățile şi culturile, atât la nivel individual, cât şi colectiv. Strădania umană e cea care crează istoria civilizației, prin eforturile oamenilor de a deveni mai buni. Strădania însăşi este prezentă chiar şi în frecventele erori comise.

Î: ***S-a spus că lumea pe care o vedem şi experimentăm constituie o proiecție a minții şi nu are o existență independentă. Eu există numai ca percepție. Cum poate fi explicat acest lucru?***

R: Putem începe de la un exemplu simplu. Auzim că există o „problemă" în lume, ori că observatorul are o „problemă". Este relativ uşor să vedem că toate problemele există numai în mintea observatorului, ca rezultat al îmbrățişării unui punct de vedere arbitrar. Toate „problemele" sunt produse ale minții şi nu există în lume.

Dorințele şi alte pasiuni lumeşti, precum şi sistemele de credință rezultă din selectivitatea percepției. Examinați aşa-numitele „semne zodiacale" şi „constelații" care se presupune că există pe cer. Dacă fotografiați cerul înstelat din timpul nopții şi-l priviți fără idei preconcepute, devine evident că se pot trasa unele linii arbitrare între oricare grup de puncte luminoase, astfel încât să se producă o figură familiară sau o formă geometrică. Se poate trasa conturul unui câine, unei pisici ş.a.m.d. În realitate acestea nu există în spațiu; de fapt, nimic de genul constelațiilor nu există decât în imaginația observatorului. Dintr-un punct de observație diferit, nici una dintre constelațiile faimoase cu nume fanteziste nu poate fi zărită.

Î: ***De ce există atunci o asemenea pletoră de observații şi sisteme de credință eronate?***

R: Limbajul crează şi defineşte modelele de gândire şi formele care apoi sunt proiectate asupra lumii. El este un obicei antropomorfic. Vedem un copac înalt lângă unul mai mic şi spunem: „copacul cel mare îl sufocă pe cel mic şi îi ia lumina soarelui". Sau spunem că a fost o furtună puternică, că respectivul copac e frumos în vreme ce acela mai mic decât el este deformat şi urât.

Afirmațiile antropomorfice naive sunt foarte răspândite. Atunci când spunem despre ceva că este bun, vrem să spunem de fapt că dorim respectivul lucru. Când spunem despre ceva că este rău, de fapt înseamnă că nu ne place.

În sine, lumea nu conține obiecte, adverbe sau prepoziții, nici secvențialități, evenimente sau întâmplări. Chiar şi toate verbele sunt inadecvate. Nimic nu „face" o acțiune sau alta. Chiar şi substantivele sunt surse ale iluziei perceptuale, de vreme ce ele instituie o selecție arbitrară a granițelor şi calităților care au o existență exclusiv în mintea observatorului. Ceea ce este dificil de înțeles este că totul este total şi complet în sine şi există în propria sa identitate de sine. Nici un lucru nu există şi, chiar dacă ar putea exista, nu *este* numele care îi este atribuit. A spune: acesta este un scaun" înseamnă a nega completitudinea, totalitatea şi absoluta identitate de sine a tot ceea ce există. A spune: „acesta este un scaun" înseamnă a afirma că A este de fapt B. Numele, imaginea şi ideea unui scaun sunt ceva diferit de .Ceaunul însuşi. Mintea este atrasă cu uşurință în capcana nominalizărilor şi convențiilor de limbaj. Abstracțiunile reprezintă convenții de limbaj, ele nu au o existență separată. Limbajul este o metaforă.

Cu toții suntem familiarizați cu imaginile din spatele imaginilor. Copiii adoră să găsească figurile ascunse într-o imagine mai mare. Mintea face acest lucru în mod constant, mereu şi mereu, din obişnuință. Lumea perceptuală este formată din forme şi imagini familiare, ținute laolaltă de sisteme de gândire şi energizate de emoții. Dacă obiectul sau situația sunt plăcute sau urâte, temute sau admirate, considerate frumoase sau inestetice, depinde în totalitate de observator. Aceste calități nu există în lume: adjectivele nu au o existență reală.

Pe măsură ce conştiința evoluează spre nivelele superioare, lumea îşi schimbă aparența şi comportamentul. Atunci când conştiința atinge nivelele calibrate în marjele superioare ale valorii 500, frumusețea şi perfecțiunea lumii radiază şi devin evidente. Forma şi aparenta separație încep să dispară şi tot ceea ce există este văzut a fi interconectat şi continuu. Ajunşi aici. devenim martorii eternului miracol al creației atemporale, fot ceea ce există este văzut ca fiind întreg, perfect şi complet. Odată cu înțelegerea identității de sine, tot ceea ce există este văzut a fi de o perfecțiune absolută, în expresia esenței sale divine. (Imperfecțiunea există -numai în minte. În lume nu există nici o imperfecțiune.

Pe măsură ce nivelul conştiinței depăşeşte valoarea 600 şi atinge nivelul 700 şi chiar nivelele superioare acestuia, lumea însăşi dispare. Există numai nemanifestatul. Manifestatul există numai ca percepție. Realitatea absolută este ca însăşi lipsită de formă şi, prin urmare, prezentă în toate formele.

Î: ***Poate fi cineva antrenat să atingă aceste nivele ale conştientei?***

R: Aceste înțelegeri nu sunt *atinse,* ele se autorevelează. Învățarea spirituală nu se petrece într-o progresie lineară şi logică. Cea care deschide conştiința şi autoînțelegerea este mai degrabă familiaritatea cu principiile şi disciplinele spirituale.

Nimic „nou” nu este învățat ci, ceea ce există deja se prezintă ea fiind complet evident.

CAP. XIII - *Explicații*

Întrebare: ***Care este cea mai bună atitudine pentru lucrarea spirituala?***

Răspuns: O poziție de tip „Vin" persistentă şi neclintită. Lucrarea constă din a înțelege, precum şi dintr-o atitudine generală de a fi permisie şi nu de a primi. Fiți conştienți de faptul că orice ați căuta este prezent şi înnăscut (invizibil şi liniştit) în Tot Ceea Ce Există. Aceasta este o condiție indispensabilă a existenței însăşi. Este calitatea cea mai importantă şi mai semnificativă, matricea absolută şi ireductibilă a oricărei ființări.

Fiind luată ca atare, semnificația sa este scăpată din vedere. Pentru înțelegerea condiției existenței înseşi. Conştiența constituie o premiză necesară. Divinitatea este calitatea intrinsecă şi înnăscută, precum şi esența conştientei, existenței. Atunci când este descoperită, nu mai poate fi pierdută niciodată. Cunoaşterea este tăcută, lipsită de cuvinte şi radiază în forma revelației. Ea se prezintă pe sine într-o completitudine şi finalitate totală. Nu este nici vagă, nici obscură, ci puternică şi copleşitoare.

Prezența dizolvă orice separație. Este experimentată ca şi cum am ieşit în afara timpului. Orice succesiune încetează, de parcă orice timp şi creație ar fi prezente total şi deopotrivă în momentul *Acum.* Tot ceea ce a fost sau ar 1! putut să fie este deja total prezent şi complet. Tot ceea ce poate fi cunoscut este deja cunoscut. Potențialitatea deja există. Orice gând încetează şi, prin urmare, toate categoriile gândirii (precum timpul, spațiul, distanța şi durata) încetează şi devin neaplicabile.

Lumea arată în mod literal diferit. Totul este văzut ca având o adâncime mult mai mare. În conştiință, totul este viu şi radiant.

Tot ceea ce există este conştient de propria sa existentă şi totodată de conştienta tuturor lucrurilor. Nimic nu este inert în mod înnăscut.

Î: ***Care este concepția spirituală care se potriveşte cel mai bine căutării sinelui?***

R: Este o atitudine, chiar o „mudră" pentru că este poziția conştientei sau a observării. Este pasivă în mod activ, întrucât atitudinea permisivă Yin este consecventă şi de neclintit. Nu ar trebui să încercăm să „vedem" ceea ce este evident, ci numai să înlăturam orice obstacol cum ar fi opiniile, credințele, categoriile mentale, comentariile, nerăbdarea, ori încercările minții de a anticipa şi controla următoarea secundă a experienței.

Pe când eram copii încercam cu toții să „vedem imaginea ascunsă" dintr-o oarecare formă de artă pictorială - şi aceasta ne apărea exact atunci când încetam să mai încercăm. Tufişul se transforma într-un leu zâmbăreț, de exemplu. A încerca înseamnă a-ți îmbunătăți percepția, fapt care generează îngustarea viziunii şi, astfel, o limitare şi mai mare.

Este paradoxal să cauți ceva invizibil. Este vorba mai mult de o identificare cu Tot Ceea ce Există, cu însuşi substratul existenței. Prin observație, devine evident că toate fenomenele emoționale, mentale şi conceptuale se întâmplă în mod spontan, ne fiind cauzate de nici o persoană.

Sinele constituie câmpul total şi tot ceea ce este conținut. Conştiința este calitatea prin care Sinele se face cunoscut, se lasă cunoscut şi se exprimă. Dumnezeu este Tot Ceea ce Există, fără nici o excepție, fără dimensiune sau spațiu, întotdeauna şi pretutindeni

egal - imagine, sunet, spațiu, obiecte, forme, cele fără formă, vizibilul, invizibilul, solidul, lichidul. Nu există nici un contrariu al lui Dumnezeu. Dumnezeu este deopotrivă Totul şi nimic, prezent în mod egal în forme şi în cele lipsite de formă.

Î: ***Cum pot fi depăşite contrariile.***

R: Aceasta este o întrebare frecventă. Înțelegeți că toate contrariile nu sunt decât aspecte ale convenienței şi nu au o existență proprie. Ele sunt o iluzie creată de adoptarea sau alegerea aleatorie a unui punct de observație. Singura lor valoare este operațională pentru un punct de referință al intenției sau scopului acțiunii. Faptul că ar putea avea o anumită utilitate operațională ne duce la falsa presupunere că au şi o existență de sine stătătoare - şi nu doar una proprie unui punct de vedere descriptiv.

Toate poziționalitățile depind de definiție şi toate definițiile nu constituie decât convenții apărute de-a lungul timpului. Toate conflictele se nasc din poziționalitate. Dintr-un punct de vedere superior, toate perechile alternative de poziționalilăți sunt irelevante. Toate se bazează pe presupoziția unei acțiuni viitoare teoretic posibile. Cea mai evidentă este cea a posibilității alegerii. Dacă nu este dorită sau potrivită nici o valoare potențială, nici o acțiune, calificare sau alegere, atunci contrariile încep să-şi piardă sensul.

Din rațiuni de uşurare a comunicării între entități separate sau puncte distincte, definițiile uzează din plin de discriminare, în Realitate, unde nimic nu este separat de altceva, nu există nici o informație necesară şi nici spații sau goluri de acoperit. Nu există nici emițător, nici receptor, după cum nu există nici fragmente sau porțiuni de informații care ar putea fi comunicate.

Comunicarea este importantă numai în lumea percepției, unde totul pare a fi separat. În Realitate totul este deja cunoscut de către tot ceea ce posedă calitatea existentei. Nu sunt deloc necesare mesaje, aşa cum oceanul nu are nici o nevoie de cunoaşterea conceptului de umiditate pentru a Ti el însuşi.

Î: ***Oare verbalizările sunt înşelătoare?***

R: Dacă sunt clare, ele pot fi foarte folositoare ca punct de plecare pentru a delimita natura şi direcția căutării. Verbalizarea ajută la stabilirea unui context, care apoi, treptat, devine non-verbal şi mai cuprinzător. Informația clară salvează din timp şi grăbeşte căutarea fructuoasă, indicând rutele a căror urmare ar risipi timpul. Atunci când ştii în ce dulap din casă sunt pantofii, nu mai pierzi vremea căutând în toate dulapurile. O busolă bună te poate salva de la rătăcire, după cum şi o hartă precisă are darul de a elimina multe căutări inutile şi frustrante.

Î: ***Cum se poate vedea dincolo de contrariile dualității?***

R: Omniprezența şi totalitatea lui Dumnezeu exclud orice altă alternativă şi constituie tot ceea ce este posibil. Dumnezeu ca „vid" este Dumnezeul nemanifestat al potențialității infinite neexprimate, fără formă, invizibilă şi intangibilă. Este infinitul Brahman, transcendentalul Krishna, mai presus de existentă sau ființă. Este sursa nenăscută şi neexprimată. Din nemanifestat se naşte totalitatea, care este Dumnezeul exprimat în forma Creației sau Totalității.

Dumnezeu este tot ceea ce este prezent - atât manifestat, cât şi nemanifestat - vid şi totalitate, vizibil şi invizibil, potențial şi actual, exprimat şi neexprimat.

Dansul lui Shiva constituie tocmai aparenta apariție sau dispariție a acestor contrarii aparente, care nu sunt

decât alternativele unui punct de vedere. Ele se petrec şi se succed la fel cum apariția holoramei este determinată de poziția observatorului şi nu de o mişcare sau schimbare a holoramei înseşi. Să folosim ca exemplu conceptul de temperatură, care include în sine toate posibilitățile, în cadrul cărora nu este nici cald, nici frig; aceste denominări apărând numai prin folosirea definițiilor şi a unei perspective arbitrare.

Odată cu această înțelegere, putem vedea limpede că toate aparentele alternative nu sunt decât nişte opțiuni ale punctului de vedere sau ale definiției. Orice definiție este în mod fundamental subiectivă. Astfel, nu există nimic exterior pe care am putea arunca vina. Nu poți fi victima unei furtuni sau a unei avalanşe; eşti observator şi participant al unui fenomen real. Nu poți ii. prin urmare, victima vieții. Tot ceea ce poți face este să consideri că o anumită condiție este favorabilă sau nu, dorită sau nu. Prin urmare, toată ura, răzbunarea, ciuda, resentimentul şi furia sunt, de fapt, lipsite de o bază reală, fiind prezente numai în imaginație.

Cu toții suntem expuşi vieții, în expresia acesteia de natură sau interacțiune umană, numită societate. Această interacțiune este impersonală, iar vicisitudinile vieții sunt imposibil de evitat. Acest lucru poate fi deopotrivă motivam şi depresiv, în funcție de punctul de vedere al fiecăruia. Fără poziționalități, viața poate fi senină şi interesantă. Favorizează creşterea şi înțelepciunea şi nu autocompătimirea şi amărăciunea. Oricine este liber să facă o alegere. Ploaia nu poate determina fericirea sau dezamăgirea cuiva. Abandonarea poziționalității şi dorințelor are darul de a aduce pacea în orice împrejurări.

Î: ***Doar oare opiniile şi poziționalitățile rațiunii nu sunt considerate reale?***

R: Ele sunt în primul rând convenienţe. În realitate, nu sunt decât indulgenţe de sine. De asemenea, toate resentimentele nu sunt altceva decât indulgenţe de sine ale sentimentalităţii, emoţionalităţii şi melodramei. Ajungem să fim victime sau martiri sau ne imaginăm a fi tragici sau eroici. Există nenumărate explicaţii plauzibile sau scuze pentru a explica sau justifica absolut orice comportament sau răspuns uman. Reactivitatea este condiţionată şi în acelaşi timp selectivă. Aceste tentaţii de a fi copilăros trebuie depăşite de căutătorul spiritual serios, care le vede în adevărata lor lumină şi refuză să se lase atras de jocurile emoţionale. La un anumit nivel, se poate vedea că toate acestea sunt false. În realitate, ele nu sunt decât actele şi produsele noastre, deşi noi nu suntem conştienţi că sunt numai atât.

Pacea constituie în mod literal o alegere şi o decizie, deşi una nepopulară în societatea noastră, în ciuda retoricii abundente circumscrise acestui termen. Decizia de a trece peste aparentele inechităţi ale vieţii, în loc să reacţionăm la ele, constituie o alegere.

Î: ***Ce se poate spune despre problemele sociale?***

R: A fi un reformator social este o carieră total diferită de cea a căutării iluminării. Este bine să reamintim faptul că progresul spiritual influenţează din interior tot ceea ce există, în vreme ce forţa nu încearcă să schimbe decât exteriorul. Abandonarea unei ranchiune sau doleanţe personale constituie o acţiune mult mai meritorie pentru societate decât toate marşurile şi sloganele. Persoanelor avansate din punct de vedere spiritual le este indiferent dacă oamenii sunt sau nu de acord cu ele, dat fiind că ele nu mai încearcă vreo nevoie de a căuta în afara lor validarea propriilor opinii.

Î: ***Ce anume înseamnă intrarea într-o stare extatică? Ce se întâmplă atunci?***

R: Sentimentul de a fi dizolvat într-o iubire intensă şi infinită este copleşitor. Nu mai există nici dorința şi nici capacitatea de a ieşi din această stare neajutat. Toate funcțiile corpului încetează, chiar şi respirația însăşi poate înceta, revenind numai ca răspuns la o stăruință a unei persoane foarte dragi. Cu toate acestea, nu este obligatoriu să faceți astfel, deoarece părăsirea corpului constituie şi ea o opțiune.

În acest caz, întru recunoaşterea iubirii, respirația a reînceput. Probabil că a fost decis astfel din considerente karmice. Cu toate acestea, alegerea a fost făcută în cunoştință de cauză că orice reîntoarcere în lumea fizică era numai temporară, precum şi că disoluția supremă în iubirea infinită era sigură şi inevitabilă. În comparație cu eternitatea acestei stări infinite, o scurtă întoarcere în domeniul formei şi materiei părea neînsemnată.

Î: ***Şi ce s-ar întâmpla dacă nu este nimeni prin preajmă cure să ne roage să ne întoarcem în viața pământească?***

R: Dacă există sau nu o asemenea persoană este un fapt care depinde probabil de karmă, circumstanțe, condiții, voința divină, precum şi de interacțiunea întregului univers. Dacă nu există nimeni care să ne recheme, atunci corpul moare, lucru care la acel moment este destul de agreabil. Atunci când Ramana Marharshi a intrat spontan în starea de extaz, el nu a fost descoperit o lungă perioadă, răstimp în care a fost muşcat grav de multe insecte, rămânând fără alimente multe zile. A fost rugat apoi stăruitor să mănânce şi să bea. bl a răspuns încet şi, în cele din urmă, a reînceput

să se mişte şi să funcţioneze. Cu toate acestea, el nu a vorbit pentru încă doi ani.

Î: ***Există oare nivele diferite ale stării de înțelegere?***

R: fix istă diferite nivele ale samadhi, care au fost descrise în mod tradițional cu ajutorul unor termeni din limba sanscrită.

Există o stare transcedentală, dar care durează numai atâta vreme cât ochii celui/celei care o experimentează sunt închişi, în meditație. Există şi o stare mai intensă a samadhi, care continuă să dureze în timpul stării meditative chiar şi după ce ochii au fost deschişi şi mai există încă o stare mai avansată, care persistă chiar şi atunci când devotatul se scoală şi poate umbla şi îndeplini funcțiile simple. Aceste stări se reflectă într-o electroencefalogramă ca unde „alfa" care sunt mult mai lente decât undele „beta" caracteristice conştiinței obişnuite. Starea şi mai avansată constă într-o conştientă permanentă, care persistă continuu, astfel încât este posibilă reîntoarcerea şi funcționarea în lume, după cum este determinat de karmă, decizie anterioară, alegere sau acord al voinței. Cel care se întoarce apoi în lume este numit înțelept şi poate funcționa în rolurile de vindecător, învățător şi sursă de informație.; Electroencefalograma înțelepților iluminați este dominată de unde „theta" lente (4-7 pe secundă), lucru care face ca funcționarea acestora în lumea obişnuită să fie destul de dificilă.

În această stare, alegerea de a părăsi lumea în orice moment persistă şi se constituie într-o opțiune permanentă şi deschisă, ca şi cum ar fi parte a unui acord tacit sau chiar a facultății cunoaşterii. Nu există nici o obligație de a persista sau de a continua.

Î: ***Atunci, cum poate fi reluată viața pământeasca?***

R: După un număr de ani, readaptarea survine prin reînvățarea stilurilor de comunicare şi o adaptare suficientă la afacerile umane pentru a putea funcționa. Istoria recentă trebuie recuperată. Acest lucru poate fi realizai cumpărând un televizor, urmărind ştirile şi citind ziarele. Există un dialog permanent în cadrul câmpului general al conştiinței umane (care pare a poseda calitatea transparenței în chiar esența sa), iar prin recunoaştere, el oferă aspecte față de care avem posibilitatea de a răspunde.

Î: ***Ce anume persistă?***

R: Prezența şi conştienta sinelui suni mereu prezente. Personalitatea reziduală interacționează cu aşteptările lumii pentru a rămâne „corespunzătoare" şi a nu genera comentarii în sensul unei ieşiri din sfera normalității. Deşi această normalitate este învățată şi voluntară, ca necesită cheltuirea unei energii, precum şi focalizarea atenției asupra formei. Interacțiunea cu formele vieții umane poate fi realizată numai pentru anumite perioade de timp, putând părea chiar extenuantă, dat fiind că nu mai constituie starea naturală.

Nu toate cerințele sau dorințele lumii pot fi îndeplinite, astfel încât se tace simțită tendința de a conserva energia, în scopul de a veni în întâmpinarea nevoilor şi nu a dorințelor, înțeleptul persistă numai ca un vehicul al cărui scop este trasat de către voința divină exprimată prin intermediul sinelui. Acesta nu este decât un martor al acțiunii, care se petrece spontan. Corpul continuă să acționeze ca o păpuşă vie care se comportă uman. Nevoile sale sunt îndeplinite automat, prin interacțiunea sa cu universul.

Î: ***Există vreun regret?***

R: Nu, regret nu dar există conştienţa faptului că, adesea, aşteptările şi dorinţele lumii nu pot fi îndeplinite.

Î: ***Ce anume aţi specifica prin termenul „funcţia mea”?***

R: A fi ceea ce sunt şi a explica acest lucru cât mai clar cu putinţă, pentru a facilita trezirea spirituală a lumii şi a contribui astfel la alinarea suferinţelor umanităţii. Câmpul energetic care acompaniază această funcţie contribuie în sine şi în tăcere la îmbunătăţirea vieţii umane şi la diminuarea suferinţelor omenirii, fapt care - prin el însuşi - constituie o satisfacţie şi o împlinire.

Î: ***Care sunt rugăciunile cele mai folositoare?***

R: Rugaţi-vă să fiţi servitorii Domnului, un vehicul al iubirii divine şi un canal de transmisie al voinţei lui Dumnezeu. Rugaţi-vă pentru îndrumare şi ajutor divin şi abandonaţi orice voinţă personală prin intermediul devoţiunii. Dedicaţi-vă viaţa servirii lui Dumnezeu. Alegeţi iubirea şi pacea mai presus decât toate celelalte opţiuni. Dedicaţi-vă scopului iubirii necondiţionate şi compasiunii pentru tot ceea ce înseamnă viaţă (în toate expresiile acesteia) şi abandonaţi orice tendinţă de a judeca lui Dumnezeu.

Î: ***Cum îi putem* ierta *pe aceia care nu par a merita acest lucru? Pare a fi o imposibilitate.***

R: Prin înţelegerea cadrului de referinţa al celorlaţi, limitelor şi condiţionărilor umane, precum şi a programării genetice şi sociale. Graţie recunoaşterii şi acceptării limitelor umane, multe ranchiune şi sentimente negative pot fi evitate. Aşteptările nerealiste ale naturii umane sunt preponderente şi se propagă prin intermediul negării şi folosirii argumentelor ipotetice.

Ipotezele politice/sociologice se dovedesc în general peste timp a fi incorecte şi fundamentate pe presupuneri false cu privire la dorințele, condițiile şi limitele umane. De asemenea, ele sunt naive, deoarece atare formulări ignoră aproape complet contextul general şi enunță false presupuneri cu privire la comportamentul uman, fără a da atenție circumstanțelor.

De exemplu, onestitatea este posibilă, dar numai dacă sunt prezente anumite condiții. Dacă nevoile, dorințele sau foamea ating o anumită intensitate, atunci luxul onestității trebuie sacrificat. Sărăcia îşi are propriile reguli de supraviețuire. Insatisfacerea necesității lor biologice anulează idealurile ipotetice ale comportamentului. De exemplu, raționalitatea cortexului prefrontal poate fi pusă în umbră prin trezirea minții animale. Este o situație artificială care desfide milioane de ani de biologic, precum şi regulile de supraviețuire ale rasei.

Un alt factor trecut cu vederea de aşteptările umane este specificitatea individuală, defectele individuale în ceea ce priveşte controlul, condiționarea şi obişnuința deviantă, precum şi funcționarea defectuoasă a chimiei proceselor cerebrale. Indivizii marcați de aspectele enumerate mai sus sunt adesea împinşi de împrejurările vieții dincolo de propriile lor limite, înțelegerea tuturor acestor aspecte înclină să ne tempereze aşteptările pentru perfecțiune într-o lume a limitelor.

Oamenii din societatea noastră nu sunt educați în spiritul limitelor şi specificității umane. Societatea noastră puritană înclină să se pretindă a fi infailibilă şi pune un accent considerabil pe facultăți imaginare şi inexistente de genul *puterii voinței,* care sunt folosite drept scuză de către moralişti, în principal pentru a justifica tendințele vindicative. Că nu există nici o

asemenea facultate precum „puterea voinței” pe care să ne putem baza devine un fapt evident oricărui student al activității umane, care poate observa că amintita facultate lipseşte complet majorității oamenilor în cea mai mare parte a timpului, fiind operativă doar marginal, în câteva circumstanțe favorabile. În plus, tocmai această falsă idee de putere a voinței stă la baza a numeroase probleme sociale nerezolvabile ale umanității.

Dacă vom privi spre omul obişnuit ca spre o ființă imperfectă, limitată şi incapabilă să fie altfel decât este în momente şi circumstanțe date, putem evita cele mai negative sentimente, precum şi dorința de a judeca. Oamenii vor fi văzuți alunei a fi mai curând limitați decât răi sau egoişti, iar viața va fi în mod considerabil mai uşoară şi mai paşnică.

Experiențele individuale ale vieții sunt în mod considerabil determinate atât de propriul nivel al conştiinței, cât şi de cel al societății.(Pe măsură ce ştiința avansează, se descoperă faptul că o parte tot mai mare a comportamentului uman (mai cu seamă în ceea ce priveşte comportamentele deviante şi anormale), precum şi trăsăturile de caracter, sunt moştenite. Multe dintre caracteristicile dominante sunt stabilite şi deja operaționale încă din prima copilărie. Există, de exemplu, o tulburare depresivă numită „dysthymie”, care debutează în copilărie şi se menține pe toată durata vieții. Este însoțită de o deficiență a unui neurotransmițător cerebral fundamental. Individul neajutat nu poate obține multe îmbunătățiri ale dispoziției şi comportamentului şi, adesea, situația nu poate fi rezolvată nici măcar prin asistență de specialitate.

Î: ***Să înțelegem atunci, că rezolvarea majorității conflictelor este posibilă prin educație?***

R: Este adevărat. Compasiunea şi înțelepciunea merg mână în mână. A te plânge de limitele şi defectele celorlați constituie o atitudine futilă şi nerealistă.

Î: ***Ce se poate spâne despre idealuri?***

R: Ele pot fi sperate, dar nu aşteptate. Obiectivele sunt construcții intelectuale ipotetice şi pot constitui surse de inspirație, dar idealizările se referă adesea la vanități şi orgoliu.

în mod convențional, idealurile sunt aşteptate de la ceilalți, dar nu şi de la noi înşine, pentru ca întotdeauna vom găsi scuze cât se poate de plauzibile.

Este o atitudine Toarte imatură să aşteptăm de la ceilalți să se ridice la propriile noastre standarde şi idealuri. Să nu trecem prea uşor peste faptul că majoritatea oamenilor nu au altă rațiune decât să „ia ceea ce fi se oferă". 78% din totalul populației lumii calibrează sub nivelul Adevărului şi Integrității, situat la valoarea 200. Aceştia nu sunt dedicați adevărului spiritual, care nu înseamnă pentru ei decât o ficțiune şi o prostie idealistă. Dreptatea, considerația, cinstea şi etica nu sunt valori predominante sub nivelul 200 al conştiinței. Ele pot apărea totuşi, dar numai ca excepții.

În plus, trebuie să înțelegeți că raționalitatea şi inteligența nu constituie fundamentele dominante ale comportamentului şi luării deciziilor decât după ce conştiința atinge marjele nivelului 400. Majoritatea oamenilor nu sunt conduşi de logică, ci de dorințe] emoții, ignoranță, mândrie şi tendința de a fi „drepți" cu orice preț. Sub nivelul 200 al conştiinței, societatea se bazează pe forță şi nu pe putere.

Î: ***Şi ce pocite face căutătorul spiritual pentru a fi de folos societății?***

R: A te strădui să evoluezi din punct de vedere spiritual - iată cel mai mare dar ce poate fi oferit, fii înalță în realitate întreaga omenire din interior, grație naturii puterii însăşi. Puterea radiază şi este împărtăşită, în vreme ce forța e limitată, defensivă şi derizorie. Întreaga societate este influențată în mod subtil şi subliminal de fiecare gând. cuvânt sau act de iubire şi compasiune. Orice acțiune de a ierta vine în beneficiul tuturor. Universul observă şi înregistrează fiecare acțiune şi răspunde la acestea. În realitate, karma constituie însăşi natura universului, în virtutea structurii şi funcției înnăscute a universului însuşi. În cadrul universului, timpul se măsoară în eoni. Dincolo de aceasta, el nici nu există de fapt. Prin urmare, fiecare act de iubire persistă pentru totdeauna.

CAP. XIV - Corpul şi societatea

Î: ***Cum putem supraviețui dacă încetează identificarea cu mintea şi corpul?***

R: Există momente când este „permis” şi posibil să renunțăm la corp. Putem s-o numim destin, karmă, intenție, dedicare sau în orice alt fel dorim. Continuarea vieții în asociere cu acest corp poate continua, dacă este destinat astfel printr-o alegere anterioară. Corpul nu trebuie să-şi folosească mintea pentru a supraviețui. Universul se îngrijeşte de acest lucru. Chiar şi în acest moment, corpul nostru realizează mii de procese fiziologice care-i perpetuează viața fără a avea nevoie de nici un gând conştient. Nu e necesar să luăm o decizie cu privire la fiecare bătaie a inimii sau la fiecare enzimă digestivă. Fiecare dintre aceste funcții face ceea ce trebuie să facă în virtutea faptului că este pane integrantă a unui întreg mai mare. Astfel, corpul nu este separat de întreg, ci parte a Universului. Supraviețuirea sa este, aşadar, o funcție a întregului.

Corpul îşi primeşte informațiile necesare atunci când este nevoie, iar acestea nu trebuie neapărat să provină de la minte. Sistemul nervos şi simțurile au răspunsuri automate.

Deşi corpul/mintea obişnuite sunt dominate de nesfârşite dorințe şi temeri, atunci când acestea îşi pierd motivația subsidiară, se descoperă faptul că, în realitate, corpul are foarte puține nevoi reale. Corpul însuşi nu mai este considerat o sursă de plăcere, deoarece sursa adevăratei plăceri rezidă în conştiența atotprezentă şi în bucuria existenței din fiecare moment.

Astfel, continuitatea existenței corpului este dependentă de condițiile locale, aşa cum este prezența celorlalți care veghează la supraviețuirea sa. Dacă aceste

condiții locale - cum este interesul altor persoane pentru supraviețuirea corpului - nu mai sunt prezente, este posibil ca acesta din urmă să-şi înceteze supraviețuirea. Dar, faptul că supraviețuieşte sau nu, este unul relativ neimportant.

Î: ***Sunt sau nu sunt „necesare" unele funcții ale corpului?***

R: Ele apar deoarece aparțin naturii corpului, însă nu sunt cu adevărat „necesare". Ele au un scop; de exemplu, experiențele senzoriale repetitive ajută la păstrarea simțului de orientare. Sinele este invizibil, nu are greutate şi este prezent pretutindeni, astfel încât nici sunetul nu mai constituie un indicator precis al poziției. Corpul este însoțit, însă nu în mod special. Dacă experiențele sale senzoriale repetitiv e sunt sistate, atunci timpul, locul şi prezența fizică se îndepărtează şi poate surveni chiar o pierdere a simțului orientării. A rămâne „în cadrul lumii" sau a funcționa „ca o parte din ea" constituie rezultatele concentrării intenționale şi necesită consum de energic.

Î: ***Pare derutantă afirmația că mintea constituie principalul blocaj pe drumul înțelegerii.***

R: Pentru o mai bună clarificare şi înțelegere, mintea ar putea fi „împărțită" în „mintea care gândeşte" şi „mintea conştientă". „Mintea conştientă" ştie, recunoaşte şi este avizată de existența multor lucruri, posedând abilități care nu depind de gândire, limbaj sau concepte. Ea recunoaşte elemente şi modele întregi şi esențiale. Chiar dacă mintea încetează să secvențializeze şi să-şi exprime gândurile prin intermediul limbajului, ea rămâne, totuşi, capabilă de înțelegere la nivel nonverbal. Până şi un câine ştie sau recunoaşte multe lucruri, fără să-i fie necesar limbajul.

Această „minte conştientă” este permanent prezentă, însă trecută cu vederea atunci când mintea este concentrată asupra raţiunii/ logicii/ gândurilor/ cuvintelor. Pentru a înțelege mai bine acest mecanism al minții conştiente putem face o analogie cu vederea periferică, respectiv vederea centrală. De exemplu, deşi ochii se pot concentra asupra unui anumit obiect (cum ar fi un ceas), ci recepționează, înregistrează şi recunosc întreaga cameră.

În cadrul lucrării spirituale, este necesar să ne retragem atenția de la obiectivul central în favoarea unei priviri de ansamblu mai difuză şi mai cuprinzătoare. *Concentrarea pe un obiectiv central este întotdeauna motivată de un interes al eului.* Prin urmare, această concentrare constituie expresia dorinței şi limitării. S-ar putea spune că trebuie să ne concentrăm pentru a putea funcționa. Oricum, concentrarea se realizează prin excluderea întregului. Vederea periferică, difuză, precum „mintea conştientă”, mai curând include decât exclude. O preocupă esența (nu detaliile), acționează permanent (ară efort şi este mereu prezentă.

Supraviețuim cu ajutorul „minții conştiente” şi obținem realizări cu ajutorul minții care. „gândeşte focalizat”. Am putea folosi chiar o formulă memo-tehnică. Focalizarea este potrivită pentru a funcționa, iar mintea conştientă pentru atingerea stării de pace. În starea de iluminare, energia neobositei minți care gândeşte „focalizat” este absorbită înapoi în mintea „conştientă”, lipsită de gânduri şi efort, iar atunci când i se permite, singura prezență devine conştienta însăşi, care se situează în fundal şi ilumineză „mintea conştientă”.

În acelaşi fel, intenția are ca rezultat focalizarea privirii asupra suprafeței apropiate a unui obiect, în

timp ce iubirea implică o dilatare a pupilelor şi o focalizare asupra planului îndepărtat al unei persoane, în scopul de a o cuprinde. Există o anecdotă celebră referitoare la acest fapt - majoritatea bărbaților nu pot spune prompt ce culoare au ochii soțiilor lor.

Mintea focalizată, lineară, verbală poate învăța „despre" Dumnezeu însă, datorită faptului că Adevărul este total şi cuprinzător, ea nu este echipată adecvat şi nici capabilă de a-l cunoaşte pe Dumnezeu în mod direct sau experimental. Se poate spune, astfel, că vederea centrală este „Yang", spre deosebire de vederea periferică, asociată cu „Yin". Intelectul este Yang, Sinele este mai asemănător cu Yin. (Deşi îl include şi pe Yang, o face într-o manieră Yin!)

Momentul iluminării sau înțelegerii este asemănător celei mai pure „experiențe" Yin-şi-Yang. Primirea iluminării constituie.^ un dar. Renunțarea supremă deschide uşa Revelației, care se înfățişează pentru a fi primită. Aceasta este puterea finală a lui Yin. Prezența radiază cu o asemenea putere, încât pare a fi reprezentarea maximă a prezenței lui Yang. Iluminarea este produsul acestei uniuni; astfel, ea este absolut completă şi definitivă. Apariția ei este comparabilă cu naşterea unei noi nebuloase sau cu naşterea unei stele. Dacă nu survine înțelegerea că nu eul local şi limitat face subiectul iluminării, aceste afirmații pot părea exagerate. Sinele constituie Totalitatea întregului Univers; prin urmare, cei care au ajuns la acest nivel l-au descris ca pe o „conştiință cosmică" dată fiind amploarea „evenimentului". Nu trebuie uitat că apariția acestei stări are un impact milenii de-a rândul asupra conştiinței totale a întregii umanități.

Dacă ar fi fost lipsită de conştiința apariției pe această planetă a avatarului, omenirea s-ar fi

autodistrus cu milenii în urmă. Astfel, atunci când Buddha laudă virtuțile şi măreția „învățăturilor" sale, el este modest şi obiectiv. Afirmația sa nu are nimic în comun cu lauda de sine. Înțelegerea lucrului care susține toate formele de viață nu este defel o descoperire minoră. Toți înțelepții cunosc acelaşi lucru, însă îl exprimă în mod diferit sau, probabil, prin alte cuvinte.

Î: ***De ce, oare, intelectul (folositor în abordarea problemelor materiale) este atât de inutil - constituind nu de puține ori chiar un obstacol - atunci când căutăm să ajungem la iluminare?***

R: Eul/mintea face obiectul unei multitudini de limitări: percepții lineare, logică secvențială, noțiuni abstracte şi folosirea cuvintelor, conceptelor şi simbolurilor. Matricea de înțelegere care poate fi atinsă prin intermediul intelectului nu constituie altceva decât o poziție epistemologică care se bazează în primul rând pe definiții. Prin urmare, definiția constituie însăşi chintesența impedimentului. Definiția este un artificiu, un simbolism asupra căruia ne punem de acord şi pe care-l exprimăm sub forma unei sintagme verbale sau auditive, astfel încât să capete un înțeles specific, limitat şi comunicabil. Limbajul este folositor în măsura în care este precis.

Pentru a defini ceva. trebuie să utilizăm categoriile abstracte ale gândirii. Noi specificăm clasa, genul şi specia. Astfel, verbalizarea şi idiomatizarea au ca rezultat o limitare progresivă de la clasă la gen, apoi la specie şi. În final, la un anumit individ.

Împlinirea acestui nivel al conştiinței calibrează în marjele valorii de 400, iar nivelul 499 corespunde geniului intelectual. Acest nivel este foarte puternic. El crează şi susține tot coca ce înseamnă ştiință modernă, industrie, economie, precum şi explorarea spațială şi

cercetările în domeniul biologiei. Cu siguranță, nivelul 400 este foarte, foarte departe de mentalitatea Omului de Neanderthal. Societatea modernă trăieşte în marjele acestui nivel (400) - în epoca universităților, internetului, presei, comunicațiilor electronice. Cu toate acestea, conştiința de sine constituie o stare ce aparține unei dimensiuni diferite. Ea este nelimitată, dincolo de formă, atotcuprinzătoare.

Limba şi conceptele sunt alcătuite din şabloane distincte şi foarte limitate. Deşi acest lucru este, în general, uşor de observat, esența lui este mult mai intangibilă şi mai subtilă, pentru a putea fi descrisă cu uşurință. La baza limitării gândirii/minții/logicii stă faptul descris de către Korzypski, şi anume că, un simbol sau un cuvânt nu este identic cu obiectul reprezentării sale. (dc exemplu, o hartă nu înseamnă teritoriul pe care-l cartografiază.)

În Realitate, tot ceea ce există este autoexistent şi total şi complet identic cu sine însuşi. Este numai şi numai ceea ce este, într-o autoidentitate radicală, care exclude toate adjectivele, adverbele, verbele, pronumele şi chiar substantivele. Din perspectiva adevărului radical, tot ceea ce se poate spune despre un lucru e că *este el însuşi.* Astfel, toate limbile sunt fundamentate pe percepție şi limitare. De exemplu, dacă spunem că afară este o zi superbă, în esență, faptele stau chiar invers., O zi este o zi, până la urmă nimic altceva decât o durată de timp precisă. Nu poate avea nici o culoare. Nu există nimic de genul unei „zile superbe". Recurgând la examinarea acestora, vom descoperi că toate definițiile şi afirmațiile - fără excepție - sunt false, fiind restricționate drastic şi radical doar la identitatea de sine.

Un individ nu este o *clasă,* după cum nu este nici un gen ori o specie. Toate acestea nu sunt decât

categorii ale gândirii. În realitate, fiecare lucru este perfect ca propria sa definiție şi expresie a sinelui, grație autorității şi emergenței propriei existențe. Iată de ce orice „etichetare" este lipsită de noimă. Un lucru nu este nici cuvânt, nici concept. La un nivel profund de înțelegere, toate limbajele şi simbolurile devin lipsite de sens. De exemplu, oamenii nu mor înghețați din cauza faptului că termometrul arată 30 de grade sub zero. Ei mor înghețați din cauza absenței căldurii - pe care noi o denumim (în mod eronat) „frig". Chiar atunci când spunem că cineva „a murit înghețat", greşim. De fapt. persoana în cauză a murit pentru că inima sa a încetat să mai bată.]Dar nici această afirmație nu este adevărată. Persoana a murit pentru că. oprindu-se inima, creierul nu a mai fost oxigenat şi astfel respirația i s-a oprit. Putem merge şi mai departe, afirmând că nici acestea nu sunt pe deplin corecte, deoarece în lipsa oxigenului, a dispărut energia produsă în unita consumării reacțiilor chimice ale corpului (Adenozin Monofosfat Ciclic etc.). Dar chiar şi această explicație suferă de un anumit neadevăr, deoarece atunci când enzimele devin inactive, procesele chimice pe care le catalizează se opresc. Nici această explicație nu poate fi considerată a fi cea corectă, şi aşa mai departe. Până la urmă, descoperim că organismul respectivei persoane a murit din cauză că spiritul/energetic/vital/eteric care locuia în corpul ei a plecat.

Nici un lucru şi nici o persoană nu poate fi un adjectiv. Nu poate fi nici măcar un substantiv. De fapt, nici nu poate face nimic. Prin prisma limitărilor impuse de realitatea radicală, tot ceea ce poate tace este să „fie". Şi nu numai atât, poate 1! doar precis şi exact ceea ce este, fără a i se aplica vreun termen descriptiv.

Abstracțiunile nu au nici existență, nici realitate. Ele nu au capacitatea de „a fi”. Toate calificativele sunt artificii de percepție; de fapt, nici unul nu există ca atare. Realitatea devine autoevidentă atunci când sunt îndepărtate obstrucționările percepției şi minții - inclusiv toate sistemele de credință.

Î: ***Aşadar şi credințele constituie obstacole?***

R: Da şi nu. O credință constituie un substitut operațional pentru cunoştințele care pot fi asimilate numai prin intermediul experienței. De exemplu, pe baza unor informații, un călător crede în existența unei țări numite China. Această credință constituie o bază suficient de solidă pentru acțiune. Călătorul aude mai întâi de China, apoi citeşte nişte informații despre aceasta. În acest moment, persoana în cauză „cunoaşte despre China”. După ce amintitul călător ajunge efectiv în China, petrece un timp acolo şi întâlneşte oamenii, el ajunge „să cunoască efectiv China” în loc să „cunoască despre China”, îndată ce se întâmplă acest lucru, călătorul nu mai are nevoie de vreo credință în existența Chinei. Astfel, o acțiune încununată de succes începe de la o credință plauzibilă. Cu toate acestea, credința nu poate să înlocuiască experiența trăită.

Majoritatea oamenilor au multe credințe de natură religioasă care le servesc drept ghid şi în care îşi investesc încrederea. Totuşi, până nu sunt calibrate atent, spre aflarea nivelului lor real de adevăr, aceste credințe pot fi greşite sau pot conține doar jumătăți de adevăr. Majoritatea erorilor spirituale conțin un grăunte de adevăr, care se pierde apoi în distorsiunile create de neînțelegeri sau manipulare. Lozincile de genul: „Omorâți un comunist pentru Hristos”, sau „Omorâți un infidel pentru Allah” sunt foarte departe de adevărul

spiritual, dar sunt acceptate mereu şi mereu de către milioane de oameni, de-a lungul a nenumărate generaţii.

Apoi, peste aceste credinţe false se suprapun sentimentalismul şi emoţiile, fapt care le conferă o putere de atracţie şi dominare sporită asupra gândirii oamenilor. Absurdităţile religioase suni urmate numai în virtutea faptului că sunt „religioase". De exemplu, în anul 1212, un băieţel din Europa a avut o viziune în care era chemat să conducă o nouă cruciadă pentru eliberarea Pământului Sfânt din mâinile necredincioşilor islamici - cruciada copiilor. (întrebarea de ce l-ar interesa pe Dumnezeu cine anume guvernează un ţinut sau altul al planetei nu a căpătat niciodată vreun răspuns). Impactul puternic pe care l-a avut asupra populaţiei combinaţia unui „copil nevinovat" cu „viziunea religioasă" şi cu eroismul faptei de a „elibera Pământul Sfânt", a rezultat într-un val de entuziasm. Cruciada copiilor a fost îngrozitoare. Ei au murit cu miile din cauza condiţiilor improprii, epuizării, bolilor, malnutriţiei şi a altor dezastre. Din cele câteva mii care au mai rămas, nici unul nu a ajuns de fapt pe Pământul Sfânt, fiind capturaţi toţi până la urmă şi vânduţi ca sclavi, întregul dezastru s-a bazat pe convingeri, credinţă şi religiozitate. Totuşi, socotind la scară istorică, acest dezastru a fost unul de o amploare minoră. Istoria umanităţii cunoaşte din nefericire prea multe cazuri în care continente întregi, populaţii, civilizaţii şi segmente majore ale omenirii au fost rase de pe faţa pământului datorită fervorii religioase.

Aşadar, religia şi credinţa sunt necesare pentru a iniţia o călătorie, însă pentru a o duce la capăt este nevoie de cunoştinţe care pot fi verificate. (Lipsit de ajutorul unei busole sau al unui sextant, un marinar va sfârşi pe fundul mării. După cum spunea Buddha,

„putini sunt cei care se încumetă să plece în călătorie, dar şi mai puțini aceia care reuşesc să o ducă la capăt.” (Krishna a spus acelaşi lucru în *Bhagavad-Gita).* Problema expusă aici se referă la succesul şi bunăstarea întregii omeniri, a cărei istorie, până recent, a fost destul de tragică.

Î: ***Vorbiți deseori despre omenire ca şi cum ar reprezenta preocuparea sau identitatea dumneavoastră. De ce?***

R: Ca să cunoşti bine o persoană trebuie să cunoşti bine întreaga umanitate. .Sinele este acelaşi pentru toți oamenii, iar societatea reprezintă Eul colectiv. Privind omenirea în totalitatea ei, de-a lungul istoriei, ajungem la Scala Conştiinței. Atunci când ne uităm la om, acesta ne sugerează durere, tristețe, disperare, depresie, vină, regret sau remuşcări. Vedem omul ca fiind amărât, malefic, lipsit de speranță, tragic şi înfricoşător. Iar față de trecut, încercăm adesea sentimente de furie.

Ajunşi Ia nivelul Curajului, vedem că schimbările în bine sunt posibile. Încetăm să mai învinuim, sa mai urâm şi să ne mai temem. Ne ridicăm din starea de victime, de slăbiciune şi de apatic şi ne dăm silința să facem lumea mai bună. Renunțăm să ne mai învinovățim şi să încercăm sentimente de compasiune față de noi înşine, recunoscând şi afirmând puterea din lăuntrul nostru. Pentru a ajunge la Adevăr, trebuie să acceptăm că omenirea a fost cufundată mult timp în neştiință şi că motivul acestui fapt a fost ignoranța. Prin intermediul înțelegerii, putem învăța să devenim ființe ce trăiesc în compasiune şi să recontextualizăm relația noastră cu întregul.

Privind în urmă, putem vedea că umanitatea a fost brutalizată şi ținută în sclavie de ignoranță. Această ignoranță provenea din faptul că nivelul general al

conştiinţei omenirii s-a situat, vreme de multe secole, doar la valoarea 190. Cu toate acestea, dat fiind faptul că în prezent nivelul conştiinţei omenirii se situează la valoarea 207, viitorul promite să fie foarte diferit. Fiecare dintre noi poate progresa în nivelul propriei sale conştiinţe, având posibilitatea de a ajunge la iubire şi la cele ce sprijină viaţa. De altfel, toţi marii lideri spirituali şi sfinţi din trecut ne-au cerut numai acest lucru. Chiar şi Freud spunea că destinul omului este acela de a fi capabil să muncească şi să iubească. Carl Jung a adăugat apoi la acestea „şi să deţină adevărul spiritual ce corespunde realităţii lui".

Din cauza limitelor percepţiei, omenirea nu înţelege că Evul întunecat s-a sfârşit abia în 1986, atunci când nivelul conştiinţei colective a umanităţii a depăşit - pentru prima oară în istorie - pragul nivelului 200, trecând astfel de la negativitate şi non-integritate la Integritate, Sinceritate şi Adevăr.

Î: ***Deci, religia şi spiritualitatea nu au avut un impact major asupra societăţii?***

R: Problema omului nu este că n-ar fi auzit de adevărul spiritual, ci că nu îl înţelege; Acesta este scopul clarificărilor şi al explicaţiilor. Este nevoie de un volum mare de cuvinte pentru a explica un lucru care este dincolo de cuvinte.

Valoarea unei hărţi a conştiinţei (calibrate numeric şi însoţită de termenii descriptivi asociaţi respectivelor valori) rezidă tocmai în faptul că transferă acele noţiuni care ar fi putut părea nişte generalităţi filosofice şi sociologice în valori concrete şi verificabile. Oricine poate înţelege numerele simple. Însă puţini oameni, în ciuda pretinsei lor pietăţi, înţeleg chiar şi cele mai simple lucruri, cum ar fi diferenţa dintre pozitiv şi negativ, „bine" şi „râu" sau constructiv versus distructiv.

Lipsa integrității este atât de insinuată în (aproape) fiecare aspect al societății, încât a devenit invizibilă pentru o persoană obişnuită. Lupul se ascunde sub blana de oaie a patriotismului, dreptății şi a credinței că „este vorba doar despre afaceri”; „scopul scuză mijloacele”; „societatea merită răzbunare”; „oamenii sunt controlați cel mai bine prin amenințări şi frică”; „războiul împotriva drogurilor”; „lăcomia este normală în afaceri”; „a minți este un lucru normal în politică şi afaceri”; „mândria este un luciu bun”; „materialismul şi câştigurile justifică orice tip de comportament”; „este normal să distorsionezi adevărul, dacă astfel poți convinge pe cineva”; „orice minciună este binevenită, dacă duce la câştigarea alegerilor”; „orice articol poate fi publicat, dacă duce la vânzarea publicației”; „a avea dreptate este mai important decât a spune adevărul”; sau „profitul justifică orice comportament uman”. Chiar şi spiritul legii este subminat prin folosirea literei legii pentru a-l înfrânge.

Î: ***De ce este atât de predominantă toată această negativitate?***

R: Scopul enumerării de mai sus a fost acela de a depăşi negarea. În societatea de astăzi, mass-media, inclusiv uncie tipuri de activități comerciale, au tendința de a susține şi de a amplifica negativitatea. Obiectivul lor principal sunt oamenii tineri care sunt incitați să folosească drogurile, să aibă un comportament violent şi iresponsabil, să se sinucidă, să manifeste dispreț pentru autorități, să se prefacă a fi victime, să atribuie altora vina ce le aparține lor şi să îmbrățişeze depravarea morală. Presa nu este sinceră atunci când declară că nu are nici o responsabilitate. De asemenea, mass media neagă faptul că ar avea vreo influență negativă. Dacă presa nu ar avea nici o influență, atunci oare de ce se

cheltuiesc miliarde de dolari în fiecare an pentru reclame difuzate către populație? Aceleaşi circumstanțe derivă din antrenarea tinerilor în jocuri video groteşti şi extrem de violente, care induc minții o stare hipnotică ce o programează inconştient. Acest fapt fiice ca adolescenții să devină nişte roboți ucigaşi care „acționează irațional". În unele state, există chiar un sezon de vânătoare special, în care tinerii vânează cu arme cu lunetă câini de preerie, guguştiuci şi veverițe „în scop distractiv".

Nu este deloc uşor, pentru nimeni, să fie uman; majoritatea oamenilor aleg să-şi poarte umanitatea punându-şi ochelari de cal pentru a evita confruntarea cu evidența. Reconstituirea integrității constituie primul pas peste pragul dintre Negativitate şi Adevăr. Pentru a face acest prim pas cu succes, trebuie să dezbrăcăm lupul de blana de oaie şi să înțelegem că nu este vorba doar despre „sport", „banale afaceri", sau „despre ceea ce vor oamenii". În toate acestea, societatea este deopotrivă agresorul şi victima.

Î: ***Ați acordat multă atenție acestor probleme.***

R: Aceasta se datorează unui aspect important tratat în *„Putere versus forță",* şi anume „analiza factorului critic". În cadrul oricărui sistem foarte complex, există un punct bine delimitat în care, dacă se aplică o cantitate infimă de energic, se produce o schimbare majoră. Un mecanism uriaş are un punct vulnerabil, în care aplicarea unei presiuni cât de uşoare are darul de a opri întregul angrenaj. O locomotivă imensă poate fi oprită dacă ştim exact unde să punem degetul. În acelaşi fel, marele mecanism al societății umane are şi el puncte asemănătoare, din care pot rezulta schimbări majore în urma aplicării unei presiuni minime, a

Să mai dăm un exemplu. Imaginați-vă ce s-ar fi întâmplat dacă presa s-ar fi cramponat de picioarele oloage ale lui Franklin Delano Roosevelt sau de infirmitățile lui Harry Truman sau ale lui Winston Churchill în timpul celui de-al doilea război mondial! În acea perioadă, prestigiul acestor lideri de talie mondială a constituit punctul critic de coeziune care a salvat lumea liberă. În mai multe rânduri Hitler a fost la doar câteva luni de zile de câştigarea războiului.

Î: ***De ce accentuați atât de mult problemele sociale?***

R: Integritatea înseamnă putere. Pentru a putea refuza negativitate a, mai întâi trebuie să o expunem. Dacă presa, de exemplu, a posedat cândva integritatea, se poate reîntoarce pentru a şi-o recâştiga. Actualul papă *(cartea a apărut în versiune engleză în 2001, deci sub pontificalul lui Ioan Paul al II-lea. n.tr.)* a constituit un exemplu uluitor pentru omenire prin faptul că, recunoscând erorile Bisericii, a restabilit integritatea spirituală şi a recâştigat adevărata putere. Astfel, Papa a reuşit - deopotrivă în mod simbolic şi literal - să reflecte adevărul către umanitate, transmițând lumii că Evul Întunecat a luat sfârşit.

Î: ***De ce le este oamenilor atât de greu să se schimbe?***

R: Ei se identifică cu personalitatea lor, ceea ce poate fi comparabil cu o dependență. Moda este în vogă, popularizată şi prezentată într-o manieră atrăgătoare. Fiecare are avantajele sale pe care le utilizează în scopul de a-i impresiona sau controla pe ceilalți. Există o răsplată şi o satisfacție secretă în a fi victima martiriului sau pierzătorul. Fiecare persoană în pane constituie o modalitate de a manipula un răspuns social specific. Imaginea socială este o modalitate de a influența opiniile

şi de a reflecta poziționalitățile acestora. Aceste imagini de sine mai au şi o componentă karmică puternică care, simultan, constituie un rol şi o dramatizare.

Aceste stiluri de personalitate sunt influențate de mass-media şi fiecare are şi avantaje şi un preț de plătit. Ele sunt stereotipuri culturale încastrate într-o cultură dată. Aceste stereotipuri se schimbă cu timpul. „Tipul dur", sofisticatul, şarmantul, cel „cu picioarele pe pământ" sunt doar nişte roluri sociale. Tipul iscusit, rebelul, nelegiuitul, mafiotul ele., reflectă şi de identități de grup. Oamenii devin foarte dependenți de un anumit stil, chiar până la moarte. Cei cu înclinații către pericol, cu aere de „macho" au deseori un sfârşit violent. Fanaticul sporturilor extreme aleargă din ce în ce mai repede, până când se izbeşte de parapet. Acestora le este înnăscută dorința de a fi eroi. Oamenii le venerează imaginea şi se rătăcesc în încercarea de a li se identifica. Aceste influențe sunt inconştiente şi constituie deseori autodefiniri rezistente la schimbare.

CAP. XV - *Clarificări*

Î: ***Care este relația dintre spiritualitate şi conştiința?***

R: Domeniul spiritualității aparține sferei conştiinței. În consecință, dezvoltarea şi evoluția spirituală sunt încurajate de înțelegerea naturii conştiinței înseşi.

Progresul spiritual este realizat de aspecte ale conştiinței care devin mai puternice atunci când este recunoscut faptul că acestea nu sunt atribute personale sau aspecte ale „eului" sau chiar ale des întâlnitului „eu însumi", ci calități specifice care au de-a face cu natura conştiinței. Inspirația spirituală, înțelegerea, precum şi conştiența izvorâtă din compasiune nu constituie o scrie de calități personale, ci operează precum nişte catalizatori în virtutea calității înnăscute a propriei lor esențe. Ele sunt activate de motivația spirituală şi intenție. Ele sunt, de fapt, aspecte ale grației lui Dumnezeu, care devin funcționale prin consimțământul voinței căutătorului. Acestea sunt încurajate de smerenie şi de abandonarea vanității şi dominației eului-minții, precum şi a credinței acestuia că „ştie".

De fapt, tot ceea ce poate face eul-mintea este să cunoască „despre"; în adevăratul sens al termenului, nu poale şti nimic. Pentru a „cunoaşte" cu adevărat, este necesar să *„fii"* acel „ceva cunoscut".

Î: ***Ce se înțelege prin termenul „mistic"?***

R: Toate stările de conştientă spirituală sunt de fapt mistice datorită faptului că sunt profund subiective şi transformative, dar nu pot fi transmise celorlalți într-un mod obiectiv, rațional sau (dacă avem de-a face cu scepticii) convingător. Orice conştienta profundă, subtilă sau semnificativă apare în nivelele non-lineare ale

conştiinţei, care nu pot fi descrise prin intermediul obişnuitei paradigme newtoniene a realităţii, lineară şi limitată de conceptul de cauzalitate (care îşi încetează aplicabilitatea la nivelul calibrat al conştiinţei 499). Lumea convenţională se circumscrie nivelului limitat al formei, reflectat în limbaj şi determinare mecanică. Lumile experienţei spirituale se află în afara paradigmei limitate a logicii; astfel, ele nu au capacitatea de a indica înţelesuri valabile sau semnificative pentru eul obişnuit.

De fapt, toate experienţele profunde şi semnificative din viaţă se petrec în domeniul non-linear. Foiţa este lineară; puterea este non-lineară. Ceea ce energizează. dă putere şi schimbă viaţa oamenilor este semnificaţia; singura importanţă a faptelor evenimentelor este ceea ce consideră oamenii ca fiind semnificativ. Fericirea nu are nici o legătură cu faptele dar. În schimb, izvorăşte din atitudini.

Î: ***Care este esenţa căutării spirituale?***

R: Căutarea spirituală poate fi simplificată în forma sarcinii de a transcede limitele dualităţii lineare şi secvenţiale create de percepţie pentru a dezvălui Realitatea, care e nelimitată şi non-lineară şi, prin aceasta, non-dualã.

Pe o scară calibrată a conştiinţei, putem observa că nivelele cele mai slabe, situate sub pragul valorii 200. trebuie să se bazeze pe forţă ca pe un înlocuitor al puterii. Cu cât ne apropiem mai mult de Realitate, eu atât puterea creşte exponenţial, într-o progresie logaritmică rapidă. Valorile situate în marja nivelului 400 denotă cea mai înaltă sferă a paradigmei newtoniene şi indică excelenţa domeniului material. Lumea ştiinţei este de neîntrecut în ceea ce priveşte capacitatea de a înţelege şi manipula lumea materială. Ştiinţa ne poate ajuta să ajungem pe lună, însă

conştiința omului este singura care poate da sens sau semnificație evenimentelor. De asemenea, bucuria nu provine din cifre sau statistici, ci din semnificația acestora.

Î: ***Unde trebuie căutată Realitatea?***

R: Viața este trăită exclusiv la nivelul experienței şi nimic altceva. Toate experiențele sunt subiective şi non-lineare şi, prin urmare, chiar şi delimitarea lineară, perceptuală şi secvențială a „realității" nu poate fi experimentată decât subiectiv. Orice „adevăr" nu este altceva decât o concluzie subiectivă.

Odată înțeles faptul că singura semnificație sau importanță a lumii lineare şi perceptuale constă în cum anume este ca experimentată subiectiv, căutarea adevărului se transferă dinspre „exterior" spre interior.. Pentru lumea materială, succesul înseamnă ceva aflat în „afară", care poate fi posedat şi dobândit.

Grație înțelepciunii, celor mai experimentați şi sofisticați le devine evident faptul că sursa fericirii se găseşte înăuntrul lumii subiective a experienței, care constituie rezultatul calităților interioare, semnificației şi contextului.

Î: ***Cum putem ajunge la semnificație?***

R: Semnificația dă valoare vieții, iar atunci când viața îşi pierde semnificația, se poate ajunge la sinucidere. Semnificația se naşte din., valoare, înțelegerea faptului că nu evenimentele sau realitățile vieții, ci semnificația lor este cea care determină fericirea conduce la un interes crescut pentru subiectele filozofiei. Acesta este cel mai înalt domeniu spre care poate aspira intelectul; este domeniul examinării semnificațiilor şi implicațiilor subtile ale acestora. Filozofia încearcă atât să definească componentele semnificației, precum şi să clarifice felul în care omul

ajunge la înțelegerea acesteia. Această investigare conduce la epistemologie sau la ştiința care se ocupă de problema cunoaşterii. Aceasta, la rândul ei, ne duce mai departe, la cosmologie, care încearcă să definească ce anume poate fi potențial cunoscut. Dincolo de epistemologie şi cosmologie se află teologia, care forțează intelectul linear în încercarea de a înțelege Realitatea non-lineară a Divinității însăşi.

Următorul pas către o abstractizare şi mai mare se constituie în trecerea la domeniul metafizicii, care se adresează non- dualității Realității şi scoate în evidență subiectivul ca domeniu al adevărului spiritual. Cuvântul „metafizică" înseamnă de fapt „dincolo de cele fizice". Dincolo de realitățile cărora fi se adresează metafizica se află nivelele experienței descrise în mod tradițional prin termenul „mistice". Dincolo de aceste stări mistice se găseşte condiția Conştientei nuntită în mod tradițional Iluminare. Stările iluminate ajung de la conştiența prezenței lui Dumnezeu până la împlinirea finală a evoluției spirituale, care presupune renunțarea la toate dualitățile unui sine separat de Dumnezeu. Înțelegerea finală este aceea că există doar o Unitate totală şi că Sinele şi sursa Sinelui sunt unul şi acelaşi lucru.

Potențialitatea Infinită şi Supremă constituie Realitatea Existenței. De aceea, „ ...Tot ceea ce este" presupune prezența unei calități înnăscute a divinității, pentru că altminteri nu ar putea exista deloc. Expresia absolută a divinității este Subiectivitatea. Dacă eu exist, atunci şi Dumnezeu Există.

Iluminarea nu înseamnă doar verificarea faptului că orice existență este rezultatul Creației, ci şi că existența însăşi nu este deloc diferită de Creator. Creația şi Creatorul sunt unul şi acelaşi lucru. Odată ce este înlăturată falsa dihotomie creată de percepție, natura

exactă a Realității devine clară şi evidentă. Nu mai există nici un fals artefact al subiectului-obiectului care să separe Realitatea în Creator versus creația acestuia. În realitatea non-dual ă a subiectivității pure, toate iluziile dispar.

Starea de subiectivitate constituie substratul oricărei existențe şi creații. Dumnezeu este tocmai esența subiectivității. Conştiența faptului că Dumnezeu este prezent în noi este aceea care ne dă conştiența existenței. Prin intermediul acestei înțelegeri, rezolvăm labirintul spiritual pe care-l presupune faptul că. acela care caută este unul şi acelaşi lucru cu obiectul căutării sale; în esență, este vorba despre căutarea subiectivă a subiectivului. Astfel, se dizolvă iluzia existenței unui set dualist al contrariilor numit subiectiv versus obiectiv. Paradoxul uman suprem este acela că dependența de percepție a omului este treapta preliminară cunoaşterii propriei sale identități.

În momentul instalării stării iluminate există un moment de fericire, asemănător cu experimentarea unei reveniri într-o stare de profundă familiaritate. Intervine un gând fulgerător şi tranzitoriu că am uitat cine eram înainte. Această uitare constituia o consecință a percepției înseşi. Acest fapt este prezentat alegoric în Cartea Genezei, în episodul în care A dam şi Eva muşcă din mărul aferent domeniului de percepție a opoziției dintre bine şi rău. Inocența subiectivității a fost contaminată printr-o poziționalitate care a condamnat omenirea la o nesfârşită suferință datorată erorii. În lipsa intervenției divine, reîntoarcerea la Realitate este imposibilă şi, de aceea, singura soluție a rezolvării problemei omenirii poate fi atinsă prin intermediul mărinimiei lui Dumnezeu.

Î: ***Cunoaşterea lui Dumnezeu este „personală” sau „impersonală”?***

R: Deşi calea spre înțelegerea prezenței lui Dumnezeu şi spre iluminare a fost descrisă în termenii unei evoluții a conştientei prin nivelele conştiinței, această descriere se datorează în mare parte limbajului şi a dorinței de a face comprehensibilă traducerea unui concept non-linear în domeniul linear. Nivelele conştiinței descriu calea ce trebuie parcursă, dar omit să amintească factorii esențiali ai iubirii şi devotamentului, care motivează călătoria şi energizează străduania. Acestea constituie sursa energiei necesare creării şi susținerii efortului şi devotamentului pentru a persevera. Prin analogie, putem spune că. deşi avem o maşină şi o hartă, fără combustibilul necesar (sursa de energie şi putere), automobilul nu porneşte. Destinația este căutată deoarece suntem conduşi către ca şi atraşi de aceasta. Drumul este iluminat de Graţia lui Dumnezeu, în forma Duhului Sfânt, care este Ghidul şi Susținătorul.

În final, Dumnezeul Transcendenței şi Dumnezeul Iubirii Divine se unesc în Suprem. Unificarea a tot ceea ce este iubit constituie împlinirea destinului divin şi scopul ultim al mântuirii. Prin urmare, iubirea este deopotrivă instrumentul şi scopul.

Dacă dinamica esențială a căutării noastre spirituale nu constă în ambiția spirituală (aceea de a ajunge undeva), ci în abandonarea progresivă a obstacolelor în fața Iubirii, atunci, ceea ce este numit „cui spiritual”, nu va mai constitui un obstacol. Nici un nivel calibrat dat al conştiinței nu este mai bun decât altul, ci reprezintă numai nivelul pe care lucrăm. Cu ajutorul unor blocuri de piatră putem ridica o structură,

dar numai prin devotament putem duce până la sfârşit construirea unei catedrale.

Î: ***Cum pot fi eliminate obstacolele?***

R: Lucrarea spirituală care se prezintă în chipul cel mai evident pe drumul devoțiunii este eliminarea obstacolelor din calea Iubirii. Toate aceste obstacole provin din erorile de percepție care, la rândul lor, provin din poziționalitate. Aceasta din urmă este cea care dă naştere şi perpetuează „iluzia contrariilor". Acestea provin din vanitatea eului. Vanitățile eului sunt susținute şi încurajate de înclinațiile acestuia de a supraevalua şi îndrăgi tot ceea ce consideră a fi „al său". Odată ce un lucru este etichetat ca fiind „al meu", el devine o perspectivă importantă, pornind de la care, similar modului în care se refractă lumina printr-o prismă, realitatea începe să se împartă în diferențe, diviziuni şi puncte de vedere contrare. Astfel, unicul devine iluzia „mai multora". Sensul conceptului de „eu" începe să se identifice cu aceste viziuni şi să le apere ea pe „propria" realitate. Odată prins în dualitatea polarității contrariilor, eul-mintea este blocat şi îşi proiectează viziunile pe care le consideră o realitate obiectivă.

Negându-şi propria origine, eul-sinele devine acum victima propriilor proiecții. Sentimentul realității care acompaniază conştienta existenței este atribuit acum acestor proiecții ca şi cum ar veni „din afară", iar imaginația produce o „realitate obiectivă" a cărei sursă originală a fost uitată. Această uitare este încurajată de bine-cunoscutele mecanisme psihologice ale negării, izolării, inhibiției şi proiecției.

Prin refuzul (la care tocmai ne-am referit) de a recunoaşte adevărata origine, survine o abandonare a puterii către o concepție falsă - şi creată de percepție -

asupra realității, în care fenomenele sunt explicate prin intermediul „cauzelor”. Deoarece imaginile duale percepute asupra realității constituie tocmai filtrul prin care se interpretează experiențele, simțurile reîmprospătează aceste imagini şi calități, care au fost proiectate în exterior. Se spune, atunci, că lumea fizică există separat de cel care o experimentează. Senzația reproduce credința şi este sortată şi interpretată în conformitate cu construcția şi formele percepției, care a acordai obiectelor senzației identități separate şi independente şi nominalizări unice. Apoi, limbajul este un alt element care susține lumea percepută şi, într-un mod subtil, îi consolidează aparențele. În cele din urmă, din punctele selectate arbitrar, din distanțele imaginare dintre aceste puncte, din planurile şi dimensiunile imaginare precum şi din iluziile despre timp şi spațiu, se naşte un univers „obiectiv”.

Pentru a putea proiecta lumea iluziilor, eul-mintea se experimentează pe sine ca fiind separat de propria sa creație. Cu cât este mai mare sentimentul separației de Dumnezeu, cu atât mai mare este şi suferința. Ca o consecință a acestui fapt, cui se teme acum de anihilare, moarte şi chiar mai rău - de posibilitatea unei nesfârşite suferințe în mâinile unui Dumnezeu furios, răzbunător, care s-a supărat din cauza păcatelor. Nivelele inferioare ale percepției devin preocupate cu energiile negativității. care reprezintă concepțiile egoului despre sine la cele mai joase niveluri. Acesta se teme acum de cele mai înfiorătoare proiecții ale sale şi se luptă cu dualismul dintre rai şi iad.

Prin urmare, omul nu este victima unui „ceva exterior” de care ar trebui să se teamă ci, mai degrabă, cel care generează emergența acestui „ceva”. Aceste imaginații nu sunt nici măcar personale, ci numai

consecințele interacțiunii dintre câmpurile conştiinței cu propriile câmpuri interioare de atracție ascunse ale acestora, care determină conținutul fiecărui nivel al conştiinței. Victoria finală a eului constă în credința că realitatea iluzorie creată de propriile-i proiecții a fost, de fapt, „creată de Dumnezeu". Astfel, adevărul religios este pus în umbră de superstiția religioasă, interpretările greşite şi concepțiile false.

Este important să înțelegem faptul că tot ceea ce provine de la Dumnezeu aduce pace, iar ceea ce nu este de la Dumnezeu generează frică.

Î: ***Cum poate fi evitată o asemenea eroare?***

R: În lumea de astăzi, nivelul de adevăr al oricărei declarații sau învățături poate fi repede calibrat. Eul a creat mulți oratori impresionanți. Este, de asemenea, folositor să ne amintim faptul, că Realitatea este dincolo de orice formă şi nu poate fi definită.

Î: ***Ați menționat mai devreme calea simplității. Ce înțelegeți prin acest lucru?***

R: Pentru o persoană obişnuită, care este prinsă în agitația lumii contemporane, cerințele intense şi devotamentul pe care le presupune căutarea spirituală a iluminării constituie, de obicei, un deziderat destul de greu de pus în practică. Aceasta nu înseamnă că ar trebui căutată o altă țintă, ci doar că mijloacele ar trebui adaptate la viața de zi cu *zi*.

Nu este deloc necesar să înțelegem conținutul discuțiilor şi dialogurilor ce au fost descrise în primul rând pentru a arunca lumină asupra zonelor conştiinței umane care nu sunt bine înțelese. Pentru o dezvoltare spirituală semnificativă nu este necesar decât un singur instrument simplu. Nu trebuie decât să alegem un principiu spiritual simplu (absolut oricare, de preferință unul pe care îl considerăm a fi cât mai potrivit), iar apoi

să îl aplicăm, fără excepție, în fiecare domeniu al vieții noastre. De exemplu, cineva poate să aleagă bunătatea, compasiunea, iertarea, înțelegerea sau acceptarea non-critică. Putem alege să dăm dovadă de iubire necondiționată şi devoțiune pentru a vedea inocența vieții. Orice principiu am alege, acesta trebuie apoi aplicat în relația cu toată lumea, inclusiv cu noi înşine, fără nici o excepție şi cu o insistență absolută. Din acest proces va rezulta purificarea spirituală, pe măsură ce obstacolele aflate în calea acestor principii spirituale sunt examinate.

Realizarea obiectivului spiritual va necesita schimbări ale percepției care, la rândul lor, presupun dezvoltarea înțelegerii şi reconceptualizării.

Î: ***Ce obiectiv spiritual este realist pentru o persoană obişnuită?***

R: Orice progres al nivelului de conştiință este semnificativ şi meritoriu. Un obiectiv practic care poate fi atins de orice persoană devotată serios celor spirituale este Iubirea Necondiționată. Acesta este un nivel transformativ şi, de aici înainte, ne putem relaxa, deoarece întâiul obiectiv a fost atins. La acest nivel al Iubirii Necondiționate este înnăscută dorința de a perfecționa această condiție. Odată atins acest nivel, chiar şi cea mai mică imperfecțiune a Iubirii devine inacceptabilă şi reclamă o corectare.

Î: ***Care este cea mai eficientă metodă de purificare spirituală?***

R: Concentrați-vă asupra Iubirii înseşi. Aceasta este „calea regală” către Dumnezeu, una prezentă pretutindeni şi disponibilă oricui. La început, iubirea este considerată a fi duală, presupunând distincția între cel care iubeşte şi ceea ce este iubit. Iubirea începe prin a fi condiționată, o stare a sentimentelor, dar

progresează. Devine evident că iubirea este o modalitate de a înțelege, experimenta şi interpreta viața. Mai târziu, devine limpede că iubirea este. În realitate, o stare de a fi.

Viața însăşi devine expresia iubirii, iar iubirea modul de a înțelege că viața înseamnă iubire. Atunci când survine înțelegerea finală, divinitatea iubirii transformă percepția în viziune spirituală, iar prezența lui Dumnezeu în Tot Coca ce Este devine evidentă. Tot ceea ce există îşi radiază esența propriei divinități în forma creației, care constituie manifestarea iubirii lui Dumnezeu.

Î: ***Iubirea este calea către devoțiune. Prin urinare, din aceste considerente, nu este ea cea mai eficientă?***

R: Iubirea transformă; puterea ei înlătură toate obstacolele. Este atât mijlocul, cât şi scopul. Scoate la suprafață disponibilitatea şi capacitatea de sacrificiu. Aduce la lumină compasiunea şi dorința de a înțelege. Prin înțelegere, obținem şi iertarea, deoarece prin renunțarea la poziționalitate înțelegem că nu este nimic de iertat. Judecata se dizolvă şi astfel, condamnarea şi ura nu mai sunt posibile. Ignoranța născută din inocență este văzută ca fiind unicul „defect" ce trebuie depăşit. Se ajunge la înțelegerea faptului că natura Creației este exact aşa cum este şi nu are nevoie de corecturi.

Î: ***Iubirea nu este doar un sentiment comun? Se vorbeşte despre eu la nesfârşit.***

R: În mod categoric, Iubirea nu constituie cel mai răspândit nivel al conştiinței umanității. 78% din populația lumii calibrează sub nivelul 200 (Integritatea fundamentală) şi, de aceea, se concentrează pe negativitate. Doar doi la sută din totalul populației lumii

a ajuns vreodată la nivelul Iubirii Necondiționate (care poate fi numit „iubire adevărată”)

Iubirea este o conştientă, o atitudine, un context pentru a înțelege viața. Iubirea este apogeul Realității, unitatea şi esența spiritului. A nega iubirea înseamnă a-l nega pe Dumnezeu. Iubirea este înăbuşită de poziționalitate şi dorința de a judeca.

Cea mai mare parte a societății invalidează iubirea, pornind de la o bază rațională a deciziei şi acțiunii. Există segmente întregi ale populației care consideră că iubirea pentru o persoană este o slăbiciune. Omenirea îşi doreşte cu adevărat câştigul, mândria, posesia, puterea şi dreptul de a se răzbuna şi a pedepsi.

Statele Unite, sau „țara libertății”, are în închisoare mai mulți oameni şi un procentaj mai mare din populație decât orice altă țară, exceptând China. Societatea declară „război” problemelor sale care, bineînțeles, se multiplică. Forța este ineficientă, un substitut slab al puterii. Astfel, oamenii ar face aproape orice din respect şi iubire, dar foarte puține lucruri din frică. Dacă nu există loialitatea născută din respect, nici măcar un general nu poate ordona trupelor să se supună, iar în lipsa acelui aspect al iubirii numit respect, apar insurecții şi rebeliuni. Forța poate acționa doar ca un dig temporar. Toate imperiile care au fost conduse prin frică s-au destrămat. Religiile care se bazează pe frica de a nu păcătui şi nu pe dragostea lui Dumnezeu sunt inerent slabe.

Iubirea este un mod de a ne deschide față de lume. Este o generozitate a atitudinii care se exprimă în moduri aparent nesemnificative, dar puternice. Este dorința de a-i face pe alții fericiți, de a le ilumina ziua şi de a le uşura povara. Simplul fapt de a fi prietenos şi dispus a-i ajuta pe toți oamenii cu care te întâlneşti de-a

lungul unei zile este suficient. Ca această atitudine nu este deloc una comună, se vede limpede din reacția pe care o au oamenii atunci când o întâlnesc. De multe ori, ci răspund surprinşi plăcut sau chiar şocați: ..Nimeni, niciodată, nu laudă ceea ce fac; toți se plâng numai". Se pare că majoritatea oamenilor, deoarece sunt atât de concentrați asupra propriilor dorințe şi atitudini critice, nici nu pot să vadă sau să reacționeze la aspectele pozitive ale vieții. Fi iau ca atare serviciile oferite de alte persoane, servindu-şi explicația, „Oricum sunt plătiți pentru asta. nu?" (Lucru care chiar nu este relevant.)

Segmente majore ale societății operează la un nivel lipsit total de iubire. Corporațiile gigantice şi agențiile guvernamentale pot fi descrise numai ca funcționând aspru şi neînduplecat. Gratitudinea nici nu apare şi nici măcar nu este considerată a fi o atitudine potrivită în societate. Iubirea este văzută drept ceva demodat, fiind redusă la o poveste romantică de tinerețe, la mama care-şi iubeşte copilul sau la iubirea pentru câinele de companie. Exprimarea ei în orice alte situații devine stânjenitoare. În lumea masculină, există foarte puține domenii unde iubirea este acceptată, de exemplu familia, sportul, iubirea pentru țară sau...maşina personală.

O mare parte a societății acceptă însă, sentimentul de „a ține la". Această expresie constituie o modalitate de a exprima şi extinde iubirea. Oamenii spun că nu-.şi pot găsi iubirea, de parcă ar fi ceva ce ai putea să deții. Odată ce devenim dispuşi să dăruim iubire, descoperim că, în realitate, suntem înconjurați de iubire dar că nu am ştiut cum să ajungem la ea. De fapt, iubirea este prezentă pretutindeni; tot ceea ce trebuie să facem este să o descoperim.

Universul răspunde iubirii prin dezvăluirea acesteia. Deşi este un fapt ascuns percepției obişnuite, conştiența poate fi îmbunătățită prin intermediul iubirii înseşi. Conştiența constituie o calitate situată dincolo de simțuri şi emoții. Dacă înlăturăm proiecțiile şi limitările antropomorfice, ajungem la revelația faptului că tot ceea ce există este în mod înnăscut conştient şi emană iubire, ca o consecință al divinității Creației.

Fiecare plantă este conştientă de mediul ei înconjurător, precum şi de admirația şi respectul care-i sunt arătate. Ea ni le returnează prin propria ei perfecțiune şi frumusețe lăuntrică. Fiecare plantă este o sculptură creativă unică, fiind o expresie perfectă a propriei sale esențe. Pentru cei care pot vedea, Divinitatea radiază din toată Creația. Natura devine precum cea din desenele copiilor, unde copacii zâmbesc, animalele vorbesc, iar florile dansează bucuroase. Atunci când percepția încetează, se revelează o lume a minunilor. Conştiința este prezentă în tot coca ce există şi se manifestă ca Totalitatea Creației.

Î: ***Cum poate surveni o revelație atât de minunată?***

R: Prin bunătate, respect şi considerație pentru Tot ceea ce există, pentru fiecare detaliu, fără excepție, inclusiv pentru sine. Noi vedem ceea ce credem şi acceptăm că suntem. Calitățile gratitudinii, recunoştinței, gentileței şi aprecierii suni prin ele însele transformative. Experiențele noastre despre lume şi viață sunt în totalitate rezultatul credințelor interioare şi poziționalității. Disponibilitatea de a abandona toate aceste prejudecăți se naşte din iubirea şi respectul pentru Dumnezeu, iar smerenia generată astfel deschide uşile către splendoarea realității, care este revelația sinelui. Iubirea este un catalizator magic care generează

conştiența. În final, credința este înlocuită de certitudine. De aceea se spune că Dumnezeu este găsit de cei care îl caută.

Î: ***Ați menționat foarte rar corpul fizic. Care este importanța acestuia în lucrarea spirituală?***

R: Corpul este un produs al naturii şi o parte a lumii animale. Se poate spune că aparține naturii şi ne este închiriat provizoriu. Are doar o existență temporară şi, de aceea, nu justifică o atenție sau o importanță prea mare. Valoarea acestuia constă în capacitatea lui de a comunica, de a transmite informații şi a împărtăşi cunoştințe. Dacă este controlat în mod adecvat, poate fi o sursă a plăcerii, precum şi o modalitate de a realiza lucrarea şi a exprima afecțiunea. În esență, este un aspect al temporalității, o experiență a percepției sau a poziției în spațiu şi timp. Percepția pretinde că reprezintă un „eu" sau, cel puțin, se referă la el ca la „al meu". Acesta reprezintă o mare restricționare şi limitare - identificarea sinelui cu lumea fizică şi forma. Precum orice altă viețuitoare a naturii, corpul răspunde la bunătate, respect, şi considerație. Se poate ține la el şi poate fi iubit, precum un animal de casă îndrăgit, fără să intervină neapărat o identificare cu el sau o ataşare prea mare de acesta.

Una dintre cele mai grele zone menite clarificării diferenței dintre sine şi corp este cea a funcționării simțurilor. Acestea sunt experimentate şi considerate a fi funcții ale corpului fizic însuşi. Oricât ar părea de ciudat, locul real al experiențelor senzoriale se găseşte în cadrul domeniului invizibil al corpului energetic interior, care activează corpul fizic. În sine, corpul fizic singur nu are nici o capacitate de a experimenta.

Experiența simțurilor (precum şi cea a oricărui alt lucru) constituie o calitate a conştiinței asociată cu

prezenta noastră într-un corp energetic. Oricine a avut vreodată o experiență de decorporalizare își amintește că toate manifestările simțurilor constituiau funcții ale corpului eteric, care a fost asociat cu propria lor conștiință și cu sentimentul prezenței sinelui. Văzul și auzul continuă chiar și atunci când corpul fizic doarme sau este într-o stare de inconștiență. Experiența „sinelui" migrează în afara corpului împreună cu simțurile poziționării și mișcării. În această stare, senzația sinelui este localizată în cadrul corpului energetic, iar corpul fizic devine un terț. Îl vedem ca pe un simplu corp și nu ca pe propriul corp.

Dacă un număr mare de oameni raportează experiențe identice, se poate ajunge la un acord cu privire la un anumit fenomen. În mod asemănător, experiențele de decorporalizare implică adesea călătoria sinelui de-a lungul fundelor de lumină, întâlnirea unor oameni și experimentarea a diferite culori - și apoi refuzul de a se întoarce pentru a reocupa și locui corpul fizic. Astfel, putem afirma că noi locuim un corp fizic, dar nu suntem un corp fizic. Este clar că spiritul, sufletul sau sinele energetic este cel care locuiește în corp și tinde să se amestece cu acesta, pierzându-și astfel identitatea sa unică. Unii oameni sunt predispuși să-și părăsească trupul, fie în mod accidental, fie intenționat. De fapt, tehnica proiecției astrale poate fi învățată, în așa fel încât cel care și-a însușit-o își poate părăsi corpul când vrea, având chiar posibilitatea de a-și alege locurile pe care să le viziteze, (dc exemplu, la Institutul Monroe).

Vederea la distanță și clarviziunea constituie proiecții parțiale ale facultății senzitive ale corpului energetic. Cel care experimentează este prezența interioară din cadrul a ceea ce a fost numit corpul

astral, eteric, spiritual - sau sufletul. Corpul spiritual nu este controlat de forțele fizice obişnuite, ci există într-un alt plan sau dimensiune.

Mintea călătoreşte şi ea alături de corpul spiritual, înțelegând faptul că, în realitate, este separată de creier. Conştiința nu depinde de cele fizice, ci există independent de acestea. Cu toate astea, atunci când este localizată, tinde să se identifice cu forma şi locația.

Î: ***Atunci, ce se poate spune despre purificarea şi mortificarea corpului?***

R: Nu există nimic de purificat, cu excepția iluziei. Dorințele sunt pentru anumite experiențe şi senzații care pot fi căutate prin intermediul corpului, însă problema nu este a corpului, ci a minții. Mintea este cea care încearcă să anticipeze şi să controleze experiența.

Î: ***Oare experiența corpului se schimbă odată cu progresul conştientei spirituale?***

R: Există schimbări care se petrec în natura experienței corpului. Senzația locației este mai generală şi mai puțin specifică, în timpul lucrării spirituale, există perioade în care corpul pare chiar să dispară, de parcă am uita de el. Există, de asemenea, perioade când prin sistemul nervos curge o energie foarte intensă, când sunt experimentate diferite senzații ardente, „ca şi cum sistemul nervos ar fi luat loc". Există şi momente în care energia kundalini curge însoțită de o plăcere intensă de-a lungul şirei spinării, până în minte şi creier, pentru a ajunge apoi în inimă.

Poate surveni o pierdere a dorințelor trupeşti şi o scădere a interesului față de corp într-o asemenea măsură încât supraviețuirea fizică poate depinde de oamenii din jur. Se poate instaura o lipsă totală a poftei de mâncare şi a interesului față de senzațiile corpului. Vederea se schimbă şi ea, astfel încât totul pare a se

derula cu încetinitorul. Există o preponderență a vederii periferice şi o scădere a celei centrale. Timpul se opreşte, fapt care pare a se corela cu deja amintita pierdere a legăturii eu spațiul. Există, de asemenea, o nesiguranță a mişcării corporale.

Atunci când survine înțelegerea sinelui, se întâmpină o oarecare dificultate în folosirea pronumelor, mai ales a pronumelui personal „eu". La început parc straniu să observi că oamenii vorbesc despre corpul lor fizic ca şi cum ar fi propria lor identitate.

Survine o pierdere a fricii şi a reflexelor. Gândirea lineară devine mult mai dificil de procesat, ca şi descifrarea vorbirii obişnuite a oamenilor. Acest lucru rezultă într-o întârziere a răspunsului în comunicarea verbală. Această întârziere are de-a face cu procesele care se produc în conştiință în timpul traducerii procesării lineare a limbajului în semnificația esenței. Însă această întârziere nu se petrece în ceea ce priveşte înțelegerea limbajului animalelor sau a limbajului trupului. Pare a se petrece deoarece conştiința se focalizează asupra esenței şi semnificației şi nu asupra detaliilor formei. Mai mult, conştiința trebuie să realizeze translația de la liniştea ei naturală la sunet.

Nu există nici o separație între ceea ce pare a se petrece şi „Sine". „Cauzele" nu mai sunt căutate în exterior, iar aşa-numitele evenimente se petrec ca rezultat al gândurilor. Nici o cauză nu mai este atribuită lumii însăşi, ci numai conştiinței.

Oamenii din jur par a fi conduşi de ceea ce este irelevant şi inconsecvent şi, în acelaşi timp, par că risipesc multă energie în zadar. Aceste aspecte ale conştiinței sunt experimentate ca atare de nişte indivizi separați, dar cel care experimentează cu adevărat este în mod fundamental acelaşi Sine, prezent în toți aceşti

indivizi. Corpul este precum un companion sau un animal de companie favorit, care ne urmează pretutindeni. Poate chiar să fie operat fără anestezie, fără a fi încercată vreo durere. Putem continua să ne posedăm corpul şi să fim responsabili pentru acesta fără a ne identifica în mod necesar cu el.

CAP. XVI - Karmă, învăţători şi înţelepţi

Î: ***Ați putea să ne explicați cum înțelegeți dumneavoastră karma?***

R: Orice gând sau acțiune emite o vibrație (sau o urmă), care reprezintă un model energetic cu frecvență înaltă asociat cu energia noastră corporală. Acesta interacționează cu câmpul conştiinței, care este umplut cu un număr infinit de astfel de modele de energic emanate din alte corpuri energetice. În cadrul acestui câmp energetic foarte complex au loc o serie de selecții care influențează deciziile şi direcțiile de viață. Modelele persistente sunt consolidate şi devin astfel tot mai dominante. Interacțiunile care ar putea rezulta de aici pot fi comparate cu forma structurală a unei molecule, care determină cu ce alte molecule este aceasta capabilă să interacționeze. Astfel, molecula în cauză poate fi compatibilă cu anumite forme moleculare, dar incompatibilă cu altele.

Corpul energetic al fiecărei persoane poartă cu sine o traiectorie istorică de modele, care persistă de-a lungul timpului şi influențează deciziile, comportamentele şi sentimentele de atracție ori repulsie. Acest corp energetic, care constituie locul geometric al sentimentului existenței, este independent de corpul fizic, aşa cum poate să confirme oricine a trăit vreodată experiențe de decorporalizare. „Corpul karmic" este alcătuit din urmele de poziționalități care au fost colectate de-a lungul timpului.

Câmpul conştiinței-se constituie dintr-o mare infinită de câmpuri energetice aflate în interacțiune, şi care posedă diferite nivele ce pot fi calibrate. Prin urmare, soarta corpului energetic al sufletului unui individ este similară eu aceea a unui obiect care pluteşte

în spațiu sau cu cea a unui dop de plută aflat pe mare, în sensul că nivelul la care se stabilizează sau la care pluteşte este determinat de flotabilitatea sa inerentă.

Sferele non-materiale ale existenței sunt compuse din corpuri energetice aflate la diferite nivele în marca conştiinței şi care tind să se fixeze în anumite domenii. Fiecare dintre aceste sfere gravitează în jurul unui câmp de atracție. Atunci când corpul energetic sau sufletul (împreună cu toată colecția sa de frecvențe şi modele energetice) se separă de corpul fizic, el gravitează înspre un câmp sau domeniu compatibil. Acestea constituie potențialitățile sau alegerile pentru viața post-fizică, opțiunea pentru diversele nivele, cum ar fi infernurile, purgatoriile sau paradisurile. Desigur că pentru unele suflete există şi posibilitatea, opțiunea sau predestinarea de a alege o altă viață fizică. Mai mult, în cazul în care vom recurge la ajutorul metodei testării kinesiologice pentru a întreba dacă această descriere a realității spirituale este una corectă, răspunsul pe care-l vom primi va fi afirmativ.

Oamenii au opinii categorice cu privire la aceste chestiuni, iar problematica ridicată de reîncarnare reprezintă o permanentă sursă de controverse. Cu toate acestea, toate religiile sunt de acord cu faptul că, după moartea fizică, trupul energetic îşi continuă destinul, în funcție de acțiunile săvârşite în timpul vieții fizice. Prin urmare, soarta este determinată în primul rând de deciziile şi acțiunile spirituale care au fost realizate, fiind acordată o mare importanță intenției, responsabilității şi consimțământului Voinței.

Vorbind din punct de vedere spiritual, nu este defel esențial dacă are sau nu loc o reîncarnare fizică efectivă. Principiile şi destinul corpului energetic rămân aceleaşi, indiferent dacă acesta din urmă va continua sub forma

unei existențe fizice sau va merge mai departe pe un plan energetic. Astfel, destinul unui individ va fi orientat spre ceea ce e mai bine sau spre ceea ce e mai rău, în funcție de alegerile făcute de către voința spirituală. Din studiile efectuate cu privire la natura spirituală a conştiinței, se parc că alegerea de a reveni în viața fizică prin intermediul unei noi încarnări într-o ființă umană este o opțiune determinată de modelele inerente ale sufletului în cauză. Însă, aspectul care prezintă cea mai mare importanță constă în interpretarea şi înțelegerea factorilor care determină soarta sufletului/corpului energetic după moartea fizică.

Din analizele şi cercetările anterioare în domeniul spiritualității, transpare faptul că soarta ultimă a unei persoane constituie o consecință automată şi impersonală a modelelor energetice care au fost stabilite în aura corpului spiritual. Cu alte cuvinte, soarta cuiva după moartea fizică se constituie, pur şi simplu, într-o consecință inevitabilă a propriei opțiuni şi nicidecum o recompensă ori o pedeapsă aplicată în mod arbitrar de către o anumită persoană, energie sau putere exterioară. Sinele gravitează în marca infinită a Sinelui (cu majusculă), către destinul său şi în virtutea propriei esențe. Tocmai în aceasta constă dreptatea absolută a Dumnezeului Atotputernic, care garantează o corectitudine şi imparțialitate absolută. Astfel, judecata nu este altceva decât o invenție semantică (asemenea heliotropismului sau cauzalității), care serveşte drept „explicație" plauzibilă, fiind derivată din presupozițiile antropomorfice ale minții umane.

Aşadar, dat fiind că destinul nostru spiritual este determinat şi decis de propriile noastre acțiuni, rezultă că flecare persoană îşi determină destinul cu o corectitudine absolută. În acest fel, dreptatea lui

Dumnezeu se autoîndeplineşte perfect. Iată de ce omenirea are nevoie să îşi asume responsabilitatea propriului destin şi să înceteze să-l mai învinuiască pe Dumnezeu (care, oricum, a fost mult prea adesea blamat - fără temei - pentru nefericirile lumii). În realitate, iubirea lui Dumnezeu, precum soarele, străluceşte în mod egal pentru toți. Şi. grație dobândirii înțelegerii, domeniul spiritual devine inteligibil şi capătă sens, fără a mai fi nevoie să recurgem la superstiții, proiecții antropomorfice şi fantezii pentru a-l explica.

O mare parte din ceea ce am afirmat până aici se regăseşte şi în informațiile şi experiențele spirituale pe care omenirea le-a acumulat do-a lungul istoriei. Dacă înțelegem că din punct de vedere spiritual totul se petrece ca o consecință a Liberului Arbitru şi că nu există nici un fel de „forțe" care să „cauzeze" lucruri discordante, atunci toată problematica reîncarnării fizice este clarificată. Dacă aceasta se petrece, înseamnă că alegerea şi consimțământul voinței spirituale s-au îndreptat în această direcție. Cât despre modalitatea în care respectiva reîncarnare va avea loc, aceasta va fi determinată de alegerile karmice.

Cu cât ne identificăm mai puternic cu corpul fizic şi cu viața pământească, cu atât vom fi mai atraşi de perspectiva unei noi vieți pământeşti. Este la fel de adevărat şi că atracția pentru reîncarnare poate fi datorată dorinței de a repara sau ispăşi anumite greşeli spirituale din trecut. Astfel, multe suflete consideră că singura ispăşire adecvată este aceea de a suferi aceeaşi soartă pe care au cauzat-o altora. Vedem adesea cum milioane de suflete aleg vieți care au un final dezastruos. Chiar şi moartea este aleasă deseori într-un mod atât de specific, încât este de crezut că în alchimia respectivei alegeri sunt implicați o serie de factori karmici

determinanți. De asemenea, sinuciderile iau şi ele adesea forme şi stiluri foarte deosebite, cu semnificații foarte precise.

Aşadar, dat fiind că viețile sufletului pot fi trăite fie în cadrul domeniului fizic, fie în afara acestuia, respectiv atât pe plan fizic, cât şi în plan energetic, putem trage concluzia că este foarte probabilă existența unei succesiuni aproape infinite de vieți. Această idee este şi ea conformă înțelepților străvechi. Vedelor, precum şi învățăturilor lui Buddha, Krishna, Hinduismului şi altor religii străvechi.

La nivele foarte avansate ale conştiinței, înțelepții iluminați sunt capabili să-şi amintească de viețile anterioare (despre care spun că sunt foarte numeroase). De asemenea, în urma unor experiențe de decorporalizare, oamenii îşi amintesc cum corpul lor energetic a sălăşluit anterior în alte corpuri fizice. Copiii mici sunt şi ei predispuşi să-şi amintească viețile anterioare, iar studiile efectuate în acest sens arată că aceste cazuri sunt destul de frecvente. Un înțelept a fost întrebat la un moment dat cât de reale sunt încarnările anterioare, iar el a răspuns că acestea sunt la fel de reale ca încarnarea actuală - nici mai mult, nici mai puțin.

Interesul manifestat față de existența (respectiv inexistența) unor vieți anterioare constituie mai mult decât o simplă reflectare a vanității eului sau a interesului pentru propria persoană. Mult mai important este faptul că, odată cu înțelegerea modului în care lucrează justiția divină, se clarifică şi orice neînțelegere referitoare la natura eului. Mai mult, această înțelegere are darul de a clarifica şi învățăturile creştine cuprinse în versetele: „Culegi ceea ce ai semănat”; „Oamenii care trăiesc în case de sticlă nu ar trebui să arunce cu

pietre"; „Cine scoate sabia, de sabie va pieri"; „Toate firele de păr sunt numărate" etc.

Comentariile lui Iisus despre reîncarnare sunt scurte şi apar în Evanghelia după Matei versetele 11:7-l4 şi 17:10-l3, unde El susține că „Ilie s-a întors înapoi sub chipul lui Ioan Botezătorul".

Dat fiind faptul că religia creştină este focalizată pe alegerea virtuții în defavoarea păcatului, respectiv a binelui în detrimentul răului, importanța destinului sufletului are prioritate în fața subiectului reîncarnării.

Î: ***Aşadar, destinul spiritual (sau karma) este stabilit prin alegere şi responsabilitate personală?***

R: Cel mai puternic factor determinant este intenția şi decizia voinței spirituale. Ideea potrivit căreia contextualizarea, gândul sau acțiunea instituie un model energetic aflat la un anumit nivel de putere (care poate fi calibrat), stă la baza căii spirituale numită Karma Yoga, care înseamnă că toate acțiunile pot fi sacralizate prin dedicarea acestora lui Dumnezeu.

Chiar şi cele mai simple acțiuni, cum ar fi decojirea unui cartof, pot fi acompaniate de resentiment sau de devotament față de viață. Adevăratul devotament provine din bucurie, cunoscut fiind faptul că viața este susținută prin viață. Omul îşi dedică viața lui Dumnezeu, din recunoştință pentru darul vieții, punându-se în mod dezinteresat în serviciul creației Sale (deci în serviciul a tot ce este viu). Prin această dedicare este validată sacralitatea a tot ceea ce înseamnă viață, orice formă a vieții fiind tratată cu un respect deosebit. Atunci când ne oprim pentru a ajuta un gândăcel neputincios, răsturnat pe spate, întorcându-l pentru a-şi continua viața, întregul univers ştie acest lucru şi răspunde acestui gest.

Pentru a recunoaşte şi a sprijini valoarea a tot ceea ce înseamnă viață, nu trebuie s-o neglijăm nici pe cea proprie, care este parte a Vieții. Ceea ce se înțelege în general prin termenul „suflet" este capacitatea de a experimenta viața. Sinele radiază ca o conştientă a existenței în tot ceea ce este viu. Căprioarele, precum şi toate animalele, se bucură de propria viață în aceeaşi măsură în care o fac şi oamenii. Ele obțin bucurie din existența lor şi din experimentarea acesteia.

Există un film documentar despre viața vidrelor-gigant care trăiesc în sălbăticiile din Peru. Ele sunt teritoriale. În documentar a fost filmat un mascul singur care avea pentru sine un lac întreg. A stat singur luni întregi, dar în final, când o altă vidră a apărut în lac, răbdarea realizatorului filmului a fost răsplătită. Filmul a arătat întâlnirea dintre cele două vidre singuratice şi bucuria de a se fi găsit, care ora copleşitoare. Făceau împreună nesfârşite salturi şi dansuri datorită plăcerii şi bucuriei lor. Fericirea lor era uluitor de evidentă, chiar şi pentru cea mai ignorantă persoană. Faptul că animalele s-unt capabile sau nu de logică lineară este cu totul irelevant. Ceea ce este semnificativ este că la nivelul la care viața este efectiv trăită (nivelul subiectiv), experiența animalelor şi bucuria lor de viață este egală cu cea a oamenilor.

Î: ***Dacă recurgem la metoda testării kinesiologice, se dovedeşte oare adevărat că orice informație este disponibilă tuturor?***

R: Este adevărat. Viața noastră interioară este de fapt un document public, care poate fi accesat de oricine, oriunde şi oricând. Nu este posibil nici un secret: torul este revelat. Acest luciu nu parc a fi chiar atât de surprinzător într-o eră în care există deja programe moderne de software care facilitează

utilizatorului individual de internet accesul şi posibilitatea de a descărca orice document existent, de pe orice alt computer din lume. Toate informațiile de pe internet sunt de domeniu public. Mai mult, majoritatea locațiilor publice şi private (inclusiv străzile), se află sub o supraveghere video continuă. Supravegherea şi înregistrarea tuturor activităților umane se desfăşoară în mod continuu prin satelit. Amprentele nu lasă doar un model unic de identificare, ci şi o structură ADN detectabilă. Computerele urmăresc şi analizează orice câştig sau tranzacție. Birourile de credit înregistrează în detaliu toate fluxurile financiare. Se pare că intimitatea nu mai este decât o fantezie dintr-o eră demult apusă. O persoană onestă găseşte toate acestea mai degrabă reconfortante, deoarece onestitatea şi inocența nu au nimic de ascuns. În acelaşi timp, o persoană necinstită sau vinovată va reacționa probabil cu teamă în fața acestor realități. Este o certitudine că totul este revelat, atât în această lume, cât şi în următoarea. Fiind totul revelat, responsabilitatea fiecărei acțiuni ne revine în totalitate. Dacă lucrurile ar sta altfel, ar însemna că universul a fost creat injust, ceea ce este imposibil, dai fiind că el nu este altceva decât o expresie a naturii Divinității.

Î: ***Este oare necesar să avem un guru? Anumite tradiții spirituale spun că da.***

R: Cu toții avem deja un guru - Sinele. Prezența lui Dumnezeu este perpetuă. Duhul Sfânt este acel aspect al conştiinței divine care, prin mijlocirea Grației Divine, este accesibil tuturor. Deoarece eul blochează conştienta Sinelui aflat în interiorul nostru, ne putem reconecta la Adevăr prin contactul cu maestrul spiritual, Avatarul, sau cu învățăturile spirituale.

Grație evoluției sale spirituale superioare, înțeleptul spiritual are un contact mai strâns cu Sinele şi, implicit, se identifică mai puternic cu acesta. Astfel, el este capabil să vorbească, să instruiască şi să fie de ajutor. Receptarea experienței spirituale este inspiratoare pentru ceilalți. Orice creştere spirituală se realizează prin consimțământul liberului arbitru. Învățătorul adevărat nu-şi impune niciodată voința asupra celorlalți, dar face ca înțelesurile să fie disponibile tuturor. Învățătorul iluminat nu cere o taxă pentru informațiile pe care le oferă. Întrucât ceea ce a fost primit ca un dar este dat mai departe în forma dezinteresată a darului. Învățătura împărtăşită şi altora generează o calibrare mai înaltă, având prin ca însăşi capacitatea de a cataliza progresul spiritual. Până şi simplul fapt de a auzi o învățătură superioară constituie, în sine, o consecință a meritului spiritual. Iar a acționa asupra acesteia este un beneficiu şi mai mare.

Se spune că Buddha a afirmat: „Este rar în univers să te naşti ca viață omenească; şi mai rar este să auzi de dharma; încă şi mai rar este să accepți învățăturile; şi mai rar de atât este să acționezi asupra acestora; şi cel mai rar lucru este să dobândeşti conştienta adevărului învățăturilor". Astfel, simplul fapt de a auzi despre iluminare constituie deja unul dintre cele mai rare daruri. Pentru că oricine a auzit vreodată de iluminare nu va mai fi satisfăcut de nimic altceva.

Astfel, informația în sine devine învățătorul dar, pentru a fi activată, ea necesită acordul voinței spirituale a celui care-o primeşte. Învățătorul spiritual care a atins maturitatea spirituală îşi aminteşte că, deseori, adeptul este entuziast, dar naiv. Adeptul naiv este decepționat cu uşurință de falşii învățători sau de învățăturile eronate ambalate într-o formă atractivă.

Prin urmare, o valoare cardinală a maestrului constă în călăuzirea discipolului. Grație acesteia, studentul spiritual va fi păzit de capcanele ispititoare ale seducției spirituale. Roiul învățătorului este de a inspira, instrui şi confirma prin mărturia personală adevărul învățăturilor, precum şi de a-i încuraja pe studenții care se străduiesc să continue pe calea aleasă.

Un alt serviciu important pe care învățătorul îl furnizează discipolilor rezidă în explicație şi clarificare. Multe învățături străvechi, deşi corecte şi adevărate, sunt pur şi simplu insuficiente, ceea ce poate conduce la interpretări eronate. De aceea, rolul învățătorului nu este numai acela de a comunica adevărul şi de a lumina calea studenților, ci şi de a da explicațiile necesare. Grație iluminării, adevăratul învățător este deja total şi complet; el nu mai are nevoie să fie căutat de studenți şi nici ceva de câştigat de pe urma faptului că are discipoli. Adevăratul învățător nu simte nici o dorință de a-i controla pe ceilalți, după cum este indiferent la orice tip de putere sau simbol ce ar putea decurge de aici. Orice fast, bunăstare şi adorație devin lipsite de sens, pentru că înțeleptul nu este atras de strălucirile lumii şi de nimic iluzoriu şi efemer.

Pentru învățător, corpul este relevant doar în măsura în care constituie un mijloc de comunicare cu ceilalți în lumea obişnuită. De aceea, corpul este doar un mediu de comunicare. Învățătorul este întotdeauna Sinele invizibil. Nu există nici o „persoană" prezentă şi prin urmare, Sinele este lipsit de trăsături antropomorfice. Întru facilitarea interacțiunii şi comunicării cu lumea obişnuită, despre învățător dăinuie vestigiile unor învățături sociale. Nu există nici atracție, nici aversiune față de lume şi conținuturile sau valorile acesteia.

Învățătorul matur a depăşit acea fază inițială şi limitativă a beatitudinii; el există acum într-un domeniu al păcii infinite. Aceasta din urmă este o stare non-emoțională de fericire constituită din alotcunoaştere şi din certitudinea desăvârşirii absolutului. Lucrarea învățătorului este aceea de a traduce inefabilul în comprehesibil, lipsa de formă în formă şi de a încerca să anticipeze înțelesurile eronate care ar putea apărea. Această capacitate de a traduce subiectivul infinit într-o terminologic încărcată de sens este prezentă cu toate că învățătorul nu mai „gândeşte" în termeni lumeşti; ea constituie un dar al său fiind. În realitate, o funcție a Duhului Sfânt.

Înțeleptul îşi serveşte discipolii şi într-o formă nonverbală. Astfel, conştiința sa iluminată transmite câmpului conştiinței gândirii umane acea frecvență vibrațională superioară, care este un efect al respectivei conştiențe. A-i învăța pe alții constituie deopotrivă o alegere şi rezultatul unui acord.

Î: ***Ați subliniat faptul că întotdeauna trebuie calibrat nivelul de adevăr al unui învățător sau al unei învățături. Nu pot fi acceptați învățătorii, pur şi simplu, prin intermediul credinței sau pe baza reputației lor?***

R: În nici un caz. Mintea este foarte naivă şi extrem de uşor de păcălit. Este uşor impresionabilă şi, prin urmare, foarte vulnerabilă la persuasiune şi manipulare. Amintiți-vă că majoritatea oamenilor de pe planetă calibrează mult sub nivelul 400 (nivelul Rațiunii şi Intelectului). Ei sunt cu uşurință încorsetați de sentimentalism logic, emoționalitate absurdă şi slogane. Jurații îl condamnă pe cel nevinovat, iar cei îndrituiți votează legi absurde şi în mod flagrant neconstituționale. Şi nu este vorba aici doar de erorile

grave care apar în sfera chestiunilor obişnuite. Când vine vorba despre sfera spirituală, ne putem baza şi mai puțin pe mintea umană. Nu are absolut nici o evidență experiențială pe care să o folosească, aşa că urmează de obicei orbeşte nişte precedente sociale, etnice sau familiale.

Astfel, credințele spirituale şi religioase ale majorității oamenilor sunt determinate prin „accidentul" naşterii şi identificării culturale. Eul adoptă sistemele de credință ca pe ..ale melc" şi începe apoi să le apere. Mintea umană nu poate verifica dacă aceste credințe au sau nu validitate şi astfel se vede silită să le apere în totalitatea lor (uneori chiar la un nivel de fanatism). Principala cauză a acestei identificări fanatice cu anumite credințe rezidă în faptul că ele sunt vulnerabile la atacuri.

Adevărul nu trebuie apărat, fii este, pur şi simplu, un fapt. Astfel, „credincioşii" sunt foarte gălăgioşi, angajați şi militanți în exprimarea punctului lor de vedere. Prin urmare, adevăratul căutător al adevărului este prevenit să evite influența „credincioşilor", adepților prozelitismului agresiv şi a fanaticilor religioşi - din orice credință ar proveni aceştia.

Cunoaşterea bazată pe credință şi experiență adevărată este calmă. Mai degrabă decât să încerce să convingă, ea invită. Atrage în virtutea meritelor sale intrinseci şi a puterii adevărului însuşi. Adevărul nu se bazează pe vreo forță de dezbatere ori persuasiune; el explică, dar nu încearcă să convingă.

Dată fiind, pe de o parte, naivitatea şi vulnerabilitatea minții în fata erorii, şi pe de alta existența unei societăți dominate de „non-adevăr", descoperirea unei modalități verificabile pentru distingerea adevărului de falsitate (şi, mai mult, a

nivelului efectiv de adevăr) constituie un progres uimitor şi o adevărată binecuvântare pentru căutătorul spiritual. Privind din acest punct de vedere, ne aflăm acum într-o perioadă a istoriei comparabilă cu descoperirea busolei sau a telescopului.

Evaluarea învățăturilor spirituale reclamă practic doar două calibrări, una a învățătorului şi alta a adevărului învățăturilor sale. Aceste două valori furnizează apoi un ghid foarte valoros pe drumul înțelegerii, care nu a fost accesibil anterior nici învățătorilor şi nici studenților.

În trecut, nici măcar cei mai mari înțelepți nu erau conştienți de nivelul de adevăr pe care îl experimentau sau pe care îl transmiteau altora. Fiecare dintre ei era un explorator al unor sfere de conştiență mai înalte. Memoriile şi învățăturile lor constituie rapoarte despre o serie de domenii de conştientă posibilă a realității, destul de rar experimentate şi nefamiliare. Pentru a atinge asemenea nivele a fost nevoie deopotrivă de un curaj ieşit din comun şi de determinarea de a explora stratosfera le conştiinței fără altimetru sau hartă. Dacă este adevărat că aceşti exploratori aveau o mare înțelepciune, totuşi ei nu aveau un instrument la care să se raporteze pentru a-şi certifica descoperirile. Un atare instrument este disponibil acum în forma hărții conştiinței şi a testării kinesiologice.

În lume există mai multe feluri de învățători. Sunt învățătorii spirituali a căror cunoaştere provine din „experiența lor spirituală" personală şi aşa-numiții „învățători despre", ale căror informații parvin pe căi academice sau intelectuale. Un preot sau un activist religios nu are deloc nevoie să fie personal iluminat, pentru că adevărul spiritual îi este transmis în forma educației la un seminar teologic. Mai există apoi şi cei

„realizați” spiritual, care nu sunt educați în mod formal în domeniul teologici sau al religiei comparate şi care nu fac decât să ofere unele referințe cu privire la învățăturile consacrate, spre informarea şi orientarea studenților interesați.

Dintre toți învățătorii spirituali din lume care sunt considerați „guru”, un procent de aproximativ 55% sunt legitimi. Astfel, în practica efectivă, şansele de a găsi un învățător adevărat din mulțimea celor existenți sunt cam de50%.

CAP. XVII - *Dialoguri*

Î: ***Care este cea mai bună cale de a trezi conştiinţa cuiva?***

R: Prin interes, intenţie şi studiu se dezvoltă o familiaritate faţă de subiecte şi învăţături spirituale. Deoarece învăţăturile însele calibrează la un nivel ridicat, ele au o putere dincolo de conştiinţa obişnuită, iar includerea lor în gândurile şi reflecţiile cuiva energizează în mod automat o progresie a conştiinţei.

Buddha a spus că din momentul în care o persoană a auzit despre iluminare şi primeşte învăţăturile, finalitatea sa este clară, deoarece ea nu va mai putea fi satisfăcută de nimic inferior. De asemenea, el a mai afirmat că, deşi acest proces poate continua de-a lungul mai multor vieţi, în cele din urmă iluminarea va deveni o certitudine, asemenea destinului. Este, deci, implicit faptul că oricine este interesat de materiale şi informaţii de acest gen este destinat pentru iluminare; altfel, de ce s-ar mai afla aici? De ce ar mai manifesta vreun interes pentru acest subiect?

Î: ***Ce ne puteţi spune despre meditaţie?***

R: Este în acelaşi timp un subiect foarte vast şi totuşi foarte simplu. Cele mai simple practici sunt şi cele mai bune şi pot fi împletite de-a lungul activităţilor zilnice. În mod formal, dacă stăm nemişcaţi, închidem ochii şi ne concentrăm asupra respiraţiei, putem privi modelele care apar în viziunea noastră în spatele pleoapelor închise. Se poate observa cu uşurinţă procesarea activităţilor minţii fără vreo interferenţă sau comentariu. De acolo, se merge apoi mai departe şi se focalizează atenţia asupra *acelui ceva* care observă procesarea. Apoi. identificarea observatorului conduce mai departe în interiorul mărturiei, care la rândul său

duce la conştientizarea de către experimentator a faptului că acestea sunt calități ale conştiinței. Individul este conştient de mărturie, experimentare şi observare, precum şi de faptul că acestea se întâmplă prin ele însele. Acestea sunt calități impersonale ale conştiinței. Ele se petrec automat. În realitate, nu există nici o entitate personală care să „facă" observarea, mărturia, urmărirea. Este de asemenea important să menționăm că această calitate impersonală nu este afectată de conținutul a ceea ce este observat. „Eu-l" adevărat şi transcendent este treaz şi observă şi somnul.

Î: ***Ce este satori?***

R: Este o stare spirituală de conştientă avansată care apare de cele mai multe ori în timpul unui curs de meditație şi care poate persista pentru o perioadă variabilă. Poate apărea, dispărea, îşi poate schimba intensitatea şi nivelul, după cum poate avea reziduuri permanente sau poate deveni o stare permanentă de conştiență. Deoarece este o revelație, nu poate fi controlată. Chiar dacă starea dispare, ceea ce a fost văzut, conştientizat, şi înțeles rămâne pentru totdeauna.

Spre exemplu, cineva poate „transcede contrariile" subit, înțelegând că sursa tuturor experiențelor rezidă într-o poziționalitate interioară. Aceasta poate conduce apoi la conştienta faptului că nu există interior sau exterior, întrucât sunt unul şi acelaşi lucru, şi că nu există nici o altă posibilitate în afara subiectivității.

Î: ***Oare ambiția spirituală nu conduce lu a avea un eu spiritual?***

R: Ba da, dacă rămâne doar la stadiul de ambiție. Prin abandonare şi smerenie, ambiția este înlocuită de motivația iubirii, inspirației şi devoțiunii.

Ceea ce se înțelege în mod obişnuit prin termenul de „mândrie spirituală" este produsul iluziei că există un

sine personal care desăvârşeşte lucrarea spirituală. Aceste tendințe sunt inhibate prin smerenie, recunoştință şi gratitudine. Emanată din Sine, intenția spirituală atrage câmpuri energetice superioare, care sunt experimentate ca grație.

Î: ***Cum pocite dăinui meditația în viața noastră de zi cu zi?***

R: Pur şi simplu prin acțiunea de a ne întreba în mod constant „cine (sau ce)" face acțiunea, vorbeşte, simte, gândeşte sau observă? Aceasta este o focalizare a atenției fără a recurge la folosirea limbajului. Învățătorul spiritual Ramana Marharshi a denumit acest proces „investigare de sine" şi l-a recomandat ca tehnică potrivită pentru orice moment şi activitate. Meditația continuă poate fi comparată cu o mudră sau cu o postură ori atitudine în care orice acțiune este sanctificată prin abandonarea sa în servire şi adorație. Atunci când atitudinea cuiva față de tot ceea ce există devine o devoțiune, Divinitatea se revelează pe sine.

Î: ***Cum putem înceta să-i judecăm pe ceilalți?***

R: Prin compasiune se naşte dorința de a înțelege, mai degrabă decât de a condamna. Prin înțelegere, vedem că oamenii nu se pot abține de a fi ceea ce sunt la un anumit moment dat. În general, oamenii nu sunt conştienți de faptul că sunt conduşi de programe inerente în societate şi în câmpul energetic care le domină conştiința. Mintea obişnuită este îndoctrinată fără ca măcar să ştie acest lucru, iar oamenii sunt dominați de un câmp al conştiinței care îi atrage.

Să dăm un exemplu deopotrivă grăitor şi concret. Cu toate că oricine este relativ avansat din punct de vedere spiritual deține conştiența faptului că scopul nu scuză mijloacele, societatea noastră se ghidează după acest dicton. (Supusă fiind testării kinesiologice,

propoziția „scopul scuză mijloacele” induce întotdeauna un răspuns slab din partea subiecților.)

Î: ***Ce se înțelege prin învățătura Zen a „non-minții”?***

R: Unele învățături spirituale din Orient folosesc termenul „minte”, minte obişnuită sau *eu* - sau, prin opoziție, „Minte” - care, în mod paradoxal, înseamnă lipsa minții sau Sinele. Pentru a complica terminologia şi mai mult, alte învățături utilizează termenul minte pentru a exprima Mintea Universală, care este acelaşi lucru cu Sinele, Unicitatea sau Totalitatea. Doctrina „non-minții” susține pur şi simplu că adevărul etern este conştiența de sine, care poate fi găsită în linişte şi dincolo de mintea obişnuită. Conştiența de Sine ca Minte este blocată de focalizarea asupra minții obişnuite şi plină de conținut a sinelui personal.

Î: ***De ce nu a vorbit Buddha despre Dumnezeu?***

R: Religiile au oferit atât de multe definiții şi descrieri ale lui Dumnezeu, încât conceptele referitoare la HI sunt, în mod paradoxal, blocate la conştiența realității lui Dumnezeu. Astfel, căutătorul va sfârşi prin a căuta un concept preconceput în loc să-l abandoneze, pentru ca realitatea să se poată prezenta pe sine.

Î: ***Cum este starea de „non-minte”?***

R: Inițial, trezirea într-o sferă cu lotul nouă este copleşitoare. Ceea ce rămâne din sinele anterior este şocat de revelația masivă şi de măreția condiției. Totul este izbitor de viu, totul este Una şi în acelaşi timp uluitor de divin. Există, de asemenea, o infinită linişte şi pace, un sentiment profund de întoarcere cu adevărat acasă. Nici o frică nu mai este posibilă. Ceea ce suntem în realitate este dincolo de orice formă — şi dintotdeauna a fost dincolo de orice timp sau spațiu. Aceste realități sunt autoevidente. Toate gândurile, ideile

şi activităţile mentale încetează, iar liniştea este prezentă pretutindeni şi atotpătrunzătoare.

Sinele este înţeles acum ca fiind pretutindeni şi nu localizat. Toate activităţile şi atitudinile umane au încetat. Nu se manifestă nici o dorinţă. Totul este cunoscut şi deopotrivă prezent, astfel că nu a mai rămas nimic de cunoscut sau de aliat. Toate întrebările au primit răspuns, aşa că nu mai există nici o interogaţie de formulat. Nu există nimic la care să reflectăm, după cum nu există nici măcar vreun scop sau motiv de gândire. Toate sentimentele dispar şi sunt înlocuite cu pacea absolută.

La începutul acestei stări, există o scurtă perioadă de agonie a morţii (moartea reminiscenţelor eului). Cel care încearcă sentimentul morţii este „eul" personal. Voinţa personală se dizolvă în omniscienţa divină. Actul voinţei încetează. Totul se mişcă, acţionează şi se prezintă pe sine cu egală semnificaţie.

Nimic nu este mai important sau mai puţin important decât altceva. Nu există nici cauză, nici schimbare, nici evenimente şi nici nu „se întâmplă" nimic. Totul este aşa cum este ca rezultat al procesului de continuă evoluţie a creaţiei.

Potenţialitatea este trăită ca realitate emergentă. Cea mai profundă esenţă a universului se revelează pe sine într-un nemaipomenit spectacol. Ea se prezintă pe sine ca un dar al iubirii şi încrederii, ca şi cum ar întâmpina pe cineva la sosirea acasă

Î: ***Cum se poate funcţiona într-o asemenea stare?***

R: Într-o primă fază, acest lucru este imposibil. Odată cu reluarea mişcării corporale, se naşte o senzaţie asemănătoare cu a păşi pe pământ după o lungă perioadă de navigat pe ape. Toate părţile corpului

încearcă o problemă de echilibru. Nu există o identificare cu corpul şi nici un loc geometric în spaţiu. Sinele este invizibil şi non-local, astfel încât atunci când oamenii se adresează corpului crezând că eşti „tu” acest luciu presupune o adaptare. Vocea vorbeşte de la sine pentru a răspunde întrebărilor. Nu mai există nici mintea, nici activitatea acesteia care să se focalizeze sau să realizeze acţiuni lumeşti. Se manifestă o pierdere a simţului direcţiei. Corpul, precum şi acţiunile sau vorbele acestuia apar (ară vreo direcţie sau intenţie lăuntrică. Totul se întâmplă spontan, ca răspuns la voinţa Prezenţei. Totul se petrece de la sine ca expresie a esenţei şi condiţiilor predominante. Corpul este o funcţie a universului şi o acomodare la felul în care funcţionează lumea.

Toate activităţile zilnice obişnuite sunt oprite pentru o perioadă îndelungată de timp. Vorbirea nu este necesară. Ceea ce oamenii intenţionează să comunice prin vorbele lor trebuie tradus pentru a putea fi înţeles. Ei vorbesc într-o succesiune de gândire lineară, iar un aspect al Sinelui Divinităţii (în calitate de prezenţă a Duhului Sfânt) acţionează ca translator. Acest fapt rezultă într-o întârziere între vorbirea oamenilor şi capacitatea de a o înţelege. Această traducere îmbracă detaliile formei şi le transformă în esenţă inteligibilă. Gândirea obişnuită nu mai este o stare naturală sau o activitate spontană. Este nevoie de voinţă pentru ca să apară. Lumea pare preocupată de detalii şi de ceea ce este irelevant în loc de esenţial. Concentrarea asupra formei secvenţiale este obositoare. Deplasarea atenţiei cuiva de la esenţă înspre formă necesită timp şi energie.

Î: ***Ce vă călăuzeşte viaţa de zi cu zi după atâţia ani?***

R: Ea continuă în mod spontan. Locus-ul său este în interiorul câmpului conştiinţei. A fost o necesitate să-mi părăsesc stilul de viaţă anterior şi să mă mut într-o locaţie liniştită. Într-o aşezare simplă, unde să nu îndeplinesc nici un rol lumesc vreme de zece ani. Activarea intelectului şi a activităţii mentale a presupus (şi încă presupune) un mare efort. Mi-a luat luni întregi să-mi reeduc mintea să citească şi să reţină informaţiile. Facultatea numită îndeobşte *minte obişnuită* funcţionează numai când este solicitată să o facă. Nu este o stare naturală. Starea naturală este cea de linişte şi repaos. Chiar şi atunci când mintea este reactivată şi vine în contrast cu fundalul de linişte şi tăcere, nu îl înlocuieşte pe acesta din urmă. Am putea face o analogie cu liniştea pădurii care nu este perturbată de un zgomot oarecare care nu are nici un efect asupra ei sau cu o barcă traversând oceanul, care nu are nici un efect asupra oceanului.

Î: ***Totuşi, pare a fi încă prezentă o formă de personalitate.***

R: Aceasta este un produs automat al iubirii, care reprezintă interfaţa dintre Sine şi oamenii din lume. Funcţia ci este de a înălţa, comunica şi vindeca şi, frecvent, pentru a interacţiona cu lumea, se serveşte de umor. Foloseşte râsul şi umorul pentru a recontextualiza punctele de vedere distorsionate ale oamenilor. Scopul său fundamental este de a vindeca prin recontextualizare. Sinele caută să stabilească un contact vindecător cu Sinele persoanei care suferă. Aceeaşi iubire, care constituie numitorul comun al Sinelui, caută să intre în contact cu Sinele tuturor celorlalţi oameni prin scrierea sau comunicarea verbală a informaţiilor care ar putea fi folositoare,

Î: ***Cine este acela care serie sau vorbeşte?***

R: Corpul sau personalitatea sunt asemenea unor instrumente deopotrivă reziduale şi necesare. Capacitatea de a comunica este cu adevărat o funcție a Duhului Sfânt, care - prin intermediul conştiinței - este translatorul dintre Unitatea şi Totalitatea Sinelui, şi cei mulți. Fără intervenția Duhului Sfânt, corpul s-ar dezintegra din pură neglijență. Sinele nu este subiect al karmei, însă corpul (funcționând pe cont propriu) da.

Î: ***Oare progresul spiritual sau schimbarea încetează? Este completă sau finală?***

R: Conştienta absolută este deja completă şi totală. Capacitatea ei de expresie creşte şi continuă să crească chiar şi acum. În trecut. În timpul unor creşteri majore ale conştientei, sistemul nervos resimțea o arsură sau un bâzâit. Acțiunea de a-i învăța pe alții are darul de a reactiva fluxul energici spirituale în corp. ti

Î: ***Există două stări diferite ale conştiinței?***

R: Nu. Singurul prezent cu adevărat este Sinele Infinit. Realitatea lui atotprezentă prevalează asupra tuturor aparențelor. Ea se traduce prin intervenția Duhului Sfânt asupra capacității de comunicare, prin intermediul corpului (care este servitorul acesteia). Nimic din coca ce face corpul nu prezintă prea mult interes, nici măcar supraviețuirea acestuia. Cu toate că lumea percepută nu este reală într-un sens absolut, oamenii o consideră astfel. Prin urmare, aceasta este o cale de a le reaminti oamenilor de existența Sinelui şi Realității, care sunt dincolo de orice suferință şi durere.

Î: ***Cine (sau ce) este responsabil de funcționarea corpului?***

R: Conştiința însăşi este cea care activează corpul, precum şi activitățile şi răspunsurile acestuia. Persistența sa este spontană şi neintenționată. Sinele nu are nevoie nici de cuvinte, nici de companie, nici de

activități dar, cu toate acestea, el trăieşte bucuria în toate lucrurile. El se umple de iubire în toate expresiile sale ca existență. Deoarece lot ceea ce există posedă calitatea conştientei, iubirea este recunoscută de toată Natura, care răspunde în acelaşi fel. Esența Realității radiază ca o luminescență. Sinele iubeşte necondiționat tot ceea ce există. Această iubire vine în sprijinul a tot ceea ce înseamnă viață, precum şi în sprijinul întregii omeniri. Simplul fapt de a-ți iubi câinele de companie vine în sprijinul întregii omeniri şi este un fapt sesizat de întregul univers.

Î: ***Să fie, oare, orice strădanie care nu e „spirituală" o pierdere de vreme?***

R: Nu acțiunea în sine, ci contextul acțiunii este cel care determină dacă acțiunea este spirituală sau nu. Contextul este stabilit de intenție. Cu toate acestea, cea care face diferența este motivația. Cineva poate câştiga bani din dragoste pentru familia sa, compania, țara ori întreaga omenire sau poate face bani din rațiuni de teamă, lăcomie sau egoism. Dacă ne privim munca ca pe o contribuție adusă societății, atunci aceasta devine un dar - oricât de simplă ar putea fi în aparență. A curăța cartofi din iubire pentru familie sau pentru cei flămânzi este un fapt înălțător din punct de vedere spiritual, atât pentru Sine, cât şi pentru întreaga lume.

A ne oferi propria viață în dar presupune strădania de a o sanctifica prin iubire, devotament şi ajutor dezinteresat. Aceasta este calea inimii spre Dumnezeu. În acest fel, viața domestică devine o formă de venerație şi o sursă de bucurie. Atunci când încercăm să-i înălțăm pe alții, suntem înălțați şi noi prin acest proces". Astfel, actul de a dărui se întoarce spre cel care dăruieşte, deoarece nu există vreun „altul" căruia i se dăruieşte ceva. Orice gând sau surâs binevoitor constituie, deci, o

acțiune spirituală şi vine atât în beneficiul propriei persoane, cât şi al întregii lumi.

Î: ***Ce este iubirea? Deseori pare de neatins.***

R: Iubirea este înțeleasă greşit ca fiind o emoție; de fapt, este o stare de conştientă, un mod de a fi în lume şi de a ne înțelege şi a ne privi atât pe noi înşine, cât şi pe ceilalți. Iubirea pentru Dumnezeu, natură sau chiar pentru animalul nostru de companie deschide uşa inspirației spirituale. Dorința de a-i face pe alții fericiți depăşeşte egoismul. Cu cât oferim mai multă iubire, cu atât sporeşte capacitatea noastră de a iubi. Pentru început, o practică foarte bună este să dorim binele celorlalți pe parcursul unei zile. Iubirea înfloreşte din iubire care, în mod progresiv, devine tot mai intensă, mai neselectivă şi mai plină de bucurie. Vine o clipă când ne „îndrăgostim" de tot ceea ce există şi de toți oamenii pe care-i întâlnim. Această tendință trebuie însă oprită deoarece iubirea, în mod bizar, îi sperie pe mulți oameni. Mulți oameni nu pot privi direct în ochii unei alte persoane pentru mai mult de câteva secunde. Aceasta se întâmplă mai ales în cazul în care persoana care îi priveşte radiază de dragoste. Unii oameni chiar se panichează în fața iubirii.

Unele tratate spirituale ne învață că, în realitate, nu există stadii ale iluminării, ca şi cum aceasta ar fi un fenomen de tipul „totul sau nimic". Această opinie reprezintă o perspectivă parțială, care a fost transmisă cu un anumit scop de un învățător, unei anumite audiențe şi la un moment specific. Pentru a înțelege pe deplin orice afirmație, trebuie să cunoaştem contextul în care aceasta a fost tăcută.

Studiile arată că sfințenia este un termen descriptiv aplicabil persoanelor care au atins un nivel calibrat superior valorii de 500. La acest nivel, bucuria îi

conduce pe mulți să devină învățători spirituali, vindecători, artişti de renume sau chiar mari arhitecți şi vizionari, care proiectează marile catedrale, compun marea muzică inspiratoare şi realizează şi desăvârşesc frumusețea în toate formele sale de expresie,

Iluminarea, care înseamnă de fapt înlocuirea dualității cu non-dualitatea, calibrează la nivelul 600 sau peste acesta. Am putea spune că orice calibrate situată la nivelul 600 sau peste acesta denotă, în mod formal, iluminarea.

În apropierea nivelului calibrat de 600, intervine extazul şi activitatea lumească încetează, uneori pentru totdeauna. Dacă persoana este destinată rămânerii în lume, se spune că această stare se „desăvârşeşte", manifestându-se o revenire lentă a capacității de funcționare. Unele „persoane" iluminate se retrag în practica spirituală şi meditație, evoluând spre nivelul 700. La acel nivel, lumea (aşa cum este descrisă în mod obişnuit) nu mai constituie o realitate existentă în sine. Nu mai există persoane separate şi nici o lume care trebuie salvată. Totul evoluează după Voința Divină. Lumea este oferită lui Dumnezeu, iar destinul ci se autoîndeplineşte. Nici o intervenție nu este necesară. Întreaga viață reprezintă evoluția conştiinței şi dezvăluirea creației. Aura emanată de persoanele ce calibrează la nivelul 700 are o atracție şi un efect deosebit asupra vizitatorilor. Aceştia preferă apropierea prezenței acesteia, unde resimt un profund sentiment de pace. În cadrul acestui câmp energetic, aşa-numitele probleme se rezolvă spontan şi seninătatea ia locul fricii şi anxietății. Acelaşi câmp energetic are darul de a grăbi realizările spirituale şi progresul vizitatorilor. Câmpul energetic calibrat la nivelul 600, precum şi cele superioare acestuia (în special cel de la valoarea 700),

recontextualizează poziționalitățile, fapt care rezolvă apoi conflictele imaginare.

La nivelul 700 are loc, de obicei, o retragere din lumea obişnuită. Există şi o tendință de a propovădui în mod spontan. Mulți dintre cci ajunşi la acest nivel dezvoltă grupuri de studenți spirituali şi căutători, crează ashramuri, centre yoga, mănăstiri şi ordine spirituale. Unii sunt numiți maeştri, guru, înțelepți - sau primesc alte titulaturi spirituale, în funcție de cultura din care provin.

Î: ***Ce se întâmplă la nivelul 800?***

R: Acest lucru este mult mai puțin cunoscut. Dacă la nivelul 700 învățătorii se adresează în primul rând indivizilor şi grupurilor, la nivelele 800 şi 900, preocuparea fundamentală se îndreaptă în direcția salvării omenirii în ansamblul său. În *Putere versus Forță* au fost raportate foarte puține informații cu privire la nivelele 800 şi 900, cu toate că diversele capitole ale cărții calibrează în jurul valorilor de 840 şi 850. La nivelele 800 şi 900 preocuparea de căpetenie se leagă de iluminarea şi inspirarea spirituală a întregii umanități, precum şi de creşterea nivelului conştiinței omenirii în ansamblu. De asemenea, există şi o capacitate de a înțelege natura conştiinței însăşi şi de a comunica respectivele informații într-o formă inteligibilă.

La nivelul 700, o afirmație tipică ar putea fi: „Nu există nici o lume care trebuie salvată; aceasta este o iluzie". Această informație nu este nici inteligibilă şi nici utilă celor mulți. Cu toate acestea, la nivelul 800 parc să existe o preocupare pentru explicații şi comunicare efectivă. La nivelele 800 şi 900, limbajul pare a fi preocupat de realități, esențe, înțelesuri şi clarificări spirituale, forma şi detaliile sale sunt irelevante cu

excepția situației când reprezintă un stil necesar pentru comunicare.

Î: ***Nivelele calibrate par a avea o mare semnificație.***

R: Ele sunt extrem de utile şi de o mare valoare. Fiecare nivel denotă nu doar un nivel de putere ci şi unul de conținut. Ele recontextualizează informațiile cu scopul de a crea o hartă validă, care să faciliteze o abordare şi o înțelegere semnificativă a informației spirituale.

Este util să se pătrundă faptul că adevărul constituie, pe de parte un continuum de înțelegeri şi, pe de alta. o capacitate de comprehensiune. O mare parte din confuzia existentă atât în societate, cât şi în filosofic provine din faptul că nu este înțeleasă importanța definirii contextului acestor nivele. Fiecare nivel are un context al realității diferit. Ceea ce la un anumit nivel parc să merite sacrificiul suprem este considerat absurd sau lipsit de sens la un altul. Aceste nivele definesc diferite seturi de poziționalități. La un anumit nivel, antinomia bine/rău constituie o preocupare principală şi chiar un fundament al războiului sau distrugerii. Din perspectiva altuia, toate discuțiile de acest gen sunt considerate a fi arbitrare, naive şi nimic mai mult decât o parte a condiționării culturale sau a demagogici moralizatoare. Este evident că poziționalitățile de tipul „bun”/„rău” au constituit, de-a lungul secolelor, fundamentul şi justificarea genocidelor şi masacrelor.

Î: ***Prin urmare, toate aceste masacre n-au avut nici un motiv real.***

R: Putem calibra nivelul conştiinței care stă la baza oricărui aspect al istorici umane pentru a vedea care a fost fundamentul real atât în ceea ce priveşte conflictele şi eşecurile, cât şi în ceea ce priveşte succesele. Toate

problemele sociale se bazează pe ignoranță. Consecințele neprevăzute sunt deseori mai rele decât tratamentul propus. O societate nu poate rezolva problema drogurilor dacă nu înțelege care este sursa acestei probleme. Societatea este de departe mai eficientă în abordarea problemelor mecanice (pe care le poate rezolva prin intermediul ştiinței) decât în abordarea problemelor sociale, a căror rezolvare necesită o înțelegere mai profundă a naturii conştiinței.

Masele sunt uşor de manipulat prin sloganе religioase şi politice. Genocidul milioanelor de nevinovați este catalogat drept „necesar" pentru succesul revoluției.

Î: ***Atunci cure este răspunsul la problemele societății?***

R: Alt răspuns în afara creşterii conştientei nu există. Problemele nu pot fi rezolvate Ia propriul lor nivel calibrat al conştiinței, ci doar prin accederea la următorul nivel. Fiecare soluție cuprinde în ca însăşi un nou set de limitări şi probleme de rezolvat. Societatea noastră este una a excesului; se leagănă ca un pendul, mergând prea mult într-o direcție, iar apoi prea departe în cealaltă, deoarece rămâne prinsă în dualitatea ori ori, albă ori neagră. Maturitatea generează o cale de mijloc, care permite abordarea ambelor direcții ale comportamentului uman.

Dorința de a controla comportamentul altor oameni constituie un neajuns uman care implică o scrie de costuri enorme. Credința oamenilor în coerciție şi în abordările punitive este autojustificativă şi imună Ia logică şi flexibilitate.

Î: ***Ar trebui, deci, să fim pesimişti cu privire viitorul societății?***

R: Nu. Cu toate că nivelul conştiinței omenirii a stagnat la 190 (o condiție negativă) secole de-a rândul,

la sfârşitul anilor 1980 a depăşit dintr-o dată pragul Adevărului (aliat la nivelul 200), iar în prezent se află la valoarea pozitivă de 207, deci în sfera Integrității.

Î: ***Ce putem să facem pentru a fi cu adevărat de ajutor lumii?***

R: Faceți din viața voastră un dar şi înălțați întreaga omenire fiind generoşi, amabili, iertători şi plini de compasiune - în orice moment, în orice loc şi în orice condiții - cu toată lumea şi chiar cu propria voastră persoană. Acesta este cel mai mare dar pe care îl puteți face.

Î: ***Care este esența fundamentală a căutării spirituale?***

R: Conştiința avansează atunci când îi sunt oferite informații esențiale, activate apoi prin intenție. La rândul ei, aceasta impulsionează inspirația, smerenia şi abandonarea, iar aceste tendințe devin în mod progresiv din ce în ce mai funcționale. Atunci când ajung să fie dominante, ele conduc la dedicare şi perseverentă. Pe lângă aceste aspecte ale conştiinței, progresul este în mare măsură sprijinit prin îndrumarea oferită de maeştri şi învățăturile lor, precum şi prin intermediul nivelelor calibrate ale conştiinței acestora.

În trecut, strădania spirituală avea o soartă destul de nesigură, iar căutătorii erau predispuşi să cadă în capcana erorilor amăgitoare, fără a avea vreo şansă să înțeleagă ce anume s-a întâmplat sau de cc. Uneori, nivelele înalte de adevăr suni amestecate cu erori spirituale grave şi astfel, ceea ce ar fi putut genera un real progres a condus, de fapt, la un dezastru spiritual. De foarte multe ori, eroarea se situează în afara contextului realității căutătorului, scăpând astfel oricărei încercări de a o detecta.

Prin intermediul mass-media, un număr mare de persoane cad pradă înşelăciunii şi decepţiei şi milioane de dolari se scurg către lideri spirituali aparent pioşi, cvasi-guru şi figuri publice ecleziastice. Comunicarea verbală are putere de convingere. Dacă sunetul televizorului este oprit, adevărul poate fi aflat printr-o simplă observaţie. Din fericire, Krishna spune în *Bhagavad-Gita:* „chiar şi în cazul în care un devotat este înşelat şi se află pe o cale greşită, atâta vreme cât inima lui îmi este devotată, îl voi trata cu bunăvoinţă, ca şi când s-ar alia pe drumul corect".

În momentul în care^ siluirea spirituală este descoperită, impactul asupra devotatului înşelat este sever. În aceste situaţii, deziluzia este chiar mai accentuată decât în cazul decepţiilor din viaţa personală sau falimentelor financiare. Unii devotaţi care au fost demoralizaţi astfel nu-şi mai revin niciodată, căzând într-o depresie severă care culminează cu un colaps total. Eroarea şi deziluzia spirituală sunt periculoase pentru că pot produce leziuni permanente; prin urmare, în acest domeniu trebuie urmat avertismentul *cavectl empior* (ai grijă ce cumperi).

Pierderea unei averi nici nu se compară cu o pierdere spirituală majoră, deoarece adesea maestrul este stimat, venerat şi adorat aproape ca un zeu. Şarlatanii profită tocmai de această tendinţă a adepţilor şi căutătorilor spirituali, uzând la maximum de o aparenţă seducătoare, credibilă şi experimentată. Nu de puţine ori, eroarea spirituală este atât de bine deghizată, încât nu poate fi nicicum descoperită. Chiar şi propovăduitorul respectivei doctrine false poate să nu tic conştient de acest lucru.

Prin smerenie, vanitatea omului cu privire la alegerile spirituale este abandonată în favoarea unei

examinări realiste şi lipsite de prejudecăți. Dacă vrem să evaluăm corect prețul unei greşeli, trebuie să luăm în considerare şi timpul pierdut din cauza acesteia. Nu de puține ori, sunt petrecuți ani sau chiar vieți întregi în erori spirituale şi false învățături. Milioane de oameni îşi petrec viața urmând învățături, texte, cărți sfinte, scripturi şi scrieri presupuse că ar proveni de la Dumnezeu şi care, printr-un singur (est al adevărului, se dovedesc a fi cu totul false. Deîndată ce falsitatea acestora este observată, erorile implicite ale învățăturilor devin evidente. Dar, înainte de observarea acestui fapt, eroarea nu poate fi detectată, deoarece este ascunsă de dorință, dragoste, moştenire culturală, familie, țară etc. Eroarea se propagă şi supraviețuieşte de-a lungul secolelor tocmai prin intermediul acestei loialități şi credințe oarbe, în ciuda istoriei întunecate pe care a cauzat-o rasei umane.

Î: ***Cum anume se petrece „cunoaşterea" spirituală?***

R: Spiritul şi mintea se deosebesc şi în ceea ce priveşte „ruta" informațiilor noi. Eul-mintea are un stil mai degrabă iscoditor şi agresiv. Acaparează datele şi caută să le încorporeze şi să le gestioneze. Categorizează, califică, evaluează, sortează, îndosariază, clasifică, judecă şi apoi, în încercarea de a asimila, adaugă la toate acestea sentimente şi înțelesuri abstracte. Toate datele noi sunt categorizate în funcție de utilitatea lor potențială. Mintea dă dovadă de o permanentă foame şi lăcomie de a „obține". Oamenii îşi forțează mintea să se concentreze, să învețe, memoreze, acumuleze şi gestioneze volume uriaşe de informație, cu cât mai multe detalii posibile (inclusiv analize statistice sofisticate şi detalii computerizate). Toate aceste

nesfârşite detalii sunt considerate a fi chiar mai bune dacă pot fi reprezentate grafic şi ambalate atractiv.

La o examinare mai atentă se poate vedea că toate cele menționate mai sus constituie o performanță impresionantă, şi cu atât mai mult când toată această procesare complicată şi multifactorială se petrece într-o fracțiune de secundă. Şi nu e vorba doar de caracterul instantaneu al procesării, ci şi de faptul că mintea compară în mod simultan - în fiecare secundă - informațiile primite şi procesate cu cele deja stocate în memorie.

Cu alte cuvinte, o zebră pe care o vedem la un moment dat este comparată mental cu orice altă zebră despre care am citit vreodată, am auzit, am vorbit sau pe care am văzut-o la televizor sau despre care, cândva, am făcut o glumă, făcând trimitere chiar la teoria camuflajului evoluționar etc. Mintea tinde să facă în mod automat toate aceste operații complicate, multifactoriale, ca rezultat al propriei sale naturi.

Prin intermediul selecției, avem posibilitatea de a ne alege din opțiunile disponibile pe cea asupra căreia să ne focalizăm pentru a o explora. Cu toate că există o multitudine de funcții posibile, numărul acestora nu e nelimitat. Pe scurt, mintea priveşte adevărul sau iluminarea ca pe ceva nou, care trebuie achiziționat sau atins. În cel mai bun caz, acestea constituie o destinație dorită, la care se poate ajunge prin efort. Toate strădaniile de acest gen pornesc de la premisa că funcțiile minții servesc drept modele de învățare şi că tot ceea ce trebuie făcut este ca procesele minții să fie aplicate la acest nou subiect, precum în trecut, cu presupunerea că vor fi Ia fel de utile şi în cazul acestuia. Astfel, mintea presupune că aplicabilitatea proceselor dezvoltate pentru gestionarea dualității se răsfrânge şi

asupra căutărilor îndreptate în direcția non-dualității. Dar lucrurile nu stau deloc astfel; de fapt. tocmai coca ce se considera a fi o metodă sigură şi verificată pentru generarea progresului, devine acum obstacolul din calea descoperirii.

În timp ce funcționarea mentală obişnuită putea fi explicată drept un efort constant de a „obține", realizarea spirituală este pasivă, spontană şi complet lipsită de efort. Este mai degrabă primită decât obținută. Prin analogie, atunci când sunetul se opreşte, liniştea se revelează pe sine însăşi. Nu poate fi obținută prin efort sau strădanie. Prin acțiunea mentală există capacitatea de a controla, însă revelația nu cunoaşte controlul. Nici un fel de control nu este posibil acolo unde nu există nimic de controlat şi - chiar dacă acesta ar Ii posibil - nu există nici un mijloc de aplicare a sa. Ceea ce este lipsit de formă nu poate fi manipulat.

Conştienta iluminată este descrisă cel mai bine ca stare, condiție, sferă sau dimensiune. Ea se autorevelează şi este atotprezentă. Eclipsează şi înlocuieşte acțiunea mentală, care devine inutilă - fiind percepută chiar ca o interferență şi o intruziune. Revelația este subtilă, puternică, fină, tandră, desăvârşită şi atotcuprinzătoare. Simțurile sunt depăşite şi toate percepțiile dualiste dispar. De asemenea, este evident că întregul conținut al revelației a fost acolo dintotdeauna, dar pur şi simplu nu a fost experimentat sau observat. Viziunea a ceea ce „Există", în totalitatea sa, este întru totul „Cunoscută" în virtutea Sinelui, care deja este Tot Ceea Ce Este. Identitatea conferă cunoaşterii autoritatea absolută. Observatorul, ceea ce este observat, precum şi procesul observației sunt unul şi acelaşi lucru, într-o identitate perfectă.

Copleşită de revelație, mintea este tăcută şi rămâne fără cuvinte în fața minunii. Tăcerea sa este ca o profundă uşurare şi pace. Ceea ce fusese prețuit cândva este considerat acum un nonsens şi o distragere. Oamenii, precum şi gândurile şi cuvintele lor, sunt ca nişte cutii vocale conectate la diverse câmpuri energetice. Gurile şi minților lor repetă papagaliceşte formele de gând predominante la un anumit nivel al conştiinței. Pe când se întâmplă acestea, minților oamenilor pretind drepturile de autor şi fiecare gând este precedat de prefixul „meu". Conținutul reflectă conceptul de sine al persoanei care vorbeşte. Există un câmp energetic al iubirii, care e invizibil, atotcuprinzător şi care înconjoară pe toată lumea. În cadrul acestuia sălăşluieşte sinele sau spiritul superior, prin intermediul căruia indivizii, situați la diferitele grade de conştiință, contactează conştiența sau, la fel de bine, pot fi opriți să ajungă la ea. Cel care nu este suficient de identificat cu Sinele poate fi speriat sau chiar dezgustat de iubire - văzută ca un ceva străin, o amenințare, ceva căruia trebuie să-i opui rezistență. Tot ceea ce aminteşte de dragoste, precum şi orice referire la Dumnezeu trebuie îndepărtat din fața conştientei şi recunoaşterii publice. Aceasta este o condiție a succesului totalitarismului sau dictaturilor militare, în cadrul cărora singura permisă este „iubirea" pentru dictator. În societatea noastră, există forțe care tind să facă orice referire la „Dumnezeu" „incorectă din punct de vedere politic".

Adevărata străduanie spirituală nu implică nici un sacrificiu, în terminologia obişnuită, sacrificiul înseamnă pierdere sau chiar pierdere dureroasă. Adevăratul sacrificiu înseamnă, de fapt, renunțarea la cele inferioare în favoarea celor mărețe, fiind astfel mai

degrabă autorecompensant decât epuizant. „Renunțarea” de o manieră dureroasă şi fără tragere de inimă, nu constituie un adevărat sacrificiu, ci o încercare de a obține o favoare religioasă, în relația cu Dumnezeu, nu există cumpărare, vânzare, câştig, sacrificiu, profit, favoare ori pierdere.

În sfera divinului, nu există drepturi cu care să facem paradă sau pe care să le proclamăm. Lumea binelui/răului, a drepților/păcătoşilor, precum şi cea a drepturilor politice - toate acestea nu sunt decât invenții ale eului, care le foloseşte ca piese de negociere pe tabla de joc a vieții. Toate sunt bazate pe căutarea avantajului şi a câştigului. În Realitatea non-dualității, nu există nici privilegiu şi nici câştig, după cum nu există pierdere sau rang. Precum un dop de plută pe apa mării, fiecare spirit se ridică sau cade în marea conştiinței la propriul său nivel, în virtutea propriilor opțiuni şi nu prin intermediul vreunei forțe sau favoruri exterioare. Unii sunt atraşi de lumină, iar unii caută întunericul, dar totul apare prin natura sa, în virtutea libertății şi egalității divine.

Într-un univers complet integrat, nu este posibil nimic accidental, la nici un nivel. Pentru a fi cu adevărat accidental, un „eveniment” ar trebui să se situeze cu totul în afara universului, lucru care, chiar printr-o simplă observație, apare ca fiind imposibil. Haosul este doar un concept al percepției. În realitate, nimic de genul haosului nu este posibil. Până la urmă, mintea lui Dumnezeu constituie modelul de atracție suprem, care guvernează totalitatea a Tot Ceea Ce Există, până la cea mai mică părticică.

Î: ***Buddha a spus că, în realitate, există un singur păcat, acela al ignoranței. De asemenea, Hristos a spus să iertăm oamenii, deoarece sunt***

ignoranți („Nu ştiu ce fac”). Oare problema eului ține numai de ignoranță?

R: în contextul citatelor de mai sus. ignoranța pare să semnifice absența evoluției spirituale sau a conştientei. Oamenilor le lipseşte înțelegerea atât în ceea ce priveşte consecințele alegerilor lor. cât şi în ceea ce priveşte diferența dintre bunătate şi negativitate. Conştiința umană obişnuită nu poate face diferența între adevăr şi falsitate. Aceasta a fost şi problema Evei.

Î: ***Cum înțelegeți dumneavoastră esența eului?***

R: Este mândrie înainte de toate. Mândria în forma vanității gândirii, acțiunii mentale, conceptelor şi opiniilor - toate acestea stau la baza ignoranței. Antidotul este smerenia radicală, care anulează capacitatea de dominare a percepției. Cereți ca adevărul să fie revelat în loc să presupuneți că îl cunoaşteți deja. În realitate, mintea nu este capabilă să cunoască nimic! Ea poate doar să presupună că ştie „despre”. Prin însăşi structura sa, minții îi lipsesc trăsăturile potrivite pentru a înțelege non-dualitatea. Mintea este exclusă din fața realității din cauza formei. A intra în domeniul realității este asemănător cu a trece printr-un filtru - doar apa pură poate trece prin el, iar toți peştii, insectele şi sedimentele sunt lăsate afară. Doar conştiința pură, lipsită de conținut, poate trece prin barierele percepției pentru a deveni apa clară din spatele sitei.

Atunci când se spune că nici o persoană nu poate fi iluminată, înseamnă că personalitatea nu poate trece dincolo de acest filtru. (Această afirmație calibrează la nivelul 600). Conştiința pură este doar conştientă, astfel încât ea singură poate trece prin filtru şi tot ea singură ştie în mod absolut ce este starea sau condiția iluminării.

Prin analogic, am putea spune că universalul poate înțelege particularul, dar reciproca nu este valabilă. Realitatea este infinită în timp ce gândirea este finită. Astfel, eul mintea sinele pot să ştie de Dumnezeu dar nu pot, din cauza structurii lor finite şi limitate, să-l înțeleagă pe Dumnezeu sau chiar propria esență, care este infinită şi lipsită de formă. Finitul se naşte din infinit şi nu este niciodată efectiv separat de el decât prin percepție. Potențialitatea infinită a nemanifestatului devine realitatea manifestatului prin voința lui Dumnezeu, în forma Creației.

Î: ***Există termeni şi concepte contrastante, cum ar fi forma versus absenta formei, nemanifestat versus manifestat, linear versus nelinear şi dualitate versus non-dualitate. Cum pot fi rezolvate acestea?***

R: Rezolvarea survine prin intermediul conştientizării naturii gândirii. Percepția însăşi este o iluzie; este precum o cameră a oglinzilor, ca o oglindă reflectată într-o oglindă care, la rândul ci este reflectată într-o oglindă care reflectă o altă oglindă. Există termeni şi concepte contrastante. Dumnezeu este deopotrivă imanent şi transcendent, atât formă, cât şi lipsit de formă, deopotrivă dualitate şi non-dualitate. manifestat şi nemanifestat, linear şi non-linear. Totul este Dumnezeu.

Î: ***Care este diferența esențială între învățăturile lui Hristos şi cele ale lui Buddha?***

R: Buddha ne-a învățat calea către Iluminare: Iisus ne-a învățat calea către Mântuire.

CAP. XVIII - Adevăr şi eroare

Î: ***Cum apar „erorile" spirituale?***

R: Ceea ce urmează ar putea părea abstract. Eroarea apare în interiorul conştiinţei înainte chiar de a fi implicată vreo „persoană". Conştiința se poate experimenta pe sine fie ca singularitate, fie ca unicitate. Cu toate acestea, conştienţa sa este indusă în eroare prin credința în ideea că nu are decât opțiunea existenței ca singularitate sau non-existenței, ca vid. Eroarea rezidă tocmai în credința că există un opus al adevărului. Acest lucru ar putea părea dificil de înțeles până nu ne întoarcem la înțelegerea fundamentală a faptului că. unicele posibilități reale sunt Adevărul, Totalitatea, Dumnezeu şi Existența. Non-existența, nimicul, vidul şi falsitatea nu constituie posibilități în Realitate. Acestea nu există decât în calitate de concepte ale minții.

În măsura în care conştiința crede, însă, că acestea constituie posibilități efective, se naşte teama de non-existență şi de vid. Eroarea constă tocmai în confuzia pe care o face conştiința între Totalitate şi vid. Această eroare nu este deloc una abstractă, dimpotrivă, pătrunde în orice gând al omului şi constituie însuşi fundamentul fricii de moarte. Ea există în limbajul nostru aşa cum există şi termenii „adevăr versus fals". O demonstrație foarte bună a acestui fenomen ne-o oferă testarea kinesiologică. Atunci când brațul devine puternic, spunem că răspunsul este „pozitiv" „da" sau „adevărat".

Acum priviți cu atenție acest fapt. Verbalizării un răspuns slab drept „negativ", „nu", respectiv „fals". Aceasta reprezintă perfect natura erorii. În realitate, amintitul răspuns slab nu provine dintr-o realitate

numită „falsitate”, ci reprezintă de fapt un *non-răspuns*. Am putea spune, pentru a clarifica problema, că singurul răspuns posibil este cel afirmativ. În acest punct se poate face o analogie cu electricitatea. Într-un cablu, aceasta este fie prezentă, fie nu. Când este prezentă, spunem că lumina este „aprinsă”. Când însă electricitatea nu este prezentă, spunem că este lumina este „stinsă”. Am dat aceste exemple pentru a sublinia eroarea fundamentală - nimic de genul negativului, vidului ori nimicniciei nu există!

Este crucial să avem puterea de înțelegere a acestui fapt, deoarece eroarea amintită mai sus stă la baza tuturor iluziilor. Nu există un opus al lui Dumnezeu. Nici un opus al existenței nu are o realitate posibilă. Doar adevărul are capacitatea de a exista. Doar Totalitatea este posibilă. Acest lucru este greu de înțeles, dar odată cuprins, rezolvă toate problemele şi erorile.

În completarea înțelegerii acestei erori fundamentale vine ideea conform căreia credința poate crea experiența. Ceea ce este considerat adevărat în interiorul minții este perceput ca având totodată şi o existență exterioară, deoarece este proiectat, iar mintea nu este conştientă de mecanismul de proiecție. Această percepție se autoconsolidează. Astfel, imaginația devine atât produsul, cât şi sursa erorii.

Permiteți-ne să comparăm acest lucru într-o schemă simplă:

Realitate	Imposibilitate
Viață	Moarte
Existență	Non-existență
Totalitate	Vid
Adevăr	Falsitate

Bine	Rău
Inocență	Păcat
Da	Nu

Orice experiență a „realității” din dreapta listei de mai sus provine numai din sistemele de credință lipsite de o existență independentă şi efectivă în Realitate. Acestea nu au o existență autonomă şi independentă; toate depind doar de imaginație şi credință.

Toate aceste artefacte ale imaginației constituie fantezii şi produse ale fricii şi distorsiunii. Ele nu sunt decât produse ale minții. Mintea include forma, cu toate că, în mod bizar, chiar şi vidul este imaginație. Dacă toate atributele reale ale adevărului sunt negate, mintea crede că experimentează vidul.

Vidul constituie o stare creată doar prin credința minții; mintea crede în ea ca într-o posibilitate efectivă. În Realitate, singurele posibilități elective sunt Existența, Totalitatea şi Ființarea. Este evident că opozițiile teoretice la acestea ar fi concepute ca non-Dumnezeire şi non-Totalitate, fiind conferită calitatea existenței şi celor ce nici măcar nu pot fi posibile.

Dilema acestei aparente posibilități de a opta între existența sub forma unui corp versus iluzia non-existenței este considerată a fi o posibilitate. De fapt, am experimentat-o puternic în această viață, la vârsta de trei ani. Dintr-o dată, din inconştiență, am ajuns la conştientă şi la experimentarea prezenței unui „eu” sub forma unui corp ce stă într-un mic vagon. Înaintea acestui moment a existat doar uitare. Odată cu conştientizarea faptului că „Eu exist” a apărut imediat teama de non-existență; iar în mintea mea s-a născut ideea că „s-ar fi putut întâmpla să nu mă fi născut”. Nu era vorba de o teamă de moarte, ci de posibilitatea (pentru imaginație) de a nu fi deloc, de vid.

Mintea a început apoi să se teamă cu adevărat de posibilitatea (aşa cum o vedea ea) ca vidul să fie o realitate. Teama de non-existență, ca opus al existenței se afla în spatele experienței reale. Nu era vorba de teama de a nu avea un corp, ci de aceea de a nu trăi experiența unui „Eu".

Prin urmare, existența este experimentată ca sens al „Eului", a lui „eu sunt". Bineînțeles, dacă nu ar fi existat deja un „Eu", acest fapt ar fi rămas necunoscut, deoarece n-ar fi fost nimeni care să-l cunoască! La vârsta de trei ani, oricum, acest lucru nu era evident.

Starea anterioară conştientizării existenței a fost de fapt una a *uitării.* Prin urmare, uitarea ar fi o existență lipsită de conştienta acelei existente. În viața obişnuită, numim această stare „inconştiență" sau „somn". În somn „suntem", dar nu suntem conştienți că suntem. Se pare totuşi că în această stare de uitare nu este posibilă vreo suferință. De fapt, în fiecare seară aşteptăm să ne cufundăm în ea, iar dacă pe timpul nopții uitarea nu este deplină, ne plângem că n-am dormit bine şi că nu ne-am odihnit.

Conştiința parc fericită în perioadele în care nu-şi aminteşte nimic şi este pace. Posibilitatea de a suferi nu se naşte decât după revenirea identificării cu singularitatea (cu, corpul). Astfel, la baza tuturor suferințelor stă credința în separare şi singularitate, în starea de Totalitate, nici o suferință nu este posibilă.

Astfel, reîncarnarea înseamnă renaşterea sentimentului de a fi „Eu" (ca singularitate separată). Aceasta este o recurență total independentă de a avea sau nu un corp fizic. În experiențele de decorporalizare şi de moarte clinică, singurul lucru care persistă este acest sentiment de a fi „Eu", nu şi necesitatea unui corp fizic. Sentimentul vieții, al ființării, precum şi conştienta

existenței sunt fenomene care apar în interiorul conştiinței. Acest lucru este evident şi în stările meditative, în care dispare conştienta corpului şi individul se dizolvă în conştiință, fără a încerca nici o senzație a locației, timpului, spațiului, dimensiunii sau duratei.

Iluminarea devine starea de înțelegere subiectivă a existenței conştientei, fără identificări limitative. Subiectivitatea pură se autoîndeplineşte, totală şi completă, fiind absolut identică cu o cunoaştere a Totalității existenței de dincolo de timp şi spațiu. Este netulburată, permanentă, independentă, omniprezentă, omniscientă şi omnipotentă, complet îndeplinită şi fără nici o opoziție. Ea împlineşte în absolut totalitatea tuturor posibilităților şi epuizează toate potențialitățile posibile, până la cea ultimă.

Sinele este conştienta, sursa sa. desăvârşirea sa, împlinirea sa, totalitatea şi esența sa. Este Realitatea Realității, Unicitatea şi Totalitatea Identității. Este „Eu"-ul suprem al conştiinței, în calitate de manifestare a nemanifestatului. Numai astfel poate fi descris indescriptibilul. Amin.

Î: ***Iluminarea constituie o posibilitate reală în această viață?***

R: Este posibilă, dacă informațiile esențiale sunt disponibile şi dacă sunt urmate cu strictețe anumite linii călăuzitoare. Scopul capitolelor de față este de a oferi aceste informații necesare.

Acest deziderat trebuie să înlăture orice altceva. Nu trebuie pierdut timpul cu investigarea tuturor diversiunilor astrale. Studentul spiritual din ziua de azi are avantaje decisive şi fundamentale în comparație cu studenții din trecut. Aşa cum înainte de a fi perfecționate instrumentele de navigație, generații

întregi de navigatori şi exploratori şi-au pierdut viaţa, la fel, o vastă majoritate a omenirii şi-a rătăcit calea de-a lungul veacurilor, din cauza faptului că a lipsit informaţia necesară unei dezvoltări spirituale majore.

După cum am văzut din studiile noastre, nivelul conştiinţei omenirii a stagnat multe secole de-a rândul la nivelul 190, iar în ultimul mileniu conştiinţa omenirii s-a aflai în sfera non-integrităţii. De-abia în ultima perioadă a fost depăşit pragul crucial al nivelului 200, conştiinţa omenirii ajungând astfel la nivelul 207. Acest fapt implică o eră cu totul nouă pentru viitorul omenirii.

În mod tradiţional, există două căi spirituale contrastante - cea a iluminării graduale şi cea a iluminării subite. Calea graduală este cea a religiei tradiţionale, prin care purificarea spirituală este căutată alături de un maestru spiritual, mare învăţător sau avatar, în calitate de lumină călăuzitoare şi mântuitor. Calea iluminării subite se împlineşte prin aderarea absolută la conştienta spirituală şi la specificităţile conştiinţei, astfel încât personalitatea (sau cui) este mai degrabă depăşită decât adusă la perfecţiune. În practica reală, calea perfecţionării graduale este cauzată de salturi subite în conştientă, iar calea către iluminarea subită (cum este Zen) e acompaniată de o perfecţionare progresivă a personalităţii.

Î: ***În Asia şi India, iluminarea ca scop şi stare respectată are o istorie îndelungată. În Occident, recunoaşterea istorică este atribuită sfinţilor. Care este relaţia dintre cele două condiţii? Sunt ele diferite?***

R: Cultura asiatică este mult mai veche decât cea a lumii occidentale. În culturile străvechi, se acorda o mare importanţă realizării spirituale, fiind disponibile încă din negura timpului cunoştinţe spirituale de mare

autenticitate, aşa cum o evidenţiază *Vedele* şi *Bhagavad-Gita.* Astfel, investigarea adevărului spiritual a avut o lungă tradiţie. În culturile orientale, conştienta faptului că Divinitatea este prezentă în mod inerent în întreaga omenire este evidenţiată de obiceiul, prezent chiar şi astăzi, ca oamenii să-şi pună mâinile într-o poziţie de rugăciune atunci când se întâlnesc şi să se încline unul în faţa celuilalt.

În cadrul acestor culturi, tradiţiile şi învăţăturile spirituale au fost revalidate de-a lungul veacurilor printr-o succesiune de maeştri (sau guru), care au reafirmat faptul că împlinirea finală a potenţialului spiritual al omului este iluminarea. De asemenea, cultura a acceptat faptul că divinitatea era răspunzătoare pentru tot ceea ce înseamnă viaţă, fiind totodată şi sursa acesteia.

În Orient, indivizii care aveau o deschidere spre dedicarea spirituală deţineau un rol tradiţional şi aveau de urmat un stil de viaţă. Astfel, se considera că eforturile lor împlinesc şi revitalizează adevărul conform căruia existenţa Sinelui (în calitatea sa de sursă divină şi în expresia sa infinită şi absolută) constituie Totalitatea întregii Creaţii. Prin urmare, scopurile devotatului spiritual şi cele ale societăţii nu se aflau în conflict; mai mult, cei care validau însuşi fundamentele culturii orientale erau tocmai aceşti maeştri iluminaţi. Societatea înclina să-i sprijine pe cei ce se bucurau de o conştientă spirituală avansată, acordându-le privilegiul de a fi scutiţi de îndatoririle obişnuite legate de supravieţuirea materială sau de succesul lumesc. Cei desemnaţi drept oameni sfinţi erau veneraţi, bucurându-se astfel de un statut special în societate, ca învăţători.

Când a apărut (în jurul anului 500 Î.Hr., Buddha a fost susținut de o cultură capabilă să recunoască iluminarea, astfel încât el nu a venit în conflict cu civilizația existentă la momentul respectiv. Cu toate că a fost (probabil) considerat un nou mare învățător, învățăturile şi comorile de înțelepciune şi adevăr existau deja şi erau acceptate.

Prin contrast, lumea occidentală era mult în urmă în ceea ce priveşte progresele în domeniul conştiinței. Avem de-a face în acest caz cu o cultură păgână, în cadrul căreia preocupările gravitau în jurul zeităților naturii, magici şi adorării naturii. Panteonul din tradițiile greceşti, romane, germanice şi ebraice cuprindea zeități investite cu trăsături antropomorfice. În acest fel, se credea că zeii posedă aceleaşi sentimente ca oamenii, numai că la o scară mai mare. În toate aceste versiuni primitive, Dumnezeu era mereu văzut ca fiind „altundeva". Cu toate acestea, Dumnezeul antropomorfe era privit ca unul care se implică prin acțiuni directe în treburile omeneşti.

Dacă înaintea istoriei înregistrate a existat şi o înțelepciune mai înaltă, informațiile referitoare la ea au fost pierdute probabil în marele incendiu care a mistuit biblioteca din Alexandria, care cuprindea întreaga înțelepciune a lumii vechi. Deşi în culturile indigene de pe glob spiritualismul a jucat un rol important, nu a existat totuşi o tradiție a iluminării. A existat, cu toate acestea, adevărul împărtăşit al omniprezenței şi divinității Marelui Spirit, Dumnezeu. Astfel, cultura indienilor americani, cea pre-sumeriană şi cea ebraică erau monoteiste, cum era şi credința în Mazda, zeul culturii mesopotamiene exprimat prin intermediul iui Zoroastru.

În cadrul acestei culturi preexistente din afara Orientului îndepărtat a apărut Iisus Hristos, a cărui venire a fost prezisă de profeți. Spre deosebire de cazul lui Buddha sau Krishna, învățăturile sale au venit în conflict cu civilizația prevalentă în acel moment. Din acest conflict cu instituția religioasă a survenit moartea sa prematură.

Cu toate că nu au fost bine primite de către cultura existentă în țara sa de baştină, învățăturile lui Iisus s-au răspândit rapid (prin intermediul ucenicilor şi al grecilor) în lumea greco-roma- nă, iar apoi în culturile Europei. Puritatea învățăturilor sale a rămas relativ nepângărită în primele patru sute de ani de Creştinism, dar apoi a cunoscut un declin progresiv, în special după Conciliul din Niceea.

Între timp, lumea arabă a îmbrățişat Islamul, născându-se astfel o puternică luptă de putere între islam şi Creştinism, cu consecințe politice majore pentru toate societățile. Țelul religiei organizate a fost deviat astfel spre rivalitatea dintre diferitele culturi. Scopurile religioase ale individului erau focalizate în primul rând asupra evitării păcatului, penitenței şi posibilității de a ajunge în Paradis după moarte. Aceste obiective se apropiau foarte mult de cele ale unei ramuri a Buddhismului (numită „Tărâmul Pur"), care îşi propunea, de asemenea, scopul mai modest de a ajunge în paradis după moarte şi mai puțin atingerea iluminării în decursul acestei vieți. În Islam, Creştinism, precum şi în amintita ramură a Buddhismului, sfințenia era atinsă prin purificarea personalității. Această perspectivă era în acord cu ideea conform căreia iluminarea în sine constituia o stare mai avansată, care putea fi atinsă numai de la nivele mai înalte de spiritualitate (cum ar fi cele care existau în paradis). A existat astfel un acord în

privința faptului că viața lumească şi negativitatea sa intrinsecă exclud posibilitatea de a atinge iluminarea în timpul vieții pământeşti.

Această apreciere este exprimată şi în *Bhagavad-Gita* unde Krishna afirmă că iluminarea este o condiție foarte rară deoarece, pe de o parte, este aleasă drept țel de către foarte puțini oameni şi, pe de alta, dintre aceia care o aleg drept țel, puțini sunt cei care reuşesc s-o atingă. În consecință, religiile orientale afirmă că dobândirea iluminării reclamă multe cicluri ale vieții şi că lucrul cel mai bun pe care îl poale realiza căutătorul obişnuit este să acumuleze o karmă bună pe care s-o desăvârşească în timpul ultimei vieți pământeşti. Atunci va apărea iluminarea, ce va aduce cu sine finalitatea şi încetarea renaşterii.

În toate religiile, căutătorii spirituali care făceau progrese majore în timpul acestei vieți erau considerați sfinți, iar în cadrul Creştinismului, aceia care posedau o conştiință avansată erau denumiți mistici. Cu toate acestea, misticii erau deseori suspectați de către Biserică, fiind considerați chiar nişte potențiali eretici. Această perspectivă mai predomină şi astăzi în anumite secte creştine fundamentaliste care, spre exemplu, îl consideră pe Buddha „posedat de un demon" (Toți demonii calibrează sub nivelul 200 al conştiinței, în timp ce Buddha, precum şi Krishna, Brahman, Hristos şi Mazda calibrează la nivelul de conştiință cel mai înalt cu putință, cel de 1.000).

Î: ***Ce uniune diferențiază aceste țeluri spirituale aparent diferite?***

R: Diferența este fundamentală şi de o importanță capitală pentru căutătorul iluminării. O religie se adresează în primul rând sferei dualității, în timp ce iluminarea se adresează non-dualității. Această cale

strictă spre iluminare spune că, atâta vreme cât dualitatea este o iluzie, este lipsit de sens să încercăm să o perfecționăm. Prin urmare, eul trebuie depăşit şi considerat o iluzie (ceea ce şi este de fapt). „O personalitate bună" este lăudabilă, dar ea nu rezultă, prin ea însăşi, în iluminare. Posibilitatea de a ajunge la iluminare se bazează pe înțelegerea avansată a naturii conştiinței înseşi.

Î: ***Există vreo diferență observabilă între un sfânt şi un înțelept iluminat?***

R: Da, ar putea li. Calea purificării şi perfecționării spirituale conduce la o personalitate care este privită ca fiind mai „sfântă" sau pură. Prin contrast, înțeleptul iluminat nu are nici un interes pentru corp sau personalitate şi astfel, poate părea ca fiind mai aspru sau chiar neglijent pentru o persoană obişnuită.

De exemplu, Nisargadatta Maharaj (posesor al unui nivel al conştiinței de peste 700), fuma enorme țigări indiene şi bătea în masă când devenea emoționat, expunându-şi astfel personalitatea obişnuită. Un maestru Zen poate fi extrem de aspru şi tăios; cu toate acestea, dragostea este aceeaşi în toți, doar se exprimă în mod diferit.

Î: ***Atunci, acțiunea de a ne perfecționa corpul şi personalitatea constituie doar o pierdere de vreme?***

R: Nu este decât o diversiune şi o eroare de accentuare. Corpul este un produs al naturii şi ceea ce face el nu prezintă nici un interes. Mintea şi personalitatea sunt produsele mediului social, influenței familiale şi programării culturale. O persoană rafinată şi cultă este un bun social agreabil şi valoros, dar nu este Sinele. Pe măsură ce ne apropiem de iluminare, devine evident faptul că sinele nu este Sinele, cu toate că este inclus în acesta.

Î: ***Care dintre căile spirituale este cea optimă?***

R: Există două moduri de a călători - fie o rută directă către destinație, fie o excursie de relaxare în care se explorează peisajul şi se vizitează toate punctele de atracție turistică. Majoritatea căutătorilor spirituali se află pe calea tihnită, chiar dacă ei nu realizează acest lucru. Aceasta reprezintă, fără îndoială, cea mai bună cale pentru mulți oameni. Nu este nici greşită şi nici nu reprezintă o pierdere de vreme; ea este, pur şi simplu, calea care fi se potriveşte cel mai bine.

În realitate, timpul este doar o iluzie şi o aparență. Din momentul în care țelul spiritual este ales, nu mai există ,.timp" pierdut. De fapt, nici nu contează dacă iluminarea durează o mie de vieți sau una singură. În final, este acelaşi lucru.

Î: ***Deci, spuneți că drumul prin religia tradițională constituie calea mai lentă, iar cei prin înțelegerea conştiinței este mai rapid?***

R: Încă o dată, este o problemă care ține de opțiune, practică şi inspirație.

CAP. XIX - Comentarii şi exemple

Întrebare: ***Care sunt înțelegerile fundamentale ce fac posibilă iluminarea în această viață?***

Răspuns: A înțelege natura conştiinței face posibilă iluminarea. Acest lucru reclamă în mod esențial înțelegerea diferenței dintre dualitate şi non-dualitate şi a cum anume poate fi depăşit domeniul dualității.

Î: ***Vorbind din punct de vedere practic, cum anume este posibil acest lucru?***

R: Dualitatea este produsul percepției, care este limitată ea însăşi. Intelectul şi percepția pot fi dezvoltate şi perfecționate până la nivelul geniului, dar există totuşi o limită ce restricționează nivelul conştiinței la valoarea de 400. Nivelul 499 al conştiinței aparține genului ştiințific. În vreme ce geniul spiritual devine evident la valoarea 600 şi merge până la nivelul 1000.

Î: ***Cum pot fi anulate limitele percepției?***

R: Prin înțelegerea naturii acesteia. Percepția este o aparență şi un artefact al minții. Este folositor să ne preocupăm de lumea ideilor, conceptelor şi psihicului, dar acestea încetează atunci când obiectivul nostru este evoluția spirituală.

Î: ***Cum poate fi depăşită percepția?***

R: De fapt. ea nu este depăşită, ci o transcendent. Acest lucru devine posibil prin înțelegerea structurii şi funcționării sale. Înțelegerea faptului - pentru a începe cu acest aspect - că percepția are de-a face cu forma. Dualitatea este cuantificabilă. Să încercăm să dezvăluim funcțiile sale prin intermediul unor exemple.

Exemplul 1

Imaginați-vă un perete perfect alb (sau perfect negru, dacă doriți). Alegeți acum să vedeți un punct

imaginar pe acest perete. Acest punct va fi acum un punct de concentrare, l-iste evident că acest punct poate fi oriunde pe respectivul perete, în funcție de alegerea noastră. Punctul ales de noi poate fi însemnat cu un marker sau cu cretă. Conform gândirii comune, (care, prin urmare, este dualistă) se va spune că punctul există sau, de fapt, că este exact acolo.

Cu o anumită reflexie, devine evident că, în realitate, nu există nici un asemenea punct, nicăieri, cu atât mai puțin un punct poziționat chiar *aici.* Această idee este numai în mintea noastră. Nu există nicăieri nici un punct, doar în imaginație. Punctul, prin urmare, nu are o identitate de sine şi definiția sa e total dependentă de mintea umană. Dacă atenția ni se abate de la stabilirea unui asemenea punct, el dispare instantaneu. Acest lucru este posibil pentru că el nici nu a existat ca atare în realitate.

Este evident că limbajul se referă la categorii ale minții şi conduce, prin urmare, la confuzia existenței unei opoziții între minte şi realitatea exterioară.

Exemplul 2

Un „punct" a fost creat prin intermediul atenției selective a concentrării. Pentru eficiență, acest fapt reclamă funcția sa corolară de ignorare a orice altceva în afara punctului de concentrare. A „vedea" un punct înseamnă să excluzi conştienta a tot ceea ce „nu este un punct", adică a restului peretelui.

Exemplul 3

Imaginați-vă un al doilea punct pe perete, pe care-l vom numi punctul 2. Înțelegeți acum faptul că

amândouă punctele există numai în imaginația şi mintea observatorului. Imaginativă acum o linie trasată între cele două puncte, linie pe care unii ar putea s-o numească „distanță”. Putem vedea că, dat fiind că amândouă punctele sunt imaginare şi există numai în minte, acest lucru este valabil şi pentru distanța imaginară dintre ele.

Exemplul 4

Ne putem imagina acum că există şi un al 3-lea punct al nostru, la o anumită distanță în fața peretelui. Încă o dată, dacă legăm toate cele 3 puncte din imaginația noastră, vom crea un plan. Asemeni celor 3 puncte, planul există numai în imaginația noastră. Nu există nici un plan „dincolo de noi”. Rețineți, de asemenea, că lini le dintre amintitele puncte nu au o direcție înnăscută.

Exemplul 5

Dacă adăugăm un al 4-lea punct imaginar, în opoziție cu acest triunghi imaginar, vom avea o „tridimensionalitate” imaginară. Putem spune, de asemenea, că intervalul dintre punctele noastre constituie un „spațiu”. Totuşi, atunci când facem aceste lucruri înțelegem că ele există doar în imaginația noastră.

Exemplul 6

Ajunşi aici. Înțelegem că punctul imaginar implică nişte locații, direcții, planuri, spații şi dimensiuni - toate imaginare. Următoarea aşteptare a minții ar fi descrierea duratei sau a „timpului” în care se parcurge distanța

între un punct şi altul. Puteți vedea că timpul necesar traversării unei distanțe imaginare între 2 puncte imaginare poate exista doar în imaginație.

Exemplul 7

Privim cerul nopții şi vedem inumerabile puncte de lumină. Putem alege în mod arbitrar unele pentru a le lega sub forma unor imagini imaginare, creându-ne astfel propriile constelații. Precum un copil care se joacă cu un creion, putem crea constelațiile unei pisici, câini, şoricei etc. Cu toate acestea, dacă am avea o navă spațială şi am călători spre o constelație, am vedea că Orion sau toate celelalte nu au o asemenea existență.

Din cele de mai sus se poate înțelege cum anume percepe mintea o multitudine de lucruri, acolo unde nu există de fapt decât unul singur. A depăşi mintea înseamnă a înțelege că toată această multitudine de lucruri e una cu Unicul. Dacă nu ar exista termenii contrastanți şi dualislici de „mulți multe şi unul(a)", ar exista numai înțelegerea că „totul există". Nu poate exista un subiect sau un obiect în această propoziție: „Totul există". Realitatea este una singură, dincolo de orice descriere, dimensiune, timp, localitate. Început ori sfârşit. Pentru a o descrie, până şi termenul *acum* sună fals, pentru că implică posibilitatea unui alt moment, diferit de acum. În Realitate nu poate exista nici o negație, pentru că Realitatea include totalitatea a tot ceea ce există. Toate erorile provin din negație şi, prin urmare, acestea nu au o realitate şi nici nu reclamă nevoia de a (î explicate. În ceea ce există în Realitate nu este posibilă nici o eroare.

Î: ***Atunci, ce valoare are percepția ?***

R: Percepția este importantă pentru viața animală; ea are de-a face cu forma. Conştienta spirituală este

dincolo de formă. Odată ce am atins nivelul 500 al conştiinţei, forma începe să fie treptat tot mai inutilă. Calităţile spirituale ale iubirii, compasiunii, bucuriei şi frumuseţii sunt deja dincolo de lumea perceptuala a formei. Ele nu pot fi măsurate, cuantificate şi nici măcar descrise într-un mod adecvat, pentru că sunt realităţi subiective, experimentale, aflate dincolo de limbaj. Ele sunt stări subiective ale cunoaşterii, dincolo de percepţie.

Pentru a fi corecţi, iubirea începe cu adevărat la nivelul 200 al conştiinţei şi se intensifică până la nivelul 500, unde devine câmpul energetic predominant. Pe măsură ce nivelele conştiinţei cresc, forma este depăşită progresiv.

Pe o scală calibrată a nivelelor conştiinţei, iubirea este predominantă la nivelul 500. dar încă nu devine necondiţionată până la nivelul 540. Acest lucru înseamnă că între nivelul 500 şi 540 mai există încă unele forme care fac ca iubirea să fie condiţionată. Iubirea înfloreşte pe deplin numai când este neselectivă. Este caracterizată de sentimentul iubirii, care e necondiţionat. Acest salt este realizat prin „abandonarea polarităţii contrariilor", care constituie o eroare intrinsecă a minţii. După ce se petrece acest lucru, nu mai există „buni" sau „răi". Totul este văzut perfect şi frumos, aşa cum şi este de altfel. Fiecare lucru viu este o sculptură perfectă în expresia esenţei sale.

Î: ***Cum se face atunci că lumea o înţelege altfel?***

R: Limitele percepţiei impun evenimentelor din lume o forţă invizibilă şi magică, numită „cauzalitate". Ea confundă condiţiile necesare cu cauzele. Ea confundă, de asemenea, succesiunea temporală cu cauzalitatea. În realitate, „evenimentele" nu se întâmplă. Acestea sunt abstracţiuni arbitrare, rezultate ale concentrării selective

şi secvențiale. Nici un eveniment nu „se petrece” în realitate; prin urmare, nu este nevoie de nici o explicație. În Realitate, creația este continuă. Nemanifestatul devine manifestat. Totuşi, orice observație este formulată în categoriile mentale ale timpului spațiului.

În exemplele pe care le-am oferit, am văzut cum iau naştere cele observabile. Ele sunt create din conştiință. Catedrala provine din mintea arhitectului. Nimic din lume nu poate cauza o catedrală. Sămânța „nu cauzează” naşterea plantei. Prin intermediul unor condiții favorabile, planta îşi asumă existența vizibilă în virtutea esenței sale ce-şi manifestă potențialitatea.

Nimic din lume nu poate cauza altceva. Tot ceea ce există este întrețesut într-un dans holografic, în care flecare element le influențează pe toate celelalte, dar nu le cauzează. „Cauza” este o invenție epistemologică şi ține doar de minte. Artefactele minții reclamă explicații formulate în termenii cauzalității. În realitate, absolutul şi totalitatea creației nu lasă nici un gol pentru a fi umplut cu vreun gând explicativ de genul cauzei. Totalitatea este completă şi nu are nevoie de nici o cauză. Cauza înseamnă foită, creația putere.

Î: ***Ce să spunem atunci despre ideea conform căreia karma este presupusa cauză a destinului?***

R: În univers, fiecare lucru devine poziționat prin calitățile sale esențiale, ce devin manifestate. Se poate face o comparație în acest punct cu un dop de plută aliat în apă ce se ridică în funcție de flotabilitatea sa înnăscută. „Universurile conştiinței” pot fi descrise în termenii nivelelor calibrate de putere. Orice entitate se ridică din marea conştiinței la propriul său nivel - fie în această viață, fie după ea. Sufletul se înalță sau cade, în

funcție de propria sa natură şi nu pentru că ar fi cauzat astfel de o „foiță exterioară”.

Dumnezeu este putere, nu forță. Dumnezeu nu forțează pe nimeni, nicăieri. Un balon cu aer cald se înaltă şi coboară pe cer în funcție de vânt, vreme, temperatură şi umiditate, precum şi în funcție de alegerile operatorului de a-l alimenta sau nu cu aer cald. Abandonarea ataşamentelor eului este asemănătoare eu aruncarea balastului.

Credința în „cauză” ca într-o realitate obiectivă are consecințe profund limitative şi negative. Ea divide tot ceea ce înseamnă viață în noțiunile antagonice de victimă şi făptaş. Aceasta este soarta a 78% din totalul populației lumii, care calibrează sub nivelul Integrității (200). Ideea responsabilității personale decurge în mintea celor care cred în cauze. Explicațiile plauzibile de genul „cauzei” pot fi fabricate pentru a explica sau scuza orice eveniment sau acțiune umană. În societatea noastră, tribunalele şi avocații au dus acest concept până la limita absurdului. Chiar dacă cineva se arde atingând ceva ce poartă un semn clar „nu atinge”, inventivitatea juriştilor poate găsi un făptaş imaginar, cu buzunare largi, spunându-se că atenționarea era scrisă prea mic sau într-o limbă străină, că tiu era luminată pe timp de noapte - sau alte asemenea scuze.

De vreme ce cauzele există numai în imaginație, ele pot fi fabricate după bunul nostru plac. Aduse la extremele lor, conceptele de făptaş şi victimă se întrepătrund. Criminalul devine victimă, poliția făptaşul. Putem vedea dacă analizăm atent, că întrebarea „cine e victima” şi „cine e făptaşul” e numai o chestiune ce ține de arbitrarul poziționalității. Victima seduce făptaşul să acționeze în consecință, sub resortul instinctului de prădător. Polițistul şi paznicul închisorii sunt forțați de

comportamentul extremist al victimei să folosească foița sau măsurile extreme - iată cum rolurile victimei şi făptaşului încep să se confunde.

Î: ***De ce acțiunile au consecințe?***

R: Ele sunt legate, dar nu prin intermediul cauzei şi efectului. Condițiile afectează evenimentele, dar nu le cauzează. Toate potențialități le sunt limitate prin esențe. O albină nu poate deveni o floare. Coconul nu cauzează apariția fluturelui, ci este o condiție preliminară necesară acestuia.

Î: ***Cum se aplică acestea în viața spirituală?***

R: Esența omului include potențialitatea iluminării. A II gata pentru iluminare înseamnă că am evoluat peste nivelurile inferioare ale conştiinței. Inspirația spirituală devine scânteia ce aprinde căutarea.

Î: ***Atunci percepției nu este decât o aparenței senzitivei?***

R: Da. creația însăşi nu e decât o aparență. „Creația" sau „distrugerea" nu fac decât să descrie un punct de vedere. Materia se transformă în altă formă. Dacă forma e dezirabilă, o numim creație. Dacă nu este dezirabilă o numim distrugere. Transformarea unui copac într-o scândură cu dimensiunile de 4 x 2 metri este o activitate „creativă" pentru tâmplar, dar „distructivă" pentru un ecologist. Clasicul „dans al lui Shiva" reprezintă trecerea între creație şi distrugere. În realitate, nimic nu se petrece; în mod similar, răspunsul la întrebarea dacă o cină la care se serveşte friptură de curcan e bună sau rea - respectiv dacă e o acțiune creativă ori distructivă - depinde de punctul în care ne situăm, anume dacă suntem curcanul sau persoana care ia masa.

Recontextualizarea

Î: ***Ce se poate spune despre unele considerații practice. ele genul presiunilor financiare? Cum anume ne poate fi de ajutor recontextualizarea?***

R: Percepția „presiunilor financiare” este datorată ritmului prea rapid al vieții noastre. Acest lucru crează iluzia unei crize financiare. Răspunsul nu ține de soluții financiare, ci de răbdare. Oare sunt prea multe oi pe păşune? Ori avem de-a face cu o penurie de iarbă? A dori cu nerăbdare unele lucruri ne fac să mergem prea repede. Învățați să diferențiați nevoile de dorințe. Învățați să puneți mai mult preț pe a avea credit decât pe a avea bani peşin. Averile, fie ele cât de mari, pot dispărea peste noapte, dar creditul durează o viață întreagă. Costul vieții pe credit este dobânda, cel al vieții cu bani peşin sunt principiile. Cash-ul este comoditate, creditul înseamnă siguranță.

Î: ***Ce putem spune atunci despre aşa-numitele probleme?***

R: Poziționalitățile parțiale şi limitate sunt cele care crează iluziile pe care le numim „probleme”. În realitate, nimic de genul problemelor nu poate exista, e vorba numai de ceea ce dorim şi de ceea ce nu dorim. Suferința este datorată rezistenței. Acest lucru se aplică şi durerii fizice. De exemplu, concentrându-se intens asupra durerii, fără a-i opune rezistență, durerea dispare. Durerea şi suferința sunt două lucruri diferite. Mintea presupune că sunt inseparabile, clar nu sunt. Este posibil să experimentăm durerea, dar nu şi să suferim din cauza acesteia. Suferința provine din rezistența în fața durerii. Dacă suntem dispuşi să ne abandonam ei, s-o acceptăm şi să încetăm să-i opunem rezistență, atunci suferința si, adesea, durerea vor înceta.

Folosind această tehnică, scriitorul acestei cărți a putut trece prin două intervenții chirurgicale importante fără anestezie. De asemenea, vindecarea survine mult mai rapid. E posibil, de exemplu, să umblați eu glezna luxată minute în şir. Alinarea este foarte asemănătoare cu efectul unui narcotic care elimină suferința. Durerea însăşi poate persista, dar suntem indiferenți la ea.

Î: ***Ce se poate spune despre mânie?***

R: Pe măsură ce progresăm din punct de vedere spiritual, mânia devine tot mai puțin frecventă, iar atunci când are loc este foarte nedorită. Cel mai adesea, e mai degrabă vorba despre nerăbdare. Prin urmare, ea poate fi rezolvată prin înțelegerea faptului că nu suntem propriu-zis mânioşi, ci grăbiți. A cunoaşte acest lucru ne eliberează de vinovăție. Mânia provine din poziționalitate; ca poate fi rezolvată prin acceptarea unui alt punct de vedere.

E util să înțelegem că mânia nu este ceva. ei o lipsă. Suntem mânioşi nu pentru că cineva e egoist, avar ori obraznic, aşa cum credem, ci pentru că nu este atent, iubitor şi generos. Dacă recontextualizarea e făcută în acest fel, atunci oamenii sunt văzuți a fi limitați şi nu răi/buni. Fiecare persoană s-a dezvoltat numai până la un anumit punct al evoluției şi, prin urmare, e mai uşor să înțelegem şi să acceptăm limitarea decât vina.

O altă cauză predominantă a mâniei este dorința, mai exact a nu obține ceea ce dorim. Este mânia copilului care persistă şi în adult, în forma egoismului. Eul confundă nevoile cu dorințele şi este nerăbdător. El doreşte în mod constant câte ceva. În acest punct, abandonarea dorințelor şi străduințelor lui Dumnezeu aduce după sine un progres spiritual rapid şi semnificativ.

Abandonarea acestui punct central al eului implică un avans spiritual rapid. Acesta este punctul focal şi sursa oului, care se concentrează asupra supraviețuirii. Dorințele sale se pretind esențiale tocmai din cauza credințelor referitoare la supraviețuire ale eului. Prin urmare, eul trebuie să primească, pentru că are concepția că e separat şi, prin aceasta, dependent de surse exterioare (energic, atenție, posesiuni, statut, securitate, protecție, imagine, bani, avantaje, acumulări şi putere). Are mereu în vedere lipsa şi, implicit, teama, nevoia, lăcomia şi chiar trădarea şi furia criminală. Frica este motorul său.

Din punct de vedere al conştiinței şi al iluminării, domnia fricii nu încetează până nu îi abandonăm lui Dumnezeu dorința pentru existența însăşi. În liniştea survenită apare măreața înțelegere a faptului că existența noastră s-a datorat întotdeauna prezenței Sinelui, care a atras din Univers tot ceea ce era necesar pentru supraviețuire. Destinația karmică spre supraviețuire ne asigură apoi că această supraviețuire este oferită în virtutea puterii Sinelui de a asigura necesitățile de genul respirației, puterii, foamei, curiozității şi inteligenței.

Eul este făptaşul imaginar din spatele gândurilor şi acțiunii. Prezența sa este considerată a fi necesară şi esențială pentru supraviețuire. Motivul este acela că principala calitate a eului este percepția, care e limitată de paradigma cauzalității. În această paradigmă limitată a dualității, cui se percepe pe sine ca pe o cauză, iar acțiunea şi evenimentele ea pe nişte efecte. În realitate, acțiunile şi supraviețuirea au loc automat şi sunt autonome. F.lc sunt activate de energia vieții care emană din Sine, iar calitățile Universului alimentează formele. Observați, de exemplu, că în stările clinice de

amnezic viața umană continuă chiar atunci când sursa identității imaginate s-a pierdut. Mai observați că orice frică are la bază frica de pierdere a identității, â existenței şi a supraviețuirii.

Acest lucru este legat de identificarea sinelui şi sursei existenței vieții în lumea formei (gânduri, sentimente, corp). Depăşirea fricii constă, prin urmare, în disponibilitatea de a ne abandona existența (cu toate expresiile acesteia) lui Dumnezeu. Cu această renunțare totală se naşte conştienta că Sinele este lipsii de formă şi că nu forma, ci cele lipsite de formă constituie sursa vieții. Devine, apoi, evident că moartea. În accepția sa tradițională, nu poate constitui nici măcar o posibilitate.

Nu există ceva contrar sau o alternativă la Dumnezeu. Cel ce spune „cu sunt" e spiritul din cadrul corpului. Corpul însuşi nici măcar nu ştie că există.

Î: ***Ce este simplitatea?***

R: Fiecare concept spiritual conține tot adevărul spiritual. Deci, este necesar să înțelegem complet şi total *un singur concept* pentru a le înțelege pe toate - şi a înțelege totodată Realitatea. Secretul succesului este să alegem un concept spiritual drept instrument şi să ne ocupăm de el intens, necontenit, până la final. Poate fi vorba de ducerea la absolut a iertării sau bunătății - sau de al treilea pas din programul bazat pe cele 12 etape. Însă, acestea trebuie aplicate la fiecare gând. sentiment, acțiune ori comportament - fără excepție. E nevoie de un singur bisturiu pentru a diseca întregul corp uman şi tot un singur bisturiu (dar spiritual, de data aceasta) este necesar pentru a ne separa şi elibera de „eu".

La început, acest lucru cere efort din cauza rezistenței, dar atunci când disponibilitatea a fost perfecționată datorită abandonării treptate, instrumentul nostru prinde o viață proprie. Nu mai

există un „eu” care să facă acțiunea. Înțelegem în cele din urmă că instrumentul în cauză este ghidat de altceva, altcineva decât sinele personal. Noi nu „găsim” adevărul, aşa că e futil să-l „căutăm”. Divinitatea se revelează singură şi fără efort.

Există şi agonia bruscă a morții, apoi survine un profund sentiment de revelație, pe măsură ce revelează Adevărul întregii Creații drept Sinele suprem, dincolo de orice timp şi cuvinte, dincolo de toate universurile, în perfecțiunea şi frumusețea sa absolută în care şi prin care orice formă nu e decât o percepție, fără o existență independentă, fotul este Una, nu există aici sau acolo, nici subiect sau obiect, nici eu sau tu. (Mintea este liniştită pentru totdeauna. Nu mai există nici un sine individual. Totul există în virtutea propriei sale esențe, care străluceşte în mod spontan, în perfecțiune absolută. Nu există cauzalitate, totul există deja. Corpul este mai mult un terț, o jucărie aflată în bătaia vântului karmei, care îşi împlineşte destinul de la sine. De fapt, ol niciodată nu a avut nevoie de un „eu” pentru a funcționa. Oare cum de a putut apărea şi persista un astfel de gând? Nu e nimic mai minunat decât să te întorci acasă, la propria Sursă.

Î: ***Cum putem rezolva problema identificării cu mintea şi corpul?***

R: Eul se identifică pe sine în calitate de autor al experiențelor şi acțiunii şi, prin urmare, cu esența corpului şi minții. Acest lucru este consolidat constant de gândire şi limbaj, dat fiind că toate acțiunile sunt precedate de prefixul „eu”. Prin exercițiu, se poale atinge un punct în care mintea să gândească într-un limbaj conform Realității. Acest lucru este realizat prin folosirea unui termen neutru în locul pronumelui personal „eu”. Astfel. În realitate este vorba de corp sau minte şi nu de

corpul meu, respectiv mintea mea. Cea care are gânduri şi sentimente este mintea, iar cel care acționează este corpul. Ne putem referi la diferitele posesiuni folosind sintagme de genul: maşina, casa - şi nu maşina *mea,* casa *mea.* Deşi formele corpului, minții/eului sunt în realitate incluse în cadrul Totalității Sinelui, eul foloseşte termenul „eu" într-un sens iluzoriu. În realitate, atât corpul, cât şi mintea, nu sunt decât nişte terți şi este mai corect să fie desemnate prin folosirea prenumelor la persoana a treia.

Î: ***Cum ne putem detaşa de posesiuni?***

R: însuşi cuvântul „posesiune" constituie o iluzie. Relația este exprimată în lumea formei prin cuvinte şi concepte, dar existența acestora este doar operațională şi lingvistică. Din cauza tendinței eului spre concret, ajungem să credem că respectivul termen trebuie să aibă o existență independentă şi obiectivă.

Toate relațiile sunt numai nişte convenții şi înțelegeri sociale. Deoarece nu au o realitate independentă, ele pot fi, de asemenea, anulate în urma schimbării amintitelor convenții. Spre exemplu, a „poseda" ceva este de fapt o imposibilitate. Ceea ce vrem să spunem este că avem un drept legal de a folosi sau poseda ceva, dar acest aspect este exterior adevăratei relații dintre respectivul obiect şi presupusul lui posesor. „Dreptul" de posesiune nu este decât un contract social. Putem apuca un obiect, îl putem folosi sau păstra undeva în siguranță, dar a-l poseda înseamnă un concept abstract. În realitatea radicală, a poseda un obiect înseamnă a deveni una cu el, a te contopi perfect cu acesta.

În culturile native, pământul aparține tuturor şi nimeni nu pretinde că ar poseda vreo parte din el. Pământurile tribale sunt deținute de trib, iar folosirea

unor porțiuni survine prin acord mutual. A avea posibilitatea de a poseda cu adevărat ceva presupune să avem un control absolut şi necondiționat, în vreme ce, în realitate, noi avem numai unul temporar.

Aceleaşi condiții se aplică şi în domeniul aşa-numitelor „drepturi". Ele sunt doar înțelegeri politice, contractuale sau juridice şi se bazează pe nisipurile mişcătoare ale opiniei publice şi deciziilor judecătoreşti. Multe aşa-numite drepturi nu sunt decât nişte convenții arbitrare şi vremelnice. În cel mai bun caz, societatea le poate garanta numai temporar.

Î: ***Ce uniune înțelegeți prin „momentul radical Acum"?***

R: Precum notele muzicale care dispar imediat ce sunt cântate, experiențele vieții sunt curgătoare şi efemere. Fiecare moment se află deja în procesul încetării încă din secunda în care ia ființă. Focalizarea conştienței se aseamănă cu raza unei lanterne într-o noapte întunecată, ce iluminează fiecare obiect şi apoi trece imediat spre altul. Ele apar şi dispar. Prin urmare, pentru observator, viața este doar o procesiune de apariții şi dispariții. Astfel, nu se poate spune despre nimic că *se întâmplă,* din cauza acestei fragmentări constante a atenției. Prin urinare, focalizarea constituie o poziționalitate arbitrară şi este responsabilă în acelaşi timp pentru aşa-numitul dans al lui Shiva.

Precum orice alt moment temporal, chiar şi momentul *Acum* nu este altceva decât o iluzie. Simpla acțiune de a observa ceva nu crează o realitate obiectivă şi autoexistentă numită *Acum.* Nu există nici *acum,* nici *atunci* după cum nu există nici *trecut* sau *viitor.* Spre exemplu, un drum este deja complet de la început la sfârşit. Călătorul nu crează nici un loc special în spațiul pe care- 1 numeşte „aici".

Î: ***Dacă momentul „acum” dispare, atunci el este înlocuit de infinitatea eternității. Dacă momentul „acum” este o iluzie, atunci cum poate exista existența?***

R: Chiar şi gândul presupus de „a exista” înseamnă a tăia o fracțiune de secundă din conştiință. Realitatea absolută este dincolo de existența însăşi. „A exista” nu este decât o noțiune trecătoare. Ea presupune descrierea unei anumite realități independente şi obiective. Toate aceste afirmații nu sunt decât produse ale conştiinței. Realitatea este dincolo de existența însăşi. Existența este posibilă doar ca experiență a conştiinței, în cadrul conştiinței însăşi, dar fără o ființare sau realitate independentă.

Î: ***Dacă nu există nici „momentul acum”, nici „trecut” sau „prezent”, iar Realitatea se găseşte complet în afara timpului, atunci când anume există „Sinele“?***

R: Răspunsul este evident; el nu există. Realitatea absolută este pentru totdeauna. Observați că termenii „este”, „era”, „există” şi „ființare” constituie denotații temporale. Toate aceste afirmații sunt doar nişte categorii mentale ale gândirii.

Î: ***Puteți explica, vă rog, mai multe cu privire la identitate?***

R: Eul se teme de disoluție şi, prin urmare, opune rezistență la a renunța la iluzia unei existențe separate într-un „aici” şi „acum” imaginare. El se teme că va fi dizolvat, devenind vid şi, prin urmare, va înceta şi conştienta sa conştientă. Cu ajutorul examinării, va deveni evident că realitatea noastră este, de fapt. o Totalitate intens iubitoare, mult mai apropiată, alinătoare şi dătătoare de împlinire decât sentimentul anterior al eului.

În evoluția conştiinței, sentimentul micului „eu” este înlocuit de un sentiment mai profund, invulnerabil şi netrecător al unei prezențe universale. Sentimentul „sinelui” este acum infinit, mai măreț, mai subtil, mai puternic şi mai conştient decât cel care aparținea „micului sine”. Micul sine este precum un biet şuierat în comparație cu simfonia completă a Sinelui.

Î: ***Ce sentiment induce Sinele?***

R: Este realizarea supremă de a te reîntoarce şi a fi acasă. Există o conştientizare a finalității, concluziei, împlinirii satisfacției, perfecțiunii şi frumuseții. Calitatea Iubirii dizolvă orice posibilitate de a suferi sau dori. Nici un gând sau proces mental nu se mai petrece şi nici nu este necesar. Un profund sentiment de siguranță predomină. Divinitatea este evidentă.

Nu există nimic în cadrul experienței umane obişnuite care să poată fi comparat cu bucuria prezenței Iubirii lui Dumnezeu. Nici un sacrificiu nu e prea mare şi nici un efort nu e suficient pentru a înfăptui această Prezență.

Î: ***Care este adevărul ultim al realității noastre?***

R: Realitatea noastră absolută este dincolo de conştiința însăşi. Ea este substratul conştiinței, fiind dincolo de Totalitate sau Vid. Este anterioară Creației, dincolo de manifestat şi nemanifestat. Este anterioară existenței şi ființării. Este dincolo de identitate, deşi din ea provine Sinele. Nu este nici transcendentă, nici imanentă, ci amândouă deopotrivă. Constituie potențialitatea infinită din care provine atât Totalitatea, cât şi Unicitatea. Sinele constituie Prezența exprimată ca Existență - şi tocmai din această conştientă provine sensul Existenței.

Î: ***Când şi unde se poate petrece iluminarea? Dacă nu există nici timp, nici spațiu şi nici un sine***

real care să fie iluminat, cum de este totuşi posibilă?

R: Dacă ar fi un fenomen ce s-ar petrece într-un anumit moment sau loc, într-adevăr nu ar putea constitui o posibilitate. Singura explicație posibilă este că această stare sau condiție numită iluminare constituie într-adevăr o realitate şi, prin urmare, pentru a putea fi realizată nu trebuie decât să-i fie permisă ocurența. Ceea ce este deja nu are nevoie de nici un viitor. Acceptarea constituie o opțiune dintotdeauna prezentă.

Abandonarea completă lui Dumnezeu dezvăluie Adevărul. Nimic nu este ascuns; numai eul este orb. Realitatea se află dincolo de minte.

Adevărul devine predominant atunci când falsitatea este abandonată. Cu toate acestea, a face acest lucru reclamă o mare dedicare, curaj şi credință - care sunt oferite prin inspirația divină ca răspuns la această renunțare. Declanşatorul acestora este consimțământul Voinței.

Î: ***Puteți să spuneți mai multe despre când şi unde poate surveni înțelegerea lui Dumnezeu?***

R: Poarta spre Dumnezeu ne stă la dispoziție ca o experiență directă, în fracțiunea de secundă a momentului acum (care este discernibilă între două gânduri). Pentru minte, acest moment apare şi trece. Între aceste momente ale apariției şi trecerii se găseşte deschiderea care-i permite conştiinței să devină conştientă de această Realitate mereu prezentă, infinită şi atemporală. Apariția acestui moment constituie desfăşurarea lui Dumnezeu în forma Creației. Universul constituie înregistrarea istorică a creației lui Dumnezeu. Amintiți-vă faptul că timpul prezent al momentului

prezent devine după numai o secundă un timp trecut al unui moment trecut.

Nu există nici o separație între Creator şi Creația Sa. nici între subiect sau obiect; toate acestea sunt unul sau acelaşi lucru. Termenii de genul „nou" sau „vechi" nu sunt decât nişte puncte de vedere lipsite de o existență reală. Suntem în flecare moment al creației martorii constanți ai acesteia. Ceea ce observăm noi este experimentarea Mâinii lui Dumnezeu. Conştienta este „ochiul" sau martorul, iar creația constituie lucrarea Sinelui infinit.

Adevărul desfăşurării creației este ascuns în spatele credințelor, percepțiilor şi iluziilor cauzalității. Miracolul creației este continuu.

Î: ***Ce se poate spune despre dualitatea dintre eu şi spirit?***

R: Acesta este unul dintre primele seturi de contrarii ce trebuie depăşite. Este util să privim cele două concepte operațional. În starea clc a fi Una cu Spiritul, Sinele, în virtutea calităților noastre înnăscute, cunoaşte întotdeauna totul. În lumea formei, cui este programat să divizeze această performanță instantanee şi lipsită de efort şi, astfel, peste timp, a evoluat un set de operații extrem de complexe. Eul poate fi numit centrul esențial al procesării şi planificării, focalizarea integrativă, executivă şi strategică (care orchestrează, sortează şi stochează). Pe lângă aceasta, el alege între diferitele opțiuni şi evaluează, cântăreşte, compară şi împarte pe categorii aceste opțiuni. Pentru a face aceasta, el are nevoie de abstractizări, simboluri, ierarhii ale semnificațiilor şi valorilor, ordine de priorități şi selecție.

Acest lucru este eficientizat prin constanta achiziție de fapte şi realinierea acestora în straturile modificate

ale semnificației, pentru a cauza nesfârşite detalii şi, în acelaşi timp, a căuta plăcerea şi supraviețuirea şi a evita acele lucruri lipsite de plăcere sau dureroase. Această performanță complexă necesită un grad extrem de înalt al educației, pregătirii şi dezvoltării instrumentelor mentale şi cognitive numite inteligență şi logică. O altă funcție esențială a cuini este aceea de a analiza, corela, integra, sintetiza, memora, subordona, aranja şi dezvolta programe complexe ale facultăților, aptitudinilor şi modelelor comportamentale.

În spatele acestei uimitoare performanțe se ascunde „marele vrăjitor din Oz" numit „Eul". Existența acestui „sine" este presupusă, deoarece performanțele eului au de-a face cu forma, iar acesta integrează întreaga sa experiență în sistemul de credință numit „cauzalitate". Prin urmare, marele vrăjitor din Oz constituie centrul acestei cauzalități şi, aşa cum se întâmplă în structura sintactică a unei propoziții, „eul" devine subiectul acțiunilor şi experiențelor.

Î: *Pe măsură ce avansăm pe drumul conştiinței se naşte următoarea întrebare: Cine este oare marele vrăjitor din Oz? „Eul" sau un terț?*

R: Deoarece cui operează prin forme şi definiții, el nu poate cuprinde Sinele, care este dincolo de orice formă - deşi, în lipsa sa, nici o formă nu ar părea că există. În Realitate, nu există nici subiect, nici obiect; prin urmare, nu există nici vreo relație de explicat. Nici o cauzalitate nu este necesară, pentru că aceasta ar sta sub semnul timpului şi spațiului sau al dihotomiei dintre subiect şi obiect.

Într-un fel particular, eul este prins în faimoasa diadă a făptaşului versus victimei. Eul se gândeşte: „dacă nu voi cauza ceva, atunci ceva exterior îmi va cauza mie însumi ceva". Acesta este conceptul

fundamental pe care se bazează construcția interacțiunii sociale contemporane, în care societatea este văzută drept o alternare a rolurilor victimei şi făptaşului.

Î: ***Cum putem scăpa din această capcană?***

R: Deşi a fost descrisă o mare varietate de metode, una foarte utilă este de a înceta să avem şi să emitem opinii despre orice.

Deoarece toate opiniile nu sunt decât vanități, ele sunt fundamentate pe dualitate şi tind să o consolideze. De exemplu, se poate observa faptul că organizațiile spirituale care posedă un nivel calibrat foarte înalt „evită să emită opinii asupra chestiunilor exterioare".

Î: ***După apariția a ceea ce a fost numit iluminare, ce anume mai rămâne din fostul sine personal?***

R: Starea interioară este similară somnului, prin faptul că presupune tăcere, pace şi linişte. Nu există voință, mişcare sau formă. Se manifestă o totală absență a gândurilor sau a activității mentale. Este nevoie de energie şi voință pentru a deplasa atenția ele la Sinele lipsit de formă spre procesarea informațiilor. În stările superioare, conştiința observă numai interacțiunea esențelor, prezențelor şi semnificațiilor. A da atenție detaliilor şi formei presupune mai multă energie şi constituie o acțiune ce poate fi realizată numai printr-un act de voință, ca răspuns la valoarea vieții. Ceea ce rămâne din sinele personal este o umbră a fostei persoane, dar aceasta nu are dorințe sau nevoi. Nu încearcă nici vreo nevoie de a controla evenimentele, împrejurările sau oamenii. Nu-i lipseşte nimic, prin unitare nu caută nici o acumulare, deoarece este totală şi completă în fiecare moment. Nu are nici măcar dorința de a se perpetua, după cum îi lipseşte orice nevoie sau dorință a experimentării.

Prezența este autoîmplinitoare. Deoarece deja suntem una cu Totalitatea, nu mai există nimic de dorit şi nici o separație. Nu mai există nici un viitor de anticipat. Nu se manifestă nici un interes spre achiziție sau materialitate. Alimentarea sau îngrijirea corpului provin în principal din partea celorlați, a căror iubire susține fenomenele fizice. Se manifestă o întârziere în procesarea vorbirii, evenimentelor sau detaliilor formei într-un nivel mult mai semnificativ şi mai lipsit de formă. Această traducere este efectuată de un aspect al Sinelui numit Duhul Sfânt, care înlocuieşte ceea ce fusese înainte voința, selecția sau procesele mentale. Activarea Duhului Sfânt parc a se petrece ca rezultat al voinței şi este asociată cu alegerea.

Focalizarea centrală a eului (care a fost abandonat) este înlocuită de un efect mai puternic al prezenței Duhului Sfânt, care orchestrează fără efort simultaneitatea şi sincronicitatea pe măsură ce sortează automat ceea ce este relevant de cele irelevante. deoarece interacționează exclusiv cu Realitatea. Astfel, ceea ce pare a fi miraculos nu este decât acțiunea Duhului Sfânt, care sortează adevărul de falsitate. În acest fel, ceea ce părea imperfect se revelează a fi perfect. Pentru *eu,* care acționează numai în cadrul cauzalității, nici o asemenea ocurență nu este logică sau posibilă, dar pentru Spirit, această calitate este automată şi inerentă în Realitate.

Î: ***Auzim adesea ideea că o persoană are nevoie de o anumită formă a eului pentru a putea supraviețui. Care este adevărul cu privire la acest lucru?***

R: Este o întrebare care poate fi înțeleasă şi care provine din credința în cauzalitate. Aşa cum îl cunoaştem noi, eul posedă un număr mare de operații

complexe. El îşi închipuie că există un „Eu” în spatele acestora. În realitate, aceste operații sunt autonome şi nu necesită existența unui asemenea eu. Tranziția principală se petrece în momentul în care nu ne mai identificăm cu aceste operații şi nu ne le mai considerăm a fi efectele unei entități voliționale şi independente.

Acest luciu este lesne de înțeles dacă privim spre relația cu propriul nostru corp. Deşi oamenii îl numesc în mod eronat „eu”, ei nu se referă la genunchiul lor ca la propria lor persoană, ci-l numesc pe acesta din urmă „al meu”. Genunchiul constituie o parte fizică ce operează fără facultatea gândirii. Operațiunile corpului sunt extrem de complexe, similare cu cele ale eului şi se petrec în mod autonom. Atunci când încetăm să ne mai identificăm fie cu mintea, fie cu trupul nostru, funcțiile acestora continuă în mod autonom, numai că fără identificarea cu propria noastră persoană. Sentimentul conform căruia am fi autorii acțiunilor dispare. Permanența supraviețuirii este autonomă, iar continuitatea constituie o expresie a conştiinței aliate cu Duhul Sfânt. Condițiile predominante se leagă de karmă şi operează impersonal. Astfel karma devine parte a acestor condiții impersonale.

Prin analogie, ne poate plăcea foarte mult o anumită melodie fără ca cui să pretindă că el este autorul partiturii. Muzica ne place în mod spontan. Dacă pretindem că suntem autorii acesteia, generăm multe sentimente de anxietate - ce au de a face cu sistemele de credință referitoare la perfecțiune, aprobare, dezirabilitate şi acceptare.

CAP. XX - Dualitate versus ştiinţă versus Spirit

Întrebare: ***Cum putem clarifica legătura existentă între ştiință şi spiritualitate?***

Răspuns: Tot ceea ce este necesar sa ştim este că tot ceea ce înseamnă viață poate fi descris din două perspective sau categorii de gândire diferite: linear versus nonlinear.

Domeniul conştientei obişnuite (lineare) se ocupă de forme, succesiuni logice şi percepții - care separă, definesc şi împart pe categorii. Astfel, lumea ştiințifică este conținută de paradigma newtoniană a realității - cu toate limbajele şi expresiile acesteia precum matematica, ştiința şi tehnologia. Explicațiile paradigmei Newtoniene sunt bazate pe prezumția existenței unui proces numit „cauzalitate". Ea lucrează cu forțe şi mărimi precum, timpul, durata, distanța, viteza, greutatea şi dimensiunea. Acest mod de percepție, precum şi limbajul său aferent, îngăduie preziceri relativ exacte. Atunci când evenimentele alunecă în afara sferei de predicție şi înțelegere, sau când nu pot fi explicate prin intermediul calculelor diferențiale sau unităților de măsură, informațiile aferente lor au fost, în mod obişnuit, ignorate pe considerentul că nu ar fi decât zgomot sau haos. Prin urmare, universul newtonian este definibil, logic, predictibil şi coincide cu limbajul convențional şi cu explicațiile motivate de cauzalitate.

Acesta este, de asemenea, tărâmul eului, unde percepția generează categoriile „contrariilor". Slăbiciunea fundamentală a acestei paradigme este aceea că proiectează mecanismul cognitiv pe un presupus univers „obiectiv" şi dotat cu o existență independentă de observator. Această paradigmă eşuează în recunoaşterea substratului esențial şi dintotdeauna

prezent al subiectivității, care reprezintă baza tuturor experiențelor şi observațiilor sau al aşa-numitor descrieri ştiințifice. Prin urmare, această deficiență revelează un neajuns epistemologic inerent, dat fiind că orice obiectivitate se bazează exclusiv pe subiectivitate, care este prezentă ca un substrat al oricărei obiectivități.

Până şi simpla afirmație că obiectivitatea există, nu constituie decât o poziție subiectivă. Toate informațiile, cunoştințele şi totalitatea întregii experiențe constituie produsul subiectivității, care este o necesitate intrinsecă a vieții, conştientei, existenței şi gândirii.

Nu este posibil să facem o afirmație ce nu este în mod natural subiectivă în substratul său. Lumea animală, senzațiile, emoțiile, precum şi motivațiile umane ale afinității/respingerii, plăcerii/neplăcerii - toate acestea se bazează pe percepție. Acestea se transformă în mecanisme psihologice, atitudini şi individualitate. În lumea percepției, diferențele sunt extrem de importante şi definitorii, ele exprimând valori, dorințe şi toată gama contrariilor bazate pe opoziția dintre atracție şi respingere. Acest fapt conduce la căutarea anumitor lucruri şi respinge- rea/evitarea altora, determinând valorile şi gradul de dezirabilitate care, apoi, trasează resortul principal al societății.

În antiteză cu lumea lineară, tangibilă, vizibilă şi secvențială a cauzei, efectului şi formei (bazată pe percepție) se găseşte domeniul infinit şi atotcuprinzător descris prin termenul *nonlinear.* Acest domeniu infinit al non-linearului a fost abordat de lumea ştiințifică abia recent, prin descoperirea „teoriei haosului" şi a „dinamicii nonlineare". Studiile asupra dinamicii nonlineare au fost prilejuite de dezvoltarea rapidă a informaticii şi a calculatoarelor moderne, ce pot detecta evenimente şi procese ultra-minuscule, care până acum

au lost ignorate pe considerentul că nu ar reprezenta decât date stocastice, nedefinibile şi situate în afara lumii ordonate şi predictibile.

Din dorința de a fi „obiectivă", ştiința a exclus din fala experienței elementele esențial umane, cu excepția celor provenite din intelect. Prin contrast, psihiatria şi psihanaliza au abordat şi tărâmul nevăzut al sentimentelor, preferințelor, înțelegerii, valorilor, semnificațiilor - şi chiar al esenței vieții înseşi. Tot ceea ce înseamnă viață este nonlinear. nemăsurabil şi nedefinibil; esența vieții înseşi este pur subiectivă.

Tot ceea ce este cu adevărat semnificativ în viața umană este nonlinear, invizibil şi de nemăsurat. Este domeniul spiritualității, al vieții, conştiinței, conştienței şi existenței înseşi. Este domeniul subiectivității şi al capacității de a experimenta, fără de care cunoştințele nu ar avea vreo valoare. Şi tocmai acest substrat profund a fost ignorat de ştiință, care l-a transferai domeniilor „mai puțin semnificative sau importante" ale filosofiei, metafizicii şi misticismului.

Calitățile experiențelor cruciale din punct de vedere al importanței pentru ființa umană, precum dragostea, inspirația, respectul, bucuria, fericirea, pacea, satisfacția şi împlinirea, au fost asumate de către ştiință domeniului realităților alunecoase şi îndoielnice. Prin urmare, subiectele de acest gen au fost considerate a fi neştiințifice, fiind atribuite filosofici şi literaturii. Chiar şi psihologia a fost redusă strict la datele experimentale şi la teoriile pavloviene, în care observarea comportamentului cobailor albi putea genera date statistice de o anumită importanță cu privire la răspunsul la stimuli.

Domeniul nonlinear este invizibil, lipsii de formă şi dincolo de timp. dimensiuni şi limitele arbitrare ale

unităților de măsură. El include calități şi semnificații, iar puterea sa emană din însăşi esența sa intrinsecă. Sursa puterii şi creației se găseşte în domeniul invizibil şi nonlinear şi poate prinde formă prin intermediul exercițiului voinței. De aceea, lumea vizibilă este lumea efectelor şi a interacțiunii forțelor. Acțiunea se petrece prin intermediul inspirației şi voinței, care are capacitatea de a activa posibilitățile şi opțiunile.

Pentru a simplifica, redăm în cele de mai jos o enumerare comparativă a caracteristicilor domeniilor linear, respectiv nonlinear. Cu toate acestea, trebuie înțeles faptul că aceste două domenii nu sunt separate, ci se includ unul pe celălalt, că domeniul nonlinear îl conține pe cel linear, întocmai cum tot ceea ce înseamnă formă este inclus în lumea celor lipsite de formă. Prin urmare, nu avem de a face cu două „tărâmuri" diferite, ci eu unul singur, privit, însă, din două perspective diferite. În limbaj comun, pentru a sugera existența acestor două abordări diferite şi contrastante asupra realității, vorbim despre digital versus analog, emisferă cerebrală stângă versus emisferă cerebrală dreaptă, holistic versus specific sau limitat versus nelimitat.

Newtonian-linear	Non-linear
Dualitate	Non-dualitate
Formă	Lipsit de formă
Eu	Spirit
Material	Non- material
Vizibil	Invizibil
Forță	Putere
Timp	Dincolo de timp
Locație	Non-local
Limitat	Nelimitat
Durată	Eternitate

Percepție	Viziune
Calitate	Esență
A şti despre	A fi
Dimensiune	Incomensurabil
Tangibil	Intangibil
A dori	A inspira
Material	Spiritual
Local	Difuz
Mişcare	Nemişcare
Audibil	Tăcut
Matematic	Nepredictibil
A călători	A staționa
Eveniment	Semnificație
Diferență	Acelaşi lucru
Separat	Unitate
Distinct	Difuz
Început/sfârşit	Continuu
Finit	Infinit
Structură	Calitate
Efect	Sursă
Secvențial	Simultan
Precis	General
Controlabil	Folosibil
Exhaustiv	Neexhaustiv
Golit/Epuizat	Mereu prezent
A observa	A şti
Conținut	Context
Materie	Viață
Obiect	Subiect
Lipsit de	În cadrul a
Exclusiv	Inclusiv
Fizic	Metafizic
Lucru	Martor

Obiect	Observator
Sau/sau	Amândouă
Aici/acolo	Pretutindeni
Divizat	Unit
Parte	Întreg
A forța	A facilita
Andrenalină	Endorfină
Dorință	Împlinire
Tensiune	Relaxare
Incomplet	Complet
Cezar	Dumnezeu
Cost	Valoare
în afara sinelui	Sine
Dependent	Independent
Iluzie	Realitate
Temporal	Infinit
Secular	Spiritual
Descriptibil	Inefabil
A epuiza	A susține
Observare	Conştiență
Dorință	Motivație
Schimbare	Neschimbător
Gândire	Conştiință
Dorință	Satisfacție
Conflict	Pace
Stress	Uşurare
Dovadă	Evidență de sine
Preț	Valoare
Impulsiv	Spontan
Relativ	Absolut
Trecut/viitor	Prezent/acum
Limitat	Transcendent
Ştiințific	Mistic

Obiect	Domeniu
A primi	A dărui
Definiție	Semnificație

Î: ***Cum putem depăşi contrariile?***

R: Conştiința le depăşeşte automat atunci când, prin intermediul reflecției, familiarității, rugăciunii, meditației sau inspirației survine înțelegerea. Depăşirea contrariilor este facilitată, de asemenea, de cuvintele rostite de maestru sau de nivelul conştiinței acestuia. Ceea ce la un anumit nivel al conştiinței este imposibil, devine evident şi uşor la un nivel mai înalt. Ființa umană este deopotrivă spirit şi trup, motiv pentru care, în realitate, ca trăieşte dintotdeauna atât în domeniul linear, cât şi în cel nonlinear. Până nu este „îmbibat" cu o conştiință şi o conştientă subiectivă, corpul nu poate fi conştient de propria sa existență. El nu acționează decât atunci când este motivat de o anumită valoare, precum dorința de plăcere ce survine din experimentarea vieții.

Atunci când o persoană sau un animal este „despiritualizat(ă)", moare. Când forța vieții sau spiritul nu mai energizează corpul, spiritul pleacă şi merge într-o altă dimensiune. Deşi se află într-o altă dimensiune, nivelul conştiinței spiritului poate fi calibrat printr-un simplu test kinesiologic. Unele spirite părăsesc trupul într-o stare de bucurie, extaz sau fericire. Altele o fac în cele mai joase stări ale deznădejdii, precum furia, vinovăția sau ura. De bună seamă că aceste stări vor influența mai apoi destinația spiritului - care a fost numit în mod tradițional *suflet* sau aspectul non-material al vieții. Când spiritul părăseşte corpul, destinația lui se corelează cu nivelul specific al conştiinței sale, determinat de frecvența calibrată a acesteia. Putem presupune aşadar că sufletul se

îndreaptă spre diferitele nivele ale iadului, purgatoriului, cerurilor, precum şi spre domeniile celeste sau nivelele astrale („planurile interioare”) ori stările discarnale.

Precum un dop de plută aflat în apă sau un balon aflat în aer, flecare spirit se ridică în domeniile infinite ale câmpurilor energetice ale conştiinţei până la propriul său nivel de flotabilitate. În acest proces nu este implicată nici o „judecată” externă sau constrângere divină. Fiecare fiinţă îşi radiază esenţa şi astfel îşi determină propriul destin. Prin urmare, justiţia divină este perfectă. Prin intermediul liberului arbitru, flecare spirit devine ceea ce el însuşi a ales să fie. În cadrul tuturor tărâmurilor şi în fiecare moment există alegeri ale realităţii absolute - mereu prezentă şi a cărei alegere absolută rezultă în eliberare.

Prin analogie, putem spune că sufletul, unit sau nu cu un corp fizic, este într-o oarecare măsură asemănător unei mici particule aflate într-un câmp electromagnetic. Atracţia sau respingerea particulei depinde de mărimea, încărcătura, polaritatea şi poziţia acesteia într-un câmp mai larg, care include gradaţii ale energici şi puterii, precum şi diferite calităţi faţă de care particula va fi atrasă ori respinsă. Prin urmare, toate posibilităţile şi eventualităţile constituie o reflecţie a stării conştiinţei sau a nivelului de evoluţie al individului în cadrul întregului. Acest fapt este inevitabil, dat fiind că individul reprezintă „o parte” esenţială a întregului. S-ar putea spune că fiecare nivel al conştiinţei este reprezentat în cadrul câmpului amintit ca un a trac tor, precum în *teoria haosului.*

În viaţa de zi eu zi, acest model poate fi observat în interacţiunea oamenilor eu cele plăcute, respectiv neplăcute lor, cu toate atracţiile şi repulsiile aferente, exprimate în stiluri de viaţă, alegeri profesionale,

comportamente sociale, obiceiuri, slăbiciuni, puncte tari şi identificări de grup.

Î: ***Există oare unele tehnici simple menite a facilita această progresie?***

R: Faceți diferența între „acesta” şi „acela”, între „cineva” şi „ceva”, între „volițional” şi „automat”, între „observator” şi „ceea ce este observat”. Puntea este durată prin delimitarea conştiinței de observator/ martor/ conştiență. Este precum delimitarea capacității de a vedea şi auzi de ceea ce vedem sau auzim propriu-zis.

Ochiul Sinelui este Sinele care dă sinelui capacitatea conştientei. Dacă soarele nu ar lumina, nimic nu ar fi vizibil. În lipsa luminii Sinelui, sinele nu şi-ar cunoaşte nici măcar propria existență. Dacă nu ar exista conştienta conştiinței, nici corpul, nici eul nu ar şti unul de existența celuilalt. Sfințenia reflectă faptul că Divinitatea constituie sursa existenței a tot ceea ce există, inclusiv a Sinelui.

Sinele infinit, atemporal şi nondualistic străluceşte în lumea dualității şi percepției ca .sine. O caracteristică a sinelui (cu minusculă) este aceea de a nu fi conştient de adevărata sa sursă. De fapt, cui îşi reneagă în primul rând sursa, pretinzându-se a fi separat, autonom, autoactivat şi independent. Odată ajuns la nivelul rațiunii şi al capacității intelectuale, cui îşi atinge propriile limite şi începe să caute răspunsuri dincolo de el. Cu toate acestea, la nivelele mai scăzute ale evoluției intelectuale, intelectul tinde să fie plin de mândrie şi să pretindă credit pentru toate capacitățile sau acțiunile, asumându-şi paternitatea acestora şi considerându-se apogeul evoluției.

Ea un moment dat, intelectul matur începe să discearnă informații spirituale, pe care apoi le urmează.

Dar, şi de această dată, poate fi orbit de mândrie şi poziționalități. Cu ajutorul experienței de mai târziu şi al lucrării spirituale intense, smerenia poate slăbi puterea eului intelectual, permițând prin aceasta o experimentare progresivă mai profundă a stărilor superioare ale conştiinței spirituale. Acest prag constituie un dar ce însoțeşte disponibilitatea de a iubi, iar inspirația generată astfel conduce către domeniile păcii şi fericirii. Apoi, compasiunea devine o calitate dominantă şi transformă percepția în viziune. Desăvârşirea acestui proces presupune descompunerea sinelelui în Sine. Acest nivel, calibrat la valoarea 600, marchează acel nivel al conştiinței numit în mod tradițional *iluminare.* În acest punct, extazul poate genera deopotrivă incapacitatea de a funcționa în lume şi funcționarea continuă în aceasta. Cu toate acestea, dacă extazul însuşi este abandonat apoi lui Dumnezeu, se instalează starea de înțelept. Pe măsură ce acest stadiu se maturizează, este posibilă sau nu o întoarcere către lumea în care Dorința lui Dumnezeu determină tot ceea ce urmează)

Î: ***Oare dispare sensul sinelui? La urma urmei, ei fi se teme de moarte.***

R: Când sinele se dizolvă în Sine, acest proces este experimentat ca o mare expansiune de la ceea ce este limitat, trecător şi vulnerabil către Totalitatea nemuritoare şi infinită, care transcede toate lumile şi universurile. Astfel. Sinele nu este nicidecum subiect al morții sau naşterii, deoarece el există dincolo de temporalitate. Obscuritatea Sinelui a fost doar rezultatul identificării greşite a percepției cu totalitatea Realității.

Î: ***Ce se poate spune despre moartea fizică?***

R: Poate suna surprinzător, dar nimeni nu-şi experimentează, de fapt, propria moarte. Desigur, există

experiența condițiilor care preced moartea, dar în momentul în care survine „moartea" fizică, sufletul părăseşte corpul fără nici un efort şi, pur şi simplu, asistă la moartea corpului. Prin separarea de corp, fostul locatar al acestuia devine conştient de faptul că, în realitate, este un spirit. Uneori, acesta este momentul în care apare negarea. Spiritul este apoi atras spre destinația lui prin intermediul acțiunilor de atracție/repulsie, care constituie consecințele automate ale evoluției sufletului.

Şi de această dată este prezentă libertatea de alegere. Salvarea este ajutată de devoțiunea pentru adevărul spiritual şi învățătorii acestuia. Mila lui ,Dumnezeu este infinită şi necondiționată. Sufletul însuşi are puterea de a-şi determina propria soartă. Fiecare suflet este atras către nivelul potrivit cu o precizie absolută. Ceea ce este omniscient este incapabil de nedreptate sau capricii. Astfel, „fiecare fir de păr de pe capul omului este numărat" grație cunoaşterii infinite a câmpului energetic. Nimic nu poate scăpa nici detectării, -nici consecințelor.

Î: *încotro se îndreaptă ştiința?*

R: înțelegerea structurilor fundamentale ale lumii materiale a atins un stadiu major de dezvoltare grație demonstrației şi descoperirii ultimului „tau neutrino" insesizabil. Ştiința îşi va deplasa probabil interesul către epistemologie, de vreme ce o continuare a funcției ştiinței ar fi studiul conştiinței înseşi. Pentru acest lucru, se va impune clarificarea procesului cunoaşterii şi a cum anume ne conştientizăm propria cunoaştere.

Se va descoperi astfel, că universul este o extrapolare a diferitelor categorii umane de formare şi procesare a conceptelor, în cele din urmă, vor fi depăşite limitele paradigmei newtoniene a realității (un nivel al

conştiinţei de 499), fapt care va deschide calea studierii proceselor naturii şi vieţii înseşi, toate acestea fiind situate dincolo de logică, formă, percepţie şi dualitate.

Cercetarea spirituală va fi legitimată, iar investigaţia îşi va îndrepta atenţia înspre interior şi nu în afară. Se va descoperi că acţiunea de a căuta o realitate obiectivă constituie, de fapt, un act pur subiectiv, descoperire care, în sine, figurează drumul către iluminare. Omenirea va fi înălţată către înălţimi tot mai mari pentru ea. În cele din urmă, să atingă stadiul unităţii în care fiecare trăieşte pentru Totalitate.

Această evoluţie a devenit o posibilitate reală în ultimii ani. Câmpul total al conştiinţei umanităţii este în creştere. Un fapt de o importanţă majoră este acela că amintitul nivel al conştiinţei omenirii a depăşit, în sfârşit, pragul critic al Integrităţii (Adevărului), situat la valoarea 200. şi a ajuns la actualul nivel de 207. Orice act de bunătate, consideraţie, iertare sau iubire influenţează pe toată lumea. Chiar şi în lumea fizică, mai sunt încă multe dimensiuni de descoperit. Viteza luminii poale fi depăşită/accelerată (după cum susţine Lijun Wang în *Nature,* 20 Iulie 2000). Universul se dezvoltă şi se extinde cu o rată veşnic crescătoare. Cunoaşterea naturii conştiinţei are darul de a catapulta înţelegerea spre capacităţi şi descoperiri tot mai mari.

Călătoria presupune trecerea de la cunoaştere la Cunoaştere, de la percepţie la omniscienţă. Adevăraţii oameni de ştiinţă consideră că totul are o importanţă egală. Dat fiind acest fapt, adevăraţii oameni de ştiinţă din zilele noastre vor deveni misticii viitorului. Singura cerinţă este aceea de a fi dedicaţi adevărului.

Dezvoltările geneticii şi bionicii vor face ca etica şi conştiinţa să devină din ce în ce mai importante. Vom

simți cu adevărat nevoia de a cunoaşte ce anume face ca ființa umană să fie o ființă umană.

Î: ***Cum anume se corelează depăşirea acestor contrarii aparente cu înțelegerea de sine sau cu iluminarea?***

R: Pe scurt, înțelegerea sau iluminarea constituie condiția în care sensul sinelui se transferă de la cele limitate, lineare şi materiale către domeniul nonlinear, infinit şi lipsit de formă. „Eul" se mută din lumea vizibilă în cea invizibilă. Acest fenomen se petrece ca o schimbare a conştienței, ca o trecere de la identificarea percepției formei ca fiind obiectivă şi reală la conştientizarea faptului că subiectivitatea constituie realitatea ultimă.

Ceea ce este ultim şi etern transcende deopotrivă obiectivitatea şi subiectivitatea, fiind dincolo de conştiență. Este ceea ee în literatura spirituală antică se numeşte Spiritul Suprem. Din acest Suprem provine tot ceea ce este manifestat şi nemanifestat, orice conştiință şi conştientă, orice existență. Tot ceea ce Este, fie că are formă, fie că este lipsit de formă, tot coca ce este linear şi tot ceea ce este non-linear, tot ceea ce apare prin creație, toate posibilitățile şi toate realitățile. Supremul este dincolo de existență şi nonexistență, dincolo de ființare, dincolo de toți zeii, dincolo de toate cerurile şi formele spirituale, dincolo de toate denumirile şi definițiile, dincolo de toate divinitățile şi denotațiile spirituale. Divinitatea însăşi se naşte din Suprem.

CAP. XXI - Geneza: creaţie şi evoluţie

Întrebare: ***Cum anume a apărut viața, aşa cum o cunoaştem noi?***

Răspuns: Este evident că viața a provenit din potențialitatea infinită a Nemanifestatului, care este singurul dotat cu suficientă putere pentru a o crea. Lumea materială a formei nu este decât un efect, lipsit de putere intrinsecă - şi cu atât mai puțin de puterea Creației. Puterea emană din Realitatea Supremă care, deşi ca însăşi este lipsită de formă, este intrinsecă în aceasta.

Atunci când Radianța Spiritului Infinit/a lui Dumnezeu/Luminii se revarsă asupra materiei inerte, se generează în cadrul respectivei substanțe o influență organizatoare şi o potențialitate care constituie un efect al câmpului de atracție al vieții situat în cadrul conştiinței. Astfel, viața este creată prin intermediul luminii Divinității, care constituie sursa fundamentală a întregii existențe. În acest proces conştiința este agentul.

În aparență, forma apare ca o calitate a substanței/materiei. Cu toate acestea, viața nu este diadică, ci triadică, deoarece între calitățile substanței se impune necesitatea existenței unui agent menit dezvoltării şi acțiunii. Acest al treilea aspect apare în conştiință ca model de atracție şi se manifestă ca protoplasma originară.

Viața nu poate apărea numai din substanță, deoarece emergența sa presupune tocmai prezența Radianței Divinității. Pentru ca viața să continue, sunt necesare propagarea şi susținerea acesteia. Modelele de atracție ale creației sunt nişte structuri triunitare în care prezența lui Dumnezeu activează potențialitățile oriunde există condiții favorabile.

La început exista Dumnezeu ca lumină, care constituie energia creației şi a întregii vieți. La început exista numai o energie şi un potențial infinit, şi apoi aceasta energie s-a manifestat ca materialitate şi substanță. Activarea bazei diadice a structurii materiei a fost făcută posibilă de intervenția unui agent care a însufleţit-o, astfel încât viața s-a putut desfăşură.

Primele forme de viață erau extrem de simple şi primare şi principala lor sarcină era aceea a supraviețuirii şi înmulțirii. Conştiința constituia agentul de activare a evoluției şi, în cadrul acesteia, câmpurile de atracție au dat formei modele, făcând astfel posibile feed-backul şi învățarea. Evoluția s-a petrecut în cadrul câmpurilor de atracție ale conştiinței, care au manifestat forme de viață tot mai complexe, dotate cu inteligență intrinsecă primară şi cu capacitatea de reținere a informațiilor. Motilitatea a apărut împreună cu alte învățări adaptative. Necesitatea stocării informațiilor şi comunicării a generat crearea sistemului nervos şi, în cele din urmă, a creierului.

Creația include estetica inteligenței şi emergența vieții în nesfârşita etalare a frumuseții şi grației. Prin urmare, evoluția constituie manifestarea grației lui Dumnezeu ca o creație continuă modelată de inteligența conştiinței însăşi.

Viața este manifestarea radianței lui Dumnezeu, exprimată de evoluția universului. Noi suntem deopotrivă produsele şi martorii procesului etern şi continuu al creației.

Ştiința se adresează exclusiv mecanismelor formei, dar viața este comprehensibilă numai din perspectiva domeniilor non- lineare ale conştiinței. Acesta este motivul pentru care acum ştiința manifestă un mare interes pentru studierea conştiinței înseşi. S-a ajuns, în

fine, la înțelegerea faptului că ştiința conştiinței constituie cea mai fructuoasă zonă de investigație pentru evoluția viitoare a omenirii.

Î: ***De ce anume este atât de importantă evoluția conştiinței?***

R: Creşterea conştientei este crucială pentru omenire pentru că, în lipsa ei, umanitatea se găseşte într-un impas. Domeniul principal în care a evoluat omul în ultimii 1.000 de ani ai istoriei sale este cel tehnologie. Calitatea vieții s-a îmbunătățit, dar pentru majoritatea populației lumii a rămas într-un impas. Cele mai mari probleme ale umanității - precum sărăcia, crima, dependența, dezordinile emoționale şi psihiatrice, conflictele şi războiul - au rămas aceleaşi timp de mii de ani. Pentru a ne opri doar la un singur exemplu, în acest secol au existat două războaie mondiale, marea criză economică mondială, epidemii, toi mai multe probleme cauzate de infracționalitate, droguri şi sărăcie. Progrese reale au fost făcute în special în domeniul medicinii, o dată cu eradicarea anumitor boli şi cu alinarea deficiențelor mentale.

Până în 1986, nivelul conştiinței omenirii (aşa cum am mai arătat) a rămas în marjele negative şi distructive ale gamei inferioare pragului 200. Câtă vreme acesta a stagnat la nivelul 190, umanitatea era prinsă într-un nivel al suferinței. Soluțiile populare propuse pentru rezolvarea problemelor sociale - precum fascismul, comunismul, dictaturile şi schemele utopice -au sfârşit prin a genera condiții mai rele chiar decât cele de la care au pornit şi pe care îşi propuneau să le rezolve. Chiar şi religia a devenii un mare opresor, implicându-se în masacre şi cruzimi de proporții uriaşe.

Corupția puterii a invadat fiecare zonă a activității umane. Progresul care s-a petrecut în societate a

provenit (şi a fost susținut) de o minoritate a populației lumii, care calibra peste nivelul 200. Astfel, putem presupune că medicina şi ştiința (care se găsesc amândouă în marjele nivelului 400) au fost contribuitorii majori ai amintitelor beneficii. În marjele valorii de 300 se găseşte un alt factor benefic al societății - industria. Prin contrast, este semnificativ faptul că şi în prezent majoritatea populației lumii calibrează sub nivelul integrității, situat la valoarea 200.

Această negați vitale de masă a continuat să fie contrabalansată de o mică minoritate a populației lumii, situată în marja pozitivă la un nivel foarte înalt. Acest număr mic de oameni situați la nivele superioare este suficient pentru a contrabalansa negativitatea marii mase. Dacă negativitatea nu ar putea fi contrabalansată, ca ar culmina în cele din urmă cu distrugerea omenirii.

La un nivel general al conştiinței de 190, anihilarea nucleară a omenirii nu a constituit numai o posibilitate, ci chiar o probabilitate. Bombele care puteau anihila orice formă de viață de pe planetă fuseseră luate în calcul şi planificate de către națiunile militariste, pentru a fi folosite ca mijloc de răzbunare în cazul unei înfrângeri militare. Apocalipsa profețită a fost doar la un singur pas de manifestarea sa deplină. Semnalul profeției punea întrebarea dacă marele urs din nord, adică Rusia (URSS), avea să rămână atee sau avea să se întoarcă la Dumnezeu. Căderea comunismului ateu a semnificat o schimbare a echilibrului pentru întreaga omenire, nivelul de conştiință al acesteia crescând de la 190 la 207, fapt care a evitat distrugerea umanității.

Deşi din punct de vedere istoric există tendința de a arunca vina pentru orice catastrofă asupra anumitor lideri, în realitate, aceştia nu ar fi putut avea succes fără

sprijinul maselor. Acestea, dacă au un nivel general al conştiinţei situat sub valoarea 200, sunt vulnerabile la concepte distorsionate, slogane, propagandă şi programare în masă prin ură, răzbunare, mândrie, mânie, şi lăcomie. Prin urmare, este crucial pentru evoluţia omenirii ca nivelul general al conştiinţei acesteia să fie păstrat peste valoarea 200.

Prin contrast, într-un recent sondaj de opinie efectuat în Statele Unite ale Americiu 79% dintre respondenţi s-au pronunţat în favoarea pedepsei capitale, deşi pedeapsa cu moartea constituie o violare evidentă a tuturor învăţăturilor spirituale majore. În plus, studii date de curând publicităţii arată că incidenţa criminalităţii este foarte ridicată în statele care recurg încă la pedeapsa capitală şi foarte redusă în statele în care pedeapsa cu moartea a fost abrogată. Toate aceste opinii survin într-o societate care a fost lot mai mult conştientizată de frecvenţa mare de cazuri în caro persoane nevinovate au fost condamnate la moarte - într-o asemenea măsură încât guvernatorii au declarat un moratoriu cu privire la pedeapsa cu moartea. În prezent, nivelul conştiinţei Statelor Unite ale Americii este situat la valoarea 425.

Nivelul de conştiinţă care sprijină pedeapsa cu moartea se găseşte sub valoarea 200 şi este în mod tradiţional asociat cu „splina". În acelaşi timp, este considerat sămânţa urii, cruzimii şi răzbunării şi într-un mod foarte interesant - constituie exact nivelul crimei înseşi. Prin urmare, consecinţele crimei, în coca ce priveşte conştiinţa, par să fie aceleaşi, indiferent dacă acuzatul este vinovat sau nu.

Î: ***De ce anume există o înţelegere atât de limitată (şi chiar o confuzie) cu privire la creaţie?***

R: Problema tine exclusiv de paradigmă. În dimensiunea newtoniană lineară (cu toate limitările inerente ale acesteia, generate de credința în cauzalitatea lineară), cauza universului este căutată în timp şi spațiu. Această abordare aduce desigur în discuție, ca pe o problemă insolvabilă, întrebarea referitoare la „cauza primă". Orice cauză am indentifica, se va putea pune la fel de întemeiat problema cauzei acesteia - şi tot aşa, într-o regresie infinită .

Înțelegerea totalității reclamă înțelegerea deopotrivă a dimensiunilor lineară şi non-lineară. Creația provine din sursa non-lineară infinită a Creației, ca un proces continuu, aflat dincolo de timp şi spațiu. În această desfăşurare, transcendentul nemanifestat devine imanentul manifestat. Imanentul energizează apoi transformarea prin intermediul evoluției, lucru care nu înseamnă altceva decât dezvăluirea formelor creației. Astfel, universul nu are o cauză, ci o sursă, în nemanifestat.

Cu puțină reflecție, va deveni evident următorul fapt: creația nu poate constitui un eveniment staționar în timp pentru că, dacă ar fi astfel, Creatorul însuşi ar trebui să fie limitat în timp şi în spațiu. Fie şi numai prin această limitare, Creatorul ar fi pus în situația imposibilității de a crea. Puterea infinită este dincolo de formă. Numai ceea ce este lipsit de formă are puterea de a crea forma.

Mintea umană neiluminată este incapabilă să înțeleagă puterea infinită. Ea încearcă să prindă o înțelegere, dar foloseşte instrumentele neadecvate pentru aceasta. Răspunsurile nu pot 1! găsite în paradigma cauzalității lineare, care este o paradigmă a forței şi se bazează pe noțiunea de cauzalitate.

Î: ***Atunci înseamnă că în nesfârşitele neînţelegeri dintre evoluţionişti şi creaţionişti religioşi greşesc ambele părţi?***

R: Se pare că tocmai acesta este motivul pentru care conflictul nu-şi găseşte rezolvarea. Creaţionişti fac aceeaşi eroare ca scepticii şi adepţii teoriei ştiinţifice - şi anume prin faptul că presupun existenţa unui „creator" care a creat întregul univers în timp şi spaţiu şi apoi s-a retras undeva în ceruri. Evoluţionişti le scapă şi lor din vedere esenţialul. Creaţia este continuă şi în desfăşurare datorită omniprezentei lui Dumnezeu. Evoluţia nu este decât un mod de a exprima şi dezvălui desfăşurarea continuă a creaţiei.

Este evident că un Dumnezeu infinit nu are nici început, nici sfârşit. Ceea ce este dincolo de toate dimensiunile nu poate face subiectul limitării.

În conformitate cu ştiinţa actuală, energia potenţială dintr-un centimetru cub de spaţiu vid este mai mare decât masa întregului univers. Ceea ce încă nu a fost observat este că energia potenţială din fiecare centimetru cub de spaţiu creşte continuu, cu o rată infinită (puterea nemanifestatului este mai mare sau egală cu cea a manifestatului).

Gloria, măreţia şi puterea infinită a lui Dumnezeu au fost foarte mult subestimate şi neînţelese de om. Odată cu înlocuirea sinelui cu Sinele, puterea omnipotenţei este făcută cunoscută în virtutea faptului că sursa şi realitatea omului rezidă în infinit. Dumnezeu nu are nici o limită.

O aproximare alegorică a realităţii ar fi să afirmăm că durata totală a întregului timp al infinitului este mai mică de o secundă. În acest punct, devine evident că o paradigmă nu poale fi întinsă pentru a include alta.

Î: ***Care este adevărul inerent în Cartea Genezei?***

R: Într -un mod foarte interesant, cartea Genezei este una dintre cele trei cărți ale Vechiului Testament (alături de Psalmi şi Proverbe) care. supuse fiind testării kinesiologice, generează un răspuns pozitiv. În ea se afirmă faptul că actul creației a luat naştere din întunericul şi vidul nemanifestatului, luând forma luminii prin mijlocirea Duhului lui Dumnezeu. Lumina a creat materia sau forma şi apoi a dat naştere vieții, în formele progresive ale vegetației peştilor, păsărilor şi celorlalte animale.

A fost reiterat faptul că sursa puterii Creației a fost „lumina". Fiecare apariție animală este afirmată ca o expresie a esenței acesteia în lumea formei. În cele din urmă, omul a fost creat în aşa fel încât să aibă o putere mai mare decât celelalte creaturi însuflețite. Apoi a venit avertismentul de a evita dualitatea, precum şi col referitor la irealitatea binelui şi răului, caro sunt legate de percepție şi dau naştere credinței în irealitate. Această precizare era necesară deoarece omul era o creatură limitată şi, spre deosebire de o zeitate iluminată, nu putea face deosebirea între adevăr şi falsitate.

Omul a intrat în existența formei şi a numit toate animalele pământului. Cu toate acestea, conştiința sa avea suficientă putere pentru a da naştere credinței. După căderea în capcana dualității, mintea umană a început să creadă în realitatea şi existența independentă a falsității. Creându-şi această credință în pseudorealitatea falsității, omul a devenit subiect al suferinței în toate formele variate ale acesteia: ruşinea, mândria, vinovăția, fratricidul şi amenințarea pedepsei şi fricii. Dată fiind această condiție, s-a impus necesitatea apariției din ceruri a unor Avataruri şi Buddha ai iluminării, care au arătat limpede faptul că

numai prin intermediul depăşirii dualităţii (în acest caz, cea a binelui şi răului) se poate reveni la inocenţa primordială.

Limitarea conştiinţei umane la un nivel vulnerabil în faţa erorii este atribuită din punct de vedere istoric dorinţei de putere şi cunoaştere. Astfel, omul, la scurtă vreme după creaţia sa. a decăzut din starea iluminată, devenind subiect al erorii.

Acţiunile provenite din nivelele conştiinţei situate sub valoarea 200 sunt etichetate în mod tradiţional ca păcate. Toţi marii învăţători spirituali au prevenit mulţimile să evite păcatul din cauza consecinţelor karmice ale acestuia, materializate în forma iadului. Se părea însă, că omul nu putea depăşi nivelul 200 al conştiinţei neajutat. Astfel, s-a impus nevoia intervenţiei salvatorilor, al căror nivel al conştiinţei era atât de înalt, încât simpla aliniere cu aceştia putea determina creşterea nivelului de conştiinţă al oamenilor peste pragul 200.

Nivelelor conştiinţei situate sub valoarea 200 le lipseşte puterea şi, prin urmare, o substituie cu forţa. Dar înălţarea spirituală necesită putere, iar aceasta se găseşte în nivelele invizibile ale spiritului. Salvatorii au ajutat depăşirea nivelelor inferioare în virtutea puterii care radia precum un câmp energetic. Astfel, valoarea dedicaţiei religioase sau spirituale - în forma rugăciunii, devoţiunii sau adoraţiei - rezidă în faptul că aceasta îl califică pe credincios să beneficieze de graţia lui Dumnezeu, care radiază prin învăţătorii divini.

Toate afirmaţiile de mai sus pot fi verificate prin intermediul testării kinesiologice. Simplul fapt de a-şi imagina sau de a se gândi la un personaj divin induce un răspuns puternic al subiectului. Prin urmare, rugăciunea şi devoţiunea religioasă sau spirituală au un

efect pozitiv ce poate fi demonstrat imediat. În realitate, toți oamenii care calibrează sub nivelul 600 au nevoie de un salvator, lucru care înseamnă că omenirea în ansamblul ei are nevoie de contribuția marilor învățători spirituali.

Putem face câteva observații în legătură cu cele de mai sus. O observație universală, făcută de mii de clinicieni de-a lungul anilor, este că există anumiți stimuli care generează slăbirea tuturor subiecților în timpul testării kinesiologice. În acest sens, pentru a demonstra unei audiențe largi viabilitatea metodei kinesiologice, se obişnuieşte următorul procedeu: subiecților le este cerut să privească o lampă fluorescentă sau să țină deasupra plexului solar un plic în care se află pesticide. Aceşti stimuli induc slăbirea generală a întregii audiențe. Simpla acțiune de a privi un măr contaminat cu pesticide poate induce slăbirea unei audiențe de sute de persoane. (Prin contrast, dacă audiența își imaginează o figură divină, generează invariabil un răspuns puternic.)

Odată, s-a prezentat la clinică un grup de oameni pentru a învăța despre kinesiologie şi, în mod surprinzător, niciunul dintre stimulii negativi nu avea efect asupra lor. Erau pur şi simplu imuni la negativitatea externă. Discutând ulterior cu ei, s-a dovedit că erau cu toții studenți sau aspiranți spirituali, care urmaseră un curs spiritual numit *Un curs în miracole.* Această descoperire a fost una foarte importantă şi a condus la o serie de investigații ulterioare, în care studenții care doreau să urmeze vreme de un an seminarul *Un curs în miracole* erau testați înaintea începerii acestuia şi apoi periodic, pe parcursul său. În preajma lecției 75, ci şi-au pierdut vulnerabilitatea în fața stimulilor negativi (seminarul *Un*

curs în miracole are la bază puterea iertării). Aceasta face posibilă înlocuirea percepțiilor eului şi a poziționalității dualiste aferente acestuia cu adevărul care înlocuieşte falsitatea. Lecția esențială din *Un curs în miracole* este cea în care studentul înfăptuieşte această înlocuire. Cu toate acestea, pentru ca această lecție să poată fi predată şi asimilată, trebuie urmate zilnic şi în conformitate cu recomandările, celelalte 74 de lecții anterioare. (*Un curs în miracole* calibrează la nivelul 600.)

O altă observație relevantă referitoare la puterea spirituală provine din studierea Organizației Alcoolicilor Anonimi, care are un câmp energetic general calibrat la nivelul 540 (corespunzător iubirii necondiționate). Este o observație comună că, atâta vreme cât persoana în cauză rămâne în cadrul influenței acestui câmp energetic puternic, nu mai bea, iar atunci când decide să părăsească Organizația Alcoolicilor Anonimi, se reapucă de băut. Astfel, până în momentul în care nivelul personal al conştiinței unei persoane nu atinge cel puțin valoarea 540, vindecarea depinde de puterea spirituală a grupului însuşi. Acest luciu este comparabil cu expunerea piliturii de fier la un câmp electromagnetic puternic.

Î: ***Cum mumie explicați miracolul?***

R: Termenul de „miracol" provine din paradigma newtoniană, care este limitată la logică, materie, formă şi cauzalitate. Miracolele pot fi înțelese numai din domeniul nonlinear. Atunci când puterea spirituală se concentrează asupra percepției, ea este înlocuită de viziunea realității aflate dincolo de domeniul logicii.

În experiența omenirii, iertarea constituie probabil cel mai frecvent element declanşator al acestui fenomen, deoarece ea aduce cu sine vindecarea şi întoarcerea

atributelor spirituale pozitive - aşa cum este iubirea. Acest lucru îl vedem demonstrat în atitudinea veteranilor celui de-al doilea război mondial, în care foştii inamici implacabili s-au iertat de mult unii pe ceilalți, iar ura lor a fost înlocuită de respect şi fraternitate.

Î: ***Karl Jung a introdus conceptul de sincronicitate. Este acest concept mai uşor de înțeles acum?***

R: Nivelul conştiinței geniului lui Freud calibrează la nivelul 499, în vreme ce al lui Jung se găseşte la valoarea 540. Prin urmare, Jung putea înțelege realitatea dincolo de limitările logicii convenționale. Acest salt în conştiință i-a permis lui Jung să intuiască faptul că cele vizibile provin din invizibil, domeniul în care sălăşluieşte şi puterea.

Câmpurile de atracție ale conştiinței pot, prin urmare, să influențeze evenimente multiple, grație calității sincronicității. Această sincronicitate nu poate fi explicată în cadrul dimensiunii lineare. Însă. pentru cei care au evoluat dincolo de nivelul 600 al conştiinței, miracolul şi sincronicitatea constituie principalele modele de viață. De asemenea, ci demonstrează validitatea caracteristicilor conştiinței despre care se vorbeşte adesea - şi anume că energia urmează gândul sau că ceea ce este gândit tinde să se materializeze.

Plecând de la această înțelegere, utilitatea vizualizării a devenit bine cunoscută. Sincronicitatea înseamnă o corelație, dar nu o cauzalitate. Corelația este un model din domeniul inobservabil caic se manifestă simultan într-un timp şi spațiu aparent divergent. Astfel, mii de particule de pilitură de fler pot fi influențate de un singur câmp electromagnetic în cadrul

căruia o schimbare foarte uşoară va induce o schimbare simultană a evenimentelor observabile.

În expresia de conştiință, puterea spirituală are capacitatea de a influența o mare multitudine de minți individuale şi, prin urmare, de evenimente. În viața de zi cu zi, deşi succesiunile sunt atribuite logicii şi intenției, în realitate, oricine înțelege că ele se produc ca rezultat al aspectelor intangibile ale atitudinii, perspectivei, sentimentelor, chemării şi inspirației.

Viața, aşa cum o observăm şi o experimentăm, constituie rezultatul aspectelor intangibile din domeniul invizibilului care îşi găsesc forma şi organizarea pentru a facilita intenția, precum şi atracția şi aversiunea. Calitatea vieții nu este determinată de aspectele tangibile, ci de semnificația acestora.

Din fericire, un gând de iubire este enorm mai puternic decât unul negativ. Dacă nu ar fi aşa, n-ar mai fi fost nimeni pe această planetă pentru a spune povestea.

ANEXE

ANEXA A - N*ivelul calibrat de adevăr al capitolelor*

Capitolul 1:920
Capitolul 2: 920
Capitolul 3:945
Capitolul 4:951
Capitolul 5:981
Capitolul 6:944
Capitolul 7:949
Capitolul 8:942
Capitolul 9: 967
Capitolul 10: 994
Capitolul 11: 946
Capitolul 12: 979
Capitolul 13: 968
Capitolul 14:963
Capitolul 15: 946
Capitolul 16: 985
Capitolul 17: 925
Capitolul 18: 955
Capitolul 19: 965
Capitolul 20: 944
Capitolul 21: 944

În întregul ei, cartea calibrează la nivelul **980**.

ANEXA B - Harta scalei conştiinţei

Perspectiva lui Dumnezeu	Perspectiva vieții	Nivel	Logaritm	Emoție	Proces
Sine	A fi (Fu)	Iluminare	700-l000	Inefabil	Conştiință pură
Acceptare totală	Perfecțiune	Pace	600	Beatitudine	Iluminare
Întreg	Completă	Bucurie	540	Seninătate	Transfigurare
Iubitor	Benignă	Dragoste	500	Venerație	Revelare
Înțelept	Semnificativă	Rațiune	400	înțelegere	Abstractizare
Milos	Armonioasă	Acceptare	350	Iertare	Transcendență
Inspirator	Plină de speranță	Disponibilitate	e 310	Optimism	Intenție
îngăduitor	Satisfăcătoare	Neutralitate	250	încredere	Eliberare
Permisie	Realizabilă	Curaj	200	Afirmare	Consolidare
Indiferent	Exigentă	Mândrie	175	Batjocură	Depreciere
Răzbunător	Antagonică	Furie	150	Ură	Agresivitate
A nega	A dezamăgi	Dorință	125	Lăcomie	înrobire
Punitiv	înfricoşătoare	Frică	100	Anxietate	Retragere
Disprețuitor	Tragică	Durere	75	Regret	Disperare
Dezaprobator	Fără speranță	Apatic	50	Disperare	Renunțare
Vindicativ	Rea	Vinovăție	30	Învinovățit	Distrugere
Disprețuitor	Mizerabilă	Ruşine	20	Umilire	Eliminare

ANEXA C - Calibra rea nivelelor conştiinţei

Informații generale

Câmpul energetic al conştiinței posedă o dimensiune infinită. Anumite nivele ale acestuia se corelează eu conştiința umană, iar acestea au fost calibrate de la „1” la „1.000” (vezi harta Scalei Conştiinței). Aceste câmpuri energetice reflectă şi domină conştiința umană.

Tot ceea ce există în univers radiază o anumită frecvență sau câmp energetic, care se păstrează pentru totdeauna în câmpul conştiinței. Astfel, fiecare persoană sau ființă care a trăit vreodată, precum şi orice lucru legat de ea (incluzând orice împrejurare, gând, acțiune, sentiment ori atitudine) este înregistrat pentru vecie şi poale fi regăsit şi accesat în orice moment din prezent sau viitor.

Tehnica

Răspunsul kinesiologic (testarea musculară) constă într-un răspuns simplu, prin „da” sau „nu”, la anumiți stimuli. În medicina holistică, este realizat de obicei astfel: cel care efectuează testarea apasă cu două degete pe încheietura mâinii întinse orizontal de subiect, exercitând o presiune moderată asupra acesteia. De regulă, subiectul testării ține cu cealaltă mână deasupra plexului solar o anumită substanță, ce urmează a fi testată. Cel care efectuează testarea îi spune subiectului „rezistă” şi, dacă substanța testată este benefică pentru subiect, brațul acestuia va rămâne puternic. Dacă. dimpotrivă, aceasta nu este benefică sau are un efect advers, muşchiul nu va putea rezista aceleiaşi presiuni şi brațul subiectului va slăbi.

Testarea a fost efectuată de mii de practicieni din toată lumea timp de mulți ani, iar siguranța şi acuratețea rezultatelor a fost studiată şi documentată în detaliu, (vezi *Leduri Recomandate).*

Este important de notat faptul că, pentru obținerea unor răspunsuri corecte, atât persoana care efectuează testarea, cât şi subiectul acesteia trebuie să calibreze peste nivelul 200. Astfel, intenția din spatele interogației trebuie să fie una integră. Mulți ani, testul a fost considerat a fi un răspuns local al sistemului imunitar sau de acupunctura al corpului.

Cu toate acestea, cercetările ulterioare au scos la iveală faptul că răspunsul nu era deloc unul local al corpului, ci un răspuns general al conştiinței însăşi la o substanță sau declarație. Ceea ce este adevărat, benefic şi aduce prinos vieții generează un răspuns pozitiv ce provine din câmpul impersonal al conştiinței care este prezent în orice ființă. Acest răspuns pozitiv este indicat de creşterea tonusului muscular al corpului (în general, cel mai des folosit este muşchiul deltoid, deoarece este considerat a fi cel mai bun muşchi indicator; cu toate acestea, oricare alt muşchi al corpului poate fi utilizat în acelaşi scop).

Dacă o declarație este falsă, respectiv dacă o substanță este nocivă, tonusul muscular slăbeşte atunci când subiectului i se cere să reziste. Acest lucru indică faptul că stimulul este negativ, neadevărat, împotriva vieții - respectiv că răspunsul este „nu". Pentru efectuarea testării kinesiologice este nevoie de două persoane: cel care efectuează testarea şi, respectiv, subiectul acesteia. Este de preferat ca testarea să aibă loc într-un mediu liniştit, lipsit de zgomot sau muzică de fundal. Subiectul testării îşi ține ochii închişi. Cel care efectuează testarea trebuie să formuleze „întrebarea"

într-o formă declarativă. Acestei întrebări declarative 1 se poate răspunde prin „da” sau „nu”, prin intermediul testării kinesiologice. De exemplu, este incorect să întrebați: „Este oare acesta un cal sănătos?”. Forma corectă a aceleiaşi întrebări este următoarea: „Acest cal este sănătos”, respectiv corolarul acesteia „Acest cal este bolnav”.

După formularea acestei declarații, persoana care efectuează testarea apasă cu două degete pe încheietura mâinii întinse orizontal de subiect, exercitând o presiune moderată asupra acesteia şi spunându-i în acelaşi timp „rezistă”. Brațul subiectului va putea rămâne ferm şi puternic, fapt care indică un răspuns prin „da”, respectiv poate slăbi, lucru ce corespunde unui răspuns prin „nu”.

Calibrarea nivelelor specifice

Punctul critic dintre pozitiv şi negativ, dintre adevărat şi fals sau dintre ceea ce este constructiv, respectiv distructiv, se găseşte la nivelul calibrat 200 (vezi harta Scalei Conştiinței). Tot ceea ce se găseşte deasupra valorii 200 este adevărat şi determină creşterea tonusului muscular al subiectului; tot ceea ce se găseşte sub această valoare este fals şi determină scăderea tonusului muscular al aceluiaşi subiect.

Se poate testa absolut orice afirmație, eveniment istoric sau persoană (indiferent dacă din prezent sau trecut).

Calibrarea numerică:

Exemplu: „Ramana Marharshi calibrează peste nivelul 700.” (Da/Nu); Sau, „Hitler calibrează peste nivelul 200.”(Da/Nu)

Limite

Testarea kinesiologică nu poate fi folosită pentru a prezice viitorul, în rest nu există nici o limită în calea întrebărilor dumneavoastră. Conştiința nu are limite nici în timp, nici în spațiu. Orice eveniment istoric, fie el prezent sau trecut, poate fi testat. Răspunsurile sunt impersonale şi nu depind nici de sistemul de credință al subiectului, nici de cel al persoanei care face testarea. De exemplu, protoplasma manifestă o reacție de aversiune la stimulii nocivi şi carnea sângerează. Acestea constituie calități ale materialelor testate şi sunt impersonale. De fapt, conştiința nu cunoaşte decât adevărul, deoarece numai acesta are o existență reală. Ea nu răspunde la falsitate, deoarece falsitatea nu are o existență propriu-zisă în realitate.

Prin urmare, răspunsul kinesiologic este doar o prezență. Aşa cum se întâmplă şi în cazul electricității, spunem că lumina este aprinsă. Atunci când spunem că este stinsă, ne referim, de fapt, la absența electricității. În realitate, nu există nimic de genul „nimicului". Aceasta este o afirmație deopotrivă subtilă şi crucială pentru înțelegerea naturii conştiinței. Conştiința este capabilă să recunoască doar Adevărul. Ea pur şi simplu eşuează să răspundă la falsitate. În mod similar, o oglindă reflectă o imagine numai dacă există un obiect de reflectat. Dacă nu există nici un obiect în fața oglinzii, nu există nici vreo imagine reflectată în aceasta.

Pentru a calibra un nivel

Nivelele calibrate se raportează la o scală de referință specifică. Pentru a ajunge la aceleaşi valori ca în harta Scalei Conştiinței, întrebările trebuie corelate cu aceasta, după cum urmează: „Pe o scală a conştiinței umane de la 1 la 1.000, în care 600 indică iluminarea,

acest obiect/acțiune/substanță calibrează peste...(un număr)". Sau: „Pe o scală a conştiinței unde 200 constituie nivelul Adevărului, iar 500 nivelul Iubirii, această afirmație calibrează peste ...(indicați un anumit număr).

Informații generale

Oamenii doresc în general să deosebească adevărul de falsitate. Prin urmare, afirmația trebuie făcută cât mai specific. Evitați folosirea termenilor generali precum „este oare aceasta o slujbă bună?". „Bună" în ce sens? Al salarizării? Condițiilor de muncă? Posibilităților de promovare? Corectitudinea şefului?

Expertiza

Familiaritatea cu testarea generează o expertiză progresivă, întrebările adecvate încep să se ivească tot mai des şi pot deveni aproape incredibil de corecte. Dacă acelaşi subiect al testării lucrează împreună cu o aceeaşi persoană ce efectuează testarea pentru o anumită perioadă de timp, cel puțin una dintre aceste două părți va dezvolta o calitate de o uimitoare acurateţe, care constă în principal în capacitatea de a indica cu precizie întrebările adecvate, chiar şi atunci când subiectul nu are nici o idee despre acestea. De exemplu, persoana care efectuează testarea a pierdut un obiect şi începe să spună: „l-am lăsat în biroul meu"(Răspuns: nu) „l-am lăsat în maşină" (Răspuns: nu). Apoi, pe neaşteptate, subiectul testării aproape că „vizualizează" obiectul şi spune: „întreabă: l-am agățat pe uşa de la baie?". Atunci cel care efectuează testarea spune: „obiectul este agățat pe uşa de la baie".(Răspuns: da). În cazul de față, subiectul testării nu avea nici o idee despre faptul că persoana care efectua testarea se

oprise să alimenteze maşina şi-şi uitase geaca pe uşa toaletei benzinăriei.

Se poate obține astfel orice informație, despre absolut orice lucru din prezent sau trecut. Printr-o verificare încrucişată, acuratețea poate fi confirmată cu uşurință. Este normal să fii sceptic la început. Cu toate acestea, oricine îşi însuşeşte această tehnică, are la dispoziție în mod instantaneu un număr mai mare de informații decât pot stoca toate computerele şi bibliotecile din întreaga lume. Prin urmare, posibilitățile acestei metode sunt în mod evident nelimitate şi uimitoare.

ANEXA D - Tehnica de calibrare corectă

Toate calibrările sunt efectuate luând ca punct de reper harta Scalei Conştiinței.

Întrebați: „Pe o scală de la 1 la 600, dacă 600 reprezintă Iluminarea, acest învățător/învățătură/gând calibrează la nivelul...(spuneți un număr)”.

Scala este doar relativă, iar numerele au fost alese în mod arbitrar. Dacă nu este folosită ca punct de reper o anumită scală, numerele obținute vor fi arbitrare. Oricine îşi poate întocmi propria scală.

Dacă nu se specifică o anumită scală, cititorii pot obține numere uimitoare, situate peste valoarea 1.000. Cu toate acestea, luând ca punct de reper scala amintită mai sus, nici o persoană care a existat pe această planetă (inclusiv toate marile Avataruri) nu a calibrat vreodată peste valoarea 1.000.

Despre autor

David R. Hawkins practică psihiatria din 1952 şi e membru pe viață al Asociației Psihiatrice Americane, precum şi membru a numeroase alte organizații profesionale. Terapeut şi conferențiar foarte respectat, aparițiile sale televizate includ *The MacNeil/ Lehrer News Hour, The Barbara Walters Show* şi *The Today Show,* documentare ştiințifice şi multe altele.

Este autorul a numeroase articole ştiințifice şi spirituale, căiți, casete şi serii de conferințe. Alături de laureatul premiului Nobel. Linus Pauling, este coautor al cărții *Orthomolecular Psychiatry - Psihiatria Ortomoleculară*. Activitatea sa terapeutică, didactică şi de cercetare este menționată în *Who's Who în America* şi *Who's Who în the World.* Pentru câțiva ani a fost consultant al diocezelor Episcopale şi Catolice, ordinelor monastice şi Mănăstirii Zen.

Doctorul David R. Hawkins a ținut numeroase conferințe şi prelegeri, inclusiv la Westminster Abbey, la Universitățile Argentina, Notre Dame, Michigan, Fordham şi Harvard. El a fost cel care ținut conferința anuală Landsberg la Facultatea de Medicină din San Francisco, Universitatea din California. De asemenea, este consultant a numeroase guverne pe domeniul diplomației internaționale, implicându-se activ în rezolvarea unor conflicte îndelungate, ce constituiau amenințări majore la adresa păcii mondiale.

În recunoaşterea contribuției pe care a adus-o umanității, Doctorul Hawkins a fost înnobilat, devenind cavaler al Ordinul Suveran al Ospitalierilor Sf. Ioan din Ierusalim (fondat în anul 1077). Ceremonia a fost oficiată de către Prințul de coroană Valdemor al

Danemarcei, la Seminarul Teologic din San Anselmo, în luna octombrie 1995.

Cercetările doctorului Hawkins cu privire la natura conştiinţei au condus la publicarea dizertaţiei sale de doctoral *„Analiza cantitativă şi calitativă şi calibrarea nivelelor conştiinţei umane”*. Aceasta a constituit baza ştiinţifică de la care a fost scrisă cartea *Putere versus Portă: o anatomie a conştiinţei*, devenită ulterior text universitar. Cartea a fost publicată în numeroase ediţii străine şi a figurat în topul primelor zece cărţi cel mai bine vândute în multe ţări. fiind salutată de mulţi lideri mondiali şi mulţi laureaţi ai Premiului Nobel, printre care şi Maica Tereza.

În 1999 doctorul Hawkins a fost invitat de dr. Jin-Hee Moon, fostul asistent al lui Dalai Lama, pentru a vorbi în Coreea şi a se întâlni cu oficiali guvernamentali şi numeroase grupuri spirituale, inclusiv Centrul de Cercetări Avansate în domeniul Yoga din Seul. Rezultatele vizitei au fost salutare, după cum s-au reflectat şi în articolele mass-media. Dr. Hawkins a fost invitat din nou la Seul, în septembrie 2000, când i-a fost făcută onoarea de a fi numit „Tae Ryoung Sun Kak Tosa” (ceea ce se poate traduce ca Suflet Mare, învăţător de frunte al Căii Iluminării). Frumosul document, scris în caligrafie coreeană, a fost pregătit şi prezentat de către generalul Kyong-Suk Jang, în 25 septembrie 2000, la Seul.

Presa a relatat în detaliu conferinţa doctorului Hawkins, în care acesta a descris nivelele conştiinţei şi a vorbit despre importanţa cercetării în domeniul dinamicilor non-lineare pentru viitorul umanităţii („Puteţi discerne adevărul de falsitate”, în ziarul Hankyork Daily, din 16 septembrie 2000). Deşi în Seul plouase continuu săptămâni de-a rândul înaintea

conferinței, la finalul acesteia soarele a ieşit pe neaşteptate, într-o strălucire superbă, iar un curcubeu a apărut pe cer ca şi cum ar fi afirmat şi întărit predicția unui viitor optimist pentru umanitate.

Notă autobiografică

Dacă adevărurile redate în această carte au fost derivate ştiinţific şi organizate în mod obiectiv, ca toate adevărurile de altfel, ele au fost experimentate în primul rând personal. O succesiune de stări intense ale conştientei, începute la o vârstă tânără, au inspirat la început şi au direcţionat apoi procesul înţelegerii subiective care avea să ia, în cele din urmă, forma acestei călii.

La vârsta de trei ani a survenit pe neaşteptate o conştientizare completă a existenţei, o înţelegere sub-verbală - dar completă - a semnificaţiei că „Sunt" - urmată imediat de revelaţia înfricoşată a faptului că ar fi putut foarte bine să nu exist deloc. Era vorba, fără îndoială, de o trezire bruscă din uitare, de o accedere la conştienţa fiinţării înseşi. În acel moment, sinele propriu s-a născut şi în conştiinţa mea subiectivă şi-a făcut intrarea dualitatea între „Este" şi „Nu este".

De-a lungul copilăriei şi adolescenţei, paradoxul existenţei şi întrebarea referitoare la realitatea sinelui m-au însoţit constant. Uneori, sinele propriu aluneca înapoi într-un Sine mai mare, impersonal, iar temerea încercată iniţial în faţa non-existenţei, teama fundamentală de Neant, revenea.

În 1939 eram „băiatul cu ziarele" în Wisconsin, „beneficiind" de un traseu de 17 mile. Într-o noapte întunecată de iarnă am fost surprins de furtună şi viscol la mare distanţă de casă. Bicicleta a alunecat pe gheaţă, iar viscolul mi-a împrăştiat ziarele, aruncându-le pe câmpia acoperită de zăpadă şi gheaţă. Am izbucnit în lacrimi de frustrare şi extenuare, hainele mele erau îngheţate bocnă. Pentru a mă feri din faţa vântului, am spart în crusta de gheaţă un adăpost din zăpadă unde

m-am ascuns. Curând, viitura s-a oprit şi i-a luat locul o căldură delicioasă, apoi o stare de pace aflată dincolo de orice încercare de a o descrie. Aceasta era acompaniată de o imensă revărsare de lumină şi de o prezență a unei iubiri infinite, fără început şi sfârşit, şi care, în acelaşi timp, nu era diferită de propria mea esență. Pe măsură ce conştiența mea se amesteca cu această stare iluminată şi atotprezentă. am început să uit de prezența propriului meu corp fizic, ca şi de lucrurile din jurul meu. Mintea mi se liniştise, toate gândurile încetaseră. Percepeam acut faptul că singurul lucru real (sau care ar fi putut să existe cu adevărat) era o prezență infinită, dincolo de timp şi de posibilitatea de a o descrie.

După ceea ce părea a fi fost eoni, am fost readus la cunoştință de cineva care îmi scutura genunchiul, apoi am zărit fața înspăimântată a tatălui meu. Nu vroiam deloc să mă întorc în corp şi în tot ce însemna acel lucru, dar îl iubeam mult pe tatăl meu şi din pricina suferinței sale am ales, totuşi, să o fac. Într-un fel, am empatizat cu teama sa în fața morții mele deşi, în acelaşi timp, ideea de moarte mi se părea a fi absurdă.

Nu am discutat cu nimeni despre experiența mea subiectivă. Nu exista nici un context în care să fie înțeleasă de cineva; nu auzisem niciodată de experiențe spirituale, altele decât cele din viețile sfinților. Dar, după această experiență, realitatea acceptată a lumii a început să mi se pară doar provizorie, învățătura religiilor tradiționale, pierzându-şi semnificația şi, paradoxal, am devenit agnostic. În comparație cu lumina divinității pe care o simțisem cu scăldând întreaga existență, divinitatea religiei tradiționale părea lise. Am pierdut atunci religia, dar am descoperit spiritualitatea.

În timpul celui de-al doilea război mondial am fost repartizat la un serviciu riscant, pe un distrugător de mine, fiind deseori aproape de moarte. Dar, spre deosebire de ceilalți membri ai echipajului, nu mă temeam de ea. Era ca şi cum moartea îşi pierduse autenticitatea pentru mine. După război, fascinat de complexitatea minții şi dorind să studiez psihiatria, m-am înscris la facultatea de medicină. Psihanalistul care mă îndruma, profesor la Universitatea Columbia, era, de asemenea, agnostic. Amândoi ne-am însuşit o viziune întunecată asupra religiei. Lucrurile au avut un trend pozitiv, ca şi cariera mea, de altfel, ajungând să fiu destul de cunoscut şi apreciat.

Totuşi, lucrurile nu s-au rezumat la progresele din viața profesională. Am căzut pradă unei boli progresive şi fatale, ce nu răspundea niciunui tratament existent. La vârsta de 38 de ani, maladia avansase la o stare extremă, fiind în acelaşi timp conştient de faptul că eram pe moarte. Nu-mi păsa de corp. dar spiritul meu se afla într-o stare de suferință şi disperare extremă. Pe măsură ce momentul final se apropia, mi-a trecut prin minte un gând: „şi dacă, totuşi, Dumezeu există?" Aşa am început să mă rog: „Dacă există un Dumnezeu, atunci îl rog să mă ajute acum". M-am abandonat lui Dumnezeu, oricare ar fi fost el, am căzut în inconştiență şi când m-am trezit, am constatat că avusese loc o transformare de o asemenea forță, încât eram paralizat de venerație.

Persoana care fusesem nu mai exista. Nu mai exista nici vreun sine sau eu personal, ci doar o Prezență Infinită, înzestrată cu o putere atât de nelimitată, încât era atotexistență. Această Prezență a înlocuit ceea ce fusesm „eu"; corpul meu şi acțiunile sale erau controlate numai de Voința Infinită a Prezenței. Lumea era

iluminată de claritatea unei Unități Infinite, ce se exprima pe sine prin revelarea tuturor lucrurilor, în frumusețea şi perfecțiunea lor infinită.

Această linişte a durat nouă luni. Nu mai aveam o voință a mea, proprie, entitatea mea fizică îşi vedea de treabă sub direcția voinței deopotrivă infinit de puternice şi extrem de tandră a Prezenței. În această stare, nu exista nici o nevoie de a mă gândi la ceva. Toate adevărurile erau autoevidente, nefiind necesară (şi dealtfel nici posibilă), nici o conceptualizare. În acest timp, sistemul meu nervos era extrem de suprasolicitat, de parcă ar fi transportat mai multă energie decât era proiectat s-o facă.

Eram inapt de a funcționa efectiv în lume. Odată cu toate temerile şi anxietatea, dispăruse şi orice motivație obişnuită. Nu era nimic de făcut, totul era perfect. Faima, succesul şi banii deveniseră golite de semnificație. Prietenii mă presau să fiu pragmatic şi să revin la practica mea, dar nu aveam nici o motivație obişnuită pentru a face acest lucru, lotuşi, am descoperit că puteam percepe realitatea din spatele personalității, am înțeles că originea emoțiilor se găsea în credința oamenilor că ci *erau* respectiva personalitate. Şi astfel, practica mea s-a reînnodat de la sine. devenind, în cele din urmă, imensă.

Oamenii veneau de pe tot cuprinsul Statelor Unite. În cele din urmă, am ajuns să am 50 de terapeuți şi alți angajați, 2000 de pacienți tratați, un număr de 25 de birouri, laboratoare de cercetare, tratând 1000 de pacienți noi în fiecare an. Am fost invitat la emisiuni de radio şi televiziune - *The MacNeil/Lehrer News How: The Barbara Walters Show, The Today Show etc*. În 1973, am rezumat munca mea în cartea „*Orthomolecular Psychiatry - Psihiatria Ortomoleculară"* avându-l drept

co-autor pe laureatul premiului Nobel. Linus Pauling. Această lucrare, cu 10 ani înaintea timpului său, a avut darul de a crea tulburare.

Condiția generală a sistemului meu nervos s-a îmbunătățit încet şi apoi a survenit un alt fenomen am simțit o bandă de energie dulce, delicioasă, ce curgea continuu, prin şira spinării şi ajungea în creier, unde crea o senzație intensă de plăcere continuă. Tot ceea ce mi se întâmpla în viață se petrecea prin sincronicitate, evoluând într- o armonie perfectă, iar miracolul devenise un loc comun. Originea a ceea ce lumea ar numi miracol era Prezența, şi nu sinele meu propriu. Tot ceea ce mai rămăsese din „sinele" meu personal era un simplu martor pasiv al acestui fenomen. Cel care determina tot ceea ce se petrecea era un „Eu" mai mare şi mai profund decât propriul meu sine şi propriile mele gânduri.

Stările pe care le experimentam fuseseră raportate şi de alții; astfel, am începui să investighez învățăturile spirituale, inclusiv pe cele ale lui Buddha şi ale înțelepților iluminați, cele ale lui Huang Po, dar şi pe acelea aparținând învățătorilor mai recenți, ca de exemplu Ra- mana Marharshi şi Nisargadatta Maharaj (confirmându-mi astfel faptul că experimentele trăite de mine nu erau unice). Deodată, am înțeles pe deplin Bhagavad-Gita. experimentând în cele din urmă acelaşi extaz spiritual pe care-l raportau sfinții creştini şi Sri Rama Krishna.

Tot ceea ce exista în lume era luminos şi extraordinar de frumos. Toate ființele deveniseră Radiante şi exprimau Radiența în tăcere şi splendoare. Părea că toată omenirea e motivată în realitate de iubire interioară, dar, pur şi simplu, devenise inconştientă cu privire la acest lucru; majoritatea vieților erau trăite ca şi cum le-ar fi trăit nişte adormiți, care nu se treziseră

încă la conştienta caro reprezenta de fapt adevărata lor natură. Toți cei din jurul meu arătau de parcă ar fi fost adormiți, dar erau incredibil de frumoşi - eram îndrăgostit de fiecare dintre ei.

A trebuit să pun capăt obiceiului meu de a medita o oră. dimineața şi apoi înainte de culcare, pentru că acest lucru îmi intensifica starea de fericire într-o asemenea măsură, încât nu mai puteam funcționa normal. Revenea o experiență similară aceleia pe care o trăisem, copil fiind, în zăpadă, dar îmi venea tot mai greu să părăsesc acea stare pentru a mă reîntoarce la lume. Incredibila frumusețe a tuturor lucrurilor radia în lot ceea ce exista perfecțiunea lor: iar acolo unde lumea vedea urâțenie, cu vedeam doar frumusețe eternă. Această iubire spirituală inunda orice percepție. Toate granițele dintre aici şi acolo, atunci şi acum, eu şi tu, dispăruseră.

Am petrecut mulți ani în linişte interioară şi, în tot acest timp, puterea Prezenței creştea. Nu mai aveam o voință personală) Voința mea personală nu mai exista, eram un instrument al Prezentei j Infinite, acționând după voința acesteia. Oamenii simțeau o pace extraordinară în aura acestei Prezențe. Căutătorii căutau răspunsuri la mine dar, de vreme ce nu mai exista individualitatea David Hawkins, am înțeles că, de fapt, ci îşi primeau răspunsurile de la propriul lor sine, care nu diferea deloc de ai meu. Când priveam o persoană, sinele meu strălucea în ochii săi, M-am mirat de cum am reuşit oare să intru în toate acele corpuri.

Dincolo de înțelegerea obişnuită, miraculosul se petrecea. Multe maladii cronice, de care suferisem ani de-a rândul, dispăruseră - vederea mi se normalizase spontan, nemaiavând nevoie de ochelarii pe care-i purtam de-o viată. Ocazional, simțeam o energie

extraordinar de plăcută; o Iubire Infinită începea să radieze pe neaşteptate din inimă, spre scena unei nenorociri. Odată, conduceam pe autostradă, când acea energie extraordinară a prins să radieze din pieptul meu; când am ajuns la o curbă, am văzut ca acolo avusese loc un accident, roțile maşinii răsturnate se mai învârteau încă. Energia amintită a trecut cu mare intensitate în pasagerii maşinii lovite, apoi s-a oprit singură. Din nou, cu altă ocazie, în timp ce mă plimbam pe străzile unui oraş ciudat, energia a început să curgă spre blocul din fața mea. Curând am ajuns în fața unei scene incipiente de bătaie de stradă şi am constatat că „beligeranții" au dat înapoi şi au început să râdă. Atunci, energia s-a oprit.

Schimbări profunde ale percepției au survenit pe neaşteptate şi în împrejurări improbabile. Pe când cinam singur în Long Island, la restaurantul Rothman's, Prezența s-a intensificat pe neaşteptate până ce orice luciu şi persoană care părea separată în percepția obişnuită s-a contopit într-o universalitate şi unitate atemporală. În Tăcerea absolută şi lipsită de orice mişcare, am înțeles că nu există „evenimente" sau „lucruri" şi că, de fapt, nimic nu se întâmplă, pentru că trecutul, prezentul şi viitorul sunt numai artefacte ale percepției, cum este, de altfel, şi iluzia unui „eu" separat, obiect al naşterii şi morții. Pe măsură ce sinele limitat şi fals se dizolva în Sinele universal al adevăratei sale origini, încercam o senzație confortabilă, de întoarcere acasă, o stare de pace absolută şi de izbăvire de toate suferințele. Pentru că numai iluzia individualității este originea oricărei suferințe. Atunci când înțelegem că universul este unul, complet şi una cu tot ceea ce este, etern şi fără sfârşit, nici o suferință nu mai este posibilă.

Îmi veneau pacienți din toate țările lumii, unii dintre ci fiind total lipsiți de speranță. Înfăşurați în cearceafuri albe, pe patul suferinței lor, ei veneau după ce colindaseră prin toate spitalele, spre a găsi tratamentul şi speranța vindecării din psihoze şi tulburări mentale incurabile. Mulți erau muți de ani de zile. Dar în fiecare pacient, dincolo de aparența zdrobită, bolnavă şi nevolnică, am văzul clar esența radiantă a iubirii şi frumuseții, probabil că atât de ascunsă de suferință şi de aparența obişnuită a acesteia, încât acel pacient sau pacientă era complet privat de iubire în această lume.

Într-o zi, o femeie mută a fost adusă la spital în cămaşă de forță. Avea o dereglare neurologică severă şi nu putea sta în picioare. A intrat în spasme zbătându-se pe podea, ochii t se dădeau peste cap. Familia ei era destul de bogată şi. prin urmare, fusese consultată de nenumărați medici de-a lungul anilor - unii dintre ei fiind specialişti celebri în toată lumea. Fusese încercat orice tratament posibil şi profesia medicală renunțase în cele din urmă ca la un caz lipsit de speranță.

Am privit-o şi am întrebai non-verbal: „Doamne, ce vrei să lac cu ea?" Am înțeles apoi că tot ce trebuia să fac era să o iubesc; atâta tot. Sinele ei interior i-a strălucit în ochi şi cu m-am conectat cu această esență iubitoare. În aceeaşi secundă, ca s-a vindecat prin cunoaşterea propriei sale realități; ce s-a întâmplat cu mintea şi corpul ei nemaiavând vreo importanță, nici măcar pentru ea.

În esență, acelaşi lucru s-a petrecut în cazul a nenumărați pacienți. Unii s-au recuperat în ochii lumii, alții nu, dar acest fapt al însănătoşirii clinice n-a mai avut importanță pentru aceşti pacienți.

Agonia lor interioară luase sfârşit; deoarece se simțeau iubiți şi împăcați interior, chinul lor se sfârşise.

Acest fenomen poate fi explicat doar prin a spune că realitatea fiecărui pacient a fost reconstruită de Compasiunea Prezenței, astfel încât el sau ea a experimentat vindecarea la un nivel ce transcedea lumea şi aparențele acesteia. Pacea interioară în care existam eu, ne-a cuprins pe amândoi, dincolo de timp şi identitate.

Am înțeles că orice chin şi suferință provine exclusiv de la *eu* şi nu de la Dumnezeu. Acesta era un adevăr pe care l-am comunicat în tăcere minților pacienților mei. Atunci când am intuit acest, blocaj mental în cazul altui pacient (ce suferea de mutenie şi nu vorbise de mulți ani), şi i-am spus prin intermediul minții mele: „Îl blamezi pe Dumnezeu pentru ceva care ți-a fost cauzat în realitate numai de propriul tău *eu",* el a sărit brusc şi a început să vorbească, şocând pe toată lumea care a fost martoră la incident.

Dar munca a devenit din ce în ce mai obositoare, pentru ca, în cele din urmă, să mă copleşească. Veneau tot mai mulți bolnavi şi aşteptam să se elibereze paturi, deşi spitalul cu care lucram construise o anexă specială pentru pacienții mei. Am simțit o frustrare enormă în fața imensei suferințe umane şi a imposibilității mele de a mă ocupa de mai mulți pacienți în acelaşi timp. Am simțit că trebuie să existe o cale de a mă adresa direct cauzelor maladiilor obişnuite, eternul izvor al tristeții şi suferinței umane.

Când am descoperit kinesiologia, am fost imediat uluit de potențialul ei. Era „culoarul" dintre două universuri - lumea fizică şi lumea minții şi spiritului, o interfață între dimensiuni. Într-o lume plină de „adormiți" ce s-au pierdut de sursa lor. aveam în iată atât un instrument de recuperare, cât şi unul care, mai mult, avea căderea de a demonstra tuturor legătura

pierdută cu realitatea superioară. Am început să testez fiecare substanță, gând sau concept la care mă puteam gândi şi am cerut studenților şi asistenților mei să facă acelaşi lucru. Apoi am observat un lucru ciudat. În timp ce toți subiecții slăbeau când erau supuşi unor stimuli negativi spre exemplu, luminile fluorescente, pesticidele şi îndulcitorii artificiali - studenții disciplinelor spirituale, ce-şi crescuseră nivelul conştiinței, nu slăbeau într-o măsură atât de însemnată ca oamenii obişnuiți.

Părea că în conştiința lor survenise o schimbare importanta şi decisivă - atunci când au înțeles că nu se aflau la mila lumii, ci erau afectați numai de ceea ce mintea Jor credea. Probabil că procesul de a progresa pe drumul spre iluminare putea fi descris drept creşterea abilității omului de a rezista în fața vicisitudinilor existenței)

Am fost din ce în ce mai puternic izbit de capacitatea de a schimba lucrurile prin simplul fapt de a le cunoaşte în lăuntrul lor; am înțeles cum iubirea schimba lumea de fiecare dată când lua locul ne-iubirii. Întreaga schemă a civilizației putea fi schimbată profund prin concentrarea acestei puteri a iubirii asupra unui punct specific. Ori de câte ori se întâmplă acest lucru, istoria se bifurcă spre drumuri noi.

Mi-a fost clar că aceste înțelegeri cruciale nu numai că puteau fi comunicate lumii, dar că puteau fi chiar demonstrate vizibil şi irefutabil. Părea că marca tragedie a vieții umane fusese întotdeauna aceea că psihicul putea fi amăgit şi indus în eroare atât de uşor, discordia şi conflictul fiind consecințele inevitabile ale faptului că omenirea nu are capacitatea de a distinge adevărul de fals. Dar în acest punct se găsea şi un răspuns la această dilemă fundamentală, o modalitate de a

recontextualiza natura conştiinţei însăşi şi de a face explicabile acele lucruri care, altfel, puteau fi numai presupuse.

Venise timpul să-mi părăsesc viaţa new-yorkeză, cu apartamentul din Fifth Avenue şi casa din Long Island; descoperisem ceva mult mai important. Înainte de a-mi putea concretiza ideile, aveam nevoie să mă perfecţionez ca instrument. Mi-am părăsit aşadar munca şi tot ce implica ea şi am început să duc o viaţă modestă, într-un oraş mic, unde am petrecut şapte ani în meditaţie şi studiu.

Însă starea atotputernică de fericire descrisă anterior continua să revină mereu şi mereu - independent de voinţa mea şi fără a fi căutată în mod special. În cele din urmă, am înţeles că trebuia să învăţ să trăiesc în această Prezenţă Divină şi - în acelaşi timp - să funcţionez în lume. Pierdusem de mult contactul cu ce se mai întâmpla prin lume. Pentru a mă putea ocupa de cercetare şi scris, era necesar să încetez orice practică spirituală şi să mă concentrez asupra lumii formelor. Am început să citesc ziarele şi să mă uit la televizor, pentru a înţelege despre ce este vorba în lume, cine erau persoanele publice şi care era nivelul dialogului social. Nu ştiam cine mai candida şi pentru ce funcţie sau cine era Prinţesa Diana, dar m-am pus la curent şi readaptat cu plăcere.

Experienţele excepţionale şi subiective ale adevărului - domeniul mistic ce afectează toată omenirea, pentru că transmite energia acestui nivel în conştiinţa colectivă - nu pot fi înţelese de către majoritatea oamenilor (cu excepţia căutătorilor spirituali) şi sunt. prin urmare, reduse la o semnificaţie limitată. Încercam să mă reîntorc la normalitate, pentru că, în sine, a fi normal şi obişnuit constituie o expresie a

divinității. Adevărul sinelui nostru real poate fi descoperit pe drumurile vieții de zi cu zi. Toi ceea ce trebuie să facem pentru aceasta este să trăim înconjurați de atenție şi amabilitate față de ceilalți. Rostul se revelează de la sine, după un anumit timp necesar. Dumnezeu nu se ascunde dinaintea celor obişnuite. V

Şi astfel, după o lungă şi circulară călătorie a spiritului, m-am întors la cea mai importantă muncă - aceea de a aduce Prezența (aceeaşi care-mi schimbase viața), măcar cu puțin mai aproape de înțelegerea şi atingerea semenilor mei.

* * *

Prezența e tăcută şi transmite o stare de pace, care constituie spațiul în care şi prin care lotul există şi primeşte experiența. Este infinit de tandră şi totuşi dură ca o stâncă. Alături de ea, orice teamă dispare. Bucuria spirituală se petrece la un nivel liniştit de extaz inexplicabil. Deoarece experiența timpului încetează, nu mai există aprehensiune ori regret, nici suferință, nici anticipare: sursa bucuriei e nesfârşită şi mereu prezentă. Neexistând început şi sfârşit, nu mai există nici pierdere, durere sau dorință, nimic nu trebuie făcut, totul este deja perfect şi complet.

Atunci când timpul se opreşte, toate problemele dispar, ele nu sunt altceva decât artefacte ale unui punct al percepției. Deoarece Prezența este acolo, nu mai există vreo identificare ulterioară cu mintea sau corpul. Atunci când mintea se linişteşte, gândul *„eu sunt”* dispare şi el la rândul său, iar conştienta pură străluceşte întru iluminarea a ceea ce suntem, am fost şi vom fi întotdeauna, dincolo de toate lumile şi universurile, dincolo de timp şi, prin urmare, fără început ori sfârşit.

Oamenii se miră: „Oare cum pot unii să atingă această stare a conştientei?” Tot ceea ce pot să fac este să vă împărtăşesc propria mea experiență. Pot, de asemenea, să observ că sunt foarte puțini cei care urmează aceşti paşi. tocmai pentru că sunt atât de simpli. La începui, dorința mea de a atinge această stare era intensă. Apoi am înțeles că am nevoie de disciplină pentru a putea acționa cu o calitate constantă a iertării şi tandreții, fără excepție. Cine vrea să atingă această stare, trebuie să simtă compasiune pentru tot ceea ee există – inclusiv pentru propriul său sine şi pentru propriile sale gânduri. Apoi survine disponibilitatea de a ține dorințele în suspensie şi de a abandona voința personală în fiecare moment. Deoarece fiecare gând, simțire, dorință sau acțiune a fost abandonată lui Dumnezeu, mintea a devenit din ce în ce mai liniştită. La început, am reflectat îndelung asupra multor istorii, volume şi paragrafe, apoi asupra ideilor şi conceptelor. Pe măsură ce renunțăm la dorința de a poseda respectivele gânduri, ele nu mai ajung la o asemenea elaborare, ci se fragmentează pe parcurs. În cele din urmă, am putut analiza însăşi energia ce se altă în spatele gândului, chiar înainte ca acesta să devină gând.

Sarcina menținerii acestei fixități şi constante a concentrării (Iară a-mi permite nici măcar un singur moment de distragere de la meditație) a continuat şi în timp ce-mi vedeam de activitățile obişnuite. La început, acest lucru părea foarte dificil dar, pe măsură ce trecea timpul, a devenit obişnuit, automat, reclamând din ce în ce mai puțin efori pentru ca, în cele din urmă. să poată fi realizat complet fără efort. Procesul se aseamănă cu o rachetă ce părăseşte Pământul. La început, ca are nevoie de o putere enormă, apoi - pe măsură ce părăseşte câmpul gravitațional al Pământului - de tot

mai puțină, pentru ca, în cele din urmă, să se deplaseze prin spațiu sub propria sa inerție.

Dintr-o dată, pe neaşteptate s-a petrecut o schimbare în conştientă, Prezența fiind acolo, inconfundabilă, neîndoielnică şi atotcuprinzătoare. Au existat câteva momente (puține) de nelinişte şi teamă, atunci când sinele a murit, apoi absolutul Prezenței a inspirat o strălfulgerare de venerație. Această accedere a fost spectaculară, mult mai intensă decât orice altceva cunoscut. Nu are un corespondent în lumea experienței obişnuite. Acest şoc profund este amortizat de iubirea ce însoțeşte şi este alături de Prezență. Fără sprijinul şi protecția acelei iubiri, am fi anihilați.

A urmat un moment de teroare atunci când eul s-a agățat de propria-i existență, temându-se că va fi nimicit. În loc să se întâmple aşa ceva, în momentul morții *eului,* locul său a fost luat de Sinele complet, o totalitate în care tot ceea ce există e cunoscut şi evident, în expresia perfectă a propriei sale esențe. Odată cu nonlocalitatea a survenit şi conştienta faptului că tot ceea ce a fost sau va fi e unul şi acelaşi lucru. Această unitate este absolut completă - dincolo de toate identitățile, sexele, dincolo de umanitate însăşi. Aşadar, nu mai trebuie să ne temem de suferință şi moarte.

Ceea ce se întâmplă cu corpul din acest punct este lipsit de importanță. La anumite nivele ale conştiinței spirituale, suferințele corpului se vindecă sau dispar în mod spontan. Dar în starea absolută, atare considerații sunt irelevante. Corpul îşi va urma drumul său determinat şi se va întoarce apoi acolo de unde a venit. E o chestiune lipsită de importantă, nu ne mai afectează deloc acest aspect. Corpul apare mai curând ca un „el" decât ca un „eu", ca un terț sau un obiect exterior, ca o piesă de mobilier din cameră. Faptul că oamenii se

referă la corp ca şi cum acesta ar fi un „eu” individual poate părea de-a dreptul comic (dar e la fel de adevărat că nu există nici un mijloc de a explica realitatea acestei stări a conştienței în lumea formei şi a dualității). Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să ne vedem de treabă şi să lăsăm Prezenței acest deziderat. Cu toate acestea, atunci când cineva atinge starea sublimă de fericire, e foarte dificil s-o ascundă. Lumea poate fi orbită, iar oamenii vin de la mare depărtare pentru a fi în preajma acestei aure. Astfel, atât pentru căutătorii spirituali, cât şi pentru cei care nu încearcă decât o simplă curiozitate față de acest domeniu sau pentru cei foarte bolnavi şi aflați în căutarea miracolelor, unii oameni pot deveni nişte magneți şi o sursă de bucurie. În mod obişnuit, în acest punct există o dorință de a împărtăşi această stare cu ceilalți şi de a o folosi în beneficiul tuturor.

Extazul oare acompaniază această condiție nu este cu totul stabil, există, de asemenea, şi momente de agonie profundă. Cele mai intense au loc atunci când această stare fluctuează sau - aparent fără un motiv justificat - încetează. Aceste momente atrag după ele perioade de disperare intensă, chiar teama că am fost abandonați de Prezență. Aceste căderi fac ca drumul să fie dificil şi depăşirea acestor încercări cere o voință puternică. În cele din urmă, devine evident că acest nivel trebuie depăşit pentru că, altminteri, ar exista mereu această suferință de a cădea din starea de grație. Apoi, gloria extazului trebuie părăsită şi ea, atunci când se impune sarcina extrem de dificilă de a depăşi dualitatea, până ce trecem dincolo de toate opozițiile şi chemările lor conflictuale. Dar una e să renunțăm la lanțurile de fler ale eului, şi cu totul altceva să abandonăm lanțurile de aur ale bucuriei şi extazului.

Acest lucru, perceput ca o renunțare la Dumnezeu, atrage după sine un nou nivel al fricii (niciodată anticipat înainte) - anume teroarea ultimă a singurătății absolute.

În propriul meu caz, teama de inexistență era formidabilă şi m-am retras din fața ei în mod repetat când se apropia. Au devenit vizibile scopurile agoniilor, ale nopților întunecate ale sufletului - ele sunt atât de greu suportabile, încât extraordinara lor suferință îndeamnă la efortul extrem cerut de surmontarea lor. Şi, atunci când oscilarea între infern şi paradis devine de nesuportat, dorința pentru existența însăşi trebuie abandonată. Numai atunci când este realizat acest lucru, putem trece dincolo de totalitate sau nimicire, dincolo de existență şi non-existență. Această culminare a muncii interioare constituie cea mai dificilă fază ultimă cumpănă, unde suntem foarte conştienți că iluzia existenței pe care o transcedem , aici e irevocabilă. Din acest punct nu mai există întoarcere, iar spectrul ireversibilității face ca această ultimă barieră să pară cea mai teribilă alegere dintre toate.

Dar, în realitate, în această apocalipsă ultimă a sinelui, în disoluția singurei dualități rămase - cea a existenței şi non-existenței însăşi identitatea se dizolvă în divinitatea universală, nemaiexistând nici o conştiință individuală. Apoi, pasul ultim, suprem, este făcut numai de Dumnezeu singur.

DAVID R. HAWKINS

CUPRINS

Dedicație 2
Prefață 3
Mulțumiri 6
Avertisment 7
Introducere 8
SECȚIUNEA ÎNTÂI – Prezența lui Dumnezeu 10
CAP. I - Prolog 10
Prezența 10
CAP. II - Reluarea vieții pământeşti 21
Corpul fizic 21
Putere versus Forță 33
SECȚIUNEA A DOUA – Procesul Spiritual 36
CAP. III - Natura căutărilor 36
Preliminarii 45
Dorința de Iluminare 50
Învățătorul 52
Ce anume este spiritual? 55
CAP. IV - Fundamentele 57
Religia ca sursă a greşelilor spirituale 57
Emanciparea umanității 60
Brațul unui Copil 62
Redescoperirea Stării Originare 64
Când este viitorul? 66
Condiția umană ca „stare schimbată a conştiinței” 68
Perspectivă istorică 73
Ce înseamnă un drum spiritual pur? 73
Notă cu privire la Biblia creştină 85
CAP. V - Victoria asupra 87
Simplitatea 87
Abandonare şi sacrificiu 88

Depăşirea negativităţii 89
Urmarea propriilor îndemnuri 90
Viaţa obişnuită 92
Viaţa excepţională 93
Grupuri Spirituale 95
Religiile Tradiţionale Majore 96
Emergenţa noii paradigme a realităţii 102
CAP. VI - Descompunerea 108
SECŢIUNEA A TREIA - *Calea conştiinţei* 122
CAP. VII - *Mintea* 122
Introducere 122
Observaţia 122
Motivul 124
Cum să procedăm 126
Observaţii suplimentare 128
Meditaţia: Observarea fluxului conştienţei mentale 130
Reducerea minţii la tăcere; depăşirea acesteia . 131
Poziţionalitatea 135
Impersonalitatea eului 140
Cauzalitatea 141
CAP. VIII - Dincolo de Cauzalitate 147
Direcţia Spirituală 149
Evoluţie versus Creaţie 151
Conştiinţa: Calea spre Dumnezeu 153
Iertarea şi inocenţa conştiinţei 158
Voinţa: înţelegere şi Comprehensiune 161
Despre Natura Păcii 162
CAP. IX - Conştienţa Avansată 163
Natura drumului 163
Evitarea distragerilor formei 163
Direcţia explorărilor 164
Procesul fundamental 165
Cine purcede la căutare? 166

Voința ca instrument 167
Contemplația 168
Întărirea voinței spirituale 168
Meditația 170
Dogma 171
Diete, ritualuri, exerciții, tehnici de respirație, mantre şi simboluri 171
Despre muzică, parfumuri sau frumusețe arhitecturală 172
Care este esența practicii spirituale? 172
Ce se poate spune despre viața cotidiană? 173
De ce este oare necesară „munca" în strădania spirituală? 173
La ce folosesc rugăciunile? 174
Care este puterea vindecătoare a rugăciunii? ... 174
Ce anume este un miracol? 175
Principiile spirituale 175
Observarea oamenilor 177
Curiozitatea cu privire la natura conştiinței 178
Căutați sa oferiți iubire mai curând decât să primiți 179
Evitări să vă creați duşmani 179
Alegeți roluri şi viziuni binevoitoare asupra vieții 180
Renunțați la vinovăție 180
Disponibilitatea 182
Non-ataşarea 183
Acceptarea 183
Evitați falşii guru 184
Evitați învățăturile false 185
CAP. X - Despre natura lui Dumnezeu 187
Introducere 187
Calitățile divinității 187
Realitatea lui Dumnezeu 196

Dumnezeu e dincolo de formă 197
Dumnezeu este Libertate, Bucurie, Cămin şi Sursă 199
Dumnezeu este atoatemilostiv 200
Dumnezeu Poate fi Revelat ca o Prezență Neașteptată 200
CAP. XI - Drumul Spiritual 202
CAP. XII - Căutarea adevărului 216
CAP. XIII - *Explicații* 237
CAP. XIV - Corpul şi societatea 251
CAP. XV - *Clarificări* 266
CAP. XVI - Karmă, învățători şi înțelepți 285
CAP. XVII - *Dialoguri* 299
CAP. XVIII - Adevăr şi eroare 322
CAP. XIX - Comentarii şi exemple 334
Recontextualizarea 341
CAP. XX - Dualitate versus ştiință versus Spirit 357
CAP. XXI - Geneza: creație şi evoluție 370
ANEXE 383
ANEXA A - N*ivelul calibrat de adevăr al capitolelor* 383
ANEXA B - Harta scalei conştiinței 384
ANEXA C - Calibra rea nivelelor conştiinței 385
Informații generale 385
Tehnica 385
Calibrarea nivelelor specifice 387
Calibrarea numerică: 387
Limite 388
Pentru a calibra un nivel 388
Informații generale 389
Expertiza 389
ANEXA D - Tehnica de calibrare corectă 391
Despre autor 392
Notă autobiografică 395